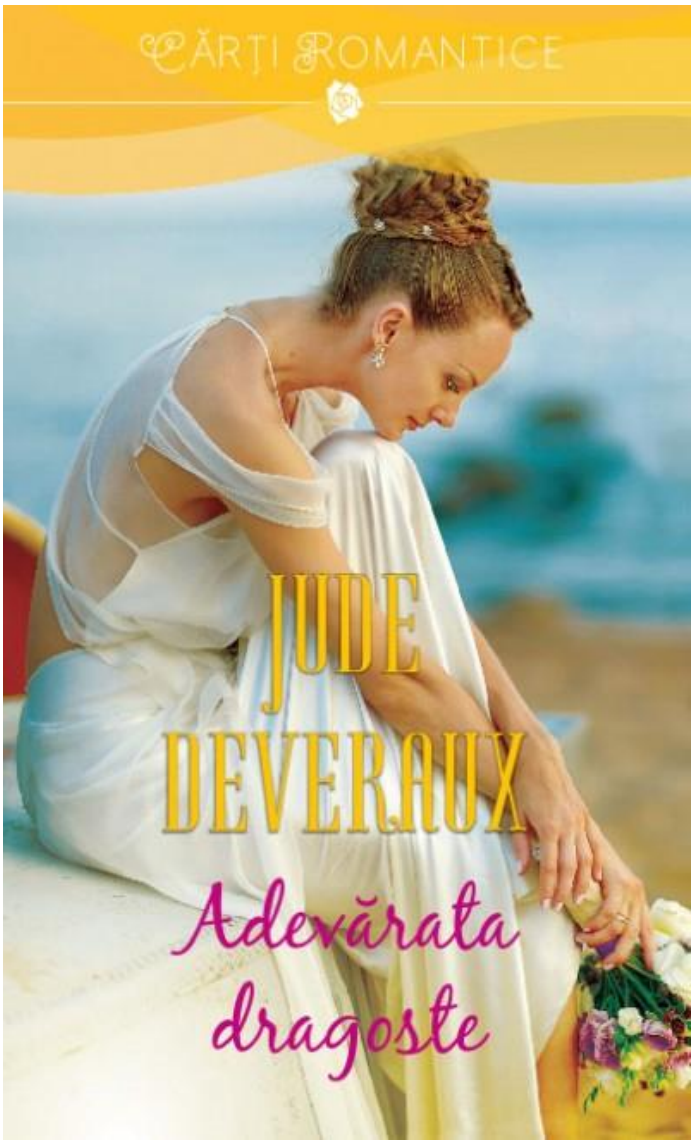

ADEVĂRATA DRAGOSTE
JUDE DEVERAUX

PROLOG

Jared Montgomery Kingsley Nantucket

-Ea vine vineri,răspunse Jared la întrebarea lui Caleb,bunicul lui,aşa că voi pleca înainte şi cred că ar fi mai bine să nu mă întorc cât e ea aici.O să trimit pe cineva să o ia de la feribot.Wes îmi e dator pentru că i-am desenat planurile pentru garaj aşa că poate să se ducă el.Jared îşi trecu mâna peste faţă.Dacă nu se duce nimeni s-o aştepte,o s-o pornească pe cine ştie unde şi n-o s-o mai vedem niciodată.

Poate o fură vreo stafie.

-Întotdeauna ai avut prea multă imaginaţie,zise Caleb.Dar poate că în cazul acesta ai putea să îţi imaginezi mai puţine şi să încerci să fii ceva mai amabil.

Sau asta nu mai e la modă printre cei din generaţia ta?

-Amabil? făcu Jared înfrânându-şi mânia.Femeia asta are de gând să-mi ocupe casa pentru un an întreg şi să mă oblige să plec.Casa mea.Şi de ce? Pentru că atunci când era mică putea să vadă o fantomă.Asta este tot.Îmi este confiscată casa pentru că acum,ca adult,ea ar putea să vadă pe cineva pe care alţi oameni nu îl pot vedea.Tonul lui exprima un dezgust total pentru întregul aranjament.
-Ştii prea bine că e un pic mai complicat decât atât,îi zise calm bunicul lui.
-A,da,cum aş putea să uit toate secretele? Mai întâi e mama fetei,Victoria,care ascunde de propria fiică faptul că de douăzeci de ani face vizite pe insulă.Şi desigur,marele mister Kingsley care trebuie rezolvat,întrebarea rămasă fără răspuns timp de două sute de ani care ne chinuie familia de la...
-Două sute doi.
-Ce?
-Fără răspuns de două sute doi ani.
-Bine.Jared oftă şi se aşeză pe unul dintre scaunele vechi din casa care fusese a familiei sale de la construcţia ei în 1805.E un mister pe care nimeni nu 1-a putut rezolva timp de două sute doi ani,dar din cine ştie ce motiv această străină va fi în stare să-1 desluşească.Caleb stătea la fereastră cu mâinile împreunate la spate şi se uita afară.Era începutul verii,dar traficul se aglomerase deja.În curând maşinile aveau să stea bară la bară chiar şi pe străduţa lor liniştită.
-Poate că misterul nu a fost rezolvat pentru că nimeni nu 1-a cercetat cu adevărat.Nimeni nu a încercat...s-o găsească.Jared închise ochii preţ de o clipă.
După moartea mătuşii sale Addy,fusese nevoie de luni întregi pentru a desluşi testamentul ridicol lăsat de aceasta.Documentul stipula că o tânără femeie,
Alixandra Madsen,care nu mai fusese în casă de la vârsta de patru ani,trebuia să locuiască acolo timp de un an.În această perioadă ea trebuia să încerce să dezlege misterul familiei-dacă dorea,desigur.Testamentul mătuşii Addy stipula clar că nu era nevoită să facă nici un fel de cercetări dacă nu voia.În schimb,îşi putea petrece timpul navigând sau admirând balenele sau făcând o sumedenie de alte lucruri pe care cei din Nantucket le inventaseră ca să le ocupe timpul numeroşilor turişti care le invadau insula în fiecare vară.
Dacă ar fi fost vorba numai de secret,Jared s-ar fi descurcat,dar să ascundă o viaţă întreagă de oameni şi evenimente era prea mult pentru el.Ştia că avea să-1 înnebunească încercarea de a-i ascunde acestei tinere femei că mama ei,Victoria Madsen,îşi petrecuse o lună în fiecare vară în casa mătuşii Addy făcând cercetare pentru romanele ei istorice.Jared trase aer în piept.Poate că ar trebui să schimbe tactica.
-Nu înţeleg de ce a primit această sarcină cineva care nu e de pe insulă.

Nu poţi să arunci un harpon fără să loveşti pe cineva a cărui familie locuieşte aici de secole.Dacă unul dintre aceştia ar fi primit sarcina de a face cercetarea,fata asta n-ar fi trebuit să vină aici.Cercetătorii ar fi putut rezolva misterul,iar secretele pe care Victoria insistă să le păstreze ar fi în siguranţă.
Privirea bunicului îl opri.Nu mai rămăsese nimic de spus pe acest subiect.
-Te-ai făcut înţeles,zise Jared.Un an,asta e tot,apoi fata pleacă şi totul revine la normal.Îmi voi recupera căminul şi casa.
-Doar că atunci poate vom şti ce s-a întâmplat cu Valentina,zise Caleb blând.
Pe Jared îl deranja că el era aşa de furios,iar bătrânul era aşa de calm.Dar ştia cum să echilibreze balanţa.
-Mai spune-mi o dată de ce n-a căutat-o drăguţa mătuşă Addy pe scumpa ta Valentina.Chipul frumos al bunicului său se transformă furtunos.La fel ca marea.Îşi îndreptă umerii chiar mai mult,şi-şi împinse pieptul în afară.
-Laşitate! urlă el cu o voce cu care înspăimântase corăbii pline de oameni.
Dar Jared o auzise toată viaţa şi rămase imperturbabil.
-Laşitate pură! Lui Adelaide îi era frică despre ce s-ar fi putut întâmpla dacă afla adevărul.
-Adică ar însemna că iubita ei fantomă ar fi putut dispărea,lăsând-o singură în această casă mare şi veche,zise Jared cu o grimasă.Plus că oamenii se gândeau că ea era o fată bătrână cu bani moşteniţi din săpunurile Kingsley.Banii din săpunuri nu mai erau de mult,dar tu,mătuşa Addy şi Victoria aţi găsit o metodă să păstraţi casa,nu-i aşa? Faptul că asta însemna să arătaţi lumii rufele murdare ale familiei se pare că mă deranjează doar pe mine.Bătrânul îşi întoarse iar privirea spre fereastră.
-Eşti mai rău ca taică-tu.N-ai nici un respect pentru cei mai bătrâni.Şi trebuie să ştii că eu am sfătuit-o pe Adelaide în privinţa testamentului.
-Sigur că ai făcut-o,zise Jared.Iar totul a fost făcut fără să fiu consultat.
-Ştiam că vei spune nu,aşa că de ce să fi întrebat? Când Jared nu răspunse, bătrânul se întoarse spre el.De ce zâmbeşti?
-Tu speri ca fata asta să se îndrăgostească de povestea cu fantoma Kingsley,nu-i aşa? Asta e planul tău.
-Sigur că nu.Ea ştie despre chestia aia cu lumea...care...cum îi spune?
-De ce mă întrebi pe mine? Oricum nu sunt consultat niciodată.
-Păianjen.Nu,nu e asta.Plasă.Web,asta e.Ştie despre web şi poate să caute acolo.
-Pentru informarea ta,şi eu ştiu despre web,internet şi pot să te asigur că Valentina Montgomery pe care o cauţi nu e acolo.
-S-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

Jared se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră,lângă bunicul său,privind turiştii care începuseră să sosească.Aceştia se deosebeau de oamenii din Nantucket precum delfinii de balene.Însă era amuzant să-i priveşti cum se poticneau pe pietrele de pavaj în pantofi cu toc.
-Cum va găsi fata asta ceva ce noi nu am reuşit? întrebă Jared pe un ton calm.
-Nu ştiu.E doar o chestie pe care o simt.Jared ştia din experienţă că bunicul său fie minţea,fie nu-i spunea tot.Erau o sumedenie de motive ascunse pentru care Alix Madsen primise Kingsley House timp de un an,dar Caleb nu le dezvăluia.
Iar Jared ştia că nu va afla toată povestea până când Caleb nu va fi pregătit s-o spună.Însă Jared nu renunţa.Nu încă.
-Sunt lucruri despre ea pe care nu le ştii.
-Atunci trebuie să-mi spui tot.
-Am vorbit cu tatăl ei săptămâna trecută,şi el a spus că fiica lui e într-o stare proastă acum.
-De ce?
-A fost logodită,trebuia să se mărite,dar logodna a fost ruptă de curând.
-Atunci se va bucura să vină aici,zise bunicul ei.Mamei ei îi plăcea mult insula.
-E vorba de mama despre care ea nu ştie că şi-a petrecut în fiecare vară o lună aici? Jared nu reuşea să-şi stăpânească furia şi supărarea.Flutură din mână.
Lasă.Fata asta tocmai s-a despărţit de prietenul sau logodnicul ei,nu contează de care.Ştii ce înseamnă asta,nu? Va fi toată plânsă şi tristă şi o să se îndoape cu ciocolată,şi apoi o să vadă...
-O fantomă.
-Da,zise Jared.O fantomă înaltă,frumoasă,care nu îmbătrâneşte niciodată şi care e atât de înţelegătoare,prietenoasă,şarmantă şi se va îndrăgosti de ea.
-Aşa crezi?
-Nu este o glumă,zise Jared.Încă o femeie dintr-o altă generaţie care va renunţa la viaţa reală pentru una pustie.Bunicul lui se încruntă.
-Adelaide nu a vrut niciodată să se căsătorească,iar viaţa ei nu a fost deloc pustie.
-Dacă vrei să spui că patru ceaiuri pe săptămână înseamnă împlinire,atunci nu,viaţa ei nu a fost deloc pustie.Caleb îşi privi nepotul cu chipul plin de furie.
-Bine,bine,zise Jared aruncându-şi mâinile în aer.Deci am greşit în privinţa mătuşii Addy.Ştii prea bine cât am iubit-o.Toată insula a iubit-o şi n-ar fi nici pe jumătate cum e astăzi dacă mătuşa nu ar fi muncit din greu.Trase aer în piept.
Doar că fata asta e diferită.Nu e din familia noastră.Nu e obişnuită cu fantome şi mistere de familie,şi legende vechi de două sute şi doi ani.Nu e obişnuită nici

măcar cu case vechi şi scârţâitoare ori cu insule unde îţi cumperi sacouri de mii de euro,dar magazinele nu vând lenjerie de bumbac.
-O să se-nveţe! Bunicul se întoarse spre el cu un zâmbet.De ce nu o înveţi tu?
Pe chipul lui Jared trecu o expresie de spaimă.
-Ştii ce e şi ar vrea de la mine.Ştii că studiază să se facă...să se facă...
-Zi odată,băiete! zbieră bunicul lui.Studiază să se facă ce?
-Să devină arhitect.Bunicul lui ştia asta,dar nu înţelegea neplăcerea cu care reacţiona Jared la subiect.
-Nu eşti şi tu arhitect?
-Ba da,zise Jared.Asta sunt.Dar eu am un birou.Eu am...am...
-O,făcu Caleb.Înţeleg.Tu eşti maestrul,iar ea e musul.Va dori să înveţe de la tine.
-Nu că te-ar interesa,dar să ştii că suntem în recesiune.Piaţa imobiliară e în cădere.Arhitecţii simt asta cel mai tare.Nimeni nu mai face angajări.Tineri absolvenţi devin disperaţi şi agresivi.Rechini care se mănâncă reciproc.
-Păi dă-i un post de practicantă,se răsti bunicul ei.La urma urmei,le datorezi părinţilor ei toată viaţa ta.
-Da,aşa este,şi de asta nu pot să rămân.Cum să ascund toate aceste secrete de ea? Cum să ascund de propria ei fiică ce a făcut Victoria cât a fost pe insulă? întrebă Jared pe un ton din care răzbătea frustrarea.Îţi dai seama în ce poziţie m-a pus testamentul idiot al mătuşii mele? Nu numai că trebuie să păzesc secretele acestor oameni cărora le datorez viaţa,dar firma mea e în New York,iar fata studiază arhitectura.Este o situaţie imposibilă.Caleb îi ignoră răbufnirea.
-De ce te-ar deranja pe tine studiile ei? Jared se strâmbă.
-O să vrea să o învăţ,să mă uit la desenele ei,să le analizez,să le critic.O să vrea să afle despre relaţiile mele,despre...tot.
-Ăsta mi se pare un lucru bun.
-Nu e! izbucni Jared.Nu vreau să fiu momeala care i se oferă.Iar mie îmi place să fac,nu să predau.
-Şi ce fapte glorioase vrei să faci-sublinie Caleb cuvântul-cât e ea aici? Va implica vreuna dintre paraşutele pe care le tot plimbi prin dreptul ferestrelor?
Jared oftă exasperat.
-Doar pentru că fetele de azi se îmbracă mai sumar nu înseamnă că nu au morală.Am mai discutat asta de o mie de ori.
-Te referi la cea de azi-noapte? Unde e morala ăleia? Unde ai întâlnit-o?
Jared îşi dădu ochii peste cap.
-La Captain Jona's.Era un bar lângă chei,şi nu pentru decenţă era recunoscut.
-Nici nu îndrăznesc să întreb pe ce navă a fost căpitan.

Dar cine sunt părinţii acestei tinere? Unde a crescut? Cum o cheamă?
-N-am idee,zise Jared.Betty sau Becky,nu-mi amintesc.A plecat cu feribotul de dimineaţă,dar s-ar mai putea întoarce vara asta.
-Ai treizeci şi şase de ani,n-ai nevastă şi nici copii.Familia Kingsley se va stinge odată cu tine?
-Mai bine decât să am de-a face cu o studentă la arhitectură,nu se putu Jared abţine să bombăne.Deşi Jared era mai înalt,bunicul lui reuşea întotdeauna să-1 privească de sus.
-Nu cred că trebuie să-ţi faci griji că va fi atrasă de tine.Dacă biata maică-ta ar mai trăi,nici măcar ea nu te-ar mai recunoaşte aşa cum eşti acum.
Jared rămase la fereastră şi îşi mângâie barba.Bunicul lui îi spusese că mătuşa Addy nu avea să trăiască mai mult de un an,aşa că el îşi aranjase treburile la firma de arhitectură ca să poată petrece ultimele luni cu ea,pe insulă.Se mutase în casa de oaspeţi şi îşi petrecuse cât de mult timp putea cu mătuşa Addy.Iar ea era o femeie înţelegătoare.Îl avertiza mereu când avea de gând să organizeze câte o serată,pentru ca el să poată să iasă cu barca.Nu amintea niciodată de femeile pe care le aducea din când în când cu el.Şi mai ales,se prefăcea că nu ştia defel de ce venise el să stea pe insulă.În ultimele săptămâni petrecute împreună îşi împărtăşiseră multe lucruri.Mătuşa Addy îi spusese poveşti din viaţa ei,iar pe măsură ce zilele treceau,ea începuse să-1 amintească pe Caleb.La început îi spusese cine era.
-E al cincilea străbunic al tău,zisese ea.
-Am avut cinci? glumise el.
-Nu,răspunse ea serios.Caleb este stră-stră-stră-stră-străbunicul tău.
-Şi mai trăieşte? întrebase Jared,făcând pe neştiutorul în timp ce îi umplea din nou paharul cu rom.Toate femeile din familia Kingsley aveau o rezistenţă remarcabilă la rom.„*Sânge de marinar*”,spunea bunicul lui.Jared vedea felul în care mătuşa lui devenea pe zi ce trecea tot mai înceată.
-Se apropie tot mai mult de mine,îi spusese bunicul lui Jared,iar Caleb începuse să stea cu ea în fiecare noapte.Locuiseră împreună mulţi ani.
-Cel mai mult dintre toate,zise Caleb cu lacrimi în ochii care nu îmbătrâneau niciodată.Caleb Kingsley murise la treizeci şi trei de ani,iar după două sute de ani tot de treizeci şi trei arăta.Dar oricât de apropiat ar fi fost Jared de mătuşa lui,niciodată nu-i mărturisise că şi el putea să-1 vadă,să vorbească şi să se certe cu bunicul lui.Toţi bărbaţii Kingsley puteau face asta,dar nu le spuseseră niciodată femeilor din viaţa lor.
-Să le lăsăm să creadă că le aparţine Caleb,îi spusese lui Jared tatăl său când era

copil.În afară de asta,un bărbat îşi pierde din masculinitate dacă se află că-şi petrece serile cu un mort.E mai bine să le laşi pe femei să se îngrijoreze că flirtezi cu altcineva.Jared nu era prea convins de filosofia asta,dar păstrase codul tăcerii.Toţi cei şapte fii ai lui Jared Montgomery Kingsley vedeau fantoma lui Caleb şi la fel cele mai multe fete şi câteva dintre fiii mai tineri.Adevărul-considera Jared-era că,de fapt,Caleb putea să-i lase pe oameni să-l vadă sau nu,dar bătrânul nu lămurise niciodată chestiunea.

Să spui că era ciudat faptul că această tânără,această Alix Madsen,putea vedea fantoma Kingsley era o formulare cât se poate de blândă.

-Trebuie să te duci la bărbier şi să-ţi dai jos barba,iar părul tău e mult prea lung,se încruntă bunicul Caleb la el.

Jared se întoarse să se uite în oglindă.Caleb alesese această oglindă în China în timpul acelei ultime călătorii dezastruoase petrecute cu multă vreme în urmă.Observă că,într-adevăr,nu arăta prea bine.De la moartea mătuşii sale aproape că nu mai coborâse de pe barcă.Nu se mai bărbierise sau nu se mai tunsese de luni întregi.Avea fire albă în barbă şi în părul care acum îi cobora mai jos de ceafă.

-Nu arăt ca un newyorkez,aşa-i? făcu Jared gânditor.Oricum,dacă în anul următor nu va putea sta departe de mult-iubita lui insulă,atunci mai bine rămânea de nerecunoscut.

-Nu-mi place cum gândeşti,zise Caleb.Jared se întoarse zâmbind spre bunicul său.

-Aş fi zis că eşti mândru de mine.Spre deosebire de tine,eu nu încerc să fac o tânără naivă să se îndrăgostească de mine.Asta era încă o afirmaţie menită să-i şteargă bunicului zâmbetul de pe faţă.Explozia fu instantanee.

-Eu nu am făcut niciodată o femeie...

-Da,da,ştiu,zise Jared,îndurându-se de fantoma cea chipeşă.Motivele tale sunt curate şi pure.Aştepţi întoarcerea sau reîncarnarea,în fine nu contează cum îi spui,a femeii pe care o iubeşti,a dragii tale Valentina.Şi i-ai fost întotdeauna credincios.Am auzit toate astea de nu ştiu câte ori.Toată viaţa mea.O s-o recunoşti când o vezi,iar amândoi veţi dispărea spre apus.Ceea ce înseamnă fie că ea moare,fie că tu te întorci la viaţă.Caleb era obişnuit cu obrăznicia şi lipsa de respect pe care i le arăta nepotul său.Nu o spunea niciodată,dar acest nepot îi semăna cel mai mult.Se străduia să nu se încrunte.

-Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Valentina,zise el simplu.

Nu adăugă faptul că ştia că exista o limită de timp.Mai avea timp până pe 23 iunie,câteva săptămâni,ca să afle ce se întâmplase cu femeia pe care o iubea atât

de tare încât nici măcar moartea nu reuşise să-i despartă.Dacă nu punea lucrurile cap la cap,nu credea că vreunul dintre ei-toţi cei implicaţi odinioară-va găsi fericirea pe care o meritau.Trebuia doar să-1 facă pe încăpăţânatul de nepot să creadă.

CAPITOLUL 1

Alix continua să plângă,în timp ce Izzy îi întindea una după alta bomboane de ciocolată.Până acum fuseseră două gogoşi,un baton de ciocolată cu cacao de 60 la sută,un Toblerone întreg,un Kit Kat.Dacă mai continua aşa,Alix va trece la biscuiţi cu ciocolată,ceea ce însemna că Izzy i se va alătura şi se va îngraşă cu cinci kilograme şi nu va mai încăpea în rochia de mireasă.Oare nu ducea devotamentul de prietenă cam departe?

Se aflau pe feribotul rapid care mergea de la Hyannis la Nantucket,aşezate la una dintre mesele de la bar,şi aveau la îndemână tot soiul de lucruri delicioase şi care te îngrăşau.Alix se ţinuse bine în frâu în ultimele săptămâni cât ea şi Izzy încheiaseră ultimul semestru la Arhitectură,îşi predaseră proiectele,şi ca întotdeauna Alix fusese lăudată de profesor până când începuse să se simtă chiar prost.Apoi seara,prietenul ei pusese capăt relaţiei lor.O lovise în moalele capului.Eric îi spusese că el avea planuri diferite în viaţă.

După acea seară dezastruoasă,Alix se dusese direct la apartamentul lui Izzy.

Când bătu la uşă,Izzy şi logodnicul ei Glenn erau cuibăriţi pe canapea cu un castron de floricele.Izzy nu păru deloc surprinsă de veştile lui Alix-ba chiar avea pregătită în congelator o cutie cu îngheţată de caramel şi ciocolată.

Glenn o sărută pe Alix pe frunte.

-Eric e un prost,zise el înainte să se ducă la culcare.Izzy se gândi că avea să urmeze o noapte lungă şi obositoare,dar o oră mai târziu Alix adormise pe canapea.Dimineaţă fu destul de tăcută.

-Cred că ar fi bine să mă duc să împachetez,zise ea.Nu mai are nici un rost să nu mă duc.Se referea,desigur,la a petrece un an pe insula Nantucket.Cu câţiva ani în urmă,imediat după ce Izzy îl cunoscuse pe Glenn-ştiind de îndată că avea să se mărite cu el-,fetele făcuseră un pact.După ultimul semestru la şcoală,îşi vor lua un an liber înainte să îşi caute un serviciu.Izzy voia să aibă timp să fie doar soţie şi să se gândească ce vrea să facă cu viaţa ei.

Alix ştiuse dintotdeauna că voia să pregătească un portofoliu de creaţii pe care să le prezinte unui posibil angajator.Cum cei mai mulţi studenţi treceau de la şcoală direct la serviciu,nu prea aveau ce prezenta în afară de proiectele din facultate,toate influenţate profund de gusturile respectivilor profesori.

Alix voia să-şi prezinte propria muncă,toată originală.Când aflase despre posibilitatea de a petrece un an în Nantucket,Alix ezitase.Să se ducă într-un loc despre care nu ştia prea multe.Apoi mai era şi Eric.Oare relaţia lor ar rezista unei asemenea distanţe?Alix începuse să găsească motive pentru care să nu meargă, începând cu acela că Izzy avea nevoie de ea pentru nuntă.Dar Izzy susţinea că aceasta era o ocazie unică,iar Alix trebuia să o accepte.
-Trebuie să faci asta.
-Nu ştiu zău,zise Alix.Nunta ta...Eric...Ridică din umeri.Izzy o privi încruntată.
-Alix,parcă o zână bună şi-a fluturat bagheta magică şi ţi-a oferit exact lucrul de care aveai nevoie la momentul potrivit.Trebuie să faci asta!
-Crezi că zâna mea cea bună are ochii verzi? întrebase Alix,iar cele două fete se scuturară de râs.Mama lui Alix,Victoria,avea ochii verzi.Sigur că ea se afla în spatele acestei oferte de muncă şi studiu pentru scumpa ei fiică.
Erau sigure de asta,pentru că mama lui Alix fusese cea care îi comunicase menţiunea stranie din testamentul lui Adelaide Kingsley.Izzy o admirase întotdeauna pe Victoria.Chiar dacă nu ar fi fost renumită pentru cărţile minunate şi palpitante pe care le scria,tot ar fi fost magnifică.În primul rând,era superbă.
Avea părul roşcat,des,o siluetă ca o starletă de telenovelă şi o personalitate care domina în orice situaţie.Victoria nu era gălăgioasă sau extravagantă,dar când intra într-o încăpere,toată lumea o remarca.Se lăsa tăcerea şi toţi se întorceau să o privească.De parcă i-ar fi simţit prezenţa la fel ca atunci când o vedeau.
Când o întâlnise prima oară pe Victoria,Izzy se întrebase cum reacţiona Alix când mama ei primea toată atenţia celor din jur,dar se pare că Alix era obişnuită cu asta.Pentru ea,acesta era felul de a fi al mamei ei şi ea pur şi simplu accepta situaţia.Sigur că ajuta şi faptul că,de îndată ce apărea Alix,Victoria înceta să-i farmece pe cei strânşi în jurul ei şi se îndrepta spre ea.Se luau de braţ şi se retrăgeau discret într-un colţ doar ele două.Când Alix aflase pentru prima dată de testamentul unei străine de care nu îşi amintea,refuzase ideea.Sigur,Alix avusese întotdeauna de gând să-şi ia un an liber,însă nu pe o insulă izolată.
Problema era că ea nu-i spusese mamei ei că avea un prieten cu care intenţiona să se căsătorească.Asta dacă Eric o cerea.
-Nu înţeleg,zise Izzy.Credeam că tu şi mama ta n-aveţi secrete.
-Nu,zise Alix.Am zis că eu aflu totul despre ea.Eu sunt foarte selectivă cu informaţiile pe care i le dau.
-Iar Eric e un secret?
-Mă străduiesc cât mai bine să-mi ţin viaţa amoroasă departe de mama.
Dacă ar fi ştiut despre Eric,acum ar fi fost aici ca să-1 interogheze.

Probabil că el ar da bir cu fugiţii,îngrozit.Izzy îşi întoarse faţa,pentru ca Alix să nu o vadă încruntându-se.Ei nu-i plăcuse Eric niciodată şi îşi dorise ca Victoria să facă orice numai să scape de el.După ce Alix îşi terminase proiectele pentru ultimul an de studiu şi îşi făcuse macheta,îl „ajutase" şi pe Eric cu a lui.Adevărul era că îi făcuse aproape întreg proiectul.După despărţire şi decizia lui Alix de a se duce în Nantucket,ea se purtase foarte matur.
-O să am timp şi să studiez.Ca să devină arhitect cu licenţă,trebuia să dea nişte examene deosebit de grele.Izzy se gândi că părinţii lui Alix ar trebui să fie foarte mândri de ea,dar nu zise nimic.Când Alix anunţase,în sfârşit,că se va duce,vocea ei deprimată şi fatalistă o făcu pe Izzy să decidă că o va însoţi până în Nantucket şi va sta cu ea până când se instala.Voia să fie pe aproape când Alix ceda.
Asta se întâmplă când se îmbarcară pe feribotul spre Nantucket.Până atunci fuseseră multe de pregătit pentru călătorie.Mama ei plătise toate cheltuielile,
până şi trimiterea bagajelor pe insulă,astfel încât cele două tinere nu aveau decât strictul necesar la ele.Şi plecaseră cu câteva zile mai devreme faţă de planul iniţial pentru că Izzy se temea că Alix avea să-1 mai vadă o dată pe Eric.Alix păruse bine până când feribotul se îndepărtă de chei.Când se uită la Izzy,
lacrimile începuseră deja să i se prelingă pe obraji.
-Nu înţeleg ce-am greşit.Izzy ştiuse că asta avea să urmeze,aşa că îşi pusese în sacoşă un baton mare de Toblerone.
-Ai greşit că te-ai născut mai deşteaptă şi mai talentată decât Eric.Îl intimidai îngrozitor.
-Nu-i adevărat,protestă Alix în vreme ce Izzy desfăcea ciocolata şi se aşezară la o masă.Sezonul era încă la început,aşa că nava nu era foarte aglomerată.
-Am fost mereu foarte drăguţă cu el.
-Da,făcu Izzy.Ai fost.Pentru că nu voiai să-i răneşti egoul absolut minuscul.
-Haide,se lamenta Alix mestecând ciocolată.Am avut momente frumoase.El...
-Se folosea de tine!Izzy fusese nevoită să stea şi să privească cum Eric se dădea bine pe lângă Alix,iar ea îi făcea toată munca.Toţi ceilalţi băieţi din clasă erau intimidaţi de ea.Tatăl ei era un arhitect de succes,mama ei era o scriitoare renumită,şi,mai rău,creaţiile lui Alix câştigau toate concursurile,toate premiile şi erau lăudate în toată şcoala.
-Şi ce te aşteptai de la el,când tu erai mereu printre primii cinci din clasă? Am crezut că profesorul Weaver avea să-ţi sărute picioarele când ţi-a văzut ultimul proiect.
-El doar ştie să aprecieze un proiect care chiar poate fi construit.
-Normal.Chestia aia pe care o desenase Eric înainte să începi să-1 ajuţi n-ar fi

putut fi asamblată nici de echipa de constructori a Operei din Sydney.
Alix zâmbi uşor.
-Era ca o navă spaţială,nu-i aşa?
-Mă aşteptam să se lanseze pe orbită în orice secundă.
Alix păru să îşi revină,dar apoi ochii i se adumbriră din nou.
-Ai văzut ce parteneră avea la banchetul de final? Nici nu ştiu dacă avea douăzeci de ani.
-Hai,dă-i drumul şi spune-o,zise Izzy.Era proastă,proastă rău.Dar egoul fragil al lui Eric de aşa ceva are nevoie.Pentru ca el să urce,alţii trebuie să coboare.
-Nu ştiu dacă eşti terapeut sau guru.
-Nici una,nici alta.Sunt femeie şi văd lucruri.Vei fi o arhitectă foarte bună,dar dragostea adevărată o vei putea găsi numai cu cineva dintr-un cu totul alt domeniu.Vorbea desigur de logodnicul ei,care vindea maşini.El nu ştia să-1 deosebească pe Pei de Corbusier de ultima capodoperă organică a lui Montgomery.
-Ori aş putea să găsesc un arhitect care este la fel de bun,care să nu fie intimidat de mine,zise Alix.
-Frank Lloyd Wright a murit.Alix zâmbi din nou uşor,iar Izzy fu încurajată de schimbarea de subiect.
-Nu mi-ai spus tu că e un tip care locuieşte în casa de oaspeţi din locul în care te duci? Alix îşi trase nasul în timp ce muşca dintr-o brioşă cu ciocolată adusă de Izzy.
-Avocatul a spus că nepotul lui Miss Kingsley locuieşte acolo şi că o să-mi poată răspunde la orice întrebare.Sau dacă în casă e nevoie de reparaţii,el le poate face.Îl cheamă domnul Kingsley.
-Oh.Izzy părea dezamăgită.Dacă Adelaide Kingsley avea nouăzeci şi ceva de ani când a murit,asta înseamnă că nepotul ei are cel puţin şaizeci.Poate că o să te plimbe pe scuterul lui electric.
-Nu mă face să râd.
-Încerc.Funcţionează?
-Da,zise Alix.Funcţionează.Se uită spre snack bar.Au şi fursecuri cu ciocolată?
Gemând,Izzy îl blestemă în gând pe Eric,fostul prieten.
-Dacă mă îngraş,bombăni ea în timp ce se îndrepta spre tejghea,o să-i pun gel de păr în tuburile cu lipici.Toate machetele lui o să se facă bucăţi.Scoase zâmbind din coş patru fursecuri mari şi le plăti.Până când feribotul ajunse la destinaţie,
Alix se oprise din plâns,dar tot arăta ca o martiră pe cale să fie arsă pe rug.
Izzy,plină de fursecuri şi de ciocolată-doar nu putea s-o lase pe Alix să mănânce

singură-,nu mai fusese niciodată în Nantucket şi se bucura că avea ocazia să vadă insula.Cu gentile de piele (cadou de la Victoria) pe umăr,păşiră pe cheiul lung şi larg din lemn.Mici magazine care păreau să fi fost odinioară colibe de pescari erau acum pline cu tricouri cu emblema elegantă a Nantucketului.I-ar fi plăcut să se oprească şi să-i cumpere logodnicului ei nişte şepci şi tricouri,dar Alix mergea fără să se uite nici în stânga,nici în dreapta.
Izzy văzu nişte copii venind de după colţ cu cornete de îngheţată în mâini.Poate că dacă o punea pe Alix să mănânce o îngheţată,ea ar putea să facă nişte cumpărături.
-Pe aici,strigă Izzy,iar Alix o urmă.La marginea cheiului era un mic chioşc de îngheţată,iar Izzy o trimise pe Alix înăuntru.
-Nuci pecan pentru mine,zise Izzy.Amorţită,Alix dădu din cap şi intră.Izzy îşi scoase telefonul şi îşi sună logodnicul.
-Nu prea bine,răspunse ea întrebării lui.Şi nu ştiu când o să mă întorc.La felul cum e acum,o să se suie în pat şi n-o să mai vrea să se dea jos.Da,şi mie mi-e dor de tine.Îhî.Uite că vine! O,nu! Şi-a cumpărat un cornet cu trei cupe de îngheţată de ciocolată.La stilul ăsta n-o să ne mai întoarcem cu feribotul.O să plutească singură.Cred că...Izzy se întrerupse,pentru că un bărbat se interpuse-se între ea şi Alix.Era înalt,peste 1.80,cu umerii laţi.Avea o barbă aspră,încărunţită şi plete care-i ajungeau până la umăr.Păşea hotărât cu paşi lungi,iar pantalonii şi cămaşa de blugi îi puneau în valoare trupul toii ifiat.Se uită la Izzy,păru să o concedieze din priviri,apoi se uită la Alix care se îndrepta către prietena ei ţinând în mâini două cornete de îngheţată.O studie pe Alix de sus până jos,păru să ezite preţ de o clipă,ca şi cum ar fi vrut să-i vorbească,dar apoi se întoarse şi plecă,dispărând după colţ.Izzy rămase acolo,holbându-se după el cu ochii mari şi gura căscată.
Tot mai avea telefonul la ureche,iar Glenn îi vorbea,însă ea nu-1 auzea.
Când Alix ajunse la ea,Izzy şopti:
-L-ai văzut?
-Pe cine să văd?
-Pe el.
-Care el? întrebă Alix fără prea mare interes.
-El!
-Isabella! zbieră Glenn din telefon.
-O,scuze,răspunse ea.Tocmai l-am văzut.Aici în Nantucket.Trebuie să plec.
Închise telefonul,îşi luă cornetul de la Alix şi îl aruncă în cel mai apropiat coş de gunoi.
-Hei! exclamă Alix.Aş fi putut mânca eu îngheţata.

-Nu l-ai văzut?
-N-am văzut pe nimeni,mormăi Alix luând o gură de îngheţată.Pe cine ai văzut?
-Montgomery.Alix făcu o pauză cu buzele ţuguiate pe cornetul de îngheţată.De-o parte şi de alta se iveau bucăţi mari de ciocolată.
-L-am văzut pe Jared Montgomery trecând pe aici.Alix îşi îndepărtă îngheţata de buze.
-Acel Jared Montgomery? Arhitectul? Cel care a proiectat clădirea Windom din New York?
-Cine altcineva? Şi s-a uitat fix la tine.Aproape că s-a oprit să vorbească cu tine.
-Nu! făcu Alix cu ochii mari.Nu se poate.N-a făcut-o.
-Ba da,replică Izzy.Dar tu...Alix îşi azvârli tripla porţie de îngheţată în coşul de gunoi,se şterse la gură şi o apucă pe Izzy de braţ.
-Unde s-a dus?
-Încolo.După colţ.
-Şi tu l-ai lăsat să plece? Alix îi dădu drumul lui Izzy şi se grăbi în direcţia indicată,urmată de prietena ei.Ajunseră fix la timp ca să vadă un tip bărbos urcându-se pe o frumoasă ambarcaţiune albă cu cabină dedesubt.Îi zâmbea unei fete de pe chei care purta nişte pantaloni indecent de scurţi.Nu părea să conteze că afară nu era foarte cald.El îi zâmbea cu o căldură pe care Alix o considera a rivaliza cu a soarelui.Luă geanta pe care i-o întindea fata,apoi porni la drum singur,lăsând în urma lui dâre duble în apă.Alix se sprijini de peretele din şindrilă bătută de vreme al unei clădiri.
-Chiar era el.Izzy se sprijini şi ea de acelaşi perete,ambele cu privirile pierdute la ambarcaţiunea care dispărea cu rapiditate la orizont.
-Birourile lui sunt la New York.Aşa că de ce crezi că e aici? O fi în vacanţă? Oare construieşte ceva minunat? Alix continua să se holbeze la mare.
-Era chiar el.Îţi aminteşti când l-am auzit ţinând discursul la acel hotel?
-De parcă ar fi fost ieri,zise Izzy.Când i-a zâmbit fetei ăleia,am fost sigură că era el.Aş recunoaşte ochii aceia oriunde.
-Şi buza aia de jos,murmură Alix.Am scris o poezie despre ea.
-Glumeşti.Eu n-am văzut nici o poezie.
-Asta pentru că nu ţi-am arătat-o.E singura poezie pe care am scris-o vreodată.
Rămaseră acolo în tăcere,fără să ştie ce să mai spună ori să mai facă.Jared Montgomery era eroul lor,un bărbat ale cărui proiecte erau legendare în lumea arhitecţilor.Pentru ele el era ca Beatleşii,toţi vampirii şi Justin Bieber la un loc.
Izzy îşi reveni prima.La stânga ei se afla un tânăr care îşi lega barca.Ea se îndreptă spre el.

-Sigur.E vărul meu.
-Serioooos? făcu Izzy,de parcă asta ar fi fost cel mai interesant lucru pe care-1 auzise vreodată.Cum îl cheamă? Alix se apropiase şi ea,amândouă uitându-se la tânăr cu răsuflarea tăiată.
-Jared Kingsley.
-Kingsley? făcu Alix nedumerită,apoi îi căzu faţa.Deci nu e Jared Montgomery?
Tânărul râse.Era un bărbat destul de atrăgător,însă hainele păreau să nu mai fi fost spălate de ceva vreme.
-O,despre asta este vorba? Era limpede că se amuza pe seama lor.E Kingsley aici,dar Montgomery în America.
-America? întrebă Izzy.Ce înseamnă asta?
-Uite,făcu tânărul arătând spre apă.În America.De unde tocmai aţi venit.
Izzy şi Alix zâmbiră amândouă la gândul că insula Nantucket ar fi o ţară separată.Izzy voia să se asigure că bărbatul era cel pe care îl credeau a fi.
-Ştii ce meserie are?
-Desenează case.Mi-a desenat un garaj şi a ieşit foarte frumos.Peste vară îmi închiriez apartamentul.Voi,fetelor,aveţi nevoie de o locuinţă? Fetele avură nevoie de câteva clipe ca să digere ideea că unul dintre cei mai mari arhitecţi din istorie era redus la „desenator de case".Alix vorbi prima:
-Nu,mulţumim.Eu...Se opri pentru că nu voia să-i spună unui străin problemele ei.El zâmbi de parcă ar fi ştiut la ce se gândea.
-Dacă voi,fetelor,sunteţi interesate de el,va trebui să staţi la coadă.Şi va trebui să mai aşteptaţi,pentru că Jared a plecat pentru cel puţin trei zile.
-Mulţumesc,zise Izzy.
-Dacă vă răzgândiţi,eu sunt Wes.Gândiţi-vă numai la direcţia frumosului apus de soare din Nantucket şi acolo stau eu.Izzy şi Alix se întoarseră de unde plecaseră, la chioşcul de îngheţată.Ambele aveau priviri pierdute.Năucite.
-Jared Montgomery e şi Jared Kingsley,reuşi până la urmă Alix să îngaime.
Izzy înţelese în sfârşit la ce se gândea prietena ei.
-Iar tu o să stai în casa Kingsley.
-Pentru un an.
-Crezi că e vorba de domnul Kingsley care locuieşte acolo cu tine? Ochii lui Izzy se făcuseră rotunzi.Că el este bărbatul care trebuie să te ajute dacă ai probleme cu casa?
-Nu.Vreau să spun că nu cred.Nu-mi pot imagina aşa ceva.
-Dar sperи că aşa e! Izzy îşi duse degetele la tâmple.Prevăd cel puţin o duzină de dezastre cu ţevile.Tu o să uiţi şi o să porneşti apa şi o să-1 stropeşti.El va trebuie

să-şi dea hainele jos,iar tu o să fii şi tu udă,şi apoi o să vă priviţi şi o să vă smulgeţi unul altuia hainele şi...Alix râse.
-N-o să fiu aşa de evidentă,dar pot să-mi imaginez...Poate o să scap pe jos un dosar cu ultimele mele proiecte care să aterizeze ca prin minune cu faţa în sus la picioarele lui.
-Asta e bine,zise Izzy.Sexul fabulos poate să vină şi după aia.Mai întâi lasă-l să vadă ce ştii în materie de arhitectură,apoi te relaxezi şi îl laşi pe el să preia hăţurile ca un bărbat ce se află.E un plan bun.Ochii lui Alix deveniră visători.
-El îmi va spune că nu a mai văzut niciodată proiecte atât de inovatoare şi de bine gândite.O să-mi spună că nu a mai văzut nicicând un talent ca al meu şi că îşi doreşte să fie cu mine în fiecare clipă,ca să mă poată învăţa tot ce ştie.Un an întreg cu profesorul meu particular.Un an de învăţătură şi...
-Asta e! exclamă Izzy.
-Ce e?
-Toată chestia asta,zise Izzy.Mama ta a spus că bătrâna aia pe care n-ai văzut-o niciodată...
-Mama spune că am petrecut o vară cu ea aici când aveam patru ani.Şi cred că au păstrat legătura.
-OK,e o femeie de care nu-ţi aminteşti,dar care ţi-a lăsat casa pentru un an.
Victoria spune că s-a întâmplat pentru că îţi doreai o pauză înainte de a-ţi găsi o slujbă.Toată treaba mi s-a părut mereu dubioasă,căci bătrâna...
-Miss Kingsley.
-Da,Miss Kingsley nu avea de unde să ştie când urma să moară.Ar fi putut foarte bine să trăiască până la 100 de ani,iar tu să ajungi până atunci să ai propria firmă.
-Poate,admise Alix,dar doar dacă trec examenele.Aceasta era o glumă între studenţii de la arhitectură că îşi petreceau mai mult timp în şcoală decât doctorii, iar la sfârşit trebuiau să treacă printr-o serie de examene îngrozitoare.Însă când terminau nu găseau nici o slujbă.
-Nu înţeleg ce vrei să spui.
-Cred că Miss Kingsley şi probabil şi mama ta voiau să-l întâlneşti pe nepotul arhitect necăsătorit,Jared Montgomery.Ori în cazul acesta,Kingsley.
-Dar dacă trăia până la 100 de ani,până atunci aş fi putut avea o jumătate de duzină de copii.
-De ce vrei să strici o poveste bună cu realitatea?
-Ai dreptate,făcu Alix.Miss Kingsley voia să îi cunosc nepotul,aşa că ea-cu încurajarea mamei mele-m-a instalat în casa de lângă el.Sigur că el locuieşte şi

lucrează la New York şi aici vine doar pentru două-trei săptămâni pe an,dar ce contează asta pentru o poveste bună?
-Vrei să spui că nu crezi că mama ta a avut motive ascunse pentru a te trimite în casa asta veche? Alix îşi cunoştea mama mult prea bine ca să afirme aşa ceva.
Adevărul era că lui Alix nu-i păsa de ce sau cum fuseseră aranjate lucrurile aşa.
Tot ce conta era că i se oferise o şansă nemaipomenită.Şi oare chiar era posibil ca Jared Montgomery să locuiască chiar alături? Într-o casă de oaspeţi de pe aceeaşi proprietate?
-O să-l storc de tot ce ştie,zise ea.O să învăţ tot ce ştie,de la design la ţevi de scurgere.Aminteşte-mi să-i trimit mamei trandafiri.Haide,hai să mergem să vedem casa.
-Nu mai vrei îngheţată? întrebă Izzy.
-Glumeşti? Hai să mergem cât mai repede ca să mai scăpăm de calorii.De ce m-ai lăsat să mănânc atâta ciocolată?
-Din toate lucrurile nerecunoscătoare...Începu Izzy,dar râsul lui Alix o întrerupse.Foarte amuzant.Scuză-mă că nu râd.Avem trei zile la dispoziţie până se întoarce şi multă treabă de făcut.
-Şi aud că shoppingul în Nantucket e foarte tare,zise Alix.
-O nu,nu o să faci asta,zise Izzy.Eu o să mă ocup de shopping,tu trebuie să lucrezi.Asta va fi prezentarea vieţii tale.
-Am câteva idei,făcu Alix,iar Izzy râse,căci Alix avea mereu o mulţime de idei de proiecte.Porniră la drum,şi acum că spectrul a ceea ce îi făcuse Eric lui Alix dispăruse,observară pentru prima dată că centrul insulei Nantucket era deosebit de frumos.Străzile erau pavate cu piatră cubică,pe care se circula greu şi pe jos,şi cu maşina,însă erau atât de frumoase! Trotuarele erau late şi pavate cu cărămidă.
De-a lungul secolelor copacii şi rădăcinile lor le făcuseră să se unduiască şi să curgă cât se poate de artistic.Dar ceea ce i se părea absolut remarcabil lui Alix erau clădirile.Una după cealaltă,fiecare era extraordinară în felul ei.Perfecte atât ca arhitectură,cât şi ca execuţie.
-Cred că îmi vine să leşin,zise Alix în timp ce se oprea ca să poată admira mai bine frumuseţea oraşului.
-Da,este chiar mai bine decât în pozele pe care le-am văzut.
-E...nu ştiu,dar parcă mi se pare că am ajuns în rai.Iar...Izzy îşi privea curioasă prietena.Se cunoscuseră în prima zi când începuseră facultatea de arhitectură, amândouă fiind tinere,frumoase şi zvelte,dar asemănările se opreau aici.Dorinţa lui Izzy era să locuiască într-un orăşel unde să aibă un birou şi să se ocupe de redecorări şi remodelări.Scopul ei principal în viaţă era să aibă un soţ şi copii.

Dar Alix moştenise de la tatăl ei o pasiune profundă pentru a clădi.Bunicul ei pe linie paternă fusese constructor,iar fiul lui îşi petrecuse verile construind case.Iarna,tatăl ei lucrase într-un magazin şi construise dulapuri,îşi luase diploma de arhitect înainte să se nască Alix,iar mai târziu venise firesc şi profesoratul la nivel de universitate.Părinţii ei divorţaseră când Alix era încă mică şi,prin urmare,ea crescuse în două lumi.Una era cea a tatălui ei,care includea tot ce însemna construcţie,de la planurile arhitecturale ale tatălui ei la bătutul cuielor şi alegerea vopselelor pentru interior.Iar lui îi plăcuse s-o înveţe pe fiica sa tot ce ştia.Fata învăţase să citească un plan încă din clasa întâi.
Cealaltă jumătate a vieţii ei se învârtea în jurul scrisului mamei.Alix şi mama ei trăiau o parte din an liniştire,doar ele două,în vreme ce Victoria îşi scria romanele pe care le savura o lume întreagă.În fiecare august,mama ei pleca la o cabană din Colorado unde se izola ca să poată să compună scenariul romanului următor.Cărţile ei deosebit de populare urmăreau o familie de marinari de-a lungul secolelor.Când termina o carte urmau petreceri,cine extravagante şi vacanţe.Viaţa lui Alix alături de mama ei era un amestec minunat de muncă liniştită şi de agitaţie nemaipomenită.Iar lui Alix îi plăceau mult toate astea! îi plăcea să şadă în spatele unei camionete cu echipa tatălui ei şi să mănânce sendvişuri şi îi plăcea să poarte rochii elegante şi să se distreze cu mai-marii lumii editoriale mondiale.
-Toţi sunt la fel,obişnuia ea să spună.Toţi muncesc pentru o pâine.Fie că uneltele lor sunt ciocane ori cuvinte,toţi muncesc.Ca urmare,având doi părinţi talentaţi şi de succes,Alix era la rândul ei talentată şi ambiţioasă.Moştenise pasiunea tatălui ei pentru construcţii şi credinţa mamei ei că vârful era singurul loc unde merita să te afli.Izzy se uită la Alix,iar ochii prietenei ei se umeziră în timp ce studia clădirile din Nantucket.Lui Izzy aproape că îi părea rău de Jared Montgomery.
Când Alix voia să afle ceva,era insaţiabilă.
-Am mai văzut toate astea şi înainte,zise Alix.
-Poate că îţi aminteşti locul de când erai mică,de patru ani.
-Nu prea cred,dar...Alix se uită în jur.De partea cealaltă a drumului se afla o clădire din lemn albă şi frumoasă cu rame verzi la ferestrele de pe faţadă.Pe o parte era pictată o hartă care indica distanţa dintre Nantucket şi alte părţi ale lumii.Hong Kong era la 10 453 de mile distanţă.
-”*Suntem în centrul a orice*”,cită Alix.Asta aud pe cineva spunând,când mă uit la hartă.”*Nantucket este epicentrul Pământului*.” Trebuie să fi auzit asta când eram mică.Nu mai auzisem niciodată cuvântul,dar în mod ciudat,ştiam ce înseamnă.
Are sens ce spun?

-De fapt,da,are,zise Izzy zâmbind.Se părea că va putea pleca în curând.Îşi dădea seama din tonul lui Alix că prietena ei îşi amintea mai multe despre Nantucket decât crezuse iniţial.Ba chiar mai bine,începea să simtă că Nantucket era căminul ei.Dacă Victoria şi bătrâna Miss Kingsley puseseră totul la cale pentru ca Alix să îl poată cunoaşte pe faimosul Jared Montgomery,atunci se pare că planul funcţiona.
-Hai să intrăm aici,zise Izzy.Trebuie să sărbătorim.
Se referea la magazinul de băuturi Murray,iar în interior se aflau rânduri întregi cu vin,bere şi coniac ori alte băuturi alcoolice.Izzy simţea că aveau nevoie de ceva rece şi acidulat,aşa că se îndreptă spre frigiderul din spatele magazinului.
Dar Alix se duse la tejgheaua demodată din lemn şi studie rafturile din spatele acesteia.
-Vreau rom,îi zise ea femeii din spatele tejghelei.
-Rom? întrebă nedumerită Izzy.N-am ştiut că îţi place aşa ceva.
-Nici eu.Cred că am băut o singură dată în viaţă rom cu cola.Dar aici,în Nantucket,vreau rom.
-E o tradiţie locală,zise femeia.Pe care îl vreţi?
-Acela,rosti Alix hotărâtă arătând spre o sticlă veche de şapte ani de Fior de Cana.
-Păi da,nu cumperi orice fel de poşircă,zise Izzy în timp ce punea o sticlă de şampanie pe tejghea.Alix îşi scoase telefonul din geantă şi îşi verifică
e-mailurile.Mama ei îi trimisese indicaţii cum să ajungă la Kingsley House,dar cum fusese atât de tulburată de problema cu Eric,uitase să scoată harta la imprimantă.Însă oricum,indicaţiile mamei ei erau destul de criptice,lucru obişnuit,de altminteri.Mama ei gândea şi scria ca o scriitoare de romane,iar ei îi plăceau misterele.Alix se uită la femeia din spatele tejghelei.
-Stau într-o casă aici în Nantucket,iar mama spune că se poate ajunge pe jos de la feribot.Este vorba de numărul 23 pe Kingsley Lane,iar ea zice-Alix se uită în telefon-că aleea se deschide din West Brick.Nu ştiu ce înseamnă asta.Cum dau de West Brick Road? Femeia era obişnuită cu turiştii,aşa că zâmbi.
-Pun pariu că scrie doar West Brick.
-Da,aşa este,fu de acord Alix,am crezut că e o greşeală.
-Cred că vă referiţi la casa lui Addy,continuă femeia.
-Da.Aţi cunoscut-o?
-Toată lumea o cunoştea,şi ne lipseşte mult.Deci dumneavoastră o să locuiţi timp de un an în casă? Alix fu oarecum şocată că femeia ştia despre asta.
-Da,răspunse ea cam ezitant.

-Foarte bine! Şi să nu-l lăsaţi pe Jared să vă repeadă.O fi el vărul meu,dar tot pot să vă spun să-l înfruntaţi.Alix rămase năucă,uitându-se la ea.În mintea ei, Jared Montgomery sau Kingsley era o persoană care trebuia adorată,un zeu al arhitecturii în lumea în care trăia şi lucra Alix.Dar nimeni în Nantucket nu părea să-l privească în felul acesta.Izzy făcu un pas în faţă.
-Am mai întâlnit un bărbat care susţine că e vărul...ăă...domnului Kingsley.Mai sunt şi alţii? Femeia zâmbi din nou.
-Mulţi dintre noi ne tragem din cei care au colonizat insula şi suntem înrudiţi într-un fel sau altul.Se duse spre casă şi scoase bonul pentru cumpărături.La bancă faceţi stânga.Aia e Main Street.Pe drum în sus pe dreapta sunt trei case de cărămidă identice.Kingsley Lane porneşte la dreapta după ultima dintre casele de cărămidă.
-West Brick,zise Alix.
-V-aţi prins.Fetele plătiră,mulţumiră şi părăsiră magazinul.
-Acum tot ce trebuie e să găsim banca,făcu Izzy.
Dar Alix reintrase în transa în care privea oraşul.Pe partea cealaltă a drumului era o clădire care o făcu să se oprească brusc.O clădire de două etaje flancată de alte două mai mici,de câte un etaj,cu acoperişuri joase,înclinate.Deasupra era o fereastră în formă de semilună,iar şi mai sus,o fereastră octogonală de campanilă.
-Nu-mi face plăcere să te întrerup în astfel de momente,dar în ritmul ăsta se face seară până ajungem la destinaţie.Alix se desprinse cu greu şi îşi continuară drumul,ea studiind în continuare fiecare clădire pe lângă care treceau, admirându-i perfecţiunea.Când ajunseră la ceea ce părea a fi un decor pentru o drogherie de secolul al XlX-lea,Alix se entuziasma din nou.
-Îmi amintesc de locul ăsta.Îl ştiu!Deschise uşa de modă veche şi se grăbi înăuntru,cu Izzy imediat pe urmele ei.La stânga lor se afla o tejghea uzată,cu scaune în dreptul ei şi o oglindă în spate.Alix Îşi puse jos bagajele şi se aşeză pe unul dintre scaune.
-Vreau un sendviş cu brânză topită şi un frap de vanilie,zise ea hotărâtă către tânăra femeie din spatele tejghelei.Izzy se aşeză pe scaunul de lângă ea.
-Cum poate să-ţi fie foame? Şi ce e un frap?
-Lapte,îngheţată,ridică Alix din umeri.Nu ştiu.Îi ceea ce comandam mereu şi vreau şi acum.
-Ce comandai la patru ani? întrebă Izzy zâmbind,bucuroasă că prietena ei începuse să-şi amintească unele lucruri.Un frap se dovedi a fi de fapt termenul americanizat pentru frappe.

Izzy îşi comandă şi primi în plus şi nişte sendvişuri cu ton la pachet.
-Ea obişnuia să cumpere diverse lucruri de aici,zise Alix în vreme ce îşi mânca sendvişul servit pe o farfurie subţire de carton.În spate.Izzy nu se putu abţine să nu privească în jur.La o primă vedere părea un loc destul de simplu,dar la o cercetare mai atentă constatai că marfa era de foarte bună calitate.Produsele pentru îngrijirea pielii erau de genul celor care se vindeau pe Madison Avenue în New York.
-Pun pariu că mamei tale îi plăcea magazinul ăsta,zise Izzy când se aflau din nou afară,pe trotuar.Alix se uită la prietena ei.
-Ce idee interesantă.Dacă mama a pus la cale toată treaba asta cu testamentul, când a făcut-o? Mi-a spus că am petrecut o vară aici când aveam patru ani.A fost în anul când ea şi tata s-au despărţit,dar de atunci ea nu a mai pomenit de Nantucket.Când a mai fost aici? De unde o cunoştea pe Miss Adelaide Kingsley?
-Ce mă interesează pe mine e să ştiu cine e „ea”? vru să ştie Izzy.
-Despre ce vorbeşti?
-În magazin ai spus că „*ea obişnuia să cumpere lucruri de aici*”.Te refereai la mama ta?
-Cred că da,făcu Alix.Deşi nu ştiu.În momentul ăsta mă simt ca şi cum m-aş afunda într-un alt timp.Nu am amintiri clare despre insulă,dar fiecare pas pe care îl fac îmi mai dezvăluie ceva familiar.Iar magazinul...Se uită la magazinul Murray,cu lemnul vopsit în alb şi gri şi cu vitrina din sticlă.Ştiu că hainele pentru copii sunt la etaj şi că ea...cineva,vreau să zic,mi-a cumpărat o jachetă roz de acolo.
-Dacă ar fi fost vorba de mama ta,cu siguranţă ţi-ai fi amintit.Victoria e o figură destul de marcantă.Alix râse.
-Te referi la părul ei roşu şi la ochii verzi şi silueta care declanşează accidente în trafic? Mă bucur că semăn mai mult cu tata.Unde crezi că e banca?
Izzy zâmbea,privindu-şi prietena.Dacă o auzeai pe Alix zicând asta aveai impresia că ea era o vrăbiuţă cenuşie în comparaţie cu mama ei,dar nu era adevărat.Chiar dacă Alix nu ieşea în evidenţă din mulţime,cum o făcea mama ei,era extraordinar de frumoasă.Era mai înaltă decât mama ei şi mai zveltă,cu păr blond roşcat cu şuviţe naturale de blond mai deschis.Îl purta cu breton lung într-o parte şi bucle în rest.In vreme ce Izzy se străduia mult să-şi onduleze părul negru,al lui Alix era ondulat natural.Avea ochii verzi-albăstrui şi o gură mică cu buze pline.
-Ca de păpuşă,spuse Victoria odată la o masă,iar fiica ei se îmbujorase de

plăcere.Izzy admirase întotdeauna modestia lui Alix în privinţa originii şi a aspectului ei,ba chiar şi a talentului ei.
-Ia uită-te la asta,reuşi Alix să rostească înainte de a se opri brusc.
Arăta spre o clădire înaltă,maiestuoasă,de la capătul străzii.Avea o fundaţie înaltă,iar o scară abruptă şi spiralată ducea la uşa principală,aşezată sub un portic arcuit.Clădirea elegantă părea să domine oraşul,ca o mare împărătească privindu-şi supuşii.
-Superb,zise Izzy,ea fiind mai degrabă interesată să găsească vila Kingsley.
-Nu,uită-te sus!Pe clădire scria cu litere mari THE PACIFIC NATIONAL BANK.
-Ei bine,râse Izzy,nu arată chiar ca banca mea.Tu ce zici?
-Aici nimic nu arată ca oriunde altundeva,făcu Alix.Dacă asta e banca,atunci trebuie s-o luăm la stânga.Traversară drumul cu piatră cubică pe trecerea de pietoni din cărămidă şi se îndreptară spre Main Street,t recând de Fair Street.Era o stradă cu case,fiecare fiind visul oricărui istoric,toate adăpostite de şindrile elegante bătute de vreme.Erau prea puţine case în stil victorian,din cele pe care cele mai multe orăşele americane le consideră a fi case istorice.Nantucket fusese fondat de quakeri,oameni care credeau în simplitatea hainelor,a comportamentului şi mai ales a caselor.Prin urmare,nici una dintre case nu era acoperită cu ornamente excesive.Pentru ochiul format al lui Alix,fiecare acoperiş,fiecare uşă şi fereastră era o operă de artă.
-Crezi că o să reuşeşti să te uiţi la oraşul acesta un an întreg? întrebă Izzy,râzând de expresia lui Alix.Când ajunseră la cele trei case din cărămidă,Alix părea că avea să leşine,ca o demoazelă de modă veche.Mari,înalte şi întreţinute impecabil,cele trei case erau cu adevărat impresionante.Alix părea să se fi lipit de trotuar în timp ce se uita în sus la clădiri,dar Izzy trecu pe lângă ea.
Alături de ultima casă se deschidea o alee îngustă,a cărei intrare aproape că era acoperită de copaci,lin semn mic şi alb anunţa: KINGSLEY LANE.
-Haide,strigă Izzy,şi Alix o urmă.Pe dreapta era un trotuar îngust şi ele porniră de-a lungul lui,uitându-se la numerele caselor.
-Au nume,făcu Izzy surprinsă.Casele au nume pe ele.
-Quarterboards,zise Alix.
-Asta e un cuvânt pe care tocmai l-ai inventat?
-Nu.E...nu ştiu de unde ştiu cuvântul,dar aşa se cheamă plachetele acelea din lemn.
-”*Câmpul de Trandafiri*”,citi Izzy,uitându-se la o casă aflată aproape de drum.
-”*Dincolo de Timp*”,citi şi Alix pe o altă casă din dreapta.

Alături avea o alee,dar o poartă le bloca vederea în grădina din spate.De fapt,lângă fiecare casă exista un loc de parcare.Unele dintre alei erau aşa de înguste încât maşinile încăpeau doar cu greu,dar măcar nu rămâneau pe stradă.
-Uită-te la asta,e o pensiune,Hanul Raiul Mării.-Iar asta...făcu Izzy,privind peste drum,e numărul 23.Se cheamă *Pe Mare Pentru Totdeauna.*
În faţa lor se afla o casă mare,albă,spectaculos de frumoasă.Simplitatea îi conferea un aspect atemporal,şi casa ar fi putut fi la fel de bine nouă ori veche de peste o sută de ani.Avea cinci ferestre la etaj şi patru dedesubt,toate flancate de obloane închise la culoare,şi o uşă lată,albă în centru.Acoperişul era mărginit de o balustradă şi o pasarelă.
-Asta e? şopti Alix din spatele lui Izzy.Aici voi locui un an întreg?
-Aşa cred,răspunse Izzy.E numărul corect.
-Aminteşte-mi să îi trimit mamei orhidee.Alix scormonea în geanta ei mare Fendi în căutarea cheilor pe care i le trimisese mama ei.Le găsi şi ajunse la uşă,dar mâinile îi tremurau aşa de tare încât nu putea băga cheia în broască.
Izzy luă cheia şi deschise uşa.Păşiră într-un hol mare cu o scară în partea stângă.In dreapta se afla un salon,în stânga sufrageria.
-Cred...Începu Izzy.
-Că tocmai ne-am întors în timp,îi încheie Alix propoziţia.
Nu se gândise prea mult la cum ar putea fi mobilată o astfel de casă veche,dar presupusese că mobila va fi destul de formală,aranjată după ideea unui oarecare decorator despre cum trebuia să arate o astfel de casă.Dar casa asta fusese locuită timp de secole de aceeaşi familie.Totul era un amestec de vechi şi nou-iar nou însemna numai târziu de anii 1930.În hol era un birou înalt tip secretar şi un cufăr eu intarsii din fildeş.In colţ se afla un suport de umbrele chinezesc din porţelan,pictat cu ramuri de cireş înflorit.Se uitară în salon unde văzură mobilă îmbrăcară în mătase cu dungi,cu braţele arătând semne de uzură.Covorul era un Aubusson roz,tocit pe alocuri.Existau mese,ornamente şi portrete ale unor oameni eu prestanţă.Tinerele se uitară una la alta şi începură să râdă.
-E un muzeu! exclamă Izzy.
-Un muzeu viu.
-Şi e al tău,continuă Izzy.În secunda următoare începură să alerge dintr-o cameră în alta,explorând şi strigându-şi comentariile.În spatele salonului era o încăpere mică în care se afla un televizor.
-Ce zici de televizorul ăla? întrebă Alix.Circa 1964?
-Trimite-1 la Smithsonian şi pune-o pe mama ta să cumpere o plasmă.
-E în capul listei.

În spate de tot se afla o încăpere mare,luminoasă,aerisită,cu rafturi pline cu cărţi pe doi pereţi.Şemineul uriaş era flancat de două canapele acoperite cu creton.Un fotoliu cu spătar înalt şi un taburet completau imaginea.
-Aici a locuit,zise Alix.Doamnele serveau ceaiul în salonul mai formal din faţă.
Dar familia stătea aici.
-Vrei să încetezi,te rog? zise Izzy.A fost amuzant la început,dar acum începi să mă sperii.
-Sunt doar amintiri,făcu Alix.Mă întreb de ce mama nu m-a mai adus niciodată aici.
-Superbului nepot al lui Miss Kingsley i s-o fi aprins călcâiele după mama ta.Ceea ce ar fi fost ciudat.
-Dacă eu aveam patru ani,nepotul trebuie să fi fost adolescent.
-Exact,făcu Izzy.Concurs până sus!Izzy câştigă,dar doar pentru că Alix încetini să se uite la două siluete înrămate care atârnau pe perete.Una era a unei doamne care avea o pălărie mare cu pene.
-Îmi amintesc de tine,îi şopti ca să nu o audă Izzy.Semeni cu mama.
-L-am găsit,ţipă Izzy peste balustradă.Şi o să mă bag în pat cu el.
Nici măcar nu trebuia să întrebe cine era „el”.Alix fugi pe scară în sus şi o căută pe Izzy într-unul din dormitoarele de pe stânga.Era o cameră frumoasă,numai creton şi muselină-dar Izzy nu era nicăieri.Pe partea cealaltă a coridorului se afla o cameră cu adevărat frumoasă,destul de mare şi decorată cu albastru,de la nuanţe pale la nuanţe întunecate şi bogate,în centru se afla un pat cu baldachin şi draperii din damasc.În stânga se găsea un şemineu mare,iar alături era un portret,dar pe care nu-1 putea vedea complet din pricina draperiilor de la pat.
-Uite,zise Izzy,dându-se jos din pat.Suie-te şi priveşte-1 pe înălţimea Sa,Jared Montgomery.Sau Kingsley,după cum e cunoscut aici în Nantucket.
Alix se urcă în patul destul de înalt şi se uită în direcţia indicată de Izzy.
Acolo,pe perete,în dreapta şemineului,se afla un portret în mărime naturală care părea a fi a lui Jared Montgomery.Poate că era cu câţiva centimetri mai scund şi era îmbrăcat ca un căpitan de vas dintr-o dramă de epocă,dar era chiar el-sau,mai precis,strămoşul lui.Era bărbierit,aşa cum îl văzuse Izzy cu ani în urmă la una dintre rarele lui conferinţe.Părul era mai scurt şi i se ondula puţin în jurul urechilor.Bărbia puternică şi ochii care păreau să privească prin line erau ai lui.
Alix se întoarse pe spate şi îşi azvârli braţele în sus.
-Al meu e!
-Doar pentru că locuieşti aici,făcu Izzy,după care îşi puse mâinile sub cap şi privi în sus.

Partea de dedesubt a marelui baldachin era tapisată cu mătase albastră,pliată în raze cu un trandafir in mijloc.
-Crezi că Miss Kingsley dormea aici când avea nouăzeci de ani şi saliva la vederea bărbatului din portret?
-Tu n-ai face-o?
-Dacă n-aş fi pe punctul să mă căsătoresc...Începu Izzy,dar nu-şi termină propoziţia pentru că nu era adevărat.Nu l-ar fi dat pe Glenn pentru nici un alt bărbat,faimos ori ba.Izzy se lăsă să alunece din pat şi porni din nou în explorare, însă Alix se întoarse să se uite la portret.Bărbatul din tablou o intriga.Pe când avea patru ani obişnuia să se cuibărească în pat şi să se uite la portret,în vreme ce mătuşa Addy-cum începuse să-i spună în gând-Îi citea o poveste? Oare inventase ea singură poveştile despre el? Sau mătuşa Addy îi povestea despre acest bărbat? Orice s-ar fi petrecut atunci,Alix aproape că şi-1 putea imagina mişcându-se,aproape că-1 putea auzi vorbind.Iar râsul lui! Puternic şi profund,ca un răget,cu adevărat.Ca marea.În partea de jos a tabloului se afla o mică plachetă,iar ea se dădu jos din pat să se uite la ea.CĂPITANUL CALEB JARED KINGSLEY 1776-1809,scria acolo.Murise la doar 33 de ani.
Ea se îndreptă ca să-i privească faţa.Da,arăta ca bărbatul pe care îl văzuse cu ani în urmă şi azi din nou pe chei,dar altceva din tablou stârnea o amintire ascunsă adânc înlăuntrul ei.Era acolo,dar nu reuşea s-o apuce.
-Am găsit camera mamei tale,strigă Izzy de pe coridor.Alix se întoarse să plece,dar apoi se opri şi se întoarse să se mai uite o dată la tablou.
-Ai fost un bărbat tare frumos,Caleb Kingsley,zise ea,şi aşa,dintr-un impuls,îşi sărută vârfurile degetelor şi i le puse pe buze.Preţ de o secundă,mai puţin de o secundă,i se păru că simte o respiraţie pe obraz,apoi o atingere.Atât de blândă, atât de rapidă,dispărând atât de iute.
-Haide! strigă Izzy din uşă.Ai timp un an întreg să tânjeşti după bărbatul ăsta şi după cel din casa de oaspeţi.Haide să vezi camera pe care a aranjat-o mama ta.
Alix se gândi să-i spună cum i se păruse că omul din tablou o sărutase,dar decise să nu o facă.Îşi luă mâna de pe obraz şi se îndreptă spre uşă.
-Cum putea mama să aibă o cameră aici? Şi cum ştii sigur că era a ei? întrebă ea urmând-o pe Izzy de-a lungul coridorului,dincolo de scări,spre un alt dormitor.
Dar,de îndată ce îl văzu,Alix ştiu că fusese decorat de mama ei.Era amenajat în nuanţe de verde,de la verdele cel mai închis al pădurii la nuanţe palide, deschise,bătând în gălbui.Una dintre vanităţile mamei ei erau ochii săi verzi; adesea se îmbrăca în nuanţe care îi scoteau culoarea în evidenţă.Patul era acoperit cu o cuvertură din mătase ver-de-Închis pe care erau ţesute albine

minuscule.Pernele,o duzină,purtau o monogramă discretă,un VM împletit.
-Crezi că e al ei dormitorul? întrebă Izzy sarcastic.
-S-ar putea,zise Alix.Sau poate că Miss Kingsley era o mare iubitoare a cărţilor scrise de mama.
-Crezi că aş putea...ştii tu...la noapte...? Alix râsese deseori de Izzy,care era un mare fan al mamei ei,şi la fiecare carte,unul dintre primele exemplare i se dădea lui Izzy.
-Sigur.Câtă vreme nu dormi goală-puşcă.Alix ieşi să exploreze şi alte camere.
-Ce? întrebă Izzy urmând-o.Mama ta doarme goală?
-N-ar fi trebuit să spun asta,murmură Alix în timp ce se uita la al patrulea dormitor.Era drăguţ,dar nu părea să fi fost înnoit în ultimii cincizeci de ani.
-Să nu spui că ţi-am spus,adăugă ea.Izzy făcu semn că nu şi arătă cum îşi închide gura cu lacăt şi aruncă cheia.
-E doar una dintre multele ciudăţenii ale mamei mele.Aşternuturi foarte scumpe şi piele dezgolită.O uniune perfectă.
-Uau,făcu Izzy.Mama ta...
-Da,ştiu.Alix deschise o uşă îngustă din capătul casei şi intră în ceea ce fusese evident apartamentul slujnicei.Un salonaş,două dormitoare şi o baie.
La fel de limpede de parcă ar fi văzut un film,ea ştiu că mama ei locuise cu ea în aceste odăi.Se uită din prag în dreapta şi văzu o cameră drăgălaşă aranjată în roz şi verde,iar ea ştiu că alesese,pe când era copil,materialele pentru cuvertura patului şi draperii.Pe podea era un covor de tip goblen cu o sirenă înotând printre corali.Întotdeauna îi plăcuseră sirenele.Oare covorul îi declanşase fascinaţia pentru ele? Pe masă se afla un bol alb cu scoici pe care Alix le adunase de pe plajă.Şi mai ştia şi că mâna pe care o ţinuse în timp ce se plimba pe plajă era bătrână.Cu siguranţă nu fusese mâna mamei ei.
Când o auzi pe Izzy în salon,Alix ieşi din micul dormitor şi închise uşa.
-Ceva interesant? vru să ştie Izzy.
-Nimic,replică Alix,ştiind prea bine că minţea.Se uită în celălalt dormitor.Era mai mare,dar impersonal; totul era de natură utilitară.Baia era toată albă,cu o chiuvetă cu picior şi o cadă mare,emailată.Îşi amintea cât de rece putea fi cada şi cum trebuia să se suie pe o ladă ca să ajungă la chiuvetă.
-Eşti bine? întrebă Izzy.
-Foarte bine.Cred că sunt doar uimită.Să deschidem sticlele şi să toastăm în cinstea familiei Kingsley?
-Asta zic şi eu idee!

CAPITOLUL 2

O oră mai târziu erau aşezate pe podea în faţa micului televizor,mâncând sendvişuri cu ton şi o pizza pe care o găsiseră în congelator.

-Mă întreb cum sunt magazinele alimentare în Nantucket? medita Izzy.

Găsiseră nişte pahare frumoase de cristal,iar ea folosea acum unul dintre ele.

-Poate că din el a băut şi Ben Franklin,zise ea,ştiind că mama acestuia era originară din Nantucket.Cât despre Alix,singurul lucru pe care voia să-1 bea era rom.La prima cercetare a casei rataseră bucătăria.O găsiră ascunsă în spatele clădirii,dincolo de sufragerie.În comparaţie cu bucătăria,restul casei era de-a dreptul modern.Aproape totul rămăsese cam la nivelul anului 1936.Soba era din email verde şi alb şi cu capac peste arzătoare.Chiuveta mare avea uscătoare pe ambele părţi,iar dulapurile erau toate din metal.Frigiderul era nou,dar destul de mic,pentru că trebuia să încapă în spaţiul potrivit unui frigider din anii 1930.În capătul celălalt,sub fereastră,era o băncuţă şi o mică masă cu tăblie tocită din lemn.Alix ştiu că obişnuia să stea acolo şi să coloreze în timp ce cineva îi făcea un sendviş.Din nou i se păru că vede o femeie în vârstă.Dacă aceasta era mătuşa Addy,proprietara casei,atunci mama ei unde era? Şi dacă erau musafiri ai mătuşii Addy,de ce locuiseră în apartamentul slujnicei? Nimic din toate astea nu avea sens.

-Nu te mănâncă degetele să schimbi tot? întrebă Izzy uitându-se prin bucătărie.

Cred că ar trebui să fie hiaturi mari din granit şi dulapuri de arţar.Şi aş dărâma zidul dinspre sufragerie.

-Nu! exclamă cam prea vehement Alix,apoi se calmă.Eu aş lăsa totul aşa cum e.

-Eu cred că locul ăsta te molipseşte,zise Izzy apoi exclamă descoperind pizza congelată: Avem festin în seara asta! Crezi că chestia asta funcţionează? arătă ea spre soba veche.Spre surprinderea amândurora,Alix ştiu cum să aprindă flacăra de veghe la sobă,ştiu că butoanele erau mai greu de manevrat şi cum să le scuture pe fiecare.Izzy se dădu puţin înapoi să privească,dar refuză să comenteze.Alix se uită în jur prin bucătărie,dar din nou simţea că ştie ceva,dar nu îşi amintea ce anume.Când văzu mânerul rotund sub formă de cap de pirat de deasupra frigiderului,scoase un „aha!” şi trase de el.Izzy se duse să vadă ce găsise.

-Dulapul ăsta era mereu încuiat şi pe mine mă fascina.Ba chiar am încercat să fur cheia,dar n-am găsit-o.Avea o amintire ştearsă despre un bărbat cu voce profundă care îi spunea că nu poate primi cheia,dar Alix nu-i spuse şi asta lui Izzy.Preţ de o clipă,cele două tinere rămaseră stupefiate.Dulapul conţinea sticle de băutură şi mixere.Ce era ciudat era că aproape toate sticlele erau de rom,în

toate nuanţele: închis,deschis,auriu,alb şi cel puţin o duzină de alte soiuri.In mijlocul dulapului se afla un raft din marmură,iar dedesubt se afla un frigider cu un singur sertar plin cu citrice.Bucătăria nu era modernizată,dar barul era parcă ieşit din paginile unei reviste moderne de design.
-După cum putem constata,Miss Kingsley îşi stabilea priorităţile,făcu Izzy.
Alix se întrebă dacă motivul pentru care asocia romul cu Nantucket era pentru că văzuse oamenii bând în această încăpere.Oricare ar fi fost logica din spatele acestui dulap,pe interiorul uşilor erau lipite reţete de băuturi,iar ea voia să experimenteze.
-Ce zici de un zombie? o întrebă pe Izzy.Este nevoie de trei feluri de rom.Sau poate un *Planter's Punch*?
-Nu,mulţumesc,făcu Izzy.O să rămân la şampanie.
Nu le luă mult să-şi ducă mâncarea şi băutura în camera cu televizorul.Pentru că în seara asta toate camerele erau prea mari şi prea intimidante ca să le folosească.
-Ai la dispoziţie trei zile,zise Izzy,şi amândouă înţelesesem la ce se referea.”El” se va întoarce în trei zile.Mă întreb dacă azi e una dintre cele trei zile? Ceea ce ar însemna că nu îţi mai rămân decât două.Va trebui să facem repede multe cumpărături.
-Bagajele vor ajunge mâine,şi am destule haine.
-Am văzut cum ai împachetat.N-ai decât tricouri şi blugi.
-Asta e tot ce îmi trebuie,zise Alix.Intenţionez să lucrez cât stau aici.M-am gândit să-1 întreb pe tata dacă ştie pe cineva care îşi petrece vara aici ca să-mi găsesc o slujbă.Ar trebui să fie sub licenţa şi aprobarea lui,dar poate că ar putea să meargă.
-Nu vorbesc despre tatăl tău.Alix luă o înghiţitură zdravănă din *Planter's Punch-ul* ei.De regulă se ameţea uşor,dar acum era la al doilea cocteil cu rom şi nici măcar nu simţea ceva.
-Vreau să învăţ de la Jared Montgomery.Dacă îmi fac apariţia în pantaloni scurţi şi bustieră ori cine ştie ce altă trăsnaie o să se uite la mine la fel cum s-a uitat azi la fata aia.
-Şi care-i problema cu asta? se interesă Izzy.
-Nu prea cred că o lua în serios ca pe o fiinţă inteligentă,tu ce crezi?
-Tu şi munca ta! exclamă Izzy după ce luă o înghiţitură de şampanie.Nu te gândeşti niciodată la altceva?
-Şi ce e rău în asta?
-Ce e rău în faptul că te gândeşti numai la muncă?

Lui Izzy nu-i venea să creadă ce auzea.Jared Montgomery are aproape doi metri şi e numai fibră.Intră într-o încăpere şi pe toate femeile le ia ameţeala.Pe frunţile lor se aprind semnale luminoase de genul IA-MĂ.TE ROG.Nu a existat vreodată o femeie care să-1 respingă,dar tu...Nu ştii să te gândeşti decât la mintea lui.Nici nu ştiam că are una.Alixandra,începi să îmbătrâneşti.
Alix luă o înghiţitură din cocteilul ei,apoi puse paharul pe covor.
-Aşa crezi? Crezi că nu îl văd şi ca bărbat? Stai aici şi o să-ţi arăt ceva.
Fugi sus şi îşi aduse laptopul pe care îl şi porni,aşa că până se întoarse la Izzy se aprinsese şi ecranul Trebui să treacă de opt niveluri de fişiere înainte să apară documentul pe care îl ascundea mereu.*„Buza de jos a lui Jared”*
Moale si suculentă,delicioasă şi fermă,
Atrăgătoare,seducătoare,ea mă cheamă,
Cântecul unei sirene,flautul fermecat
Visez la ea adormită,cu ochii deschişi.
Să o ating,să o dezmierd,să o sărut.
Vârful limbii mele,respiraţii amestecate
Să o absorb,să o dezmierd,
Să o simt lipită de a mea
*Ah,buza de jos a lui Jared.*Izzy o citi de trei ori înainte să-şi ridice privirea.
-Da' chiar te gândeşti la el ca la un bărbat.Uau! Şi încă cum!
-Este de acum câţiva ani-după ce l-am auzit la conferinţă,iar tu nu făceai decât să vorbeşti despre el.Îţi aminteşti cum şi-a construit proiectul final pentru facultate? Nu a avut desene sau machete.L-a construit cu ciocan şi cuie.Tata spune că ar trebui să fie obligatoriu ca un an de arhitectură să ţi-1 petreci construind.El spune...Se opri pentru că Izzy se ridicase în picioare.
-Haide.Hai să mergem.
-Unde?
-Mergem să ne uităm la casa lui de oaspeţi.
-Nu putem să facem asta,zise Alix în timp ce se ridica.
-Te-am văzut uitându-te pe geam,la fel ca mine,şi am văzut casa din spate.Cu etaj,geam mare în partea din faţă.
-Nu putem...
-Asta s-ar putea să fie singura noastră şansă.E plecat cu barca,şi ştii că am venit mai repede.Nu ştie că suntem aici.
-Ce înseamnă asta?
-Nu ştiu,făcu Izzy.Dar poate că dacă află că în casa lui locuieşte o studentă la arhitectură fanatică o să-şi pună zăbrele la geamuri şi la uşi.

Alix nu se gândise la asta.
-O să fiu discretă.O să-i spun cât de mult îi admir opera şi...
-Şi buza lui de jos? Te-ai gândit cumva că s-ar putea să aibă o prietenă? Doar pentru că nu e căsătorit...sau nu era ultima oară când l-am căutat pe internet...şi pentru că era singur pe barcă nu înseamnă că a ales celibatul.Crezi că ea o să te lase să intri în casa lui?
Alix ştia că era greşit ce propunea Izzy,dar pe de altă parte,poate că-şi ţinea desenele acolo.Poate că asta era unica şi singura ei şansă să se uite la proiectele lui Montgomery înainte ca lumea să le vadă.Izzy îşi dădea seama că Alix era pe punctul de a ceda,aşa că pe jumătate o împinse,pe jumătate o trase pe uşa laterală spre poteca din grădină şi spre casa de oaspeţi.Era înaltă şi avea draperii grele la ferestre; părea aproape ca un loc interzis.Izzy trase aer în piept şi încercă uşa din faţă.Era încuiată.
-Nu putem să facem asta,zise Alix întorcându-se să plece înapoi spre casă.
Dar Izzy o prinse de braţ şi o trase într-o parte.
-Poate că reuşim să-i vedem dormitorul,şopti ea.Sau dulapul.Sau...
-Câţi ani ai?
-Acum mă simt cam de paisprezece.Alix făcu un pas în spate.
-Zău,nu prea cred că ar trebui...Dintr-odată se opri,făcând ochii mari.
-Ce e? exclamă Izzy.Te rog să-mi spui că nu vezi o fantomă.Am citit că Nantucket e cel mai bântuit loc din lume.
-E o lumină,şopti Alix.
-A lăsat o lumină aprinsă? Izzy păşi în spate ca să privească în sus şi văzu ceva ce părea să fie o lampă de birou,genul care se întinde peste masa de lucru.Ai dreptate.Crezi că are un atelier de lucru acasă? Tot mai crezi că n-ar trebui să intrăm? Alix era deja la geam şi încerca să-1 ridice.Alunecă uşor în sus.
-Termopan Andersen,murmură ea,sărind şi trăgându-se înăuntru,lăsând-o pe Izzy să sedescurce singură.Odată intrată,Alix privi în jur.În bucătărie era o lumină slabă,aşa că putea vedea livingul şi zona de luat masa.Totul într-o singură încăpere.Arăta frumos,dar ea voia să afle de unde vedea lumina.Se grăbi să urce scările,deschise uşa din dreapta şi văzu o încăpere cu lerestre pe trei laturi.Ştiu că lumina trebuie să fi fost superbă în timpul zilei.Pe podeaua din lemn era un covor vechi,iar sub ferestre se afla o masă veche de proiectant,
probabil din epoca edwardiană.Alături se afla un mic dulap,pe care se aflau ustensile pentru desen.In epoca computerelor şi a programelor de proiectare,era minunat să vezi desene realizate cu creion,toc şi cerneală.Ea atinse creioanele mecanice,toate aliniate în funcţie de duritate,de la tare la moale.Mai erau şi

şablon pentru ştergere,perii şi un teu.Nu se vedea nicăieri vreo planşetă modernă de proiectare.În dreapta peretele era acoperit de desenele lui.Erau pentru construcţia de structuri mici,nu case,fiecare splendid ca execuţie şi concept.
Două şoproane,o casă de oaspeţi,un set de joacă pentru copii.Planurile a trei garaje se aflau alături de schiţele pentru nişte structuri de grădină.Aproape fiecare spaţiu liber de pe perete era acoperit cu desene şi proiecte.
-Sunt superbe,minunate.Magnifice,şopti ea.Făcu un pas în spate ca să poată privi din uşă toată camera în ansamblul ei.Încăperea i se părea ca un fel de altar ori sanctuar.
-Pariez că nu invită niciodată pe nimeni aici,zise ea cu voce tare.
Ce o surprindea cel mai mult era faptul că ea şi acest bărbat gândeau foarte asemănător.Ea credea cu fervoare că frumuseţea trebuia şi putea fi găsită în cele mai mici obiecte.Indiferent dacă era vorba de o savonieră ori o vilă veche,să-i redai frumuseţea era cel mai important lucru.
-Uau! exclamă Izzy din spatele ei.E ca...
-Ceva de pe un vapor? Da,parcă e un platou de filmare cu o cabină de căpitan.
Alix încerca să memoreze fiecare centimetru din odaie.Peste tot se aflau lucruri vechi.O piesă de porţelan vechi pe care scria „Kingsley”.Într-un colţ se afla o figură de galion sculptată din lemn sub formă de sirenă,îmbătrânită de vreme,de parcă ar fi navigat pe multe oceane.
-Familia lor nu avea baleniere? întrebă Izzy.
-Făceau mai mult negoţ cu China.În timp ce spunea asta,Alix îşi dădu seama că habar n-avea de unde ştia.N-am citit şi că ar fi fost printre ei şi vânători de balene,adăugă ea ca să se explice.Începu să se plimbe prin cameră,atingând lucrurile,memorându-le.Dacă ar fi avut un birou acasă,ar fi arătat exact la fel.
-Nu e minunat?
-Sincer,nu,replică Izzy.Mie îmi place totul computerizat.Scuteşte-mă de tocuri şi cerneală.Locul ăsta nu e pe gustul meu.Afară se auzi o portieră de maşină trântindu-se,iar ele se uitară speriate una la alta.
-Am face bine să ieşim de aici.Cu greu,Alix se desprinse de pe loc ca să o urmeze pe prietena ei,dar se întoarse să mai arunce o ultimă privire.Pe podea căzuse un mic desen la liber al unui pavilion de grădină.Era octogonal şi cu un acoperiş ca o lalea răsturnată.Fără să se gândească,îl ridică şi-l îndesă la betelia pantalonilor,apoi se grăbi să coboare scările.

CAPITOLUL 3

Alix se lăsă pe spate în scaun şi se uită la modelul pe care îl făcuse pentru capela pe care o proiecta.Nu fusese uşor să o construiască pentru că nu avea la îndemână decât hârtie groasă şi bandă adezivă.Era după-amiază târziu,şi ea se afla în camera mare din spatele casei vechi,cea în care simţise căldură şi fericire.Ştia fără să j se fi spus că,pe când era mică,îşi petrecuse mult timp în această cameră.Îşi aminti cum construia case micuţe eu turnuri şi turle.La început folosea cuburi din lemn şi stivuia obiecte pe care le găsea prin sertare ori pe rafturi.Apoi urmaseră piesele de lego,jucăriile ei favorite din copilărie.

Avusese o cutie întreagă plină cu ele,iar la fund erau bărci mici pentru care construia şoproane.În timp ce se juca se auzea muzică,blândă şi frumoasă,dar nu era televizor.Cel mai important,o femeie se afla mereu lângă ea.Alix aproape că o putea vedea zâmbind şi aprobând-o.Şi câteodată mai erau şi alte persoane.Un tânăr care părea mereu îngrijorat.Şi un băiat înalt care mirosea a mare.Erau doamne zâmbitoare care mâncau prăjiturele cu trandafiraşi galbeni deasupra.Îşi amintea gustul fursecurilor şi mâncărimea pe care i-o dădea rochiţa cea nouă.

Deasupra şemineului mare se afla portretul unei doamne.MISS ADELAIDE KINGSLEY scria pe plăcuţa de dedesubt.După haine şi pieptănătură puteai deduce că tabloul fusese pictat în jurul anului 1930.Era frumoasă într-un fel calm şi respectabil,dar ochii aveau o sclipire jucăuşă.Femeia pe care Alix şi-o amintea tot mai limpede era mult mai în vârstă decât cea din portret,dar Alix îi recunoştea sclipirea din privire.Părea să spună că ştia şi vedea lucruri pe care alţii nu le observau,dar nu spunea ce fel de lucruri.Doar că ea îşi împărtăşise secretele lui Alix.Nu îşi amintea exact ce îi spusese mătuşa Addy,dar Alix încă simţea iubirea din jurul ei-şi secretele împărtăşite.Alix avusese de gând să-şi petreacă ziua cu Izzy,explorând casa veche şi plimbându-se prin Nantucket.La urma urmei,prietena ei avea să plece în curând.Iar Alix se temea că,odată ce se va întoarce pe continent,Izzy se va cufunda atât de tare în planurile de nuntă încât ele două nu vor mai discuta foarte curând.Către sfârşitul verii,Alix avea să fie domnişoara de onoare,iar Izzy se va mărita-ceea ce va reprezenta sfârşitul prieteniei lor de fete.Alix încercă să nu se gândească la felul în care mariajul iminent al lui Izzy le va despărţi.Fusese un plan excelent acela de a-şi petrece ziua împreună,dar nu se întâmplă aşa.Alix se trezise devreme,cu mintea plină de posibilităţi despre cum să-i arate lucrările ei marelui Jared Montgomery.Dacă îi plăcea ce vedea,poate că putea să obţină un interviu pentru o slujbă la firma lui.Cel puţin i-ar putea arăta ce studentă dornică să înveţe putea să fie.Stătea întinsă în patul mătuşii Addy dis-de-dimi-neaţă,cu braţele deasupra capului,

privind trandafirul din mătase.Chiar dacă nu primea o slujbă la el,să fie studenta lui-chiar şi pentru câteva săptămâni-ar fi fost punctul culminant al studiilor ei de arhitectură.Cu siguranţă avea să treacă asta în CV-ul ei.Şi,mai important,ar putea să înveţe o mulţime de lucruri de la el.

Voia să proiecteze ceva care să-1 impresioneze.O casă? Cum ar putea face asta în doar două zile? Era bună la desen liber,aşa că poate avea să deseneze câteva faţade.Dar apoi trebuia să vadă terenul.Toată lumea ştia că Montgomery credea în ideea de a construi în funcţie de teren,de împrejurimi.Nu credea în case în stil Tudor ridicate în Dallas.

-Ce-aş putea desena care să-1 impresioneze? şopti ea.

În timp ce Alix stătea întinsă în pat,meditând,de pe masa de la perete căzu o mică poză înrămată.În mod surprinzător,zgomotul din încăperea liniştită nu o sperie,dar o făcu să se ridice brusc în capul oaselor.

Se dădu jos din pat,înfrigurată de aerul rece al dimineţii,căci era îmbrăcată doar cu pantaloni subţiri şi tricou.Chiar dacă nu înţelegea de ce,ştia că poza era importantă.O ridică şi văzu imaginea a două femei de prin anii 1940,râzând.Erau îmbrăcate în rochii drăguţe de vară şi păreau fericite.Fusese un gând frumos că imaginea ar fi avut o anumită semnificaţie,dar nu-şi dădea seama care era.Puse fotografia înapoi pe măsuţă şi se îndreptă spre baie,dar se opri brusc,se întoarse şi ridică poza din nou.În fundal,departe,se afla o bisericuţă.Poate că nici nu era o biserică,ci o capelă,aşa ca acelea de familie pe care le văzuse când fusese în Anglia cu tatăl ei.Preţ de o clipă,Alix văzu dinaintea ei biroul de acasă a lui Jared Montgomery,cu planurile sale pentru sculpturi de grădină,chioşcuri, pergole şi un mic şopron de grădină.

-Mică,şopti ea.Lui i-ar plăcea ceva mic şi elegant.Se uită la portretul mare al strămoşului Kingsley,căpitanul Caleb,şi simţi nevoia aproape irezistibilă de ii-i rnulţumi.Îşi scutură capul la aşa o prostie,se duse la baie şi îşi strânse părul.Când ieşi,îşi scoase agenda roşie din geanta cea nouă şi se băgă la loc în pat.

Poate că era apropierea nunţii lui Izzy ori poate era căutarea a ceva mic,ceva ce Montgomery nu proiectase,ori poate că ideea îi venise după ce văzuse micuţa poză.Oricare ar fi fost cauza,Alix începu să schiţeze capele.Rareori uita o clădire,aşa că desenă ce-şi amintea.În fiecare august,după despărţirea părinţilor ei,mama ei pleca în Colorado,iar ea stătea cu tatăl ei.Dacă programul lui de lucru îl obliga să călătorească,ei se duceau acolo unde puteau studia arhitectura locală.Fuseseră în sud-estul Statelor Unite să vadă pueblos,în California pentru stilul misionar,în statul Washington pentru clădiri victoriene.Când Alix mai crescuse,călătoriseră în Spania pentru a vedea operele lui Gaudi şi vizitaseră,

desigur,Taj Mahalul.Alix folosea tot ce îşi putea aminti şi schiţa cât de repede putea.Pe măsură ce paginile se umpleau,ea le smulgea şi le arunca pe pat.
Uşa se deschise,şi ea o văzu pe Izzy îmbrăcată de ieşit în oraş.
-Cumva bănuiam că nu dormi.Izzy mută desenele şi se aşeză pe pat.O biserică?
-O capelă.Mică şi intimă.Izzy se uită în linişte la fiecare schiţă în parte,în vreme ce Alix îşi ţinea răsuflarea.Cum erau colege la arhitectură,ea punea mare preţ pe părerea prietenei ei.
-Sunt superbe,zise Izzy.Cu adevărat frumoase.
-Ajung şi acolo,zise Alix.Dar tot încerc să încorporez totul într-un singur proiect.Clopotniţe,uşi magnifice,scări spiralate.Totul! Trebuie să decid ce pot şi ce nu pot să folosesc.Izzy zâmbi.
-O să-ţi dai tu seama.Voiam doar să-ţi spun că ies la cumpărături.
Alix dădu plapuma la o parte.
-O să mă îmbrac.Nu-mi trebuie decât câteva minute.Izzy se ridică.
-Nu.Nu ai voie să vii.Asta e şansa ta cea mare,şi eu vreau să ai grijă să ţi-o foloseşti.Stai aici şi proiectează ceva care să-1 uluiască pe Montgomery.A,şi jos este mâncare.
-Cum ai găsit un magazin deschis aşa de devreme?
-Pentru informarea ta,e ora unsprezece,iar frumosul oraş Nantucket e dincolo de o uşă.Am ieşit şi m-am întors,iar acum sunt pregătită să pornesc la cumpărături serioase de haine.Nu poţi să-1 cunoşti pe marele împărat Montgomery îmbrăcată aşa.Se uită dezaprobator la hainele vechi ale lui Alix.Aceasta îşi cunoştea prea bine prietena.
-Ştii,dacă stau să mă gândesc mai bine,cred că tot o să vin şi eu.Am nevoie de sandale noi.
-O,nu,n-ai să faci asta,zise Izzy ieşind pe uşă.O să mă întorc la cină şi vreau să văd ce-ai lucrat.Se grăbi să iasă,închizând uşa în urma ei.
-O să mă străduiesc să te fac fericită,strigă Alix.Ştia că Izzy voia să meargă singură,îi plăcea tare mult să cumpere haine,iar când Alix avea chef,atunci îi plăcea şi ei.Dar nu astăzi.În afară de asta,cele două tinere aveau cam aceeaşi mărime la haine,aşa că Izzy putea să cumpere tot ce avea Alix nevoie şi să le pună în contul Victoriei.La prânz,Alix simţi cum îi chiorăie stomacul de foame aşa că ieşi din dormitor în căutarea micului dejun.Izzy cumpărase cornuri şi salată de ton,fructe şi pungi de spanac.Toate alimente sănătoase şi săţioase.
Alix îşi făcu un sendviş,dar apoi urcă înapoi în dormitor ca să-şi ia desenele să se uite la ele în timp ce mânca.Spre groaza ei,constată că nu mai avea decât două foi goale.Cu siguranţă,se gândi ea,dacă mama ei a stat aici,trebuia să fie hârtie

pe undeva,probabil în dormitorul verde.Simţindu-se un pic ca un spion,Alix se duse spre camera pe care o folosea Izzy.Alix se întrebă din nou când locuise mama ei în Nantucket.Şi de ce ar ţine secrete vizitele ei? Alix îşi aminti că spusese că afla tot ce făcea mama ei,dar se părea că asta nu era chiar adevărat.Pe de altă parte,dacă era să fie cinstită,de când plecase de acasă la colegiu,Alix avusese viaţa ei şi ascunsese şi ea lucruri,prieteni de mama ei.Se părea că şi mama avea secretele ei.Dar de ce? Să fi fost vorba de un bărbat?
În cameră erau două dulapuri scunde,amândouă vechi şi frumoase.Unul conţinea câteva pungi pe care Izzy trebuie să le fi cumpărat de dimineaţă,iar celălalt era încuiat.Alix se uită în jur după o cheie,dar nu se vedea nici una.
Dintr-un impuls se întoarse în camera ei şi scoase din geantă cheile pe care i le trimisese mama ei.Alix nu ştia pentru ce era fiecare cheie,dar,pe de altă parte.
Victoria nu explica niciodată prea multe.Întotdeauna fusese de părere că fiica ei era suficient de inteligentă încât să-şi dea seama singură de anumite lucruri.
Una dintre cheile mai mici se potrivea în broască.Alix deschise uşile duble şi găsi înăuntru un adevărat birou.Erau o imprimantă şi sertare pline de hârtie şi rechizite.Rafturile conţineau ceea ce Alix recunoscu a fi manuscrise vechi.Mai erau şi nişte poze prinse cu bandă adezivă pe interiorul uşilor.Una dintre ele era cu Victoria care ţinea pe după umeri o femeie mică de statură şi mai în vârstă,
despre care Alix ştia că era Adelaide Kingsley.Data de pe fotografie era 1998,când Alix avea doisprezece ani.Alix nu îşi putu stăpâni un val de durere.Era limpede acum că mama ei îşi petrecuse mult timp aici în Nantucket,în casa asta.Dar nu se gândise niciodată să-i spună fiicei ei ceva despre asta.
Sigur,toate astea se întâmplau în august,se gândi Alix.Luna care fusese întotdeauna sacrosantă pentru Victoria.Ea pretindea că se duce în Colorado,într-o cabană unde spunea că izolarea o ajuta să schiţeze povestea următoarei ei cărţi.Dar era evident că nu se dusese acolo în fiecare an.Alix se uită în interiorul dulapului.Avea sens ca mama ei să vină în Nantucket,deoarece cărţile ei se refereau la familii de marinari.Dar oare de ce ţinuse acest lucru secret?
Primul impuls al lui Alix fu să pună mâna pe telefon să-şi sune mama şi să-i pună întrebări.Dar Victoria se afla într-un turneu prin douăzeci de oraşe pentru promovarea cărţii ei,fiind autoarea zâmbitoare şi plină de viaţă pe care o cunoştea lumea.Alix nu voia să întrerupă asta.Putea să mai aştepte până afla adevărul şi,cunoscându-şi mama,va fi probabil o poveste foarte palpitantă.
Alix luă hârtia de care avea nevoie,câteva rechizite,ba găsi chiar şi un pachet vechi cu hârtie fotografică mată şi duse totul jos în camera familiei.Puse sendvişul pe o măsuţă,îşi împrăştie desenele pe podea,apoi se aşeză pe canapea

ca să mănânce şi să se uite la ele.La început,totul părea un melanj de stiluri şi de designuri.Prea mult! se gândi ea.Nimic din toate astea nu s-ar potrivi în eleganţa liniştită din Nantucket.Îşi termină mâncarea,dădu măsuţa din drum şi continuă să privească schiţele,dar nu era nimic de salvat,începuse să devină frustrată,când una dintre foi foşni din cauza curentului.Ea nu băgă de seamă că toate uşile şi ferestrele erau închise.

-Mersi,făcu ea înainte să se gândească,apoi scuturã din cap.Mersi pentru ce? Cui? Ea luă hârtia care se mişcase.Acolo în colţ era un desen mic pe care îl făcuse aşa de repede încât aproape că uitase de el.Era o combinaţie între o misiune spaniolă si quaker din Nantucket.Simplă,aproape severă,dar în acelaşi timp frumoasă în simplitatea sa.

-Crezi că i-ar plăcea aşa ceva? gândi ea cu voce tare,apoi începu să se corecteze; dar cui îi păsa? Era singură,putea să vorbească tot ce voia.Ea puse schiţa pe masă şi se uită din nou la ea.

-Această fereastră trebuie schimbată.Un pic mai înaltă.Iar clopotniţa trebuie să fie mai scurtă.Nu! Acoperişul trebuie să fie mai înalt.Luă mai multă hârtie,şi refăcu desenul.Apoi îl mai re făcu de câteva ori.Când avea o schiţă care îi plăcea,lua rigla de arhitectură pe care o adusese cu ea şi reîncepea desenul la scară.La trei după-amiază îşi mai făcu un sendviş,luă o bere cu ghimbir din frigider şi se întoarse în camera lamiliei.Podeaua era acoperită cu hârtii,şi lângă ea se a Hau schiţe noi.

-Îmi place,zise ea şi păşi în jurul desenelor,uitându-se la ele.Îşi termină sendvişul şi băutura,apoi luă hârtia fotografică,foarfecă şi banda adezivă.Nu era prea uşor să facă astfel o machetă,dar dacă se putea face,ea avea să reuşească.

Când auzi uşa deschizându-se era deja şase seara.Izzy se întorsese! O clipă,Alix îşi aminti că prietena ei va pleca curând,iar ea va rămâne singură-ceea ce nu i se părea prea vesel.Alix alergă la uşă şi fu întâmpinată de o Izzy care căra o duzină de pungi uriaşe cu numele diverselor magazine.

-Înţeleg că e tare bine să faci cumpărături în Nantucket? întrebă Alix.

-Minunat,divin,zise Izzy.Dădu drumul sacoşelor şi îşi frecă degetele acolo unde mânerele îi lăsaseră urme în carne.Alix închise uşa în urma ei.

-Haide,o să-ţi pregătesc ceva de băut.

-Nu cu rom,protestă Izzy în timp ce o urma pe Alix în bucătărie.Iar în ultima din sacoşele alea e mâncare.Scoici şi salată,şi nişte desert cu zmeură şi ciocolată.

-Sună grozav,făcu Alix.De ce nu ducem totul afară? Cred că e destul de cald ca să mâncăm acolo.

-Vrei să te mai uiţi la casa lui,nu-i aşa?

-Nu,zâmbi Alix.Vreau să te îmbunez,ca să fii blândă când îmi critici munca de azi.
-E tot o biserică sau ai transformat-o într-o catedrală? Văd nişte arce butante acolo din cedru negeluit.Ferestrele vor fi cu vitralii reprezentând un căpitan musculos? Alix începu să se apere şi să explice,dar apoi se duse în camera familiei,luă macheta şi se întoarse în bucătărie,punând-o pe masă.
Izzy scosese recipientele de plastic din pungi şi le pusese pe masă.Pentru câteva momente rămase tăcută,uitându-se la micuţa machetă.Era atât de simplă,cu acoperişul înclinat şi cu clopotniţa,dar proporţiile erau perfecte!
-Este...şopti Izzy,este...Alix aşteptă ca Izzy să mai spună ceva.
-Este ce?Izzy se aşează pe scaunul din spatele mesei.
-Este cel mai bun lucru pe care l-ai făcut până acum,şopti ea,ridicându-şi apoi privirea spre Alix.
-Serios? întrebă prietena ei.Nu spui doar aşa?
-Pe bune,făcu Izzy.Este punctul culminant al muncii tale.Este absolut frumoasă.
Alix nu se putu abţine să nu schiţeze câţiva paşi de dans triumfali în jurul bucătăriei,dar apoi se opri şi începu să scoată farfurii din dulapuri şi să pună mâncarea pe ele.
-M-am luptat mult.Am crezut că n-o să-mi vină nici o idee originală,şi nouă,şi veche,şi tradiţională în acelaşi timp.Am mers împotriva curentului instituit de Montgomery de a urma terenul,dar mi-am imaginat că ar fi construită în Nantucket,aşa că...Se opri pentru că observase că prietena ei plângea-era aşezată la masă și pe faţă i se prelingeau lacrimile în timp ce se uita la macheta capelei.
Alix se duse să o îmbrăţişeze.
-O să ne vedem,zise ea.No să fiu plecată decât un an,apoi mă întorc.Tu şi Glenn veţi...Izzy se trase din îmbrăţişare trăgându-şi nasul.
-Nu e asta.Ştiu că o să te întorci.
-O,e Glenn? Ţi-e dor de el? Alix se ridică şi deschise un sertar din care scoase o cutie cu şerveţele pe care io întinse.
-Ştii unde sunt toate lucrurile din casa asta?
Alix ştia că Izzy avea nevoie de timp ca să-şi revină şi intenţiona să i-1 ofere-apoi să afle care era problema.Cea mai bună prietenă a ei era profund tulburată,
dar Alix nu ştia de ce.Intuiţia ei îi spunea că,oricare ar fi lost problema,Izzy nu se manifestase încă în nici un fel din pricina traumei emoţionale prin care trecuse ea.Alix se întoarse ca să-i permită prietenei ei să se adune.Folosind un blender vechi,ce părea de prin 1950,îi pregăti lui Izzy o băutură.Ei îşi turnă rom şi cola,cu mult suc de limetă.Scoase o tavă dintr-un dulap,ştiind exact unde avea

s-o găsească,o umplu,apoi duse totul afară.Era aproape prea răcoare pentru a sta în aer liber,însă Alix ştia că lui Izzy îi plăceau mult grădinile.
Îşi conduse prietena cu grijă,o aşeză într-un scaun de lerasă din lemn de tec şi îi întinse băutura.Alix nu avea de gând să insiste,ci aşteptă să vorbească Izzy.
-A sunat Glenn,şi trebuie să plec mâine-dimineaţă,zise Izzy.
-Vrea să te întorci?
-Da,desigur,dar...Alix aşteptă în linişte.Ea şi Izzy erau prietene din prima zi de la facultatea de arhitectură.Din prima săptămână fusese limpede că Alix era mai talentată,că avea şansa de a face ceva care să fie luat în seamă în lume,dar Izzy nu fusese niciodată geloasă.Pe de altă parte,toată lumea o plăcea aşa de mult pe Izzy,încât era invitată peste tot.Când se logodise la sfârşitul celui de-al treilea an de studiu,Alix se bucura-se nespus.Erau firi diferite,cu toate astea se potriveau foarte bine.
-Dacă nu e Glenn şi nici eu nu sunt motivul,atunci ce e? întrebă Alix blând.
Izzy se uită în jur în grădină.Nu o mai văzuse decât seara trecută,când Alix şi ea făcuseră vizita clandestină în casa lui Montgomery.La momentul acela fusese minunat să se gândească la problemele lui Alix,să-i dea ciocolată să mănânce,să îi vadă încântarea pe chip când descoperise vechea casă,să râdă despre portretul unui marinar chipeş.Preţ de câteva ore Izzy reuşise să-şi alunge din minte propriile probleme.
-Grădina asta e minunată,spuse Izzy.Când va fi în floare,va fi minunată.Mă întreb cine o îngrijeşte.
-Montgomery,răspunse Alix repede.Isabella,vreau să ştiu ce se petrece.De ce vrea Glenn să pleci aşa de repede? Speram că vom putea petrece un pic de timp împreună aici,în Nantucket.
-Şi eu,zise Izzy,dar...
-Dar ce,se interesă Alix şi îi umplu lui Izzy din nou paharul.
-E vorba de nunta mea,zise Izzy luând o înghiţitură zdravănă.
-Credeam că e totul aranjat.Am cumpărat cea mai frumoasă rochie făcută vreodată.
-Da şi trebuie să-ţi mulţumesc ţie şi mamei tale.Izzy şi Alix zâmbiră la amintirea aceea.Glenn,deloc surprinzător,o ceruse de nevastă într-o seară de vineri,la o cină.A doua zi dimineaţă Izzy era la uşa apartamentului lui Alix părând năucită şi neştiind ce să facă.După ce admirase inelul de logodnă,Alix preluase controlul.
-Ştiu un loc minunat pentru micul dejun şi apoi putem să mergem să ne uităm prin vitrine.O să ai nevoie de un trusou întreg.Ura un concept şi un cuvânt

învechit,spusese Izzy încercând foarte tare să pară o tânără sofisticată căreia nu-i pasă de lucrurile astea.Dar nu reuşise s-o păcălească pe Alix.Ea îşi cunoştea prietena şi ştia că îi plăcea mult ideea unei nunţi romantice.
Până la urmă cumpăraseră rochia de mireasă a lui Izzy în aceeaşi zi.Nu acesta fusese planul.Alix reuşise tă-şi convingă prietena să intre într-un magazin mic şi exclusivist de pe o străduţă lăturalnică din partea cealaltă a oraşului.
-Ar trebui să mergem într-unui din magazinele alea gigantice şi să încercăm cincizeci de rochii ca să le înnebunim pe vânzătoare,zisese Izzy.
-Asta e o idee minunată,făcuse Alix,şi abia aştept să o facem,însă mama mi-a spus că atunci când mă mărit să-mi cumpăr rochia din magazinul doamnei Searle.
-Care absolut din întâmplare se află în apropiere? Se încruntase Izzy la ea.
-Într-adevăr,zâmbise Alix.A treia rochie pe care o încercase Izzy le aduse amândurora lacrimi în ochi.Ştiau că e rochia potrivită.Rochia era din satin alb,simplu,cu un decolteu rotund şi barete late.Fusta era o adiere din tul subţire peste o altă fustă din satin,decorată cu mici cristale sub lormă de floare.
-Nu mi-aş putea permite niciodată aşa ceva,fă-i tise Izzy uitându-se după o etichetă de preţ care nu era acolo.
-O să fie un cadou din partea mamei mele,spuse Alix.Pentru fanul ei numărul unu.
-Nu pot să accept aşa ceva.
-OK,făcuse Alix,atunci mai bine să-ţi ia un prăjitor de pâine.
-Nu cred că ar trebui,replicase Izzy,dar până la urmă acceptase.
Mai târziu se gândise că în acel moment fusese cea mai fericită persoană din lume.Insă ce nu-i spusese lui Alix până acum era că planurile ei de nuntă se destrămaseră.Când ceilalţi începuseră să se bage,Izzy încercase din răsputeri să se menţină fermă pe poziţie cu privire la ce voia pentru nunta ei,dar viitoarea ei soacră spusese doar: „*Văd că ai de gând să fii una dintre miresele alea oribile,o bridezilla ,cum sunt la televizor.Doar nu suntem filmaţi,nu?"*
Izzy se uită la Alix.
-Nu vreau să fiu o bridezilla.
-Adică o primadonă răsfăţată care le face tuturor viaţa îngrozitoare? Izzy încuviinţă.
-Eşti mult prea departe de aşa ceva.Izzy,cine ţi-a băgat asta în cap? întrebă Alix umplând din nou paharul prietenei ei.
-Eu şi Glenn vrem o nuntă mică,liniştită.Poate un grătar.Rochia de la mama ta e singura extravaganţă pe care mi-o doresc.E aşa de frumoasă şi...Lacrimile

începură din nou să-i curgă pe obraji.
-Este vorba de o mamă,nu? se interesă Alix.Dacă mă pricep la ceva,atunci e la mame.Bine intenţionate,dar sunt în stare să te înghită cu pantofi cu tot.
Izzy dădu din cap,luă un gât de băutură şi ridică două degete.
-Două mame,să înţeleg?
Izzy aprobă din nou din cap.Alix îşi mai turnă şi ei un pic de rom cu cola.
-Povesteşte-mi totul.Şi atunci tot ce ţinuse ascuns se revărsă.Alix ştia că Izzy era singura fată din familia ei,dar nu ştia că părinţii lui Izzy fugiseră şi se căsătoriseră pe ascuns.
-Mama obişnuia să se joace cu păpuşi din hârtie pe care le făcea mirese,dar a rămas însărcinată cu fratele meu,şi ea cu tata au fugit să se căsătorească.
-Şi acum îşi doreşte pentru tine nunta de care ea n-a avut parte,completă Alix.
-Dar asta nici măcar nu e singura problemă,se strâmbă Izzy.
Alix ştia că Glenn era singur la părinţi şi că părinţii lui aveau bani,dar cam atât.
-Ce fel de femeie e mama lui Glenn? Izzy strânse din dinţi.
-E o avalanşă de bolovani de granit care distruge orice se află între ea şi ceea ce-şi doreşte.Iar ceea ce-şi doreşte ea pentru mine acum este o nuntă fastuoasă cu care să-şi impresioneze toţi prietenii.Are o listă de invitaţi de peste patru sute de oameni.Glenn nu cunoaşte decât pe vreo şase dintre ei,iar eu pe nici unul.
-Izzy,asta e treabă serioasă,de ce nu mi-ai spus nimic până acum? întrebă Alix.
-Păi s-a întâmplat,apoi tu şi Eric...Alix îşi ridică mâna.
-Iar eu mă complăceam în nefericirea mea şi nu aveam ochi pentru problemele tale.Uite,mâine mă întorc cu tine şi te ajut să rezolvi lucrurile.
-Nu,făcu Izzy.Nu poţi să faci asta.Simt că toate astea au fost puse la cale pentru ca tu să-l cunoşti pe Montgomery şi să-i arăţi creaţiile tare.Nici nu-mi pot închipui ce eforturi a făcut mama ta ca să-ţi asigure casa asta pe timp de un an.
Nu poţi să dai cu piciorul unei astfel de ocazii doar pentru o nuntă.Alix îşi termină băutura şi se uită în jur la grădina superbă.Aerul se mai răcise,şi se părea că vor fi nevoite în curând să intre în casă.
-De ce trebuie să pleci mâine-dimineaţă?
-A sosit mama lui Glenn şi vrea să-mi arate nişte rochii pentru domnişoarele de onoare.Glenn spune că toate sunt pline de volănaşe şi că a adus cu ea două verişoare care trebuie să fie implicate.
-Fetele cu flori? întrebă Alix cu speranţă în glas.-N-am eu aşa noroc.Au treizeci şi opt şi treizeci şi nouă de ani şi sunt rele.Şi toată lumea urăşte data aleasă de mine de 25 august.Absentă,Alix îi întinse lui Izzy o farfurie cu mâncare.O vreme mâncară amândouă în linişte.

Alix se gândea la toate momentele în care fusese nevoită să se ţină tare pentru ca mama ei să nu treacă cu tăvălugul peste dorinţele ei.
-Aşadar,făcu ea în cele din urmă,eu nu pot să plec de aici,iar tu nu poţi rămâne.
-Cam asta e situaţia,fu Izzy de acord cu rezumatul.Băutura o ajuta să zâmbească.
Ar fi trebuit să vezi ce faţă a făcut mama lui Glenn când i-am spus că mi-am cumpărat deja rochia de mireasă.S-a făcut purpurie la faţă.Mai că mi-a venit să duc o mostră de material la obrajii ei să văd dacă se asortează.
Alix izbucni în râs.
-I-ai spus că mama mea a plătit rochia?
-O,da,răspunse Izzy şi mai luă o înghiţitură de mâncare.
-Ce a spus?
-Că ea e de părere că ce scrie Victoria Madsen nu are nici urmă de valoare literară şi cărţile ei nu ar fi trebuit publicate niciodată.
-Le citeşte cu aviditate,aşa-i?
-O,da! râse Izzy.I-am spus lui Glenn ce-a zis,iar el mi-a spus că eReader-ul ei nu conţine decât romanele Victoriei.Cele două fete se distrară copios.
-Probabil că e o cruzime din partea mea,dar mi-ar plăcea să le văd împreună,zise Izzy.
-Mama mea şi soacra ta? întrebă Alix.
-Şi mama mea,evident.Ea te controlează prin lacrimi.S-a uitat la rochia mea frumoasă de mireasă şi a plâns pentru că nu a avut prilejul să mă asiste când am ales-o.A spus că o să-i frâng inima dacă nu mă mărit în nu ştiu ce biserică la care se ducea ea când era mică.Eu nici măcar nu ştiam cum arată.Şi a plâns când mi-a spus că e dezamăgită că nu am ales-o ca domnişoară de onoare pe fata din vecini,pe care nu o puteam suferi nici când era mică,darămite acum.
-Lacrimi şi tiranie,comentă Alix.
-Acelaşi lucru,dacă mă întrebi pe mine.Mâine mă aşteaptă războiul cu domnişoarele de onoare.Trebuie să le spun la trei femei că nu pot fi implicate în nunta mea,pentru că nu le plac.Apoi mama lui Glenn va...Se întrerupse,pentru că Alix se ridicase şi începuse se plimbe în sus şi în jos prin grădină.Mai în spate se opri la o pergolă,iar Alix se opri să se uite la ea.
-Cred că aceştia sunt...au! Da,sunt trandafiri căţărători.Se înţepase la deget într-un spin.Izzy,continuă pe un ton ferm,o să facem nunta aici,în grădină.
-Nu pot să fac asta! exclamă Izzy.
-De ce nu? E nunta ta.
-Cele două mame o să-mi facă viaţa un iad.
-Păi atunci ne vom asigura că mama mea va fi aici,spuse Alix cu o sclipire

răutăcioasă în privire.Izzy făcu ochii mari.
-Dacă există cineva care...
-Care să le ţină piept celor două,atunci asta e mama,completă Alix cu un zâmbet.
Izzy o privi pe Alix în lumina palidă a sfârşitului zilei.
-Crezi că ar putea să funcţioneze?
-De ce n-ar funcţiona? Trebuie doar să fii fermă şi să le spui ce ai de gând să faci.
-Ar trebui să-1 las pe Glenn şi să mă mut aici ca să pot planifica totul.
-Nu,făcu Alix.Trebuie să petreci timp cu el.În afară de asta,dacă vă împărţiţi,ele o să învingă.Spune-i lui Glenn că trebuie să te susţină,altminteri n-o să fie nici o nuntă.
-Dar nu pot să fac aşa ceva!
-Bine,atunci încearcă să te împărţi să vezi cum să împaci amândouă mamele şi lasă-1 pe Glenn să stea ascuns cu maşinile lui.Izzy nu se putu abţine să nu râdă.
-Câteodată semeni mult cu mama ta.
-Iar eu credeam că îmi eşti prietenă.Izzy închise ochii preţ de o clipă.
-Cred că semăn şi eu mult cu mama,pentru că o să încep să plâng acum.Alix,eşti cea mai bună prietenă din lumea asta!
-Nu mai bună decât tine,zise ea blând.N-aş fi trecut peste chestia cu Eric dacă n-ai fi fost tu.
-Ha! La vederea buzei de jos a lui Jared Montgomery ţi-ai şters orice altceva din memorie.Hei! Am o idee! Dacă tot ştii să scrii aşa de frumos,ce-ar fi să mă ajuţi cu jurămintele de nuntă?
-O s-o rugăm pe mama să le scrie.Sigur că o să vrea un contract,o dată de predare,bani de avans plus drepturi de autor,dar o să fie cele mai tari jurăminte de nuntă scrise vreodată!Cele două tinere se priviră şi izbucniră în hohote de râs.
La etaj,stând în dreptul unei ferestre deschise,Caleb Kingsley se uita în jos la ele.Zâmbea.Puteai foarte bine să-ţi petreci două sute de ani făcând planuri şi să mori din nou când nu îţi reuşeau,dar câteodată vedeai lucruri care îţi trezeau iarăşi speranţa.Era bucuros să le vadă din nou pe cele două tinere.Surori într-o viaţă,prietene în alta.Poate,doar poate că de data asta va putea să o găsească cu adevărat pe Valentina.Pentru totdeauna.
În seara aceea,Alix îşi sună tatăl,pe Ken.Înainte să formeze numărul îşi aminti sieşi în gând că ar face bine să nu o menţioneze pe mama ei.Nu că părinţii ei nu învăţaseră să se înţeleagă în decursul anilor,dar nu trebuie să le ofere prea multă „muniţie”,altminteri începeau întrebările,iar ea era prinsă la mijloc.
-Bună draga mea,zise tatăl ei.Ai ajuns cu bine în Nantucket?

-N-o să-ţi vină să crezi cine stă în casa de oaspeţi.
-Cine? se interesă Ken.
-Jared Montgomery.
-Tipul acela,arhitectul?
-Foarte amuzant,făcu Alix.Ştiu că predai despre el la orele tale,aşa că ştii că e un geniu.
-A creat nişte clădiri impresionante.Îmi place că se pricepe la construcţii.
-Ştiu că asta e mantra ta.Tată?
-Da?
-Am creat o capelă.
-Adică o biserică? întrebă Ken.Pentru ce?
-O să-ţi spun,dar doar dacă promiţi că n-o să-mi faci morală.
-Asta ce vrea să însemne?
-Tată! făcu Alix cu un ton de avertisment în glas.
-Bine,fără morală.Ce-ai făcut?
În următoarele zece minute Alix îi povesti tatălui ei cum intrase în studioul de acasă al lui Montgomery şi cum îi văzuse creaţiile,schiţele lui private.
-Erau aşa de frumoase,perfecte!
-Aşa că ai creat şi tu ceva care să-1 impresioneze,zise Ken.
Alix îi putea auzi dezaprobarea din voce.
-Da,asta am făcut.Nu ştiu cât timp o să stea aici,dar sper să îi pot arăta câte ceva din ce-am lucrat.
-Sunt sigur că va fi impresionat,zise Ken.
-Mă îndoiesc de asta,dar măcar dacă aş reuşi să-1 conving să se uite la ele.
-Sunt absolut convins că va face asta,zise Ken înţelegător.Acum unde e?
-A ieşit în larg cu barca.L-am văzut eu şi Izzy când pleca.E un bărbat foarte frumos.
-Alix,zise Ken sever,din câte am auzit eu despre Montgomery,e un jucător dur,şi nu cred...
-Calmează-te,tată.Vreau doar să învăţ de la el.Este prea bătrân pentru mine.
Alix îşi dădu ochii peste cap.Ştia din experienţă că tatăl ei nu credea că ar fi cineva suficient de bun pentru ea.Aşa că schimbă subiectul.
-Aşadar,cum eşti tu şi...ştii tu? Dintr-odată tatăl ei trecu de la cald la rece,dar Alix nu era îngrijorată.Tatăl ei avea o fire blândă.
-Te referi la femeia cu care trăiesc de patru ani?
-Scuze,zise Alix,am fost nepoliticoasă.Celeste este foarte drăguţă.Se îmbracă foarte frumos şi...

-Nu te mai osteni să spui lucruri frumoase despre ea.Hainele alea aproape că m-au ruinat.Dar nu contează,pentru că s-a mutat.
-O,tată,îmi pare rău.Ştiu că îţi plăcea de ea.
-Nu,de fapt nu cred că îmi plăcea,zise el gânditor.Alix scoase un oftat de uşurare.
-Slavă Domnului! Acum pot să-ţi spun şi eu că nu îmi plăcea deloc de ea.
-Serios? N-aş fi ghicit niciodată.Te pricepi aşa de bine să-ţi ţii părerile pentru tine.
-Îmi pare rău,tată,zise ea şi de data asta chiar îi părea.Serios.
-Ei bine,se pare că gusturile proaste în materie de sexul opus sunt tradiţie la noi în familie.
-Nu-i adevărat.Vreau să spun că e pentru tine şi mama,dar Eric era...Alix făcu o grimasă.De fapt,era îngrozitor.Izzy susţine că îl plăceam doar pentru că îmi dădea ocazia să fac două proiecte în loc de unul singur.Ken râse.
-Întotdeauna mi-a plăcut de Izzy! Iar ea îmi cunoaşte fiica foarte bine!
-O să-mi fie foarte dor de ea.Trebuie să plece mâine-dimineaţă.Alix se gândi că era mai bine să nu-i spună despre cum aveau de gând să mute nunta la Nantucket.Probabil că ar fi de părere că îşi asumă o sarcină prea mare.
-Afurisitul ăla de logodnic al ei o vrea acolo cu el
-Ce ticălos nesimţitor!
-Exact aşa am spus şi eu.
-Uite ce-i,Alix.E târziu,şi amândoi avem nevoie de somn.Când se întoarce Montgomery?
-N-am idee.Eu am stat în casă şi am lucrat în vreme ce Izzy şi-a petrecut ziua cumpărându-mi haine noi.Nu-i mai spuse şi că Izzy îi cumpărase hainele ca să-1 impresioneze pe Montgomery.
-Sper că i-a trimis maică-tii nota de plată.
-Desigur.Cele două şi cardul American Express al mamei sunt cei mai buni prieteni.Sfânta Treime.Ken chicoti.
-Deja mi-e dor de tine.Aşa că du-te la culcare şi sună-mă după ce l-ai cunoscut pe Montgomery.Vreau să știu fiecare cuvânt din ce se întâmplă.
-Te iubesc,spuse ea.
-Şi eu pe tine,replică el.

CAPITOLUL 4

-Am decis să plec mâine,îi zise Jared bunicului său Caleb.

Era seară,destul de devreme,şi erau în bucătăria din Kingsley House.Jared tocmai se întorsese de la pescuit şi încă nu făcuse duş şi nu se schimbase.

-O să curăţ peştii ăştia şi o să-i duc lui Dilys de dimineaţă,apoi o să plec de pe insulă.

-Planul tău iniţial nu fusese să stai toată vara? Nu aveai nişte lucrări de făcut aici?

-Da,dar le pot face la New York.Jared scoase peştii din găleată şi îi aruncă pe uscător.

-Era vorba despre o casă,nu?

-Am o comandă să proiectez o casă care se va construi în L.A.pentru nişte staruri de film.Faptul că acea căsnicie n-o să dureze doi ani nu e treaba mea.

Credeam că ţi-am spus despre asta.

-Îmi amintesc că mi-ai spus că la New York aveai atât de multe alte responsabilităţi în afară de proiectare încât nu mai puteai să gândeşti.Ziceai că vrei să petreci un an în Nantucket...Cum ai formulat-o? Ceva despre origini.

-Ştii prea bine că am spus că voiam să mă întorc la origini.

-Cred că expresia era mai degrabă „aveam nevoie”.Aveai nevoie să îţi dai seama cărui loc îi aparţii.E adevărat sau am contractat cine ştie ce boală care îmi distor-sionează mintea?

-Eşti prea bătrân pentru vreo boală.Jared era murdar,obosit,înfometat şi furios.

Da,avusese de gând să-şi petreacă toată vara în Nantucket,dar apoi mătuşa lui îşi lăsase casa...acelei fete.

-Prin urmare,dai bir cu fugiţii,zise Caleb.Stătea lângă masa din bucătărie şi se uita urât la nepotul lui.O abandonezi pe tânăra Alix.

-Eu o consider un fel de protecţie.Tu ştii mai bine ca oricine cum a fost viaţa mea.Chiar merită aşa ceva? În afară de asta,ar fi foarte bine dacă nu ar afla cine sunt în afara insulei.Ca studentă,probabil că mă consideră un fel de erou.Iar eu nu sunt nici pe departe erou.

-Ei,şi acum auzim adevărul,spuse Caleb blând.

-Ce credeai? Că mi-e teamă că o să-mi ceară un autograf? Asta nu m-ar deranja.

Zâmbi uşor.De preferinţă pe o parte a corpului.Dar nu fata asta.Se ridică şi începu să cureţe peştii,dar se răzgândi repede.În schimb se duse la dulapul înalt de lângă frigider şi îşi turnă un rom cu cola.

-Ce s-a întâmplat cu toate limetele care erau aici?

-Le-am mâncat.Caleb se încruntă la nepotul lui.

-De la tine omul nu primeşte niciodată un răspuns direct.Jared bău o gură zdravănă,îşi mai turnă o porţie şi se aşează la masă,uitându-se prin bucătărie.
-Te gândeşti să scoţi totul şi să pui blaturi din granit? întrebă Caleb.
Jared aproape că se înecă cu băutura.
-Unde ai auzit aşa o blasfemie?
-Aşa spunea cineva.Dulapuri din arţar şi blaturi din granit.
-Încetează cu înjurăturile,făcu Jared.Mi-e greaţă de la stomac.Bucătăria asta e perfectă fix aşa cum e.
-Îmi amintesc când a fost montată,zise Caleb.
-Al Cincilea,nu?
-Al Patrulea,zise Caleb referindu-se la numărul de la sfârşitul numelui fiilor mai mari.Fiul lui cu Valentina,în 1807,fusese numit Jared după numele mijlociu al lui Caleb,Montgomery pentru că era numele ei de familie şi Kingsley pentru familia lui Caleb.Chiar şi după aceşti ani,ce trebuise să facă ea pentru a obţine acel ultim nume pentru fiul lui îi făcea greaţă.De atunci,Claleb se asigurase că alegerea Valentinei în ceea ce privea numele avea să fie respectată,că fiecare următor fiu mai mare va fi numit Jared Montgomery Kingsley.Acesta,cel mai încăpăţânat dintre ei,era numărul Şapte.
-Sunt sigur că ştii cine a făcut asta.Jared încă se mai uita prin bucătărie.
-Încerci să memorezi locul? se interesă Caleb.
-Având în vedere toate lucrurile pe care n-am voie să le spun fiicei Victoriei, cred că e mai bine dacă nu mă întorc.Cel puţin nu câtă vreme...
-E Alix aici? Dezaprobarea din vocea lui Caleb era foarte clară.
-Nu începe iar cu asta,zise Jared.Eu nu sunt profesor şi nici nu vreau să fiu.
-Tu n-ai avut profesori? întrebă Caleb.
-Şi ea a avut,mormăi Jared.Uite,mi-am petrecut ultimele zile gândindu-mă la asta.Toţi se aşteaptă să fiu un soi de munte de înţelepciune,ceea ce nu sunt.
Mâine o s-o rog pe Dilys să le-o prezinte pe fată lui Lexie şi lui Toby.Iar toţi trei pot fi prieteni.Pot să ia masa împreună şi să facă cumpărături.O să fie bine.
-Deci Dilys o să fie mama de rezervă,iar Lexie o să se împrietenească cu ea.Iar tu fugi şi te ascunzi.Preţ de o clipă faţa lui Jared se înroşi la auzul acuzaţiei,dar apoi zâmbi.
-Asta-s eu.Un laş.Înspăimântat de o fată cu un teu.Dar probabil că ea nici nu ştie ce e un teu.Sunt sigur că lucrează cu ultimul program CAD,cu tot ce e mai modern şi mai high-tech.Ea probabil că are un kit cu o duzină de acoperişuri, douăzeci de uşi şi şaisprezece stiluri de ferestre.Mici prefabricate pe care le asamblează ca să iasă o clădire.Lui Caleb i se citea furia în ochi.

-Sunt sigur că e fix aşa cum spui.Cred că ai dreptate şi ar trebui să fugi cât mai departe şi să nu te întâlneşti niciodată cu ea.Cu asta se făcu nevăzut.

Jared ştia că-l supărase pe bunicul lui,dar asta nu era nimic nou.Făcea asta de când avea doisprezece ani.Ştia că trebuia să se ridice şi să cureţe peştii,dar rămase aşezat la masă şi privi prin încăpere spre vechea sobă.Îşi putea închipui cum un student la arhitectură schiţa planurile pentru o bucătărie nouă.Cu un aragaz cu opt ochiuri şi trei cuptoare.Să dărâme peretele şi să instaleze un frigider modern.Să scoată chiuveta şi uscătoarele din porţelan şi să monteze o monstruozitate din inox.Nu,nu putea suporta să-i explice unui student la arhitectură de ce aşa ceva nu se putea face.Nu putea...
-Bună.Jared se întoarse să vadă o femeie tânără şi drăguţă stând în uşă.Era îmbrăcată în blugi şi o cămaşă cadrilată,iar părul lung îi era strâns la spate.Avea ochi mari şi verzui cu gene dese,negre şi lungi şi o gură absolut superbă.
-Mi s-a părut că aud voci,zise ea,dar am crezut că e cineva de pe stradă şi nu mi-am mai bătut capul.Dar apoi tabloul a căzut de pe perete şi din hornul şemineului a căzut nişte cenuşă şi am ridicat privirea şi...Se opri ca să-şi tragă răsuflarea.„*Fii calmă”,*îşi spuse,e chiar el.Acesta e...Nu se putea gândi la cum să-l numească altfel decât El.Căpitanul H.
El se uita la ea de parcă văzuse o fantomă,de parcă nu era chiar reală.
Alix trebui să se controleze ca să nu izbucnească în laude la adresa creaţiilor lui,să nu se apuce să-i spună cât îi admira munca din lumea arhitecturii,să nu-l întrebe la ce lucra acum sau dacă avea să-i dea nişte sfaturi şi dacă n-ar vrea, dacă îl ruga tare frumos,să se uite la capela pe care o proiectase?
Se stăpâni chiar dacă inima îi bubuia în piept.
-Eu sunt Alix Madsen şi o să stau aici pentru...pentru o vreme.Dar cred că ştii asta deja.Domnul Kingsley,nu-i aşa? Mi s-a spus că vei avea grijă de casă dacă va fi nevoie de reparaţii.Se gândi că era mai bine dacă îl lăsa pe el să se prezinte.
Lui îi plăcea corpul ei mic şi cu rotunjimi.
-Da,pot să repar lucruri.Alix încercă să se gândească la altceva de spus.El încă mai era aşezat la masă,cu picioarele lungi întinse înaintea lui.Era îmbrăcat cu aceleaşi haine pe care le purtaseÎn ziua în care îl văzuse urcându-se pe barcă.
Erau murdare,şi ea putea simţi mirosul de peşte.Dar chiar şi cu barba dezordonată şi părul lung,tot arăta senzaţional.Poate că acum era un pic intimidant prin felul în care se încrunta la ea,dar poate că nu se aşteptase ca ea să fie aici.Nu se putu abţine să nu se uite la buza lui de jos.lira exact aşa cum şi-o amintea,cum visase despre ea,cum scrisese despre ea.

Când se forţă să-şi întoarcă privirea,observă mormanul de peşti de pe uscătorul chiuvetei.
-Ai fost la pescuit,zise ea.
-Tocmai mă pregăteam să-i curăţ.Chiuveta asta e mai mare decât cea din casa de oaspeţi,însă n-aş fi venit dacă ştiam că era cineva aici.
-Eu şi prietena mea Izzy am venit mai devreme decât am plănuit,iar ea va pleca de dimineaţă,zise ea.Intensitatea privirii lui o făcea să fie agitată şi simţea nevoia să îşi găsească o ocupaţie.Traversă bucătăria şi simţi cum ochii lui o urmăresc.
Fără să se gândească,deschise al treilea sertar şi scoase o mănuşă din plasă de oţel şi un cuţit vechi,cu o lamă subţire şi flexibilă.
-Te deranjează dacă ajut?
-N-ai decât.Era surprins că ştiuse unde să găsească mănuşa şi cuţitul.Înţeleg că ai studiat casa în amănunt.Ea luă în mână un cap de peşte şi tăie până la şira spinării.
-Nu prea.Sunt studentă la arhitectură şi am fost ocupată să lucrez de când am ajuns aici.Se opri ca să-i dea ocazia să spună ceva,de preferinţă cine era el.Dar el rămase tăcut.În fine,nu am văzut toată casa.
-Dar ai văzut bucătăria.
-Da.Ea nu înţelegea unde voia el să ajungă cu asta.Apucă ferm peştele şi îl tăie de la cap până la coadă.Jared se ridică şi se duse lângă chiuvetă în timp ce ea întorcea peştele pe partea cealaltă.Rămase să se uite cum ea scoase fileul,lăsând pielea ataşată de coadă.După încă vreo câteva tăieturi rapide,peştele era gata,
filetat perfect.El se sprijini de chiuvetă.
-Cine te-a învăţat să faci asta?
-Tata.Îi place foarte mult să pescuiască,aşa că mergeam des.
-Era bun?
-Excelent.În timp ce vorbea,mai luă un peşte din morman.
-Vrei să bei ceva?
-Ar fi drăguţ,zise ea.În sinea ei ţopăia de fericire.”Jared Montgomery îmi pregăteşte o băutură.Oare pot să trec asta în CV?”
-Mă tem că nu ştiu să fac *appletini* .Toată încântarea o părăsi la auzul tonului lui condescendent.Se bucura că stătea cu spatele,căci nu se putu abţine să nu se încrunte.
-E în ordine.De când am ajuns în Nantucket nu-mi doresc să beau altceva în afară de rom.Îmi place cu cola şi multă limetă.Fu rândul lui Jared să se încrunte.Era ceea ce bea şi el,asta când nu bea rom simplu,şi era şi ce îi plăcea

cel mai mult mătuşii Addy.Romul era tot ce beau cei din familia Kingsley,femei ori bărbaţi.
-Deci,spune-mi,cu ce te ocupi? întrebă Alix şi îşi ţinu răsuflarea.
Oare cum s-ar descrie pe el şi munca sa?
-Construiesc lucruri,zise el.
-O? Vocea ei urcă cu o octavă.Apoi şi-o coborî.Proiectezi şi construieşti?
-Nu.Nu sunt aşa de elegant.Am o camionetă şi umblu şi construiesc ce pot.
Alix se opri din filetat.Se părea că nu avea de gând să-i spună cine era.Dar chiar trebuia să mintă pe faţă? Oare chiar credea că o studentă la arhitectură nu ştia cine era el? Că nu avea să-1 recunoască? Chiar putea să fie atât de naiv? Pe de altă parte,poate că doar voia să fie modest.
-Lucrezi aici,în Nantucket?
-Da,câteodată.Dar mai am şi o companie pe continent.
-Serios? Ea fusese în holul clădirii din New York unde erau birourile lui.
Sigur,cei de la firma de pază nu o lăsaseră să treacă de lift,dar îşi trecuse degetele peste numele lui de pe perete.
-Da,şi trebuie să mă întorc la lucru,aşa că voi pleca de pe insulă mâine-dimineaţă.Probabil că nu o să mă întorc cât...
-Cât sunt eu aici? El dădu scurt din cap.
-Înţeleg,zise Alix,deşi nu prea reuşea să înţeleagă.I se spusese că „domnul Kingsley" va fi toată vara pe insulă,dar se pare că el se hotărâse să plece.De ce? Chiar avea de terminat o lucrare? Sau pleca pentru că nu voia să stea în apropierea unei studente? Dar poate că nu voia să se laude.Poate dacă îl încuraja să se confeseze?
-Tatăl meu e arhitect şi a făcut şi multă muncă de construcţie,zise ea.La ce lucrezi acum? Ea îl auzi deschizând o cutie de cola.
-Nimic important.
-Cine a proiectat ce construieşti acum?
-Nimeni cunoscut.
-Cum sunt implicată în arhitectură,s-ar putea să fi auzit de el.
-Au luat planurile dintr-o revistă,zise el.Uite-ţi băutura.Vrei să terminăm peştele?
-Sigur,făcu ea.Îşi dădu jos mănuşa şi i-o întinse şi luă băutura privindu-1 în ochi.
„Ce mincinos!" se gândi ea.
„*Ce frumuseţe*!" se gândi el.Ea se duse la masă,se aşeză şi îl privi cum fileta peştele.Ciudat,se gândi ea,că el îl tăia exact aşa cum o învăţase tatăl ei să o facă.Nici măcar o singură mişcare nu era diferită.Se lăsă o pauză lungă,

stânjenitoare.Poate că ajuta dacă ducea vorba spre structurile mici pe care le văzuse în desenele atârnate pe pereţi în studioul său.
-Nantucket e frumos,zise ea.
-Este.
-Păcat că nu rămâi.Mi-ar plăcea să văd mai multe dintre clădirile de pe insulă.De fapt,îmi plac orice fel de clădiri.Ei bine,cu excepţia clădirilor din blocuri de beton şi câteva asemănătoare.În fine,am văzut pe Main Street ceva care semăna cu două şoproane de grădină şi mi-au tăiat răsuflarea.Albe,octogonale,cu acoperişuri verzi sub formă de dom,legate de o băncuţă de grădină.Absolut impresionante.Jared nu zicea nimic.Nu avea de gând să fie ghid turistic.Ea avea să descopere destul de repede care era profesia lui,iar apoi se va transforma
într-o maşină de pus întrebări care îl va scoate din minţi.
-Cum e băutura? E prea tare?
-Mă întrebam dacă nu cumva ai uitat să pui rom în ea.
-Asta...De surprins ce era,rămase fără cuvinte.
-Asta e ce?
-E exact ce obişnuia să spună mătuşa mea.
-O,făcu Alix.Îmi pare rău,n-am ştiut asta.Probabil că e dureros să-ţi aminteşti de ea.Tânăra ezită.A fost o femeie bună.
-Îţi aminteşti de ea? Alix fu foarte surprinsă de întrebare şi nu ştiu ce să răspundă.
-Aveam patru ani când am fost aici.Tu îţi aminteşti multe lucruri de când erai aşa de mic? O familie fericită,se gândi el.Tata în viaţă,mama în viaţă.Nu existau nori în viaţa lor pe atunci.
-Îmi amintesc de casa asta,zise el,şi totodată că mătuşa Addy locuia în ea.
Privirea lui oglindea o blândeţe care o făcea să dorească a-i spune adevărul.
-Obişnuia să stea în camera familiei şi să facă ceva cu mâinile?
Pentru prima dată,el nu arăta ca şi cum ar fi înghiţit o lămâie.
-Făcea broderii,şi există goblenuri înrămate prin toată casa.
-Iar în salonaşul din faţă erau invitate doamnele la ceai.Îmi amintesc de prăjiturele cu trandafiri galbeni de glazură.
-Da,zâmbi Jared,îi plăceau trandafirii galbeni.
-Probabil că îţi lipseşte mult,zise Alix încetişor.
-Aşa e.Am fost alături de ea în ultimele trei luni ale vieţii.Era o doamnă minunată.Preţ de o clipă se uită la Alix.Ştii să filetezi peştele,dar ştii şi să-l găteşti?
-Nu sunt bucătar,dar ştiu să prăjesc peşte.Şi ştiu să fac *hush puppies(*.Chifteluţe

prăjite din mălai)
-Cu bere ori cu lapte?
-Bere.
-Şi piper cayenne în aluat?
-Desigur.
-Nu există prea multă mâncare în bucătăria asta,dar am ceapă şi mălai în casa de oaspeţi.Alix îşi dădu seama că el o invita la masă.
-De ce nu le aduci,iar eu o să...Ridică din umeri.
-Sună bine.De îndată ce el ieşi pe uşă,Alix alergă sus în camera ei.Valizele sosiseră,dar ea nu le despachetase.Iar sacoşele cu hainele cumpărate de Izzy erau pe podea.Dar ar fi fost prea mult să-şi schimbe hainele.Prea evident,prea dornică.Alergă în baie şi se dădu cu puţină mascara şi un pic de ruj.De ce îi strălucea faţa aşa? Folosi pudra mică şi drăgălaşă pe care i-o dăduse mama ei şi îşi tamponă faţa.Se întoarse în bucătărie tocmai când el deschidea uşa.Privirile li se întâlniră,dar Alix şi-o feri iute pe a ei,inima părând să i-o ia razna.Prea repede,îşi spuse ea.Prea repede după Eric,prea repede după întâlnirea cu acest bărbat ilustru,prea repede pentru orice.
El ducea o pungă de hârtie cu ingredientele pentru *hush puppies* aşa cum o învăţase tatăl ei.Era interesant că el avea ingredientele astea în bucătărie.Mălaiul şi făina nu erau tocmai ingrediente uşor de găsit în bucătăria unui burlac.
Fără să se gândească la ce făcea,Alix se întinse şi scoase un castron mare de porţelan dintr-un dulap,apoi luă o lingură de lemn din sertar.
-Pentru cineva care nu-şi aminteşte mare lucru de la vârsta de patru ani,pari să ştii foarte bine unde se află lucrurile.
-Aşa e,zise ea.Izzy a spus că e ciudat,aşa că nu am mai zis nimic.
-Nu mă sperie aşa de uşor ciudăţeniile,zise el şi îi întinse un ou.
-Eşti sigur? Cum e cu filmele horror? Sau poveştile cu fantome?
-Filmele horror,mai ales alea cu drujbe,mă bagă în toţi sperieţii,dar poveştile cu fantome mă fac să râd.Alix tocmai turna ulei într-o tigaie.
-Să râzi? Nu crezi în fantome?
-Cred în cele reale,nu în alea care bântuie scuturând din lanţuri.Deci spune-mi ce-ţi aminteşti.Locuri? Obiecte? Oameni? El o studia intens în timp ce ea amesteca aluatul.
-Din toate cred.Îmi amintesc bine bucătăria.Cred că obişnuiam să stau...Puse jos castronul şi se duse la masa cu scaunele încorporate.Dedesubt era un sertar şi ea îl deschise.Înăuntru erau un teanc gros de hârtii de desen şi o cutie veche de

trabucuri despre care ea ştia sigur că era plină de creioane.El se uită peste umărul ei când ea deschise cutia.
Desenele pe care Alix le făcuse când era mică erau tot acolo; fiecare reprezenta o clădire.Case,şure,mori de vânt,un foişor,un şopron.
-Se pare că nu m-am schimbat,zise ea şi se întoarse să se uite la el.Dar el se îndepărtase de ea şi se întorsese cu spatele.Din nou se asigura că ea îşi dădea seama că el nu voia să aibă de-a face cu studiile ei de arhitectură.
O parte din ea îi venea să strige că ştia cine era el,dar uită parte,cea dominantă, nu voia să-i dea satisfacţia de a afla că ea ştia.Dacă voia să rămână anonim, treaba lui.Ea se întoarse la sobă.
-Îţi aminteşti de oameni? întrebă el fără să se uite la ea în timp ce cufunda peştele în ulei încins.Stăteau destul de aproape unul de celălalt,fără să se atingă,însă ea tot putea să-i simtă căldura trupului.
-În principal doar de o femeie mai în vârstă,care presupun că era Miss Kingsley, zise Alix.Şi,cu cât petrec mai mult timp aici,cu atât mi se pare că-mi amintesc mai multe despre ea.Obişnuiam să ne plimbăm amândouă pe plajă,şi eu adunam scoici.E posibil să-i fi spus mătuşa Addy?
-Probabil.Aşa îi spuneau toate rudele mai tinere.Mai era cineva cu tine? Nu pe plajă,ci în casă.Alix întinse mâna deasupra ceaunului să vadă dacă era suficient de fierbinte uleiul înainte să înceapă să pună în el gogoloaie de aluat.
-Câteodată...
-Câteodată ce?
-Îmi amintesc că auzeam râsul unui bărbat.Un râs profund şi care îmi plăcea.
-Asta e tot?
-Îmi pare rău,domnule Kingsley,dar asta e tot ce îmi amintesc.Se uită la el,ochii ei rugându-1 s-o lase să-i spună pe nume,dar el nu răspunse.Dar tu?
-Nu,zise el,apoi păru să iasă din transă.Râsul meu e ascuţit,sparge sticla,nu e profund deloc.Ea zâmbi la modul cum încerca el să se subestimeze.
-Voiam să spun: dar tu ai crescut în Nantucket?
-Da,dar nu în casa asta.
-Cine o primeşte după ce trece anul meu?
-Eu,zise el întotdeauna îi revine celui mai mare dintre fiii Kingsley.
-Atunci îţi iau moştenirea.
-Doar o amâni.Astea sunt făcute?
-Da,zise Alix şi scoase chifteluţele scurgându-le pe nişte şervete de hârtie.
-Ce farfurii vrei să foloseşti?
-Cele cu flori sălbatice,zise ea fără să gândească,apoi se uită la el surprinsă.

Înainte să vin aici,i-am zis lui Izzy că nu-mi aminteam nimic de aici.Dar se pare că îmi amintesc până şi modelele farfuriilor.El se întinse să scoată farfuriile care îi plăceau lui Alix dintr-un dulap de pe perete.
-Poate că s-a întâmplat ceva care te-a făcut să uiţi.
-Posibil.Ştiu că părinţii mei tocmai se despărţeau atunci,aşa că asta e posibil să mă fi traumatizat.Eu şi tata am fost mereu foarte apropiaţi.Am călătorit împreună prin lume şi am văzut cele mai minunate clădiri.Ai văzut vreodată...?
-E o pungă de salată,dacă vrei.Alix se întoarse ca să-şi ascundă supărarea care ştia că i se aşternuse pe chip.Voia să spună: „*OK,m-am prins.Eşti un arhitect faimos şi eu sunt o studentă oarecare.Nu trebuie să-mi scoţi ochii cu asta”.*Se duse la dulapul cu băuturi şi îşi făcu de lucru amestecând o băutură din reţetele lipite pe spatele uşii.Nu se osteni să-1 întrebe ce i-ar plăcea.
Jared puse farfuriile şi chiftelele pe masă,aruncă salata într-un castron şi scoase o sticlă de sos.Apoi se aşeză şi o privi pe Alix cum amesteca o băutură fructată.
O plăcea.Îi plăcea şi că punea mâna şi curăţa peşte,îi plăcea uşurinţa cu care amesteca aluatul.Îi plăcea cum bea rom.Fără chicoteli,fără flirturi.Doar o bună companie şi o conversaţie directă.Cel mai mult îi plăcea cum se simţea atras de ea.Nu se aşteptase la asta.Îşi amintea de ea ca o fetiţă inimoasă aşezată pe covor în camera familiei şi stivuind lucruri aduse de strămoşii lui din călătoriile pe mare.Pe atunci nu-şi dădea seama cât de preţioase erau acele obiecte.Pentru el erau doar lucruri pe care le ştia de-o viaţă.Jared îşi amintea cum,cu ani în urmă,doctor Huntley,tânărul care fusese numit de curând directorul NHS,
Nantucket Historical Society,aproape leşinase când o vizitase pe mătuşa Addy şi o văzuse pe micuţa Alix aşezată pe podea.
-Copilul acela se joacă cu...Fusese nevoit să se aşeze ca să-şi recapete suflul.
Sfeşnicul acela e din prima parte a secolului al XlX-lea.
-Poate chiar mai vechi de atât,replicase mătuşa Addy calmă.Familia Kingsley locuieşte în Nantucket de când a fost construită casa,şi sunt sigură că foloseau lumânări.Directorul era încă palid.
-N-ar trebui să i se permită să se joace cu aşa ceva.Ea...Dar mătuşa Addy doar îi zâmbise.
-Unde ai locuit? se interesă Alix punând două băuturi pe masă.
-Ce? Scuze,eram cu mintea departe.Eu şi mama am locuit în Madaket,pe malul apei.
-Nu vreau să par prea curioasă,dar de ce nu ai crescut în casa Kingsley?
Jared chicoti.
-Când mătuşa Addy era fată,1-a găsit pe viitorul ei soţ într-o poziţie

compromiţătoare,cu pantalonii în vine şi genunchii ridicaţi,ştii tu.Tata mi-a spus că s-a folosit de compătimirea tatălui ei ca să-l convingă să-i lase casa ei în locul celui mai mare dintre fii.Toată lumea ştia că,la un moment dat,el o să-şi vină în fire şi o să-şi schimbe la loc testamentul,dar s-a petrecut un accident şi el a murit de tânăr,iar mătuşa Addy s-a ales cu casa în locul fratelui ei.
-Şi familia nu s-a supărat?
-Nu.Au fost uşuraţi.Fratele ei probabil că ar fi vândut-o.Nu se pricepea la bani şi nu-i păsa de casă.Ar fi lăsat acoperişul să se prăbuşească.Ceea ce Jared nu-i spunea era că şi Caleb conspirase cu Addy ca să aranjeze totul.Doar datorită lor casa Kingsley rămăsese în familie în toţi aceşti ani.
-Dar acum casa e din nou a unui fiu care se pricepe foarte bine la acoperişuri.
-Îmi place să cred că da,zise Jared zâmbind.Alix îi putea vedea mândria sclipind în ochi şi se gândi cum se simţise el când aflase că nu va intra în posesia casei decât peste un an.
-Locul unde ai crescut e un oraş?
-Nu în sensul adevărat al cuvântului.Madaket e mai mult un loc decât un oraş.Dar există un restaurant şi,bineînţeles,un mall.
-Un mall? Ce magazine are? El zâmbi.
-1 se spune groapa de gunoi,dar noi avem o atitudine mai relaxată....El ridică din umeri.E Nantucket.Mâncară în linişte o vreme,iar Alix începu să se gândească la realitatea de a rămâne singură într-un loc unde nu cunoştea pe nimeni.
-Cum sunt facilităţile de nuntă pe insulă? El rămase cu furculiţa în aer.
-Te măriţi?
-Nu,prietena mea se mărită şi...Se opri,cu faţa roşie de ruşine.
-Ce s-a întâmplat?
-I-am spus că ar putea să ţină nunta în grădina de aici.N-ar fi trebuit să fac asta.Nu e casa mea.A fost nepoliticos.Jared muşcă dintr-o chiftea.
-Sunt bune.Aproape că savura felul în care ea îl privea în aşteptarea unui răspuns.Ai permisiunea mea să faceţi nunta aici.Casa asta s-ar bucura de puţină muzică şi veselie.Alix îi zâmbi cu atâta căldură încât el se aplecă spre ea,de parcă ar fi aşteptat un sărut de mulţumire.Dar ea se întoarse să privească în altă parte.Jared se retrase.
-O să-l rog pe Jose să vină cu băieţii lui să cureţe pe aici.
-Ei sunt grădinarii? Mă temeam că va trebui să tund iarba şi să plivesc şi toate alea.Nu că nu aş putea să fac toate astea,dar nu cred că aş fi foarte pricepută.
Vreau să-mi petrec vara muncind.Ea făcu o pauză de politeţe pentru a-i da lui prilejul să se intereseze ce lucra,dar el nu zise nimic.

Dintr-odată simţi că s-a săturat.Era limpede că el nu se gândea că împărtăşeau o dragoste pentru pământ şi clădiri.Pentru el,ea nu era nici măcar demnă de a afla adevărul despre profesia lui.Ştia că era atras fizic de ea-o femeie îşi dădea mereu seama de aşa ceva-,dar oricât de sexy era el,ea nu era interesată.Nu voia să fie doar una dintre cuceririle marelui Jared Montgomery.Buză de jos ori ba,ei îi plăcea omul cu totul.Nu doar o bucată din el.Ea se ridică.

-Îmi pare rău să te las singur cu strânsul,dar sunt foarte obosită şi aş vrea să mă duc să mă culc.Dacă nu o să te mai văd atunci îţi mulţumesc pentru cină,

domnule Kingsley.Îi pronunţă apăsat numele.El se ridică la rândul său,părând să vrea să-i scuture mâna ori s-o sărute pe obraz,dar Alix se întoarse şi ieşi din bucătărie.Preţ de o clipă Jared rămase blocat,privind în urma ei.Ştia că n-avea cum să fie aşa,dar părea aproape că o supărase cu ceva.Cum? întrebând-o despre mătuşa lui? N-avea nici un sens.

Se aşează la loc şi luă băutura cu ananas pe care o făcuse ea.Nu era pe gustul lui,dar îi amintea de mătuşa lui.În timp ce îşi turna încă nişte rom în pahar,se aştepta ca bunicul lui să apară în cameră şi să urle la el,dar nu era decât linişte.

Era tipic pentru bunicul lui să nu-l avertizeze că Alix Madsen era în casă,că sosise mai devreme şi că „lucra",proiectând cine ştie ce structură sofisticată de ai fi avut nevoie de magie ca s-o poţi construi.Se lăsă pe spate în scaun şi mâncă şi restul de chiftele.Erau cele mai bune pe care le mâncase vreodată.

Ştia că era stupid să se simtă atras de draga Alix a mătuşii Addy.Când fusese aici pentru prima dată avea patru ani,iar el paisprezece.Era o fetiţă drăgălaşă căreia îi plăcea să stea pe covor în camera familiei şi să construiască lucruri.

După ce directorul NHS aproape că o luase razna văzând-o pe Alix stivuind sculpturi în fildeş,cutii vechi de ceai din China şi netsuke din Japonia,Jared se dusese acasă şi căutase prin pod până găsise vechiul lui set de lego.Mama lui insistase să le spele la maşina de spălat vase.Îşi amintea ce încântată fusese că el făcuse asta pentru fetiţă.Dar pe atunci Jared nu era tocmai un fiu model.Tatăl lui,cel de-al şaselea Jared,murise cu doi ani în urmă şi el încă mai era furios din cauza asta.Mama îl pusese să-i ducă personal setul de lego lui Alix.

Fetiţa nu mai văzuse până atunci cuburi de construit şi nu ştia ce erau,aşa că Jared se aşezase pe podea şi o învăţase cum să le folosească.Fusese atât de încântată,încât la plecare îl luase pe după gât.Mătuşa Addy era aşezată pe sofa privind-o pe draga ei Alix şi îi spusese:

-Jared,într-o bună zi o să fii un tată minunat.Bunicul lui Caleb,aflat în fundal,

pufnise şi zisese:

-Dar ar fi un soţ groaznic.

Pe atunci bunicul lui era convins că Jared îşi va petrece viaţa prin puşcării.Aşa cum învăţase,Jared nu reacţiona la comentariile bunicului când mătuşa lui era în apropiere.Dar Alix,care auzise tot,îşi ridicase privirea şi îi spusese serioasă:
-Eu m-aş mărita cu tine.Ceea ce-l făcuse pe Jared să sară în sus cu faţa roşie,iar Caleb izbucnise într-un hohot puternic de râs.Mai târziu,Jared văzuse construcţia complicată de lego pe care o făcuse Alix şi fusese impresionat.Caleb îi spusese că el nu construise nimic atât de bun la patru ani.Alix îi dăduse un buchet de flori culese din grădina mătuşii Addy,ca să-i mulţumească pentru cadou.În noaptea aceea Jared ieşise cu prietenii,se îmbătase şi sfârşise petrecându-şi noaptea la închisoare-lucru defel neobişnuit pentru el pe vremea aceea.Nu o mai văzuse pe micuţa Alix,căci curând după aceea primul roman al mamei ei fusese acceptat pentru publicare.Imediat,Victoria îşi luase fiica şi nu o mai adusese înapoi în Nantucket.Gândurile lui Jared se întoarseră în prezent.Îşi zise că era clar mai bine să plece de pe insulă.Î va spune lui Dilys despre Alix,iar ea o va prezenta verişoarei Lexie şi colegei sale de cameră Toby,şi într-o săptămână Alix va fi implicată în agitata viaţă socială din Nantucket.Iar Jared se va întoarce la New York să creeze...nu ştia ce.Iar acum nu mai avea prietenă aşa că...La naiba! Tot ce vedea înaintea ochilor erau ochii,gura,corpul lui Alix.
Asta nu era bine.Alix Madsen era o tânără inocentă şi nu se putea atinge de ea.
Da,mai bine să plece cât mai curând posibil.

CAPITOLUL 5

Alix era întinsă în pat,încercând să se concentreze pe romanul poliţist pe care-l găsise în sertarul noptierei,dar cuvintele i se păreau înceţoşate.Nu se putea gândi decât la Jared Montgomery-sau poate că numele lui era Kingsley? Totul la el era o minciună,inclusiv numele.De ce trebuia să mintă aşa? În timp ce analiza ultima lor conversaţie,văzu cum el ocolise multe dintre insinuările ei.Dacă nu voia să-i răspundă la întrebări,ar fi trebuit să spună asta.Ar fi putut...Mobilul sună,smulgând-o din gânduri.Era tatăl ei.De ce,de ce îi spusese că Jared Montgomery stă în casa de oaspeţi? Trase adânc aer în piept şi încercă să zâmbească.
-Tata! zise ea voioasă.Ce mai faci?
-Ce s-a întâmplat?
-Ce să se întâmple? Nimic.De ce întrebi?
-Pentru că te cunosc,iar veselia asta e falsă şi ascunde ceva.Ce s-a întâmplat?
-Nimic rău.Doar Izzy şi nunta ei.Atât mama ei,cât şi soacra îi fac viaţa amară,aşa că i-am spus că poate să ţină nunta aici.

Dar cum pot să fac asta? Ce ştiu eu despre nunţi?
-Ţie îţi plac provocările şi o să te descurci.Dar ce te deranjează cu adevărat?
-Asta e,zise ea.Cred că să organizezi o nuntă pentru altcineva e imposibil,şi mă gândesc să plec din Nantucket şi să mă întorc acasă.Sunt domnişoara de onoare a lui Izzy aşa că trebuie să o ajut să aleagă tortul,florile şi tot restul.Sau poate că o să vin să stau cu tine o vreme? Ar fi în ordine? Ken făcu o pauză înainte să răspundă.
-E Montgomery,nu-i aşa? A apărut? Alix simţi cum i se umplu ochii de lacrimi, dar nu avea de gând să-1 lase pe tatăl ei să-şi dea seama de asta.
-Da,zise ea.Şi am luat cina împreună.Curăţă peştele exact ca tine.
-Si ce a spus când i-ai zis că eşti cel mai mare fan al lui'?
-Nimic.
-Alix,trebuie să fi spus ceva,aşa că ce e?
-N-a spus nimic pentru că eu nu i-am zis.Pretinde că nu e cine e.
-Vreau să aud fiecare cuvânt.Să nu laşi nimic deoparte.Alix îi povesti cât de succint reuşi.
-Poate că aş fi fost o pacoste sau orice se gândea că voi fi-dacă ăsta-i motivul pentru care nu mi-a spus cine e-,dar să stai acolo să-mi serveşti o minciună după alta...asta a fost...a fost...
-Detestabil,zise Ken,şi ea îi auzi supărarea din glas.
-E în ordine,tată.E un tip important,şi îmi dau seama de ce n-ar vrea să dea de ştire unei studente că el e acel Jared Montgomery.Era probabil îngrijorat că îi voi săruta inelul sau cine ştie ce altă reacţie extatică din asta.Şi ca să fim cinstiţi,probabil că aş fi făcut-o.În fine,nu mai contează.El o să plece mâine-dimineaţă şi nu se va mai întoarce cât sunt eu aici.
-Vrei să spui că o să fii singură în casa aia mare timp de un an? întrebă Ken.Şi nu cunoşti pe nimeni pe insulă,ca să nu mai spun că ai promis să găzduieşti nunta prietenei tale.Cum o să faci toate astea?
-Tată,ar trebui să mă înveseleşti,nu să mă faci să mă simt mai prost.
-Sunt doar realist.
-Şi eu,zise Alix.Şi de asta cred că ar trebui să mă întorc pe continent.În afară de asta,casa îi aparţine domnului Kingsley,iar el o vrea înapoi,poate şi din simplul motiv că are chiuveta mai mare.
-Cine e domnul Kingsley?
-Jared Montgomery.
-Ţi-a zis să-i spui domnul Kingsley? Ken era şocat.
-Nu,tată.Aşa 1-a numit avocatul.Dar eu i-am spus aşa,iar el nu m-a corectat.

-Ce tupeu! Ken strânse furios din dinţi.Uite,draga mea,trebuie să rezolv ceva,dar promite-mi că nu vei pleca de pe insulă înainte să vorbim din nou.
-Foarte bine,zise ea,dar ce-ai de gând să faci? Doar nu o să te apuci să suni la el la birou,nu?
-Nu,nu la birou,nu.
-Tată,te rog,nu mă face să regret că ţi-am povestit.Jared Montgomery este o persoană foarte importantă.Când vine vorba de arhitectură,el e în stratosferă.E de înţeles că nu vrea să aibă de-a face cu o studentă oarecare...El...
-Alixandra,poate că sună ca un clişeu,dar tu ai mai mult talent la degetul mic decât are omul ăla în tot corpul.
-E foarte drăguţ că spui asta,dar nu e adevărat.Când era de vârsta mea,el...
-E de mirare că a reuşit să ajungă la vârsta ta.Foarte bine,Alix,ce zici de asta? O să-i acord 24 de ore ca să-i vină mintea la cap.Dacă mâine pe vremea asta se va purta la fel şi tu te vei simţi tot rănită,atunci o să vin să te iau.Ba mai mult,o să te ajut pe tine şi pe Izzy să planificaţi nunta.E bine aşa?
Alix era pe cale să-i spună tatălui ei că era o femeie în toată firea care putea să se descurce singură,dar ştia că nu avea rost.
-Sună ca un pariu pe care n-ai vrea să-l pierzi,zise ea încercând să pară veselă.
Nu trăgea cine ştie ce nădejde că Jared Montgomery se va schimba în vreun fel.
-Foarte bine.Te sun mâine cam tot la ora asta.Te iubesc.
-Şi eu,zise Alix şi închise.Fu tentată să o sune pe Izzy să-i spună că se va schimba locul unde se va ţine nunta,dar nu o făcu.Jared se aplecă pe masa de desen lucrând la a cincizecea schiţă a casei din California,când îi sună telefonul.
Cum prea puţini oameni îi ştiau numărul privat,el răspundea întotdeauna.
Recunoscu imediat vocea foarte furioasă a lui Kenneth Madsen.
-Când te-am cunoscut,erai un imberb de 14 ani cu tendinţe de infractor juvenil.
Ai intrat şi ai ieşit de atâtea ori din închisoarea locală că ştiau pe dinafară ce voiai la micul dejun.Draga ta mamă trebuia să înghită şase feluri de medicamente pentru că o aduceai în pragul nebuniei.Aşa e? Greşesc cu ceva?
-Nu,ai nimerit totul bine.
-Şi cine te-a pus pe drumul cel bun? Cine te târa din pat în fiecare dimineaţă,te punea în camionetă şi te trimitea la lucru?
-Tu o făceai,zise Jared umil.
-Cine a avut răbdare să caute sub exteriorul tău de golănaş şi să-ţi descopere talentul de arhitect?
-Tot tu.
-Cine a plătit pentru studiile tale?

-Tu şi Victoria.
-Exact! Tatăl şi mama lui Alix,zise Ken.Şi tu îmi faci fiica să plângă? Aşa ne răsplăteşti?
-Nu ştiu ce-am făcut ca ea să plângă,zise Jared cinstit.
-Nu ştii? Ken trase aer în piept.Tu ce crezi? Că fiică-mea e proastă? Asta crezi?
-Nu,domnule.N-am crezut asta nici o clipă.
-Ştie cine eşti.Te-a văzut în ziua în care a sosit şi te-a recunoscut imediat. Dumnezeu să mă ajute,dar tu eşti un fel de erou pentru ea.
-O,Doamne,zise Jared.N-am ştiut.Am crezut...
-Ce-ai crezut? aproape că zbieră Ken,apoi se mai calină.Uite care-i treaba, Jared,eu înţeleg că e doar studentă şi că cineva ca tine ar putea s-o considere o pacoste,dar la naiba,nu o să-ţi permit să o tratezi ca atare.
-N-am avut intenţia asta,zise Jared.Ken mai răsuflă de câteva ori.
-Fiica mea a fost de acord să vină în Nantucket doar ca să aibă timp să-şi compună un portofoliu de proiecte.Mie îmi vine acum foarte greu să înghit asta,dar ea vrea să aplice pentru o slujbă la firma ta.Dar în seara asta tu...Ken trebui să facă o pauză.Dumnezeu să mă ajute,Jared Montgomery al Şaptelea, dacă îmi mai faci vreodată fiica să plângă,o să te fac să regreţi.Ai înţeles?
-Da,domnule.
-Şi dacă vei petrece timp cu fiica mea,nu vreau să-ţi aplici manevrele obişnuite cu femeile.Este vorba de fata mea,şi o s-o tratezi cu respect.Înţelegi ce vreau să spun?
-Da,domnule,înţeleg.
-Crezi că o să reuşeşti să fii drăguţ cu o fată şi să-i laşi hainele pe ea? Eşti în stare?
-O să încerc,zise Jared.
-Să faci mai mult decât să încerci! zise Ken şi închise telefonul.
Jared rămase blocat,simţindu-se ca pe vremea când era adolescent şi Ken,care fusese ca un al doilea tată pentru el,îl punea la punct.Din nou.Ca în vremurile de altădată.

Coborî la parter şi începu să caute romul,dar ştia că asta n-avea să-1 calmeze.
Găsi o sticlă de tequila şi luă două înghiţituri zdravene înainte să îşi permită să se gândească la ce se întâmplase în seara aceea.Se întoarse în salon şi se aşeză,iar mintea i se întoarse la perioada în care,cum îi spusese Ken,fusese un delincvent juvenil.Aşa cum mătuşa Addy şi mai târziu Ken îi spuseseră lui Jared,Kenneth Madsen venise pe insulă să-şi găsească soţia-despre care credea

că trăieşte în sărăcie lucie şi se va bucura să-l vadă-ca să-i comunice că se gândea s-o primească înapoi.Ar fi putut chiar încerca s-o ierte pentru aventura de o noapte cu partenerul lui de afaceri,urmată de fuga ei în Nantucket cu micuţa lor fiică,Alix.La un moment dat.Adevărul era că îi era aşa de dor de ea şi de fiica lui încât aproape că nu putea funcţiona.Dar ce descoperise în Nantucket nu era tocmai situaţia pe care o aştepta.Soţia lui scrisese un roman care fusese acceptat pentru publicare şi ea avea de gând să divorţeze.

Ea era extraordinar de fericită; el era fabulos de deprimat.

După ce Victoria o luase pe micuţa Alix şi plecase de pe insulă,Addy îi sugerase să stea în casa de oaspeţi până îşi revenea din tristeţe.După ce petrecuse acolo două luni fără vreun semn că ar vrea să se întoarcă la firma lui de arhitectură sau măcar să revină la viaţă,ea îi spusese că ar putea să renoveze o casă veche care îi aparţinea familiei Kingsley.

-Dar nu-mi pot permite să te plătesc,îi spusese ea.Îmi pot permite doar costurile materialelor.

-E în ordine,răspunsese Ken,fostul meu partener îmi plăteşte facturile.Îmi e îndatorat până în gât.Addy aşteptă ca el să continue,dar Ken nu îi mai dădu şi alte informaţii despre motivul pentru care partenerul îi era îndatorat.

-Poţi să angajezi muncitori de pe insulă,dar va trebui să-i plăteşti.Pe de altă parte,nepotul meu Jared fiind tânăr şi lipsit de experienţă,dar va munci pe gratis.Dur nu ştiu dacă asta contează,pentru că nu cred că îl poti stăpâni.

Îl studie pe Ken din cap până-n picioare într-un fel care sugera că nu credea să fie suficient de bărbat pentru a se descurca cu băiatul.

Ken se săturase să fie tratat ca o muiere.Aşa că spusele că se va ocupa de băiat.

Ken şi Jared se potriviseră de la prima întâlnire.Viaţa lui Ken era răscolită,dar la fel era şi cea a lui Jared.Un adolescent mare şi furios şi un tânăr arhitect elefant şi furios erau perechea perfectă.Atitudinea lui Ken era că dacă Jared nu se purta frumos,rămânea fără slujbă.Şi cum slujba era remodelarea pe gratis a casei dărăpănate în care locuiau el şi mama sa,Jared simţea că trebuia să rămână implicat.În afară de asta,Ken asculta ce avea Jared de spus cu privire la modul cum ar trebui schimbată casa.Jared nu ştia nimic despre construcţii,iar la început lucrase în fiecare zi fiind mahmur din seara precedentă.La paisprezece ani,se afla pe drumul cel mai sigur pentru a deveni un alcoolic.La vremea aceea,în mintea lui băutura era de preferat,fiindcă mulţi dintre puştii cu care îşi pierdea timpul se drogau.Mintea de adolescent a lui Jared era de părere că,dacă nu se atingea de droguri,putea să bea oricât dorea.Dar să fii mahmur pe un şantier era

destul de rău.Sfârşise având degetele pline de vânătăi,plus un accident după altul până când se prinsese că nu trebuia să iasă seara cu amicii lui.Nu fusese uşor, deoarece ei avuseseră grijă să-i spună ce credeau despre el:
-Te-ai lăsat cumpărat de partea cealaltă! ziseseră ei.Ken îl ajutase,chiar dacă „ajutorul" lui nu fusese prea blând.Nu accepta nici un fel de aiureli,nu îi era milă de situaţia lui Jared şi îl făcea să muncească mereu din greu.
Într-o bună zi,după ce băieţii demaraseră în trombă zbierând în urmă spre Jared că era un bleg,Ken îi spuse:
-S-ar putea totuşi să iasă bărbat din tine.Cine ar fi crezut?
Treptat,Jared începu să simtă dorinţa de a se afirma.Ken rămăsese pe insulă timp de aproape trei ani şi în timpul acesta cei doi lucraseră mereu în construcţii.O dată Jared îl văzuse pe Ken plângând şi se retrăsese,nevrând să-1 facă să se simtă prost.Mai târziu descoperise că în ziua aceea veniseră hârtiile de divorţ.
-A fost numai vina mea,spusese Ken în timp ce bea a şasea bere.Eu am distrus totul.Am crezut că sunt mai bun decât micuţa şi drăgălaşa Victoria Winetky,iar ea şi-a dat seama de asta.În seara aceea,Jared trebuise să-1 care pe Ken beat pe umăr,să-1 aşeze în camionetă,să-1 ducă înapoi la casa de oaspeţi şi să-1 bage în pat.A doua zi nici unul dintre ei nu amintiră ce se petrecuse cu o seară înainte şi nu mai vorbiră niciodată despre asta.Până la urmă,Ken îşi revenise suficient încât să vrea să se întoarcă la arhitectură,dar între timp descoperise că îi plăcea să predea.El şi Jared erau acum ca tată şi fiu,iar gândul la despărţire era dureros.
-Nu pot să stau aici,zisese Ken.Victoria nu o lasă pe Alix să se întoarcă în Nantucket.Cartea aia a ei s-a vândut în milioane de exemplare,iar ea spune că trebuie să aibă grijă de imaginea ei.Între noi doi fie vorba,cred că Victoria nu vrea ca Addy să o acapareze pe Alix.Se uitase la Jared.
-Dacă vreau să fac parte din viitorul fetei mele,trebuie să mă întorc pe continent şi să-mi refac viaţa acolo.O să mă întorc de câte ori voi putea.
Jared se străduí să-şi ascundă durerea.Cu câţiva ani înainte să-1 cunoască pe Ken,tatăl lui ieşise cu barca în larg şi nu se mai întorsese.Trecuseră multe zile înainte să-1 găsească.Avusese un atac de cord în somn.Jared îşi adora tatăl,iar pierderea lui scosese la iveală tot ce era mai rău în el.Fusese dintotdeauna un copil înalt,avea aproape 1,80 m când murise tatăl lui,iar Jared începuse să bea la câteva luni după aceea.Se bătuse,participase la curse ilegale de maşini,fusese implicat în acte de vandalism-făcuse toate prostiile pământului.Mama lui, încercând să se descurce cu propria durere,nu avea nici un control asupra lui.
Apoi apăruse un Ken furios pe lume şi pe viaţă şi preluase controlul.
Când Jared îşi luase rămas-bun se gândise că nu avea să-l mai vadă vreodată.

Cei din Nantucket erau obişnuiţi cu vizitatorii de vară.Veneau şi plecau şi nu-i mai vedeai niciodată.Dar Ken se întorsese de multe ori.El fusese cel care îl trimisese pe Jared la colegiu,apoi la facultatea de arhitectură.Iar când Jared se afirmase construindu-şi proiectul final,Ken fusese cel care îşi lăsase catedra,îşi pusese centura cu unelte şi îl ajutase la construcţie pe Jared.
Da,Jared îi era dator lui Ken şi îi era dator Victoriei pentru că şi ea era parte din viaţa lui.Iar acum îi era dator fiicei lor.Rămase acolo o clipă nemişcat,dar tot ce ştia sigur era că voia să stea de vorbă cu bunicul lui.Jared stătea aşezat în camera familiei din casa Kingsley.Nu aprinsese luminile,dar nici nu avea nevoie.Ştia că dacă stătea acolo suficient de mult,bunicul lui avea să apară.Şi când o făcu,Jared nici măcar nu ridică privirea.
-Am făcut-o rău de oaie,zise el.Rău de tot.Ken este foarte furios pe mine,iar când o să afle şi Victoria ce s-a întâmplat o să mă facă bucăţele mărunte de tot.
Nu cred că voi supravieţui,iar prietenia noastră cu siguranţă nu.
Se uită spre fereastra unde se afla bunicul lui.
-Dacă mi-ai fi spus că era aici,aş fi putut să scap.
-Tânăra Alix a fost mereu o persoană foarte înţelegătoare,zise Caleb.
Vru să continue,însă Jared îl întrerupse:
-Dacă ai de când să-mi serveşti o aiureală despre reincarnare,nu o face.Nu vreau să aud aşa ceva.
-Nu încerc niciodată să-ţi vâr cunoştinţe în capul ăla pătrat al tău.Tu nu crezi decât ce vezi şi ce simţi.Aprinde lumina şi uită-te în dulapul de pe peretele celălalt.Jared ezită,aproape speriat de ce ar putea să vadă.Ezitant,se ridică,
aprinse lumina şi deschise dulapul,înăuntru nu era tocmai ce se aştepta el.Era macheta a ceea ce părea o capelă mică plus clopotniţa.Imediat recunoscu influenţa lucrărilor sale,dar şi pe cea a lui Ken Madsen.Dar cel mai important era că macheta avea un design proaspăt şi nou,expresia gândirii lui Alix,unică în felul ei.
-Ţi-ai pierdut graiul? întrebă Caleb.
-Cam aşa.
-A făcut-o ca să ţi-o arate.Dar tu...
-Nu e nevoie să îmi mai spui o dată.De ce a ales tocmai asta?
-Am avut grijă să vadă o fotografie veche.Jared dădu din cap.
-Cea cu mătuşa Addy şi bunica Bethina râzând?
-Da,pe aceea.El ridică micuţa machetă şi o ţinu în palmă,întorcând-o pe toate părţile,ca s-o studieze.
-E mai bună decât dacă aş fi făcut-o eu.

O puse la loc şi se uită la schiţele ei,răsfoindu-le.E bună.Trei dintre ele sunt construibile.
-Ea şi prietena ei au intrat la tine în casă.
-Ce-au făcut? Jared încă se mai uita la desene.
-Care-i erezia aia pe care o tot aminteşti tu despre eroi şi Tatăl nostru?
Jared trebui să se gândească o clipă înainte să înţeleagă.Bunicul lui tot timpul amesteca graiul vechi cu cel nou.
-Adoraţia eroilor.
-Asta e.Alix simţea asta pentru tine,dar după seara asta cred că s-a lecuit.
-Este exact ce nu voiam să se întâmple,zise Jared.Un copil care se uită adorator la tine cu ochi rugători,crezând că ai pus luna pe cer.E imposibil să menţii astfel de standarde.
-Şi cu toate astea,salivai după fiica lui Ken.
-Nu am făcut aşa ceva! zise Jared furios,dar apoi rânji,Ei bine,poate că am făcut-o.E o frumuseţe-şi ce corp are! Sunt şi eu om.
-Îţi place că tatăl ei a învăţat-o ce i-ai arătat despre peşti.
-Ceea ce m-a învăţat tata.
-Iar eu v-am învăţat pe toţi,zise Caleb,şi cei doi bărbaţi zâmbiră.
-Iar acum ce e de făcut? întrebă Jared.
-Să-i ceri scuze.
-Şi dacă nu o să vrea să mă ierte? Îi spun doar scuze şi gata? ezită Jared.Ştiu,aş putea să-i ofer o slujbă la biroul meu din New York.Ea ar putea...
-Ai putea s-o ajuţi cu nunta...
-O,nu! Nu mă pricep deloc la aşa ceva.Dacă vrea să stea aici o să-i rog pe cei de la birou să-i trimită de lucru...o să-i cumpăr o planşetă.Sau un sistem CAD.Poate că ar putea să folosească drept birou casa de oaspeţi.O să mă întorc la New York şi...Se opri,se uită la chipul bunicului său şi oftă.Ce pui la cale împotriva mea?
-E aici singură.Nu cunoaşte pe nimeni pe insulă.
-Am zis că o să vorbesc cu Dilys ca să...
-Tânăra Alix intenţionează să plece de tot de aici,zise Caleb.
-Dar Ken şi Victoria vor ca ea să stea aici.Jared trase aer în piept.Dacă el era motivul pentru care pleca,roată lumea avea să fie furioasă pe el.Când are de gând să plece?
-L-am auzit pe tatăl ei-bărbatul care te-a făcut ce eşti azi,aş putea adăuga-că o ruga să-i dea timp douăzeci şi patru de ore ca să schimbe situaţia.Ţi-a amintit şi ţie de perioada asta?
-Nu,n-a făcut-o.Sau cel puţin nu cred că a făcut-o,dar a zbierat mult.

Era greu să reţin fiecare cuvânt.
-Bun bărbat.Îşi protejează copilul.Se pare că te lasă pe tine să rezolvi situaţia şi să îţi dai seama ce trebuie să-i spui.Dacă nu ar fi fiica lui,ce-ai face ca s-o ţii aici?
-M-aş duce sus şi m-aş băga în pat cu ea.Caleb se strâmbă.
-Asta nu e o opţiune în cazul ăsta.
-Când vine vorba de femei sunt mai bun în pat de-cât în afara lui,zise Jared cât se poate de sec.
-Trebuie să fie ceva ce ştii cum să oferi unei femei în afara patului.
-Vorbeşti despre idei demodate de genul a curta şi altele asemenea,aşa-i? Când să am eu timp pentru aşa ceva? Lucrez în fiecare zi de când eram adolescent.
M-am oprit doar ca să stau cu mătuşa Addy.Cât despre cadouri,asistenta mea rezolva chestiunile de genul acesta,de regulă de la *Tiffany's*.Poate...
-Fără bijuterii.Jared rămase tăcut,meditând,dar nu-i venea nici o idee.
-Cum a ieşit un descendent al meu atât de deştept şi de prost în acelaşi timp? se întrebă Caleb năucit.
-Poate că nu ar trebui să aducem vorba despre gesturile stupide ale bărbaţilor Kingsley.Aminteşte-mi ce s-a întâmplat cu corabia ta atât de îngrozitor încât nu-ţi este permis să părăseşti acest pământ?
Caleb se încruntă,dar apoi scutură din cap şi zâmbi.
-Prea bine,suntem la fel de îngrămădiţi când vine vorba de femei.Însă,eu încerc să te învăţ tot ce-am acumulat în viaţa mea.
-Care s-a redus la câţiva ani.
-Mai mult de doar câţiva.Ce zici de flori? întrebă Caleb.
-Prea bine,mâine-dimineaţă mă duc şi-i cumpăr un buchet de flori.Asta-i uşor.
-Din experienţa mea,nu e uşor să cucereşti o femeie.Lor le place ca bărbaţii să escaladeze munţii pentru ele.
-Da,şi să culeagă acel boboc unic de floare din vârful muntelui.Desigur,astăzi ştim că aşa ceva şterge de pe faţa pământului o specie întreagă.Caleb se strâmbă din nou.
-Şi te mai miri de ce femeilor nu le place să stea în preajma ta.
-Dacă vrei să ştii...
-Ştiu,zise Caleb,lasă-le tu pe ele ca să nu te lase ele pe tine.Cred că ar trebui să găsească florile când ie trezeşte.
-De unde să le iau? Nu e sezonul ca să le culeg din grădină.Crezi că ar trebui să dau o spargere la o florărie? Se străduia să mai adauge un pic umor situaţiei,dar Caleb nu zâmbea.

-N-ar fi prima oară când ai face aşa ceva,zise Caleb.
-Nu,dar a trecut ceva vreme de atunci.
-Măcar dacă ai şti pe cineva care cultivă flori chiar şi când e frig afară.
Jared clipi când îşi dădu seama ce-i sugera Caleb.
-Nu,zise el ridicându-se.Nu,nu şi iarăşi nu.N-o s-o fac.
-Dar...
-Nu o fac.Lexie o să-mi facă viaţa amară şi nu vreau să aud ce are de zis.S-a urlat destul la mine azi.Jared ieşi din cameră şi se duse la uşa din spate,din bucătărie.Caleb se plasă în faţa uşii.
-Nu,zise Jared,apoi întinse mâna prin de mult adormitul său bunic,răsuci clanţa şi ieşi afară.Ajunsese deja în dreptul casei de oaspeţi când se opri.Mormăi câteva înjurături,ştiind că bunicul lui îl privea,ştiind că avea dreptate.Când Jared se îndreptă spre poartă,el ridică braţul într-un gest foarte vechi.
Caleb chicoti.Ştia că nepotul lui avea să facă ce era corect.Trebuia doar să-i dea un brânci zdravăn în direcţia bună,iar Caleb se pricepea de minune la asta.
Verişoara lui Jared,Lexie,locuia la doar câteva case distanţă,iar el spera să se fi culcat la ora asta ca să se poată folosi de această scuză şi să nu o mai deranjeze.
Vara trecută îi refăcuse sera de pe proprietatea ei.Ani de zile fusese îngropată în metri întregi de viţă şi iederă.Încercase să o convingă să aducă un excavator şi să niveleze totul.
-Apoi îţi cumpăr o seră nouă-nouţă de la Lord and Nurnham,îi spusese el.
Dar nici Lexie,nici colega ei de apartament,Toby,nu voiau să audă de aşa ceva.
-Ai fost plecat prea multă vreme din Nantucket,zise Lexie.Noi reciclam şi refoloseam când încă nu era la modă să faci asta.
-Toată casa mea e reciclată şi refolosită,se răsti el,căci nu-i plăcea să fie acuzat că avea obiceiuri de continental.Până la urmă,cele două femei câştigaseră,iar Jared făcuse greşeala s-o întrebe pe Toby ce voia să facă.Toby era înaltă,
blondă,subţire şi cu o privire visătoare.Eterică,fragilă.Avea un aer diafan care putea să transforme în terci un bărbat în toată firea.
-Îmi place mult ideea unei sere mai vechi,zise ea zâmbindu-i lui Jared.
-Atunci asta o să fac,răspunse el.Lexie îşi aruncase braţele în sus.
-Te rog ceva şi începi să argumentezi.Te roagă Toby şi cedezi imediat.
-Ce pot să-ţi spun,micuţa mea verişoară? zise Jared.Toby e magică.
-Da,bine,făcu Lexie.Dacă te convinge să faci treaba şi să şi plăteşti,restul nu mai contează.Toby lucra în cea mai bună florărie de pe insulă,în vreme ce Lexie era asistenta personală a unui bărbat pe care îl descria ca *„un idiot neajutorat”*.Când nu era în Nantucket şi nu avea nevoie de ea,Lexie plănuia să o ajute pe Toby să

cultive flori pe care să le poată vinde magazinelor din oraş.Jared îi scrisese un mesaj lui Jose Partida,care avea firma *Clean Cut Landscaping*,iar acesta nici nu clipise în faţa sarcinii descurajante de a curăţa vegetaţia otrăvitoare.
După ce totul fusese curăţat şi constataseră că din seră nu mai rămăsese mare lucru,Lexie tot se aşteptase ca vărul ei să adune bucăţile şi să le refacă.
-Chestia e putredă,zise Jared,una nouă...
-Dar vreau să o faci tu,replicase Lexie.Vreau să fii un Kingsley-dacă îţi aminteşti cum să fii-şi să o reasamblezi chiar tu.Sau ai devenit într-atât de continental încât nu mai ştii cum se leagă o curea cu unelte?
Preţ de o clipă,Jared se gândise să-şi strângă verişoară ile gât şi să-i ignore provocarea,dar nu o făcu.În schimb,sunase la New York şi amânase ce construia pentru un client bogat.Se aşezase la planşeta din casa de oaspeţi şi îşi petrecuse trei zile proiectând o grădină pentru flori şi fructe de pădure.
Aşa cum ceruse Lexie,Jared îşi legase cureaua cu unelte şi lucrase cu oamenii constructorului *Twig Perle Ins* ca să reasambleze vechea seră.Instalaseră şi straturi de pământ ridicate,făcuseră o zonă pentru compost şi adăugaseră locuri de şedere pentru clienţi.Când totul fusese gata,Toby se ridicase pe vârfuri şi îl sărutase pe obraz.
-Mulţumesc,zisese ea.După ce Toby plecase,Lexie îl întrebase:
-Dacă eşti aşa de fermecat de ea,de ce nu îi ceri o întâlnire?
-Lui Toby? Ar fi ca şi cum aş ieşi la întâlnire cu un înger.
-Înţeleg.Iar tu eşti mult prea aproape de un diavol.
-În sfârşit,cineva mă înţelege cu adevărat.Primesc şi de la tine nişte mulţumiri? Se bătu cu degetul pe obraz.
-Asta nu e partea pe care a pupat-o Toby,zisese Lexie şi îi lipise un sărut pe obraz.
-N-o să mă mai spăl niciodată pe obrazul pe care 1-a sărutat.Lexie gemuse.
-Hai şi ajută-ne să umplem ghivecele cu pământ.Jared îşi ridicase mâinile.
-Astea sunt menite să ridice pahare înalte de bere.Voi,fetelor,sunteţi pe cont propriu de acum înainte.Asta se întâmplase cu un an în urmă,şi de atunci cele două fete putuseră să-şi suplimenteze veniturile cu florile pe care le cultivau.
Jared bătu uşor în uşa de la intrare.Toate luminile erau stinse,aşa că se îndoia că aveau să-1 audă.Va trebui să aştepte până dimineaţă ca să cumpere florile-ceea ce însemna că Lexie nu avea să-i frece ridichea.Nu ştia de ce îl lăsa pe bunicul lui să-1 bage în treburi din astea,chiar dacă nu voia.Încă de când era copil...Uşa se deschise,şi apăru Toby cu părul ei blond şi lung împletit într-o coadă la spate, îmbrăcată într-un halat alb cu floricele roz.

El se bucură că nu deschisese verişoara lui cea vorbăreaţă.
-Am făcut o boroboaţă şi am supărat-o pe fata lui Ken şi am nevoie de flori.
Toby dădu din cap şi îl lăsă să intre.
-Hai să ocolim casa,ca să nu o trezim pe Lexie.
-Plymouth e pe insulă? întrebă Jared.Roger Plymouth era şeful lui Lexie,şi când acesta era pe insulă tânăra muncea până la epuizare.Ea susţinea că tipul nu-şi putea nici măcar lega singur şireturile.Locuia într-o vilă pe Polpis Road,venea şi pleca cu avionul propriu şi nimeni din familia sau prietenii lui Lexie nu-1 văzuseră vreodată.O luau peste picior susţinând că tipul nici măcar nu exista.
-Da,e aici,zise Toby.Iar ea e epuizată.O sună şi ziua,şi noaptea.Vrea ca ea să se mute în casa lui de oaspeţi,dar ea nici nu se gândeşte.Deci ce ispravă ai mai făcut de s-a supărat fata lui Ken pe tine?
-Am minţit-o,zise Jared.I-am spus că sunt constructor,dar se pare că ea ştie care îmi e meseria.E studentă la arhitectură şi e foarte bună.
-Având în vedere că e fiica lui Ken,asta nu e o surpriză.Dar nu ar fi aflat oricum despre tine?
-Da,dar intenţionam să plec până sosea ea.Ea însă a venit mai devreme,a intrat în bucătărie şi m-a prins pe picior greşit.Am luat cina împreună.Dacă aş fi recunoscut ce meserie aveam,totul s-ar fi transformat în muncă.Sau cel puţin asta e scuza mea.
-Nu e rea.Am auzit şi mai rele.Ajunseseră la uşa din spate a serei,iar Jared o deschise şi o lăsă pe ea să intre prima.Toby aprinse o lumină blândă ascunsă în partea de sus a peretelui de sticlă,înaintea lor se întindea un şir întreg de flori şi vegetaţie,de răsaduri,toate în cea mai bună stare.
-Arată bine,zise Jared.
-Da,aşa e,dar am avut un super-arhitect care ne-a făcut proiectul
-Nu cred că aşa s-ar referi Alix la mine acum.Tatăl ei a zis că am făcut-o să vrea să plece de pe insulă.
-El a fost foarte supărat pe tine? Toby luă un coş,scoase nişte foarfeci dintr-un borcan cu alcool şi o porni pe alee.
-Furios de-a dreptul.Dacă aş fi fost acolo,m-ar fi împuşcat.După ce trecea cu camioneta peste mine.Cred că am făcut-o să plângă.
-O,Jared,îmi pare rău.Pentru amândoi.Trebuie să-i duci trandafiri şi,desigur,
câteva narcise.Deschise o uşă mare din lemn şi dezvălui un frigider plin cu flori tăiate.
-Când aţi luat frigiderul?
-De ziua mea.Tata m-a întrebat ce voiam,şi asta a fost.

-Mama ta tot mai e supărată că locuieşti pe insulă? Toby zâmbi uşor.
-O,da.Abia dacă vorbeşte cu mine.Ea şi Jared făcură schimb de priviri.Mama lui Toby era un fel de cotoroanţă,iar faptul că nu vorbea cu ea nu era o pedeapsă.
-Ai vreun sfat cum s-o fac pe Alix să mă ierte?
-Petrece mai mult timp cu ea şi las-o să te cunoască,zise Toby.
-O să mă duc mâine la Dilys.
-Perfect.Ia-o şi pe Alix cu tine.
-Şi vreau să vă cunoască pe tine şi pe Lexie.
-Voi fi onorată,zise Toby; şi se uită la el cu braţele pline de trandafiri mici,roz.Îţi place de ea,nu-i aşa? El o urmă afară şi o urmări cum folosea lumina de la seră ca să taie narcise.
-E doar un copil.Eu conduceam beat când ea avea doar patru ani.
-Fetele obişnuiesc să crească,să ştii.
-Şi ce bine o fac,zise Jared zâmbind spre ea.Ea îi întinse coşul cu flori.
-Pune câteva la uşa ei.Ştii să faci clătite?
-Ştiu drumul până la Downyflake.
-E bine şi aşa.Toby se întoarse în seră,verifică termometrul şi stinse luminile.
-Cum stai cu viaţa sentimentală? întrebă Jared.Nu te întâlneai cu...Cine era?
-Cel mai mare dintre băieţii Jenkins şi „băiat" este cuvântul-cheie aici.
-Mai ieşeam câteodată cu o verişoară de-a lui.Ea era...El nu-şi termină ideea.
-Nu cineva pe care ai vrea să-1 ai în familie?
-Toby,eşti o adevărată diplomată.Lexie nu poate să-ţi găsească pe nimeni?
-Sunt bine,zise Toby.Serios,chiar sunt.
-Îl aştepţi pe Făt-Frumos?
-Nu fac asta toate femeile? Iar tu o aştepţi pe Cenuşăreasa.
-De fapt,zise Jared,eu cam trăgeam nădejde să apară Regina cea rea.Cred că ar fi mult mai distractivă.Râseră amândoi.

CAPITOLUL 6

Când Alix se trezi de dimineaţă,primul ei gând fu dacă Montgomery-Kingsley plecase deja de pe insulă sau nu.Plecase cu camioneta lui şi cu proiectul luat din-tr-o revistă pe care-1 construia? se întrebă ea.Nu se putea abţine să nu se înfurie din nou la gândul minciunilor pe care i le servise.Se dădu jos din pat şi se uită la portretul înalt al căpitanul Caleb,dar nu-1 văzu cu adevărat.Fără săruturi aruncate în zbor de data asta.Se duse la baie să facă duş şi să se spele pe cap.
"Acum ce mai fac?" se întrebă ea în timp ce se săpunea.Să fii minţit de Alteţa Sa Montgomery nu ar trebui să aducă nici o schimbare în planul de a sta în

Nantucket.Înainte să vină aici nici măcar nu ştia că el era pe insulă.Şi niciodată în viaţa ei nu se gândise că avea să-l cunoască în persoană.Sigur că intenţiona să aplice pentru o slujbă la firma lui,dar cei mai mulţi studenţi o făceau.
Ieşi de sub duş,îşi uscă părul,şi-l prinse în coadă,se machie uşor şi apoi se întoarse în dormitor să se îmbrace.Hainele pe care i le cumpărase Izzy erau încă în pungi,într-un colţ al camerei.Ea goli una de la *Zero Main* pe pat,deschise hârtia şi nu se putu abţine să nu zâmbească.Hainele erau simple,dar din cele mai alese materiale pe care le văzuse vreodată.Cât de tipic pentru Nantucket,se gândi ea.La fel ca şi casele.Erau două tricouri,o bluză tricotată,pantaloni negri din in şi o cutie cu nişte cercei turcoaz.
-Pot la fel de bine să ies şi să vizitez insula,zise ea cu voce tare şi se uită la portretul cel mare.Ce zici,căpitane? Tricoul albastru sau cel de culoarea piersicii? Alix nu se miră când gulerul tricoului albastru se mişcă.Fusese împăturit,aşa că era logic să se aşeze în aceeaşi poziţie.Dar Alix prefera să creadă că fusese Căpitanul cel care îl mişcase.
-Mersi,zise ea.Doar gândul că nu era singură în casa aceea mare o făcea să se simtă mai bine.Faptul că vecinul ei de casă era mort de peste două sute de ani prefera să-l ignore.După ce se îmbrăcă,trase aer în piept şi deschise uşa.Primul lucru pe care-l văzu fu o narcisă pe podea.Dedesubt se afla un plic.Primul ei gând fu că tatăl ei trimisese pe cineva după ea.Al doilea fu că poate Eric o găsise.Deschise scrisoarea şi văzu scrisul elegant format în ani de zile de desen tehnic.
Te rog să îmi accepţi scuzele pentru neînţelegerea de aseară.
Jared Montgomery Kingsley VII
Alix se uita mirată la bilet.Al Şaptelea! Cine avea un nume care era al şaptelea?
Dar,desigur,numele nu era problema.Aseară o minţise pe faţă cu privire la meseria lui.El ştia că ea urma să vină şi că era studentă la arhitectură,aşa că făcuse tot posibilul ca să o oprească din a vorbi despre ceva ce le plăcea amândurora.Pe scări erau mai multe flori,şi ea le ridică rând pe rând coborând,
iar când ajunse jos zâmbea.Le duse pe toate în bucătărie unde erau ţinute vazele şi umplu una din ele cu apă.Narcisele vesele arătau încântător pe masa din bucătărie.Se uită pe geamul din spate la casa de oaspeţi,dar toate luminile erau stinse.Poate că încă mai dormea,se gândi ea şi se duse în camera familiei.
El şedea într-unul dintre fotoliile mari cu picioarele sale lungi întinse şi cu ziarul desfăcut în faţa sa.Preţ de o clipă ea se uită la profilul lui şi nu îşi putu stăpâni o mică tresărire a inimii.Pe lângă faptul că era sclipitor în ceea ce făcea,omul era şi extrem de arătos.

Când se întoarse şi o văzu,în ochii lui apăru un fulger de lumină,de parcă ar fi văzut-o ca pe o femeie.Dar apoi se schimbă şi o privi ca...ei bine,aşa cum o privea tatăl ei.„*Ar fi trebuit să-mi pun tricoul de culoarea piersicii”,*se gândi ea.
-Bună dimineaţa,zise el.Ai dormit bine?
-Destul de bine,răspunse ea.El împături ziarul,îl puse pe masă şi ridică un buchet de trandafiri mici,roz.
-Aceştia sunt pentru tine.Ea făcu un pas în faţă ca să-i ia,dar când mâna ei se apropie de a lui,el se trase înapoi.Ea se răsuci cu spatele ca să-şi ascundă încruntarea.
-O să caut o vază pentru ei.OK,se gândi ea.Noaptea trecută îi arătase clar că nu voia să vorbească despre arhitectură,iar acum se părea că nu voia nici să fie atins.
-Îmi pare rău că te-am minţit despre meseria mea,zise el din spatele ei.O urmase în bucătărie.Doar că m-am gândit...
-Că o să încerc să te transform în profesorul meu? Ea aproape că zâmbi la felul în care el se referise la „meserie”.
-De fapt,da.El zâmbi uşor.
Alix se strădui foarte mult să nu se uite la buza lui de jos şi la felul în care se arcuia peste dinţi.Se întoarse cu spatele pentru ca el să nu-i poată citi nimic în ochi.
-Ce-ar fi să mergem la Downyflake la micul dejun? Ceva din felul în care o spuse o deranja.Era de parcă trebuia să se scuze,de parcă trebuia să o scoată în oraş.Credea că pentru că locuia în casa lui,trebuiau să petreacă timp împreună,
chiar dacă el nu voia? Ea se uită la el şi afişă un zâmbet larg.Faptul că zâmbetul nu ajunse şi în privire nu era vina ei.
-De fapt,am nişte lucrări de terminat,aşa că o să stau aici.Sunt nişte covrigi în frigider.
-I-am mâncat,zise el pe un ton destul de deranjat.”*Pun pariu că nu e obişnuit ca femeile să îl refuze”,*se gândi Alix.
-O să ies să mai iau.
-Nu poţi să trăieşti numai din covrigi.Pe fruntea lui apăruse umbra unei încruntări.Alix nu se putu abţine şi zâmbi sincer.
-Pun pariu că în Nantucket există şi alt fel de mâncare în afară de covrigi.
Probabil că aş putea să găsesc şi un restaurant în centru.
-Downyflake are gogoşi.Făcute proaspăt în fiecare dimineaţă.
-O,zise Alix.Asta chiar suna bine.
-Cât ai văzut din insulă? întrebă el.De la feribot până aici?

Asta e doar o mică parte.Alix rămase tăcută uitându-se la el.Ceva din felul în care vorbea suna adevărat.Oare ce-l făcuse să se schimbe? Noaptea trecută refuzase să-i dea detalii despre el şi spusese şi că va pleca de pe insulă.Astăzi era aici cu flori şi scuze.De ce?
-O să închiriez o maşină şi...Jared îşi dădu ochii peste cap.
-Îmi pare rău că am minţit.Bine? Nantucket este căminul meu.Locul unde vin ca să scap de oamenii care vor să mă întrebe cum îmi vin ideile sau ce intenţionez să lucrez în viitor.Iar studenţii sunt cei mai răi! Unul dintre ei m-a întrebat dacă am să-i spun câteva cuvinte înţelepte.Înţelepte? Ce sunt eu? Un profet din Vechiul Testament? Iar studentele...El se opri să-şi tragă răsuflarea.
-Îmi cer scuze.Noaptea trecută m-ai luat prin surprindere.Am avut o viziune oribilă despre cum va trebui să răspund la întrebări şi...şi alte lucruri.
Alix stătea acolo nemişcată şi clipea la el.Tot ce spusese el,ea avusese de gând să facă,inclusiv...alte lucruri,în vreme ce făcea macheta pentru capelă ea îşi închipuia cum el o să-i spună ce minunată era şi că ei...Ei bine.Că în sfârşit avea să guste acea buză de jos a lui.Sigur că nu intenţiona să-i mărturisească toate astea.
-Şi eu simt nevoia să iau o pauză de la muncă,zise ea şi acum ştia că nu era o minciună.Avusese de gând să-şi dubleze volumul de muncă cât rămânea în Nantucket.
-Deci ce zici de un mic dejun şi să ne facem planuri pentru şederea ta aici? O să-ţi arăt unde sunt băcăniile şi Marine Home plus alte locuri esenţiale.
-OK,zise ea.Şi eu promit să nu îţi pun întrebări legate de arhitectură.
-Întreabă-mă tot ce vrei,zise el.Cuvintele lui nu se prea potriveau cu tonul.Suna de parcă zicea că ea ar putea să-l lovească cu o bâtă de base-ball sau orice altceva.
-Prea bine,făcu ea serioasă,dacă ai putea să-i dai un sfat unui student,care ar fi acela?
-Eu...zise el,chinuindu-se cu răspunsul.
-Glumeam,zise Alix.A fost o glumă.El se uită la ea de parcă nu putea să o citească.Deschise uşa din spate.
-Te deranjează dacă mergem cu camioneta mea?
-Mi-am petrecut jumătate din viaţă într-o camionetă,zise Alix,dar el nu răspunse.Camioneta lui era veche şi roşie,dar în spate avea o geantă frigorifică şi o cutie mare cu unelte.In cabină era nisip şi pământ,dar nu şi gunoaie.Scaunele erau uzate,ilar încă în stare bună.El ieşi de pe aleea Kingsley şi porni pe drumul pe care venise cu Izzy.Strada îngustă era liniştită.

La capăt,înainte să o cotească pe Main,el îi făcu semn spre o casă de pe partea dreaptă.
-Verişoară mea Lexie şi colega ei de cameră,Toby,locuiesc acolo şi cultivă flori pentru vânzare.
-De acolo ai luat narcisele şi trandafirii?
-Da,zise el zâmbind.Toby le-a cules pentru mine.
-I-ai spus pentru ce le voiai.
-E o ea.Numele adevărat al lui Toby e...nu-mi mai amintesc care e,dar întotdeauna i s-a spus Toby.Are doar douăzeci şi doi de ani şi întotdeauna şi-a petrecut verile aici cu părinţii,dar acum câteva veri ei au plecat,iar ea a rămas.
Ea se uita la el în timp ce conducea,la barba lui în dezordine şi la părul lung care-l făcea să arate mai în vârstă decât cei treizeci şi şase de ani pe care îi avea.
-Vorbeşti de parcă ai fi îndrăgostit de ea.Jared zâmbi.
-Toată lumea e îndrăgostită de Toby.E foarte dulce.Alix se uită pe fereastră la procesiunea de case superbe de pe Main.Pietrele cubice făceau maşina să tresalte atât de tare încât ea fu nevoită să se agaţe de portieră.În ciuda frumuseţii din jurul ei,ea se simţea dezamăgită.Din prima clipă în care îl văzuse pe Jared Montgomery în picioare în barca sa,se simţise exaltată.Presupusese că urma să înveţe de la el,că avea să lucreze cu el.Şi în seara aceea,recitind poemul,se gândise chiar cum ar fi fost să aibă o aventură cu el.Acele gânduri o ajutaseră să uite de prietenul ei care o părăsise şi de teama de a petrece un an singură într-un loc unde nu cunoştea pe nimeni.
Dar treptat,tot ce îşi închipuise ea i se scursese printre degete.Nu putea vorbi despre arhitectură cu acest bărbat celebru de lângă ea.Şi cu siguranţă a face prostioare cu el ieşea din discuţie.El părea să fie atras de ea,dar se retrăgea de fiecare dată când mâna ei aproape o atingea pe a lui.Probabil că avea o regulă de neclintit cu privire la studenţi,dar acum se topea în scaun când vorbea de o anume Toby,pe care toată lumea o iubea.
-Eşti întotdeauna aşa de tăcută? vru el să ştie.Înaintea lor se întindea minunatul oraş Nantucket cu o clădire minunată lângă cealaltă.El se opri la un semn de stop şi apoi vră la dreapta.Trecură de o librărie mică şi drăgălaşă,apoi de o biserică minunată.Era o stradă plină de case,una mai fascinantă decât cealaltă.
-Parcă faci o călătorie în trecut,zise ea.Înţeleg de ce vii aici ca să scapi de toate.
Cred că mama mea a fost aici în vizită,probabil destul de des.
Jared se uită iute la ea.Victoria obişnuia să vină în Nantucket în fiecare august de când era el mic.Ea era frumoasă şi amuzantă,şi lui îi plăcea fiecare minut petrecut cu ea.Dar ştia prea bine că fiica ei nu ştia că Victoria venea pe insulă.

„*Asta e locul meu privat*”,zicea Victoria deseori.
„*Âsta e locul de unde îşi fură intrigile*”,zicea Caleb.
În prima zi din fiecare august,mătuşa Addy îi dădea Victoriei unul dintre jurnalele care fuseseră scrise de o femeie Kingsley în decursul secolelor.Restul lunii Victoria îşi petrecea dimineţile scriind şi schiţând intriga viitorului ei roman.Ea sărea peste părţile plicticoase şi peste câte borcane de murături puneau femeile şi alegea doar drama şi evenimentele palpitante.
Victoria nu voise să se ştie că ea-aşa cum spunea Caleb-Îşi „fura” intrigile,aşa că ţinea secrete vizitele în Nantucket de prietenii ei,de editură şi mai ales de fiica sa.Dar secretul era relativ,căci toată lumea de pe insulă ştia despre asta.Timp de unsprezece luni pe an,casa Kingsley găzduia întâlnirile comitetului de binefacere,iar în august-când Alix stătea cu tatăl ei-casa era plină de muzică,de dans şi de râsete.Jared se întoarse în prezent.
-Aici e brutăria,îi spuse el lui Alix la următoarea oprire,şi fac şi torturi de nuntă.
-Şi Toby are flori,zise Alix.O să vorbesc cu prietena mea Izzy,dar nu cred că o să rămân.Doar că...El aşteptă ca ea să termine ce voia să spună,dar ea nu o făcu.
”Minunat!” se gândi el.”*Dacă ea nu rămâne,toată lumea va fi supărată pe mine.”* Bunicul ei era convins că Alix deţinea nu ştiu ce fel de cheie pentru a afla ce se întâmplase cu draga lui Valentina.Ken voia ca fata lui să-şi pregătească un portofoliu.Iar Victoria era cea mai rea.Ea suna adesea şi,deşi nu spunea direct,el ştia că ea voia să vadă jurnalele personale ale mătuşii Addy,care erau ascunse undeva în casă.În afară de ei,Lexie avea să-i ţină morală lui Jared pentru că o speriase pe Alix cât să plece,şi chiar şi Toby va fi tristă.Şi,fără îndoială,pe insulă se va spune că Jared a alungat-o pentru că voia să-şi recupereze casa.Oricum ai da-o,dacă Alix pleca înainte să se termine anul,era de rău.Alix privea prin parbriz cum treceau pe două străzi şi de două giratorii în stil englezesc,unul fiind numit rotary.Oriunde se ducea,era uluită de gentileţea şoferilor.Jared îi făcu semn unui şofer cu un vehicul blocat pe marginea drumului să o ia înaintea lui şi toţi şoferii îşi făceau semne de mulţumire.Se oprea să lase toţi pietonii să treacă,iar aceştia făceau şi ei,la rândul lor,semne de mulţumire.Maşinile,oamenii,bicicletele,vietăţile care traversau drumul,toţi aveau spaţiu lor de manevră şi li se acorda aceeaşi atenţie şi aceleaşi mulţumiri.
Opriră într-o parcare în faţa unei clădiri drăgălaşe cu un semn mare sub formă de gogoaşă deasupra uşii.DOWNYFLAKE scria pe ea.
-De ce se cheamă aşa?
-N-am idee,zise Jared.Poţi să o întrebi pe Sue.
El îi ţinu uşa şi intrară într-un restaurant cu atmosferă agreabilă,care lui Alix îi

plăcu imediat.Şi avu şi prima impresie despre ce însemna să fi crescut pe insulă.
Jared cunoştea pe toată lumea.El salută chiar şi personalul,şi aproape toţi clienţii de la mese.
-Aşezaţi-vă oriunde,zise o femeie drăguţă cu un meniu.
-Mersi,Sue,răspunse Jared şi se duse spre un separeu din stânga de lângă ferestre.Se opri să mai salute oameni şi să comenteze despre căprioare,bărci şi peşte cu un grup de bărbaţi aşezaţi la o masă rotundă mare,apoi se aşeză vizavi de Alix.
-Îmi pare rău pentru asta.Am fost plecat mai multe zile şi trebuie să recuperez.
Bună,Sharon,îi zise el unei chelneriţe tinere şi zvelte.
-Te-ai întors aseară? întrebă ea.Avea un accent irlandez adorabil şi îi întinse lui Alix un meniu în timp ce lui îi turna cafea.Alix îi făcu semn cu capul că voia şi ea.Când plecă,Alix deschise meniul să se uite în el.
-Ce e bun?
-Totul.
-Cred că o să iau clătite cu afine şi două gogoşi.El se întoarse şi îi făcu semn lui Sharon,iar când aceasta se întoarse,Alix îi dădu comanda.Jared nu spuse nimic.
-Tu nu comanzi? întrebă Alix când chelneriţa se îndepărtă.
-Eu iau mereu acelaşi lucru,iar ei îmi aduc imediat comanda.
-Nici nu-mi pot închipui cum e să locuieşti într-un loc unde restaurantele îţi ştiu preferinţele.El se uită o clipă pe fereastră.
-Când sunt la New York câteodată mă apucă un dor de casă de mi se pare că o să mă evaporez.
-Ce faci atunci?
-Dacă pot,mă urc într-un avion şi vin acasă.Mătuşa Addy a fost mereu aici şi întotdeauna punea la cale ceva,iar eu...El se opri.Fusese cât pe-aci să vorbească despre bunicul lui-lucru destul de neobişnuit,deoarece acesta fusese un tabu respectat toată viaţa lui.Dar Alix parcă i-ar fi citit gândurile.
-Izzy spunea că Nantucket e unul dintre cele mai bântuite locuri de pe Pământ.
Ai văzut vreo fantomă? Sau poate că Kingsley House e bântuită.
-De ce întrebi? Alix îşi dădu seama că el evita să-i răspundă la întrebare.
-Se tot întâmplă chestii ciudate.Tablouri care cad de pe mese,cenuşă care cade din şemineu,lucruri din astea.În dimineaţa asta încercam să aleg între o bluză albastră şi una de culoarea piersicii,iar gulerul celei albastre s-a mişcat.
Jared ştia că bunicului său îi plăcea albastrul cel mai mult.
-Este o casă veche prin care suflă vântul.Ai auzit şi parchetul scârţâind?
El îi evita în continuare întrebarea.

-Nu,dar cred că un bărbat m-a sărutat pe obraz.
-Ţi-a fost frică? Jared nu zâmbea.
-Deloc.A fost chiar drăguţ.Ea vru să mai spună ceva,însă un cuplu mai în vârstă se apropiase să-i salute şi să-i transmită condoleanţe pentru moartea lui Addy.
Alix îşi bău cafeaua şi se uită la el cum vorbea şi zâmbea.
Cu barba dezordonată,uşor încărunţită şi părul lung,el părea destul de obosit.Ea îi urmărise îndeajuns cariera ca să ştie că muncea din greu.Câteodată parcă toată lumea cu bani din America voia o casă creată de Jared Montgomery.Fuseseră scrise cel puţin patru cărţi despre lucrările sale şi mai existau şi multe altele care conţineau doar fotografii.Lucrările sale păreau să fie prezentate în jumătate dintre revistele care se vindeau la chioşcuri.Deseori ea se întreba dacă omul mai avea timp să doarmă.Era ciudat să se gândească la el ca la o persoană cu o viaţă,prieteni şi familie.Faptul că avea un talent deosebit era doar o întâmplare.El ar fi trebuit să rămână pe insulă,dar spusese că va pleca,iar ea cam bănuia că făcea asta ca să se îndepărteze de ea şi de toate întrebările pe care ea dorea să i le pună.După ce oamenii plecară,el se întoarse la cafeaua lui.
-Mulţumesc pentru flori,zise ea.A fost foarte drăguţ din partea ta.
-N-ar fi trebuit să te mint.
-Nu,ar fi trebuit.Dacă nu ai fi făcut-o,te-aş fi bombardat cu întrebări.Nu trebuie să pleci din Nantucket.Promit să nu te deranjez.Ea mai spusese asta şi mai devreme,dar de data asta din vocea ei nu răzbătea nici un resentiment.
-N-o să-ţi pun întrebări despre design sau despre cum îţi vin ideile.Nici măcar n-o să te întreb cum ţi-a venit ideea pentru clădirea Klondike.Nu câtă vreme suntem în Nantucket.Aici o să fii Kingsley,nu marele şi faimosul Jared Montgomery.Ea îi zâmbi.Dar când plecăm de pe insulă,toate regulile sunt anulate.Avem o înţelegere?
Jared zâmbi palid,nesigur ce să răspundă.În dimineaţa asta se dusese devreme în casă ca să se mai uite o dată la macheta capelei pe care o făcuse ea.Partenerul lui de afaceri,Tim,îi trimisese încă un mail în care îi explica cum trebuia să se apuce chiar acum de proiectul casei din California! Cuplul de actori voiau un design Jared Montgomery-nu unul din firma lui,ci al lui Jared personal.
În dimineaţa aceea,lui Jared îi venise ideea să-i convingă pe cei doi să accepte nu o creaţie de a sa,ci una a Alixandrei Madsen.O să le povestească despre tatăl ei,care-l învăţase pe Jared tot ce ştia.O să o laude din plin,cum era o tânără în plină ascensiune şi ei vor fi primii care vor beneficia de un proiect minunat al ei.Iar capela privată ascunsă pe domeniul lor uriaş era exact ce le trebuia.
Iar să-i dea lui Alix un comision însemna să poată să-l răsplătească pe Ken

pentru tot ce făcuse pentru el.
-Dă-i drumul!
-Ce ai spus? El nu realizase că vorbise cu voce tare.
-Mă gândeam la ce ofertă generoasă îmi faci.Eu când eram student,eram insaţiabil după cunoştinţe.În fine,printre alergatul după femei,oricum.Departe de casă şi aproape de studente tinere cu picioare lungi...Jumătate dintre proiectele lui fuseseră făcute cu câteva ore înainte de momentul prezentării.
El îi zâmbi.Ce trebuia să facă acum era s-o convingă pe Alix să-i arate proiectul pentru ca el să se poată preface surprins la vederea lui.Nu voia să creadă că o spionase-ori că cineva care nu exista îi arătase proiectul.
Veni şi micul dejun,omletă cu spanac,bacon şi brânză şi o brioşă cu merişoare pentru el.Alix ceruse clătite cu afine şi gogoşi cu ciocolată.Când Jared începu să mănânce,el se gândi că trebuia să-i scoată din minte ideea de plecare.Ea avea nevoie de un motiv pentru care să rămână pe insulă.
-Ştiai că nunţile sunt o mare afacere în Nantucket? De milioane.Nu ştiu prea multe despre subiect,dar sunt sigur că nu va fi prea greu să organizezi aici nunta prietenei tale.
-Iar iubita ta Toby ar putea să mă ajute? Jared zâmbi atât de larg,încât Alix simţi cum i se ridică părul pe ceafă.Şi buza aia a lui! Ea îşi feri privirea.
-Toby nu e iubita mea.Nu e de nasul meu.Eu sunt mult prea...Îşi trecu mâna peste barbă în căutarea unui cuvânt.Prea brut? Prea îndrăzneţ? Prea bărbat?
-Prea bătrân? întrebă Alix.
-Bătrân? se uită Jared la ea.
-Ai spus că e o copilă.Are douăzeci de ani,nu?
-A împlinit 22 de ani.Tatăl ei i-a făcut cadou un frigider.
-O,făcu Alix.Şi 1-a ambalat frumos? De data asta Jared înţelese că ea glumea.
-Cunoscându-1 pe taică-său,probabil că 1-a umplut cu bancnote de 100 de dolari-pe care Toby i-a dat pe toţi înapoi.Este foarte hotărâtă să se susţină singură financiar.
-Cultivând flori?
-Aşa şi lucrând într-o florărie.Te poate sfătui cu privire la florile pentru nuntă.
Alix nu era sigură dacă o admira pe acea tânără sau o ura pentru că toţi se îndrăgosteau de ea.
-Desigur,mai e şi Valentina.O să afli şi despre ea.
-Ea ce face pentru nunţi? Torturi? Fotografii? Alix se întrebă câte iubite mai avea omul ăsta pe insulă.El o privea atât de intens încât ea se simţi ca sub un microscop.

-Nu ţi s-a spus despre Valentina?
-Se pare că nu mi s-au spus chiar foarte multe lucruri.Mama mea e limpede că vizita des Nantucket judecând după cantitatea de provizii din biroul aflat în dormitorul verde.Plus că mai eşti şi tu.Îmi vine greu să cred că e o coincidenţă faptul că eu,studentă la arhitectură,am fost trimisă într-o casă al cărei proprietar e o legendă vie a Americii.
-O ce? El părea îngrozit.
-O legen...
-Am auzit ce-ai spus,dar e absurd.Ea mestecă mâncarea şi se uită la el.
-Mi se pare mie sau de fiecare dată când îţi adresez o întrebare directă cum ar fi despre mama sau despre fantome ori chiar motivul pentru care mă aflu aici,tu schimbi subiectul? Jared aproape că se înecă încercând să nu izbucnească în râs.Dacă nimeni nu i-ar fi spus că era fiica Victoriei,el tot şi-ar fi dat seama de asta chiar în acea secundă.
-Mama ta nu e faimoasa scriitoare?
-Dacă ai crescut în Nantucket şi mai târziu ai venit cât ai putut de des acasă,iar mama a stat suficient de des aici încât să-şi amenajeze o cameră în casa ta, transformând-o în *Oraşul de Smarald,*atunci trebuie s-o fi cunoscut.
Jared îşi ridică ceaşca de cafea la buze ca să-şi ascundă zâmbetul.
Fu rândul lui Alix să-l privească cu intensitatea cu care uliul îşi studiază prada.
-Ştiu că mama a aranjat ca eu să stau un an in casa Kingsley,prin urmare care îi e scopul?
-Te superi dacă îţi iau o gogoaşă?
-Te rog.Întrebarea cea mare e de ce încerci să-mi dai aşa de multe de făcut ca să nu plec de pe insulă.
-Hei,Jared,bătrâne! se auzi o voce de bărbat.
-Salvat! şopti Jared.
-Ha! S-o crezi tu că eşti salvat! Nici pe departe.Un tânăr care-i părea cunoscut se apropie de masă.
-Văd că l-ai găsit,îi spuse lui Alix.Nu-ţi aminteşti de mine,nu-i aşa?
Wes,acolo unde apune soarele,îşi aminti ea.
-Nord spre nord-vest,nu e ăsta numele tău? El râse.
-Ce minunat ca o femeie frumoasă să-şi amintească de mine.Tu şi bătrânul ăsta nu formaţi un cuplu,nu? Alix încă mai zâmbea şi cu colţul ochiului îl văzu pe Jared încruntându-se.
-Eu şi domnul Kingsley? în nici un caz.

-Grozav,făcu Wes.Atunci ce zici să mergi cu mine în weekend la festivalul narciselor? O să ne plimbăm cu maşina veche a lui taică-meu la paradă şi mai târziu putem face un picnic.
-Ce să aduc?
-Doar pe tine.Mama şi sora mea o să se ocupe de mâncare.
-Deci e în familie,zise ea,amintindu-şi că Wes spusese că era văr cu familia Kingsley.
-Dacă facem asta,includem jumătate din insulă.O să ies cu barca azi.Vrei să vii cu mine?
-Eu...
-Ea merge cu mine la Dilys,zise Jared pe un tot hotărât.Şi mai trebuie să rezolvăm nişte lucruri în oraş.Alix se uită la Wes.
-Iar eu şi domnul Kingsley avem de vorbit despre multe lucruri.
-Dar,dacă stau să mă gândesc mai bine,zise Jared,poate că ar trebui să iasă cu tine.Alix se întoarse şi îi zâmbi lui Jared cu căldură.
-Eşti gazda mea şi cred că ar trebui să ne cunoaştem,nu-i aşa?
-Am venit să iau micul dejun,aşa că poate stau cu voi,zise Wes.Şi n-am mai văzut-o pe Dilys de multă vreme.
-Noi am terminat.Jared se ridică şi puse nişte bani pe masă.
Downyflake nu primea carduri de credit.
-Ne vedem sâmbătă,îi zise Alix lui Wes în timp ce plecau,cu Jared imediat în urma ei.Se suiră în camioneta lui pe care el o manevră cu uşurinţă prin parcarea îngustă.
-Aşadar,de ce vrea mama să stau aici? întrebă Alix de îndată ce ieşiră pe drum.
-Habar n-am,răspunse el.Ea îi auzi sinceritatea din glas.
-Uite,totul e ca un şoc pentru mine,zise el.Mătuşa Addy a murit şi am aflat că în loc să-mi revină direct mie,casa familiei a fost lăsată timp de un an fiicei Victoriei.Trebuie să recunosc că am fost destul de furios când am aflat.
O privi ca să vadă cum reacţionează.
-Nu te învinovăţesc.Şi eu aş fi fost.De ce venea mama aici?
-Pentru inspiraţie? întrebă el încercând prea tare să pară nevinovat.Cărţile ei nu se petrec într-un oraş de pe malul mării?
-Nu le-ai citit?
-Nu.El nu îi spuse şi că nu le citise pentru că ştia că erau bazate pe vieţile strămoşilor lui.Cine voia să citească despre idilele stră-stră-stră-stră-bunicii lui? Sau că vreun văr îndepărtat îşi omorâse cumnatul?
-De ce nu-mi spunea că venea aici? În fiecare august mă trimitea să stau cu

tata.Mama spunea că se ducea la o cabană din munţii Colorado ca să se gândească şi să-şi creeze următorul roman.
*„Ea îşi petrecea acea lună citind jurnalele de familie,unul câte unul”,*se gândi Jared,dar nu-i spuse asta.
-Cât de des venea aici în loc să se ducă în Colorado?
-A venit aici în fiecare august de când aveam 14 ani.Alix deschise gura să vorbească,apoi o închise.Asta însemna că toată povestea cu cabana din Colorado era o minciună?
-Dar de ce m-a minţit în toţi anii ăştia? Jared îşi dorea ca nimic din toate astea să nu fi început.Nu era treaba lui să povestească aşa ceva.
-Poate că erai prea apropiată de mătuşa mea,zise el blând.
Atât bunicul,cât şi mama lui îi povestiseră cum mătuşa Addy căzuse la pat săptămâni întregi după plecarea lui Alix din acea primă vară.Ea care fusese atât de puternică la morţile celor din familia ei! Ea fusese cea care îi consolase pe cei care sufereau.Dar vara aceea fusese diferită.După ce Ken îşi descoperise soţia şi partenerul de afaceri într-o situaţie compromiţătoare,viaţa lui ordonată şi frumoasă fusese întoarsă pe dos.În acea furtună,Victoria o luase pe Alix,care avea patru ani şi fugise cu ea ca să-i dea timp să se calmeze.Ajunsese pe insula Nantucket,lefteră şi fără vreo pricepere anume.Îşi luase o slujbă de menajeră-bucătăreasă pentru Miss Adelaide Kingsley.Deşi Victoria nu ştia nici măcar să pornească vechea sobă din bucătărie,Addy o tolera pentru că ea şi micuţa Alix deveniseră inseparabile.Doar după ce Victoria găsise jurnalele şi începuse să rescrie prima poveste,Addy începuse să spere că Victoria şi Alix vor rămâne.
Ceea ce ar fi şi putut să se întâmple,dacă Victoria n-ar fi insistat să păstreze totul secret.Când o luase de pe insulă pe micuţa Alix,Addy aproape că murise de durere.Şi doar Jared putea vedea cum îl afectase pe bunicul lui.Mama lui nu era o Kingsley şi nu-1 putea vedea pe Caleb,dar Jared putea.Nici măcar moartea tatălui lui Jared nu-1 răscolise într-atât pe bunicul lui.
-De ce a luat-o de aici? îi şoptise Caleb lui Jared.Alix aparţine locului.
Dintotdeauna.Jared nu reuşise să-1 convingă pe bunicul lui să spună mai multe,dar tatăl lui Alix sosise şi el pe insulă,iar viaţa lui Jared avea să se schimbe într-un mod dramatic.
-Cred că ar putea să fie adevărat,răspunse Alix la comentariul său.Mama mea a fost dintotdeauna cam geloasă.
-Dar tu?
-Da,ea a fost întotdeauna geloasă pe oricine se împrietenea mai tare cu mine.La liceu aproape că nu reuşeam să am prieten pentru că...

-Nu,vreau să spun,eşti şi tu la fel de geloasă.
-Acum o lună aş fi spus nu,dar de curând iubitul meu,Eric,m-a părăsit pentru altcineva.Îmi venea să-1 împuşc.
-Pe el? Nu pe ea?
-Ea era prea proastă ca să ştie ce se petrece.Jared râse şi Alix nu-şi putu reţine un zâmbet.-Este prea devreme ca să râd despre asta,zise ea.Pe drumul încoace,pe feribot,am plâns şi am mâncat o tonă de ciocolată.
-Aşa ai făcut? întrebă Jared.Asta e leacul obişnuit pentru momentul când te părăseşte iubitul? Formulă întrebarea cât de nevinovat putea.
-În cazul meu,a fost.
-Dar asta s-a petrecut în urmă cu doar câteva zile.Cum te-ai redresat?
-Am văzut...ea se opri brusc.Fusese pe cale să-i spună că îi văzuse buza de jos.În schimb se întoarse şi privi pe geam.Se aflau acum într-o zonă rurală unde casele erau mai îndepărtate unele de celelalte,dar tot în acea nuanţă nedefinită de cenuşiu de cedru care te făcea să-ţi dai seama că eşti în Nantucket.
-Mă gândeam că poate ai vrea să lucrezi ceva care să-ţi ia gândul de la problemele tale,zise el.Ea se gândi la macheta capelei ascunsă în dulapul de la parter.În felul în care intra şi ieşea omul din casă,după bunul lui plac,ştia că trebuia să mute macheta şi desenele ca să nu le găsească din întâmplare.
-Nimic important,zise ea.Mai bine spune-mi cine e Dilys.

CAPITOLUL 7

Luară o curbă şi intrară pe un drumeag care era aproape de apă şi se opriră în faţa unei case pe care Alix ar fi selectat-o ca fiind creată de Jared Montgomery.
Ferestrele înalte se iţeau din acoperiş,uşile erau retrase şi existau peste tot unghiuri largi la care nimeni nu se aştepta.Toate caracteristicile creaţiilor lui erau prezente.El rămase în camionetă privind-o,de parcă ar fi aşteptat ca ea să zică ceva,însă ea nu o făcu.Era hotărâtă să se ţină de cuvânt.Aici în Nantucket el era Kingsley,nu Montgomery.
O femeie micuţă cu părul cărunt,având în jur de 60 de ani veni de după casă.
Avea o piele care fusese expusă multă vreme la soare şi la apă sărată,dar ochii îi erau exact ca ai lui Jared.Şi ca ai căpitanului Caleb,se gândi Alix.
Jared aproape că sări din camionetă şi alergă spre verişoara lui,o luă în braţe şi o învârti.
-Doamne,Jared,ce întâmpinare! Doar te-am văzut acum câteva zile.
-Să nu aminteşti de Ken,zise el.Nu l-ai cunoscut niciodată.Victoria e OK,dar Ken nu.Dilys se uită la Alix,despre care auzise deja destule.

Lexie o sunase să-i povestească istoria ciudată cu Jared care venise în toiul nopţii după flori.
-Nu trebuie să amintesc de tatăl ei? îl întrebă Dilys pe Jared în timp ce acesta îi dădea drumul.
-N-ai auzit niciodată de el.O să-ţi explic mai târziu.Dilys aprobă şi se îndreptă spre Alix.
-Bine ai venit în Nantucket.Nu vreţi să intraţi? Am făcut ceai.
Jared se duse şi scoase geanta frigorifică din spatele camionetei.
-Ei mai degrabă îi place romul.
-Nu-i adevărat! zise Alix,speriată că Dilys va crede că e alcoolică.
-Nu lăsa faţa ei inocentă să te prostească.Bea rom ca un marinar Kingsley.
În vreme ce el ducea geanta frigorifică în casă,Alix rămase în urmă,roşie la faţă.
-Serios că nu beau foarte mult...Dilys râse.
-Ţi-a făcut un compliment.Hai înăuntru să te uiţi în jur.Am auzit că eşti studentă la arhitectură.
-Da,zise ea şi intră înăuntru unde rămase fără suflu.Interiorul casei era spectaculos.Avea ferestre uriaşe care îţi dezvăluiau marea,un tavan înalt ca de catedrală,o bucătărie superb echipată şi un colţ cu masă şi banchetă.Vechiul întâlneşte noul.Era în parte căsuţă de plajă,în parte amenajare modernă-şi totul era Jared Montgomery pur.Dar Alix ştia că această casă nu fusese niciodată fotografiată şi pusă într-o carte.În vreme ce se tot răsucea că să studieze totul,ea zări faţa lui Jared când acesta despacheta geanta.„îngâmfat”,se gândi ea.El ştia exact ce gândea ea-şi aştepta să-i audă laudele.
-Văd că e creaţia arhitectului Jared Montgomery,zise Alix destul de tare.E o creaţie timpurie,dar este a sa.Ferestrele,felul în care încăperile curg dintr-una în alta-toate astea îl trădează.E creaţia lui,aş recunoaşte-o oriunde.Ea se uită la el.
-Domnule Kingsley,vă deranjează pe Dilys şi pe dumneavoastră dacă vizitez şi restul casei?
-Te rog chiar,zise el,iar Alix o porni pe coridor.Dilys făcu ochii mari.
-Nu ştie că tu eşti Montgomery?
-Ba ştie,zise Jared zâmbind.
-O,Dilys nu înţelegea.De ce îţi spune domnule Kingsley?
-Cred că aşa mi-a spus avocatul,aşa că ea continuă să o facă.
-I-ai spus să-ţi zică Jared?
-Nu,făcu el zâmbind din nou.Îmi cam place.E un semn de respect.
-Sau de bătrâneţe,zise Dilys.
-Ce tot are toată lumea azi cu vârsta mea?

-Nu ştiu.Cred că are de-a face cu barba şi părul tău de ZZ Top.
Jared făcu o pauză cu pachetele de peşte în mână şi clipi către ea.
-Să o sun pe Trish şi să te programez? întrebă Dilys.La trei azi?
Jared aprobă din cap.
-Te integrezi aşa de bine aici,încât mi-e greu să cred că ai putut locui şi în altă parte,zise Alix.Tu ai vrut să pleci de pe insulă? Jared stătea întins pe spate în iarbă,în vreme ce Alix era aşezată,amândoi privind spre apă.În spatele lor se afla casa lui.Îi făcuse un tur al casei în care copilărise,spunându-i cum fusese când era mic,întunecată şi rece,ceva mai mult decât coliba unui pescar.
-Doar eu am aranjat-o,zise el,uitându-se la ea.A fost prima casă la care am lucrat.Ea vru să comenteze strălucirea reconstrucţiei,dar îi era frică să nu o apuce vreo efuziune,aşa că tăcu.Îi spuse că remodelase casa când avea 14 ani, părând să creadă că era semnificativ într-un anume fel,dar Alix nu ştia de ce.
După turul casei,Dilys îi alungase afară spunându-le că trebuie să pregătească prânzul şi că Jared ar trebui să-i arate lui Alix locurile unde crescuse.
Se plimbaseră preţ de o oră şi,ca şi la restaurant,Jared cunoştea pe toată lumea.
Alix fusese prezentată tuturor celor cu care se întâlniseră cu numele mic,iar ea fusese invitată în excursii cu barca,să mănânce scoici şi să viziteze grădini.
Două cupluri mai în vârstă îl rugaseră pe Jared să se uite la nişte chestii care nu funcţionau la casele lor,iar el le promise că o s-o facă.Nimeni nu-1 trata altfel decât pe versiunea adultă a unui băiat care locuia în apropiere.Se întorseseră apoi,iar Dilys îi trimisese afară.Jared îşi luă timp ca să-i răspundă la întrebare.
-După ce tatăl meu a murit,eu am fost furios,supărat,zise el,şi aveam o sumedenie de energie acumulată.Voiam să învinge lumea de unul singur.Ca să fac asta trebuia să plec de pe insulă,mai întâi la studii ca să-mi iau diploma,apoi să mă apuc de treabă.
-Ai muncit mult la şcoală ca să scapi de toată energia asta? Aşteaptă.Scuze.Nu trebuia să întreb asta.El ignoră ultima parte.
-De fapt nu am făcut-o.Şcoala a fost foarte uşoară pentru mine.Alix gemu.
-Tocmai am decis că te urăsc.
-Haide,şcoala nu avea cum să fie aşa de grea pentru tine.Doar eşti fiica Victoriei.
-Am moştenit mai degrabă perseverenţa tatălui meu decât pe cea a mamei...Cum să-i spun?
-Charismă? întrebă Jared.Şarm? *Joie de vivre*?
-Toate astea.Slujba ei îi venea uşor.Ea dispare pentru o lună în fiecare an...Ea se uită la el.Dar cred că tu ştii asta mai bine decât mine.În fine,ea pleacă,îşi ţese intriga romanelor,apoi se întoarce acasă şi le scrie.Are o cotă zilnică de pagini şi

nu se abate niciodată de la intriga iniţială.Eu mă răzgândesc de cincizeci de ori înainte să mă pot hotărî.
-Te răzgândeşti sau te uiţi la ce ai desenat,îţi dai seama ce ai greşit şi repari?
-Exact asta fac! zise ea zâmbind.
-Este un talent să poţi să depistezi erorile din propria muncă.
-Aşa cred.Niciodată nu am privit aşa problema.Ştiu că Eric era de părere că fiecare creaţie a lui era perfectă.
-Logodnicul tău Eric?
-Nu-1 înnobila.Nu era decât prietenul meu.Acum un fost.Preţ de o clipă se priviră,iar Alix vru să întrebe dacă toate prietenele lui erau foste,dar el îşi întoarse privirea,iar momentul se stinse.
-La ce lucrezi acum? întrebă el.Ea se gândi la micuţa capelă,dar era nesemnificativă in comparaţie cu structurile minunate create de el.
-Nimic important.Trebuie să învăţ pentru testele finale şi să-mi fac proiectul de diplomă.
-Ai de gând să-1 construieşti? întrebă el cu ochii sclipind.Ea râse.
-Şmecheria asta a făcut-o altcineva.
-Ar merita repetată.
-Nu prea cred.Eu...ea se opri,pentru că Dilys îi chemă la masă.Câteva minute mai târziu erau aşezaţi la masa din frumoasa casă,mâncând peşte prăjit şi salată de varză cu prune murate.Dilys şi Jared pe o parte,Alix vizavi de ei.
-Alix ştie să facă nişte *hush puppies* minunate,zise Jared.
-Mama ta te-a învăţat? întrebă Dilys.
-Mama mea...Începu Alix,apoi văzu zâmbetul din privirea lui Dilys.Văd că o cunoşti bine.La şase ani mă pricepeam deja să sun la toate restaurantele care livrau mâncare acasă.
-Victoria o fi având defectele ei,dar peste tot unde e ea,lucrurile se înveselesc,
zise Dilys.Ne plăcea mult că mama ta o putea face pe Addy să iasă din casă.
-N-am ştiut că era aşa retrasă,zise Alix.Îmi amintesc de petreceri şi de mulţi oaspeţi.
-O,da,Addy invita multă lume acasă la ea,dar ea nu ieşea prea des.
-Era agorafobă? se interesă Alix.Dilys se aplecă şi zise pe un ton conspirativ:
-Bunica mea obişnuia să spună că Addy avea un iubit-fantomă.
-Mai vrea cineva salată de varză? întrebă Jared.Mai e destulă.
Cele două femei îl ignorară.
-Trebuie să fi fost căpitanul Caleb,zise Alix.Amintirea mea e că eu şi mătuşa Addy-aşa cum îmi spusese să-i zic-obişnuiam să stăm în pat şi să ne uităm la

portret,iar ea îmi spunea poveşti cu sirene.Mi se părea că era totul foarte romantic.
-Îţi aminteşti de asta? întrebă Dilys.Dar nu aveai decât patru ani.
-Ştie unde e locul fiecărui lucru din casă,zise Jared.Dilys zâmbi.
-Pentru că obişnuia să caute prin sertare şi dulapuri ca să găsească lucruri pe care să le folosească pentru clădirile ei.Dacă tu nu i-ai fi dat jocul acela de lego,ar fi început să scoată cărămizile din perete.
Alix se uită întrebător la Jared,apoi amintirea îi lumină chipul.
-Tu eşti băiatul înalt care mirosea ca marea.Dilys râse.
-Acesta e Jared.Întotdeauna mirosea a peşte şi rumeguş.Nu cred că a făcut baie până la 16 ani când au început să-i placă fetele.Alix se uită la el.
-Mi-ai arătat cum să folosesc cuburile şi am stat pe covor şi am construit...Ce era?
-Cred că era oarecum o copie a acestei case.Mama mea tot îmi spunea că mai avea nevoie să fie finisată,iar eu mă gândeam cum să mai adaug o cameră.
Mai târziu el îşi schiţase ideile; Ken le văzuse şi folosise desenele lui Jared la remodelare.Faptul că Jared nu îi putea spune acum lui Alix că ea,un constructor de patru ani,îl inspirase la începutul carierei îl sâcâia profund.Alix încerca să cuprindă totul cu mintea.Primise lecţii de lego de la un băiat care avea să devină unul dintre cei mai mari arhitecţi ai lumii.Faţa ei probabil ca îi reflecta gândurile,căci Jared îşi feri privirea.El cu siguranţă nu voia să fie privit ca o celebritate!Alix nu vru să mai spună ceva care să-i adâncească încruntarea.Se uită din nou la Dilys.
-Deci căpitanul Caleb era iubitul-fantomă al mătuşii Addy? Dilys aprobă din cap.
-Asta îmi spunea bunica.Mama mea îi tot spunea că era ridicol,dar adevărat sau nu,mie povestea îmi plăcea.La fel şi lui Lexie.
-Lexie? Am auzit de ea,dar nu am cunoscut-o încă.
-Lexie şi mama ei s-au mutat cu mine după ce tatăl lui Lex a murit.Când Jared a plecat la colegiu,ne-a permis cu generozitate să ne mutăm în casa lui.Preţ de o clipă se uită la Jared cu atâta dragoste şi gratitudine,încât momentul deveni aproape jenant.Întorcându-şi faţa ca să nu i se poată vedea expresia,Jared se ridică şi începu să strângă vasele murdare.Alix dori să ajute,dar privirea lui Dilys îi spuse să-1 lase pe Jared să o facă singur.
-Cum să ai o aventură cu o fantomă? întrebă Alix.Vreau să zic,nu există anumite limitări fizice?
-Asta m-am tot întrebat şi eu,zise Dilys.De fapt...După ce îi aruncă o privire lui

Jared care se întorsese cu spatele,ea se aplecă spre Alix.Am întrebat-o şi eu acelaşi lucru pe bunica.
-Iar ea ce a spus?
-Că odată Addy i-a spus că iubea un bărbat atât de mult încât îl ţinea prizonier.
-Ce lucru ciudat să zică aşa ceva,făcu Alix lăsându-se pe spate în scaunul ei.Mă întreb cum ar fi putut să facă asta.
-De fapt,am întrebat-o odată şi ea mi-a spus că nu s-a ostenit să caute cheia care să-i descuie uşa celulei.
-Ce mesaj criptic.Ce credeţi că voia...începu dar Jared o întrerupse.
-Credeţi că puteţi să renunţaţi la bârfă o vreme întrebă el.Am o întâlnire la trei.
-Bărbaţii din familia Kingsley nu cred în fantome zise Dilys.Ei se mândresc cu faptul că sunt resonabili şi cu bun-simţ,iar fantomele nu se potrivesc cu asemenea imagine.Deci,draga mea,continuă ea,dacă vezi o fantomă în casa Kingsley,tu vei fi cea care va trebui să-mi povestească despre ea.
-Dilys,zise Alix încet,dacă îl văd pe căpitanul Caleb fantomă sau nu,îl păstrez pentru mine.Cele două femei începură să râdă atât de tare,încât Jared se duse înapoi în bucătărie.După masă,Jared îşi luă din camionetă câteva unelte ca să repare câte ceva.Când rămaseră singure, îi spuse lui Alix că avea o barcă şi că într-o săptămână Jared o va scoate din locul de depozitare şi o va lansa la apă pentru ea.
-Pare să facă multe lucruri pentru mulţi locuitori ai insulei,zise Alix.
-Are responsabilităţi.Este fiul cel mai mare al unei vechi familii din Nantucket. Numele îţi aduce şi o sumedenie de sarcini pe aici.
-Nu e neapărat un concept modern,zise Alix.
-Multe lucruri în Nantucket nu au legătură cu modernul.
-Încep să-mi dau seama de asta,zise Alix.Voia să le dea prilejul lui Dilys şi lui Jared să fie singuri,aşa că porni într-o plimbare pe cheiul care se întindea în mare.Când Jared se întoarse în casă,Dilys observă felul în care se uită după Alix,apoi păru să se relaxeze când o văzu afară,plimbându-se pe chei.Câteva minute mai târziu se afla pe spate,întins pe podea şi vârât pe jumătate în dulapul de sub chiuvetă,reparând un robinet care picura.
-Nu te-am văzut până acum niciodată aşa de relaxat cu o jemeie,zise Dilys.
-Îi sunt dator unui prieten.Dă-mi cheia aia.Din păcate,părinţii ei au păstrat poveştile din Nantucket secrete faţă de ea.
-Ce vrei să spui?
-Nici unul din ei nu i-a spus că veneau des pe aici.
-Dar Victoria vine aici în fiecare an.

-Alix a aflat asta acum,dar Victoria îi spunea fiicei ei că se ducea la o cabană din Colorado.
-De ce ar fi făcut aşa ceva?
-N-am idee,zise Jared.Încearcă acum apa.Dilys răsuci robinetul care funcţiona perfect.Jared ieşi din dulap.
-Ken mi-a spus că Victoria nu voia ca nimeni să ştie că romanele ei erau de fapt despre Nantucket şi familia Kingsley.
-Toată lumea de pe insulă ştie asta.
-Iar noi ţinem informaţia asta pentru noi.Ea nu vrea ca restul lumii să ştie.
-Şi care e scuza lui Ken că nu i-a spus lui Alix că vine des pe aici?
-Zice că i-a interzis Victoria.Ea a zis că dacă afla că părinţii ei vizitau Nantucket,ar fi vrut să vină şi ea.Dilys nu prea înţelegea cum venea treaba,dar apoi dădu din cap.
-Are legătură.Cu Addy,nu-i aşa?
-Probabil.Ştiu că Victoria nu voia ca fiica ei sa o viziteze pe mătuşa Addy.Se apropiaseră prea mult când a fost aici,iar Victoriei nu i-a plăcut.Dilys scutura diu cap amintindu-şi de acea perioada.
-Mi-aduc aminte cât de deprimată a fost Addy dupa ce Victoria a dus-o pe Alix de aici.Am crezut că o s-o pierdem.De fapt,toată treaba a fost o cruzime din partea Victoriei.Şi a rănit-o şi pe Alix.Cum mai plângea fetiţa aia!
-Alix pare fie în regulă acum.Nu cred că îşi aminteşte în mod conştient prea multe,dar ştie mai multe decât crede că ştie.Se mişcă prin bucătărie de parcă
şi-ar fi petrecut toată viaţa acolo.
-Nu-mi spune că ştie să umble cu soba aia verde oribilă.
-Soba aia e minunată.Iar Alix învârte butoanele parcă fără să se gândească.
Dilys se dădu puţin înapoi să se uite la el.
-Ce ton straniu răzbate din vocea ta?
-Este respect ceea ce simt pentru fata lui Ken şi a Victoriei.
-Nu mă lua cu de-astea,Jared Kingsley.Te cunosc de-o viaţă.Tu vezi ceva diferit la ea.Jared ezită o clipă.
-A creat o capelă,zise el încet.
-Şi?
-Şi e bună.
-Bună? Pe o scară de la unu la zece?
-Unsprezece.
-Măi,măi,măi,zise Dilys.Minte,frumuseţe şi talent.Se pare că fata are pachetul complet.

-E prea devreme să ne dăm seama.
-Jared,dragule,sfatul meu e să nu stai prea mult să analizezi chestiunea.
Minte,frumuseţe şi talent,toate astea se vând repede în Nantucket.Noi suntem oameni înţelepţi.Jared se spălă pe mâini la chiuvetă.
-Wes a invitat-o să meargă la Festivalul Narciselor cu el sâmbătă.
-Vărul tău,Wes Drayton? Tânărul acela frumos,neînsurat,cu o afacere înfloritoare de reparaţii de ambarcaţiuni? Acel Wes?
-Acela.Jared nu zâmbi la descrierea pe care o făcuse ea.Nu pot să-mi fac de cap cu fiica lui Ken şi a Victoriei.Dacă lucrurile devin serioase şi apoi nu mai funcţionează...Cum aş putea să le fac faţă? Lor le datorez toată viaţa mea.Ar fi trebuit să-1 auzi pe Ken cum urla la mine pentru că...Flutură din mână.Nu mai contează acum.Uite că vine.Rămâi la subiecte uşoare,bine? Este un copil foarte bun.
-Aşa eşti şi tu,zise Dilys,dar Jared era deja la uşă şi îi zâmbea lui Alix.

CAPITOLUL 8
-Îmi place de Dilys,spuse Alix.Erau în vechea lui camionetă roşie şi se întorceau In oraş,trecând pe lângă peisaje superbe cu mlaştini şi Incuri.Sezonul era încă la început,aşa că unele tufe încă nu înverziseră.
-Ce sunt florile albe?
-Sunt tufe de amelanchier.
-Bănuiesc că vei pleca în curând cu barca,atunci.
-Mai am lucruri de făcut pe insulă.Nu spuse ce,pentru că ştia că trebuia s-o instaleze pe Alix suficient de bine cât să nu sară în primul feribot imediat după ce el dispărea.Îşi aminti sieşi că trebuia să-i facă cunoştinţă cu Lexie şi Toby.
Alix se uită pe fereastră.Oare „lucruri de făcut” însemna că lucra la vreun proiect fabulos?
-Dilys e prietenoasă,zise Jared.Nu se întâmplă să ai nevoie de nişte consumabile pentru calculator,nu?
-Îmi ajunge ce am găsit în dulapul mamei.De ce?
-Pentru că dacă te duc până acasă cu maşina,o să întârzii la întâlnire.Aş putea s-o sun pe Trish şi să amân,cred.
-O! exclamă Alix.Voi doi sunteţi iubiţi?
-Nu,Tricia e coafeză,iar Dilys mi-a spus să-mi dau chestia asta jos de pe faţă.El îşi trecu mâna prin barbă,exemplificând.
-Te duci să te bărbiereşti? Şi să te tunzi? El se uită la ea în timp ce conducea.
-Nu crezi că ar trebui?

Ei îi plăcea barba,dar ar fi fost prea personal să-i spună asta.
-Nu vreau să te confund cu Montgomery,asta-i tot.Părul pare să se potrivească unui Kingsley care are de-a face cu marea şi locuieşte pe o insulă.
-Foarte bine,zise el zâmbind.O să-mi tund doar barba şi n-o să mă bărbieresc şi nici n-o să mă tund prea scurt.E mai bine aşa? Tonul lui o făcu să se încrunte.De ce încerca aşa de tare să-i facă pe plac?
-Cine ţi-a spus că ştiam despre...despre slujba ta?
-Erai furioasă pe mine,zise el.Şi ai tot făcut aluzii zdravene cu privire la munca mea.Îmi pare rău că nu m-am prins decât mai târziu.
-Dar ai ieşit să-mi aduci flori,zise Alix,îmblânzindu-se.Asta a fost foarte frumos din partea ta.El o coti la stânga pe un drum mai larg şi intră într-o parcare din faţa unor magazine mai mici.Unul era Hair Concern,altul era un magazin de computere.
-Nu ştiu cât o să dureze,dar dacă vrei să te duci acasă,o să intru la Trish să amân. Sau ai putea să te plimbi prin magazine.Alix coborî din camionetă.
-O să intru să mă prezinţi.O să am nevoie de o coafeză cât stau aici.
-Credeam că pleci mâine,zise el,ocolind camioneta.
-Şi tu la fel.Te-ai răzgândit?
-Acum că ştiu că n-ai de gând să-mi ceri sfaturi înţelepte,poate o să rămân.
-Dacă mă întâlnesc cu Jared Montgomery,primul lucru pe care o să-1 fac va fi să-i pun întrebări,dar domnul Kingsley nu face decât să pescuiască şi...ea se uită la el.Ce altceva mai faci?
-Nu ştiu.Au fost ani buni de când n-am mai avut timp liber.Toată iarna m-am plimbat între New York şi aici şi chiar acum am un proiect cu care partenerul meu mă bate la cap.Ajunseseră pe mica verandă şi Jared îi deschise uşa ca să intre.Alix strânse din dinţi ca să nu-i scape vreo întrebare despre proiectul la care trebuia el să lucreze.O înţelegere trebuia respectată,iar ea avea de gând să facă exact asta.Salonul era mare şi bine luminat.Jared o prezentă pe Alix lui Trish,care era mică,bine făcută şi foarte drăgălaşă.
-Nu vreau să fie bărbierit de tot,zise Alix,apoi se înroşi toată.Scuze,n-am vrut să sune ca o poruncă.
-Oricum n-am voie,zise Trish şi îi explică cum ea nu avea licenţă de bărbier,aşa că nu-1 putea bărbieri pe Jared.Timp de câteva minute cele două femei discutară ce ar fi fost de făcut cu claia lui de păr şi cu barba încâlcită,în vreme ce el stătu tăcut pe scaun.Când ajunseră la o înţelegere,Alix se aşeză pe scaunul liber de lângă el.Se dovedi că Trish citise toate romanele publicate în ultimii zece ani.Ea şi Alix vorbiră întruna în timp ce Trish tundea,spăla şi îi tăia părul lui Jared.El ar

fi putut spune orice,iar cele două femei nu l-ar fi băgat în seamă.Când Trish termină,amândouă se postară una lângă cealaltă ca să inspecteze rezultatul.
Jared arăta cu cel puţin zece ani mai tânăr,iar barba şi părul lung îi stăteau foarte bine.Perciunii lui erau aranjaţi perfect în jurul bărbiei puternice,iar părul îi ajungea până la ceafă.Avea porţiuni cărunte în barbă şi în păr care îi veneau foarte bine.Alix nu ar fi crezut că era posibil,dar el arăta acum chiar mai bine decât arătase cu câţiva ani în urmă,când ea şi Izzy se duseseră să-i asculte conferinţa.Alix nu se putu abţine să nu se uite peste capul lui în oglindă la buza lui de jos.
-Este în ordine? o întrebă Jared,uitându-se la ea din oglindă.
-Da,zise ea şi se întoarse.La casă Jared plăti,îşi luară la revedere şi plecară.
-Alimente? întrebă Jared.Ea deschise uşa camionetei.
-Încep să mă simt vinovată că îţi ocup atât din timp.Poate ai putea să mă duci la un birou de închiriere şi să-mi închiriez o maşină.
-Dacă tot stai aici un an întreg,mai bine îţi cumpărăm o maşină la mâna a doua.Am un prieten care are un VW de vânzare.
-Cred că o să aştept cu maşina.Când mama o să vină aici o să rezolve într-un fel. Ce conduce când e aici?
-Nimic,răspunse Jared.Se duce pe jos în oraş să mănânce.E o alimentară la câteva străzi distanţă şi îşi cumpără fructe de acolo.Ea şi mătuşa Addy ieşeau des să ia masa,dar de cele mai multe ori,mama ta stătea aici şi lucra.
-A,da,schiţa intriga romanelor,zise Alix.
„*Citind jurnalele familiei mele şi luându-şi notiţe*”,se gândi Jared.Într-un an, Victoria adusese în secret un copiator portabil.Îl folosise doar în dormitorul ei,dar bunicul lui,Caleb,îi spusese mătuşii Addy despre el şi se lăsase cu o ceartă uriaşă.Victoria o acuzase pe Addy că o spiona.Când Jared a aflat despre poveste,şi-a certat bunicul pentru că spionase.
-Ce faci,te strecori să vezi cum se îmbracă şi se dezbracă?
Jared folosise întrebarea ca pe o dojana,dar bunicul lui rânjise şi răspunsese:
-O da,dar numai pentru Victoria.După care dispăruse.Nu mai conta cum aflase Addy,Victoriei i se puse în vedere să scape de copiator ori să plece.Supărată,ea îi dădu lui Addy copiatorul.Ultima oară când verificase,Jared îl găsise tot în dulapul din al doilea salon.
-Da,intriga,zise Jared într-un târziu.Vrei să mergi la alimentară sau nu?
-Mi-ar trebui câteva lucruri.El trase într-o parcare pe care ea o recunoscu.Pe partea cealaltă a drumului era Downyflake cu gogoaşa mare de la intrare.Era pentru prima dată când nu se mai simţea pierdută.

-Ştii unde eşti? întrebă el.
-Vag.El scoase din spatele scaunului o jachetă de flanel şi i-o întinse.
-Pentru ce e asta?
-O să vezi.Magazinul *Stop and Shop* era cel mai rece pe care îl vizitase ea vreodată şi îşi puse iute jacheta mare pe ea,care aproape că o înghiţi.
-Începi să arăţi ca un locuitor autentic din Nantucket,zise el rânjind.
-De ce mi se pare că tocmai mi s-a făcut un mare compliment? Asta desigur după cel cu marinarul Kingsley băutor de rom.Jared râse.
-Dacă tot ai amintit de asta,alături e şi un magazin de băuturi.Vrei să intrăm? Să luăm o ladă de rom negru pentru tine,poate?
-Dacă-mi amintesc bine,ai băut tot atât cât mine.
-Dar,din păcate,nici unul din noi nu s-a îmbătat.El o luă înainte şi puse câteva pungi cu andive în coş.Alix se sprijinea de cărucior şi îl privea.El tocmai îi spusese primul lucru care aducea a flirt.Cu câteva minute în urmă fusese nevoită să se controleze ca să nu saliveze după el,dar el continua să se uite la ea exact aşa cum o făcea tatăl ei.
-Deci spune-mi despre întâlnirea pe care o am sâmbătă,zise Alix.Erau la raionul de cafea şi ceaiuri,iar el citea ambalajele.
-Nu sunt prea multe de spus.Sunt milioane de narcise pe insulă.Există nu ştiu ce poveste despre o maşină de tuns iarba care aproape că le-a stârpit,dar uite că sunt tot aici.E o paradă cu maşini vechi şi un picnic pe Sonset.El puse două pachete de cafea în coş.
-Înţeleg că tu nu participi.
-O făceam când eram mic.Părinţii mei mă duceau în fiecare an.Mama obişnuia să mă acopere cu narcise,apoi mă suia într-o camionetă veche a verilor mei.Dar când am mai crescut nu mi s-a mai părut cool să fac asta.Acum Jared se sprijinea de mânerul căruciorului şi se uita la Alix cum punea lucruri în coş.Se opriseră la un frigider care conţinea mai multe feluri de carne şi salate.Jared saluta pe toată lumea pe nume.
-Ce vrei să iei? întrebă ea fără să se gândească.Scuze,nu e ca şi cum am mânca împreună.
-Salată de pui,zise el,şi dă-mi nişte şuncă pentru sendvişuri.Am uitat de roşii.O să mă duc să iau.O! şi ia şi nişte curcan afumat.Se întoarse şi se duse la raionul de legume după roşii.Alix nu-şi putu reţine un zâmbet.Se părea că nu va trebui să mănânce chiar toate mesele singură.Restul cumpărăturilor fu amuzant,dar când ajunseră la raionul de produse congelate,lui Alix îi clănţăneau dinţii.Jared o luă de braţe şi o frecţionă zdravăn.

-Dacă vrei să trăieşti aici,va trebui să te căleşti.
Se duseră la casă,dar Alix se opri şi la ziare.Luă un *Nantucket Today* şi ezită la o revistă cu remodelări,până când Jared o luă şi o puse în coş.
-Mai târziu o să-mi poţi spune ce au greşit,zise ea zâmbind.
-Dar tu n-ai învăţat nimic la şcoală? Spune-mi tu.Încărcau lucrurile pe bandă la casă.
-Da.O să mă apuc să le spun celor de la *American Living*...Privirea lui o opri.Ce ştie un marinar Kingsley despre remodelare?
El îi zâmbi atât de dulce,încât Alix simţi că i se înmoaie genunchii.
-Înveţi repede,nu?
-Da,când e în interesul meu.Ai luat şi ouă?
-Nu.Vezi că sunt chiar pe culoarul ăsta,şi vezi să te uiţi în cofraj,să nu fie sparte,zise el.Alix se ridică de lângă căruţ şi se uită la el.Cu un oftat,el se grăbi pe culoar în căutare de ouă.Alix termină de pus produsele pe bandă,iar tânăra de la casă o întrebă:
-Tu şi Jared sunteţi împreună? Preţ de o clipă Alix rămase fără grai.Oare toată lumea de pe insulă cunoştea pe toată lumea?
-Nu,zise ea în cele din urmă.Abia ne-am cunoscut ieri.
Fata ridică din sprâncene.
-Voi doi vă certaţi de parcă aţi fi căsătoriţi.Alix dădu să spună ceva,dar Jared se întoarse cu ouăle.
-Ai luat nişte iaurt grecesc? Nu-mi plac cutiile alea mici cu tot zahărul ăla pe fund.Alix,ştiind că femeia de la casă îi privea,ridică iaurtul grecesc.
-Bine,zise el zâmbind.E chiar din cel care-mi place.Ken îl învăţase cu asta.
Ea se uită la fata de la casă care îşi înălţase iar sprâncenele.Jared îi întinse cheile de care era agăţat cardul *Stop and Shop* şi apoi plăti.
Afară era mult mai cald decât înăuntru şi ei se grăbiră spre camionetă.
Alix îi întinse sacoşele,iar el le puse în spate.Când se suiră în camionetă,el se uită o dată la ea şi dădu drumul la căldură.
-Cum o să rezişti iarna într-o casă veche în care e mereu curent?
-O să-mi iau un iubit gras,zise ea.Când Jared nu răspunse,ea se uită la el.El ieşea din parcare şi tăcea.Se părea că iubiţii erau un alt subiect pe care nu trebuia să-1 abordeze.Dar adevărul era că dacă nu-şi găsea un bărbat care s-o distragă,avea să se facă de râs în faţa lui Jared Montgomery,adică Kingsley.
-Ce zici să mergem acasă,să ducem cumpărăturile şi apoi să ne plimbăm puţin prin oraş? întrebă el.
-Şi poate o să întâlneşti pe cineva cunoscut.

El se uită iute la ea şi văzu că glumea.
-Noi toţi ne ştim acum,dar asta n-o să dureze mult.
-Ce vrei să spui?
-Ei sunt pe druuum!Ea nu se putu abţine să nu râdă.El făcuse exact ca un crainic la un trailer de film horror.
-Cine e pe drum? El întoarse pe o stradă care părea prea îngustă chiar şi pentru sens unic,dar o altă camionetă venea din sens opus.Nici Jared,nici celălalt şofer nu se gândiră că strada era prea strâmtă,ba chiar se salutară când se întâlniră.
-O să afli tu,zise el,ceea ce nu însemna chiar un răspuns.
Când ajunseră acasă,cărară sacoşele înăuntru şi puseră totul repede la loc.Alix ştia unde era locul fiecărui lucru şi asta îi făcu să râdă.De două ori se strecură pe sub braţul lui ca să ajungă la frigider.Se părea că lucrau bine împreună.
Douăzeci de minute mai târziu erau afară şi se plimbau pe străzile din Nantucket.Ea îl urmă pe Jared în timp ce se plimbau pe o stradă mai frumoasă ca alta,oprindu-se din când în când să comenteze despre o uşă sau o caracteristică frumoasă a unei case.După o vreme el se opri în faţa unei case mici şi preţ de o clipă Alix nu ştiu de ce se oprise.Dar apoi se uită peste umărul lui şi făcu ochii mari.
-Tu ai făcut asta,nu? Vreau să spun,Jared Montgomery a remodelat casa asta.
-Da,el a făcut-o,zise Jared cu o sclipire jucăuşă în ochi.Şi întâmplător ştiu că avea doar 15 ani când a făcut proiectul.Sigur că asta nu-i nimic în comparaţie cu lucrările sale mai târziu,dar e de el.
-Glumeşti? făcu Alix.Ştiam că e a lui.Uită-te la felul în care uşa este încorporată în perete.E Montgomery pur.Jared îşi pierdu zâmbetul.
-Vrei să spui că el nu s-a schimbat în toată cariera lui?
-Cred că a ţinut cu înţelepciune de lucrurile care funcţionează.După un moment de ezitare,Jared râse.
-Cât de diplomată eşti!
-Ştiu că nu ar trebui să întreb,dar cum a reuşit să facă proiecte de case la doar 15 ani?
-A lucrat cu un constructor excelent care i-a permis...mi-a permis să fac asta.
Vocea lui se îmblânzi când îşi aminti de vremurile acelea şi apoi îşi reluară plimbarea,îmi trasam ideile cu un băţ în nisip,aşa că m-a învăţat să fac proiectare rudimentară.Mi-a arătat cum să folosesc un echer şi un teu,şi prima mea planşetă a fost o uşă veche pe două capre de lemn cu...
-Cu piese triunghiulare de placaj montate în pantă,zise Alix.
-Vorbeşti de parcă ai mai văzut aşa ceva.

-Tata mi-a făcut aşa ceva.Dar el folosea partea de jos a unei uşi olandeze.
-Câţi ani aveai? întrebă Jared.
-Opt,râse ea.
-Ce e aşa amuzant?
-Tocmai mă gândeam la piesele de lego.Cred că le-am lăsat aici pe cele primite de la tine,pentru că mai târziu eram într-un magazin cu tata şi am văzut cutii cu lego.Încă îmi mai amintesc că am luat-o razna şi am început să plâng.N-am fost niciodată un copil isteric,dar nu cred că am vrut înainte de asta ceva mai mult decât voiam jocul acela.Tata a părut să înţeleagă,pentru că a umplut un căruţ cu mai multe seturi.Jared rânjea.
-Şi le-ai folosit?
-Mereu.Dar mama mea le ura pentru că piesele mici erau peste tot prin casă.
Obişnuia să spună: *„Kenneth,copilul meu o să se facă scriitor.Nu are nevoie de piesele acelea enervante”.*
-Ce zicea tatăl tău? Ea îşi coborî vocea.
-El zicea: „*E deja arhitectă.Nu cred că poate să fie două lucruri o dată”.*
-Se pare că a avut dreptate,zise Jared.
-Da,a avut.Pe măsură ce creşteam,mama încerca să mă convingă să inventez poveşti,dar eu nu aveam din ce.Dacă auzeam o poveste pe care puteam s-o scriu, era uşor,dar nu puteam să fac ce face mama şi să ţes intrigi atât de fantastice de roman.
-Ştii să scrii,dar nu să compui o intrigă? El părea amuzat de ceva care obişnuia s-o sâcâie pe Alix când era mai mică.
-Cam asta e,dar cine a auzit de lucruri care să se petreacă aievea cum se întâmplă în cărţile mamei? Crime,camere secrete care ascundeau criminali,iubiri interzise,intrigi şi planuri pentru a pune mâna pe o casă veche şi...Când se uită la el,ea văzu că el se holba şocat la ea.De ce te uiţi aşa la mine?
-Sunt oripilat de ce citesc oamenii.Acum tu eşti cea care se uită ciudat.
-Încerc să mă acomodez cu ideea că mama şi-a petrecut fiecare lună august aici şi nu în Colorado.El nu credea că ea îi spusese tot ce avea în minte,aşa că aşteptă ca ea să continue.
-Tocmai m-am gândit la ceva,zise ea.Familia ta e veche,iar casa ta e veche şi ea.
-Te rog,spune-mi că nu te gândeşti că familia mea este prototipul pentru o sumedenie de criminali.Ea abia dacă îl asculta.Ideea că mama ei îşi bazase toate cărţile pe familia Kingsley devenea tot mai puternică şi mai puternică.Era oare posibil ca romanele mamei ei să fie adevărate? Jared bănuia la ce se gândea Alix şi nu-i plăcea.El chiar credea că istoria unei familii trebuia ţinută privată.

O luă pe după umeri şi o întoarse spre o casă.
-Asta e un Montgomery la 16 ani.Alix stătea însă acolo şi clipea.Una dintre cărţile mamei ei era despre o reţetă de săpun care devenise fundamentul pentru întreaga avere a familiei.
-Săpunul Kingsley,şopti Alix cu ochii mari.Era un produs real,iar ambalajul spunea că exista de secole.Nu se vindea cine ştie cât azi,dar existau bucăţi de săpun în toate alimentarele din ţară.Tatăl mamei ei era pasionat de el.
-Ai dreptate,zise Jared cu voce tare.Ăsta n-ar putea să fie un design Montgomery.Ferestrele nu sunt prea luminoase,iar el nu ar face reazeme chiar ca acele monstruozităţi. Porni din nou în josul străzii.
-Ba chiar aşa le-ar face,zise Alix în timp ce încerca să nu se mai gândească la săpun.Jared se opri din mers şi se întoarse să se uite la ea.
-Casa Danwell,zise ea.Are reazeme fix ca astea.Jared zâmbi şi porni din nou.
Alix alergă să-1 prindă din urmă,împiedicându-se de trotuarul denivelat.El o coti pe o alee care nu părea suficient de lată nici măcar pentru un scuter,dar care avea maşini parcate pe ambele laturi.Păşea repede,picioarele sale lungi înghiţind distanţa.Alix aproape că trebuia să alerge ca să ţină pasul cu el.El se opri brusc la o casă aflată aproape de drum,băgă mâna în buzunar şi scoase nişte chei cu care descuie uşa.Alix îl urmă înăuntru.
-Cred că electricitatea e pornită,zise el,pipăind peretele şi apăsând întrerupătorul.
Se aflau în bucătăria de la parter,cu un perete vechi de cărămidă în dreapta.
Prin uşă se vedea ceva care trebuia să fie o sufragerie cu un şemineu mare pe peretele din spate.Jared era bucuros că Alix nu mai avea acea privire cercetătoare.Casa părea să-i fi şters orice fel de gânduri despre familia sa,
romanele mamei ei şi legătura dintre ele.
-Casa asta e destul de veche,zise Alix cu voce joasă şi plină de respectul cuvenit unei astfel de clădiri.Se uită la camera din spate,văzu şemineul uriaş,apoi se uită în vechea bucătărie.Era un aragaz vechi şi o chiuvetă veche şi ciobită.Dulapurile fuseseră făcute artizanal de cineva care nu auzise niciodată de articulaţii îngropate sau cu cep.
-Dulapuri din arţar şi granit? întrebă Jared.
-Nu sunt sigură că aş merge chiar până acolo,dar eu aş...Ea se opri când îşi aminti cu cine vorbea.A cui casă e asta?
-Vărul meu.Vrea să-i fac un proiect de remodelare,el va lucra şi apoi va vinde casa.Vrei să vezi şi la etaj? Ea dădu din cap că da şi urcară scările abrupte şi înguste ca să descopere un labirint de camere.Casa fusese extinsă într-un mod absolut hazardat.

Unele camere erau frumoase,altele fuseseră tăiate în două de pereţi despărţitori urâţi.Jared se aşeză pe o canapea veche care era sprijinita la spate de cărţi vechi de telefon şi aşteptă cât Alix se plimbă din cameră în cameră.O văzu uitându-se la partea de sus a pereţilor şi ştiu că încerca să-şi dea seama ce era vechi şi original şi ce fusese adăugat în anii 1960 în încercarea de a face cât mai multe dormitoare posibil.O lăsă să se desfăşoare circa douăzeci de minute,dar apoi ghiorăiala din stomac îl făcu să se ridice.
-Eşti pregătită să pleci sau vrei să mă duc acasă să aduc o ruletă? întrebă el.
-De parcă tu n-ai avea deja întreg planul casei pe hârtie,zise Alix.
Jared zâmbi strâmb.
-Poate că da.Dar mor de foame.Hai să mergem să mâncăm.
-Avem provizii destule,am putea să...
-Durează mult prea mult.Hai să mergem la *The Brotherhood*.O conduse afară pe o uşă laterală prin ceva care părea o grădină îngrozitor de năpădită de buruieni.
-Tu o să te ocupi şi de grădină?
-Nu eu,zise el în timp ce mergea grăbit cu Alix alături de el.Mă gândeam să încerc să mă dau bine pe lângă Toby ca să o facă ea.Să ţin lucrurile în familie.
-O,nu mi-am dat seama că e înrudită cu tine.Alix nu se putu abţine să nu se bucure măcar puţin la gândul că mult-îndrăgita Toby nu mai era pentru el.
Se bucură că nu îi răzbătuse bucuria din voce.Dar Jared o auzi.
-E înrudită prin suflet,nu prin sânge,zise el,ducându-şi mâna la piept şi oftând.
-Idiotule! Apoi îşi dădu seama ce spusese şi cui i-o spusese.Jared râse.
-Doar când vine vorba de Toby.El deschise uşa restaurantului şi o invită să intre.
Scuturând din cap,Alix intră înaintea lui într-o cârciumă de modă veche,doar că ea ştia că pereţii şi şemineul erau reale.
-Frumos,zise ea.Fură escortaţi în spate,iar Jared salută din nou pe toată lumea în timp ce trecea prin restaurant.
-N-ai cum să te furişezi şi să ai aventuri pe insula asta,nu-i aşa?
-Câţiva au descoperit nişte metode,zise el şi se uită în meniu,dar de regulă sunt descoperiţi.Chelnerul veni,iar ei dădură comanda.Alix se gândi la ce spusese el.
-Pariez că mătuşa Addy a auzit ce se bârfea.Chiar dacă nu ieşea decât rar din casă,avea mereu musafiri,iar aceştia îi spuneau tot ce se petrecea.Poate că şi mama a auzit...El îi puse în faţă un şerveţel şi un pix.
-Deci,ce ai face tu cu casa aia?
-Încerci să-mi distragi atenţia,nu-i aşa?
-M-am gândit doar că viitorul tău te-ar interesa mai mult decât trecutul mamei tale.Se pare că m-am înşelat.El întinse mâna să ia şerveţelul înapoi.

Alix puse mâna pe el şi începu să schiţeze conturul casei.
-Când eram mică,tata obişnuia să mă ducă să vizitez case şi când veneam acasă mă punea să schiţez planul casei.Jared vru să spună că tatăl ei făcuse acelaşi lucru şi cu el,dar nu zise nimic.Când Alix avea să afle adevărul,el spera că nu va fi prea furioasă pe el pentru că nu-i spusese că tatăl ei petrecuse şi el multă vreme în Nantucket.Restaurantul era întunecat,iar el se uită la creştetul ei în timp ce ea desena.Dilys spusese că el se simţea „confortabil" alături de Alix şi era adevărat.Poate pentru că amândoi fuseseră învăţaţi de tatăl ei ori poate pentru că amândoi erau interesaţi de aceleaşi lucruri.Orice ar fi fost,lui îi plăcea să fie cu ea.Dar nu-i era uşor să-şi suprime dorinţa fizică pentru ea.Îi plăcea felul în care se mişca,îi plăcea să se uite la buzele ei când vorbea.Tot avea fantezii despre cum ar atinge-o...şi nu-i era uşor să-şi ţină mâinile acasă.La alimentară,când ei îi fusese aşa de frig,tot ar fi vrut s-o ia în braţe.Dar nu făcuse decât să-i fricţioneze braţele.Pe stradă el o condusese spre casă.Nu fuseseră decât atingeri mici şi n-ar fi trebuit să fie nici acelea,căci acum îşi dorea mai mult.
-E corect aşa? întrebă ea şi îi întinse şerveţelul.El aproape că nu se uită la desene,dar pe de altă parte le făcea de când era adolescent.
-Peretele ăsta nu este corect.Ar trebui să fie în partea asta.
-Nu,te înşeli,zise ea.Aici e şemineul.Ea îl desenă.
-Scara e greşită.Peretele aici,şemineul acolo.El nu desenă,doar îşi trecu degetul pe unde ar fi trebuit să fie liniile.
-Nici pomeneală.Eşti...ea se opri,gândindu-se cine era.Scuze,sunt sigură că ştii mai bine decât mine.
-Cum era denumirea aia dezgustătoare pe care mi-ai aruncat-o?
-O legendă vie a Americii? zise ea,nesigură dacă la asta se referea.
-Asta e.Mă face să mă simt ca o antichitate de dinainte de revoluţie.El întinse mâna.Sunt cald.Din carne şi sânge,aşa că pot face greşeli.Alix puse mâna peste a lui,iar degetele lui le cuprinseră pe ale ei.Preţ de câteva clipe ochii li se întâlniră, iar ea simţi cum prin corpul ei trec scântei.Se despărţiră când chelnerul le aduse sendvişurile.
-Deci cum ai remodela-o tu? întrebă Jared de îndată ce fură din nou singuri.
Alix se uită la schiţă şi se obligă să se gândească la proiect.
-Depinde de ce-şi doreşte proprietarul.
-A zis că are încredere,răspunse Jared.Este pentru vânzare.
-Mână liberă.Ce idee interesantă.Tata spune că cea mai grea parte când eşti arhitect e să ai de-a face cu clienţii.Crezi că Montgomery are probleme la capitolul ăsta?

-Cred că le-a spus că dacă vor un proiect Montgomery,trebuiau să accepte ideile lui.
-E drumul spre inaniţie.
-Pe vremea aia economia era mai bună,şi el avea suficientă furie în el încât să se impună.Alix îl privi peste masă.Restaurantul era întunecat,cu o atmosferă plăcută,iar ochii lui aveau o expresie pe care ea n-o putea desluşi.
Îşi putea închipui că furia,talentul şi aspectul lui erau o combinaţie letală.
Jared nu prea reuşea să stea nemişcat când Alix îl privea în felul acela.Dacă ar fi fost oricare altă femeie,el i-ar fi spus*: „Hai să plecăm de aici*!" Şi ar fi dus-o acasă şi în patul lui.Dar asta era fiica lui Ken.
-Nu ai nici o idee cu privire la remodelare? el părea parcă dezamăgit de ea.
Alix se uită la schiţă şi încercă să nu se încrunte.Se simţea de parcă tocmai fusese respinsă de un bărbat căruia îi făcuse avansuri.Ea îşi spuse că trebuia să se controleze.Pentru că se putea prea bine ca el să aibă iubită,ba chiar logodnică.
Cu toate astea...el ar fi putut măcar să pretindă că era interesat.
-Dacă eu aş fi Montgomery,zise ea ferm,aş schimba uşa asta şi aş lărgi reazemele.În interior aş muta pereţii aceştia doi,iar în bucătărie aş pune chiuveta în partea asta.Marca iute pe hârtie în timp ce vorbea,iar când termină se uită la el.Jared se holba la ea cu ochii mari.Era exact ceea ce avea el de gând să facă,până şi poziţia chiuvetei era aceeaşi.Îi trebui o clipă ca să-şi revină.
-Dar tu cum ai face-o?
-Mai blând,zise ea.Mai puţin invaziv.Aş lăsa bucătăria în pace,doar că aş monta o insulă aici.Aş scoate peretele de jos,iar la etaj aş scoate pereţii aici şi aici.
-Iar la exterior?
-L-aş lăsa aşa cum e,dar aş adăuga o cameră aici.Îngropată ca să nu blocheze ferestrele de la etaj,apoi aş monta ferestre pe partea sudică.În partea asta ar fi uşa şi scările către grădină.Ea se opri.Desenul aproape că nu se mai desluşea cu toate semnele pe el.
-Asta aş face eu.Jared continua să o fixeze cu privirea.Dacă intrase într-o rutină atât de adâncă încât un student putea sugera ce avea să facă,era de rău.Dar apoi acest student era ceea ce fusese şi el,iar proiectul ei era mai bun decât al lui.
Se tot gândea că ar trebui să plece imediat de pe insulă,să plece de lângă această fată strălucită care credea că era mai bună decât faimosul Jared Montgomery.
În următoarea secundă se lăsă pe spate şi zâmbi.Alix văzuse emoţiile care-i trecuseră pe chip şi preţ de un moment se gândi că el va pleca din restaurant şi nu avea să-l mai vadă niciodată.
-E a ta,zise el zâmbindu-i.

-Ce e?
-Casa.E a ta ca s-o remodelezi.El îi spusese vărului său că avea să lucreze pe gratis,dar ea nu trebuia să ştie asta.O să mă asigur că munca îţi va fi recunoscută şi o să poţi să ţi-o treci în CV.El se lăsă pe spate,cu chipul serios.
-Pe care sincer sper că-l vei trimite şi la firma mea ca să aplici pentru un job.Se va bucura de susţinerea mea personală şi,cum eu sunt proprietarul,sunt foarte sigur că vei fi angajată.Alix rămase nemişcată,clipind nedumerită,fără să fie prea sigură dacă înţelesese bine tot ce spusese el.
-Dacă începi să plângi şi mă faci de râs,să ştii că îmi retrag oferta.
-N-o să plâng,zise ea şi clipi chiar mai repede.Jared îi făcu semn chelnerului să vină şi comandă două deserturi cu ciocolată şi două cola cu rom.
-Cu porţie dublă de limetă,zise el.
-Beat şi gras,murmură Alix şi începu să se şteargă la ochi cu şerveţelul.
-S-ar putea să ai nevoie de ăla mai târziu,zise el şi îi întinse altul curat de pe o masă alăturată.El puse şerveţelul cu desenul în buzunarul de la cămaşă.
Se lăsă pe spate şi o studie pe Alix,în timp ce aceasta îşi mâncă desertul plus jumătate dintr-al lui.Încurajată de el,ea începu să povestească despre copilărie şi cum fusese să crească alături de doi părinţi extraordinar de talentaţi.
În vreme ce vorbea,el se gândi că proiectele lui ajunseseră previzibile,că devenise un fel de marcă înregistrată.Alix,mai nouă în lumea arhitecturii,aducea cu ea o energie pe care el n-o mai simţise de multă vreme.
-Eşti gata să mergi acasă? întrebă el.Simt o dorinţă copleşitoare de a mă uita la nişte planuri de casă pe care le-am schiţat peste iarnă.Cred că trebuie să le schimb.Seamănă prea mult cu lucrări mai vechi.Nu am un sistem CAD aici,dar poate că împreună am putea...
-Da,zise Alix.
-Nu m-ai lăsat să termin.
-N-am nevoie de CAD sau de computer.M-ai câştigat de la cuvântul „împreună”.Ea se ridică.Mergem?
-Cred că ar trebui să achităm nota mai întâi,bine? El zâmbea.
Ea acceptă resemnată.

CAPITOLUL 9

Jared nu era sigur ce îl trezise,dar primul lucru pe care îl văzu fu bunicul lui care se apleca peste el.Camera era inundată de soarele care strălucea prin corpul bunicului său.Când Jared era mic şi mătuşa sa era în încăpere,el alerga prin bunicul lui şi râdea isteric.Mama lui,care nu-l putea vedea pe Caleb,se gândea

că era ciudat că,de fiecare dată când o vizitau pe mătuşa Addy,fiul ei alerga de colo colo prin cameră şi râdea să se strâmbe la ceva închipuit.Tatăl lui Jared,care îl putea vedea pe Caleb,zâmbea cu bunăvoinţă.Când era copil făcuse şi el exact la fel.Când Caleb dispăru,Jared o văzu pe Alix întinsă pe canapea,dormind adânc.O farfurie goală şi un pahar se aflau pe covor.Teancuri de hârtii,schiţe şi planuri erau răspândite peste tot.
Se părea că adormiseră în timp ce lucrau.Dar făceau treaba asta de patru zile şi patru nopţi şi nu dormiseră decât de două ori.
Jared se ridică de pe canapea şi îşi trecu mâinile peste faţă,apoi se uită din nou la ea.Ştia din experienţă că ea dormea buştean.Prima dată când adormise pe canapea încercase să fie un gentleman şi să o conducă sus.
Nu reuşise.Încercase s-o înghiontească,dar ea doar bombăni şi continuă să doarmă.Ea nu se trezi nici când el o apucă de umeri şi o ridică.Se gândi că dacă o lua în braţe avea să se cuibărească la pieptul lui ca un copil.Şi pentru că era la fel de obosit ca şi ea se gândi că dacă o căra la etaj,în pat,avea să se culce alături de ea.Până la urmă o sărută pe frunte şi o lăsă să doarmă pe canapea.Se gândi să se ducă în casa de oaspeţi,să facă un duş şi să se culce în patul lui.În schimb se uită pe planurile de pe jos şi depista o eroare.Se aşeză la loc pe canapea,
intenţionând s-o remedieze,dar în secunda următoare Alix se afla lângă el,
spunând:
-Peretele ăsta nu e bine amplasat,ar fi trebuit să fie cu patru centimetri mai la sud.Îi luă câteva secunde să se trezească,dar când o făcu,zise:
-Sunt de acord.Asta se întâmplase acum două zile şi de atunci nu mai dormiseră.Lucraseră încontinuu.Jared se uită la Alix şi zâmbi când o văzu dormind.Noaptea trecută ori mai bine spus în dimineaţa aceasta când ea adormise,el o sărutase de data asta pe gură.Un sărut dulce,mai degrabă prietenesc decât pasional.Ea îi răspunsese un pic la sărut şi apoi zâmbise în somn.Jared se uită la bunicul lui care avea o expresie pe chip de genul „Eşti jalnic!”,şi care apoi dispăru.A doua oară Jared nici nu se mai gândise să doarmă în altă parte decât pe cealaltă canapea,aflată vizavi.Văzu o mişcare şi constată că bunicul său reapăruse în uşă şi parcă voia să spună ceva,dar în secunda următoare Lexie trecu prin el.
-Jared,zise ea cu voce puternică.Unde ai fost? Nimeni nu mai ştie nimic de patru zile,de când ai fost în vizită la Dilys.Toby e foarte îngrijorată şi m-a trimis să...O,asta e...? Rămase înţepenită uitându-se la Alix care dormea pe canapea.
Jared traversă încăperea din doi paşi lungi,o luă pe verişoara lui de braţ şi o scoase din cameră,conducând-o în bucătărie.

-De ce este Alix pe canapea? Voi sunteţi deja un cuplu?
-Nu,zise Jared.Cel puţin nu aşa cum crezi.Şi vorbeşte mai încet.Are nevoie să doarmă.
-Ce aţi mai făcut voi doi în afară de a bea rom? Pe dulap era o sticlă goală şi una doar pe jumătate plină alături.Lexie ridică mâna.
-Nu-mi spune.Aţi lucrat.
-Exact,făcu Jared.Ea e mai rea ca mine.
-Nu se poate,zise Lexie şi apoi i se făcu milă de el,pentru că arăta obosit.Măcar ea şi Dilys te-au convins să mai tunzi din claia aia neţesălată.Stai jos şi o să-ţi pregătesc ceva de mâncare.Toby a trimis nişte gem pe care 1-a făcut ea.Alix o să se trezească în curând? Lexie umplu cafetiera.Jared se aşează pe banchetă, frecându-se la ochi.
-Când se trezeşte,se trezeşte.
-Ce înseamnă asta?
-Că dacă nu e pregătită,poţi să dai drumul şi unei ancore lângă ea şi tot nu s-ar trezi.Lexie era întoarsă cu spatele la el,scoţând lucruri din frigider,aşa că el nu o văzu zâmbind.Era o femeie tânără şi frumoasă,cu părul negru şi ochi ca ai familiei Kingsley,iar linia bărbiei era inconfundabilă.
Tatăl ei nu era de pe insulă,iar părul lui blond şi ochii albaştri cu tenul deschis mai temperaseră coloritul întunecat specific familiei Kingsley,aşa că la soare în părul lui Lexie se vedeau şuviţe mai deschise la culoare.Dilys spunea că ochii lui Lexie aveau o nuanţă mai deschisă de albastru decât cea tipică pentru cei din familia Kingsley,ai căror ochi albaştri aproape că băteau în negru.
-Şi tu cum de ştii asta? întrebă Lexie în timp ce punea pe dulap un cofraj cu ouă.
Jared nu avea de gând să răspundă la întrebarea asta.
-Ce face Dilys?
-Vorbeşte mereu despre tine şi Alix.E adevărat că ai făcut-o să-ţi spună domnul Kingsley?Jared râse.
-Aşa a început,dar asta era pe vremea când era căzută în admiraţia mea.Acum e doar Kingsley,de genul: *„Kingsley,habar n-ai ce spui!”*
-Credeam că studenţii de la arhitectură te consideră un fel de zeu care trebuie adulat.Din tonul lui Lexie răzbătea clar că ea considera asta absurd.
-Nu şi această studentă.Jared zâmbea din nou.Cel puţin nu o mai face,chiar dacă am avut dreptate cu privire la peretele din casa vărului meu.
Lexie se opri din spart ouă şi se uită la el.
-Tu ai ascultat-o pe ea? Din câte am văzut până acum,la clădiri dacă nu e ca tine, atunci nu e în nici un fel.

-Cu excepţia lui Ken,zise Jared.
-Şi asta se extinde şi asupra fiicei? Dilys crede că omul acela poate să facă miracole.Îmi spunea cum erai tu înainte să-l cunoşti pe Ken.Eu eram mică,dar...
-Ai aceeaşi vârstă cu Alix.Dilys te aducea pe la mătuşa Addy să te joci cu ea.
-N-am ştiut asta.Nu mi-a spus.
-V-am văzut o dată împreună.Îmi amintesc că-stăteaţi în spate...
Se opri din vorbit când îşi aminti complet scena.Era vara de dinaintea sosirii lui Ken.Era a doua vară a lui Jared fără tatăl lui.Deşi oamenii îi spuseseră că timpul avea să vindece rănile,el constata că totul devenea chiar mai rău odată cu trecerea timpului.Nu se mai ducea la nici un sport la şcoală,nu mai deschisese un manual de un an întreg şi obişnuia să bea tot ce era alcool şi pe care putea pune mâna.Avusese numeroase slujbe după şcoală,dar fusese dat afară de peste tot,pentru că rareori venea la timp,dacă venea.
Familia nu mai ştia cum să-i vorbească,îl ameninţaseră,îi oferiseră tot felul de stimulente,numai să se schimbe.Chiar şi bunicul lui fantomatic îi ţinea prelegeri nesfârşite despre cum trebuia să fie bărbat,să-şi ajute mama văduvă şi să nu-i facă viaţa şi mai amară.Dar furia lui Jared nu răspundea la raţiune.
Singura care nu-l cicălea era mătuşa Addy.Ea văzuse în lunga-i viaţă multă moarte şi ştia cum era să suferi de o asemenea durere.Singurul ei comentariu fusese:
-Eşti un băiat bun,iar bunătatea va răzbi până la urmă din nou la suprafaţă.
Drept urmare,singurul loc de pe insulă unde Jared se simţea împăcat era în casa Kingsley,alături de mătuşa sa.În ziua în care Jared le văzuse pe micuţele Alix şi Lexie jucându-se,tocmai fusese dat afară de la încă o slujbă.Luase o bere din frigiderul mătuşii sale-ea nu îi subliniase niciodată că era doar un copil-şi se aşezase alături de ea la umbră.
-Alix se potriveşte aşa de bine aici,zise Addy.
-Ştii că Victoria o s-o ducă de aici.Nu este genul să trăiască aici tot anul,spuse Jared.Ar fi bine să nu te îndrăgosteşti de fetiţă.Vorbea ca un bătrân sfătos.
-Ştiu,zise Addy.Dar intenţionez să savurez momentul cât voi putea.
-Ce face Victoria toată ziua? Casa trebuie curăţată bine.
-Ştiu.E praf peste tot.Addy cobori vocea.Cred că citeşte vechile jurnale Kingsley.
-Cum naiba le-a găsit? Jared se uită la Addy.Scuze.Cum le-a găsit?
-A răsturnat un dulap când dansa cu un turist.Adelaide o zise pe un ton de parcă Victoria fraternizase cu inamicul.Jared zâmbi şi îşi bău berea.Era tipic pentru Victoria.Era frumoasă,vivace şi...

-Alo,Pământul către Jared! zise Lexie.El clipi de câteva ori.
-Îmi aminteam de voi două împreună.
-Ce ne jucam?
-Nu mai ştiu.Ba nu.Stai.Cred că ştiu.Tu aduseseşi nişte păpuşele,iar ea construia case pentru ele.
-E de mirare că nu ai ajutat-o cu casele.
-Era înainte să sosească Ken,aşa că probabil că aş fi construit casele din momeală pentru peşti.
-Şi ne-am întors la Ken.Ce-i treaba asta cu să nu-i spunem lui Alix că tatăl ei te-a învăţat tot ce ştii?
-Sunt prins la mijloc,zise el şi îi povesti despre prima întâlnire cu Alix.Eu habar n-aveam că mă recunoscuse,apoi Ken m-a sunat şi m-a certat că am minţit-o.
Lexie puse o omletă cu şuncă şi brânză pe o farfurie.
-Aşadar de asta ţi-ai petrecut toată săptămâna închis aici cu ea? Drept scuză că ai minţit-o? Ea turnă două ceşti de cafea.
-N-am vrut să plec de pe insulă,pentru că ştiam că aveam să fiu de vină pentru că am pus-o pe fugă.Lexie scoase pâinea din prăjitor şi o unse cu gemul făcut de Toby.
-Asta e? Singurul,unicul motiv pentru care nu ai ieşit din casă de zile întregi?
Jared tăie omleta şi se gândi la răspuns.
-Aşa a început.
-Iar acum? se interesă Lexie în timp ce se aşeza în faţa lui.
El se uită la ea cu ochi strălucitori.
-Acum Ken e singurul motiv pentru care îmi ţin mâinile acasă.
-O,făcu Lexie,lăsându-se pe spate în scaun.Doar nu te-ai...ştii tu...de ea,nu-i aşa?
-O cunosc de mai puţin de o săptămână,răspunse Jared încruntându-se.
Lexie îşi sorbi cafea,ştiind prea bine că vărul ei nu-i răspunsese la întrebare.
Dilys spusese că Jared nu-şi revenise niciodată complet după moartea prematură a tatălui său.Lexie ştia că Jared şi mama lui aproape îşi pierduseră minţile când murise Al Şaselea.Jared era supărat pe lume,în vreme ce mama lui alunecase într-o depresie din care nu o puteau scoate nici terapia,nici pastilele.
Apoi apăruse Ken Madsen şi îi oferise băiatului o supapă pentru furia sa.Dar nimic şi nimeni nu putuse să o înveselească pe mama lui.Ea muri curând după ce fiul ei termină liceul.De atunci,Jared fusese singuraticul familiei,trăind în două lumi,folosind alt nume când nu era pe insulă.
-Şi tu faci toate astea din respect pentru Ken? întrebă Lexie.
-Îi sunt dator,nu crezi?

-Noi toţi îi suntem,zise Lexie,zâmbindu-i vărului ei.Ea şi Toby nu erau singurele persoane de pe insulă care beneficiaseră de ajutorul lui Jared.Le dăduse prietenilor şi rudelor slujbe,preluase ipotecile a doi veri scăpătaţi şi rămăsese alături de mătuşa Addy în ultimele ei luni de viaţă.
-Şi când ai de gând să-i spui lui Alix adevărul despre tatăl ei?
-Nu am de gând,zise el.Nu am eu căderea să-i spun.În afară de asta,tocmai a descoperit că Victoria vine aici în fiecare an.
-Nu ştia nici măcar asta? Jared scutură din cap.Lexie luă cana de cafea.
-I-ai spus despre Victoria?
-Nu,rânji Jared.A văzut dormitorul,i-a zis *Oraşul de Smarald* şi a ştiut că e al mamei ei.Lexie râse,umplu din nou ceştile de cafea şi se aşeză la loc.
-Cred că trebuie să te protejezi puţin.Când,nu dacă,Alix va afla adevărul despre tine şi tatăl ei,nu va fi prea bucuroasă că i-ai ascuns un asemenea secret.
-Ce idee bună,zise Jared.O să-l sun pe Ken să-i spun,ştii am nevoie de permisiunea ta ca să-i spun fiicei tale despre vizitele tale aici,pentru că mă arde atât de tare să i-o pun că mă dor buricele degetelor.Că atunci când se apleacă peste mine să se uite la un desen,respiraţia ei miroase aşa de bine că-mi vine s-o înghit cu totul.Că felul în care se mişcă în haine mă face să transpir.
Se uită la verişoara lui care şedea pe partea cealaltă a mesei.
-Crezi că dacă-i spun toate astea lui Ken,el o să ne dea binecuvântarea?
Lexie rămase cu privirea aţintită la el.
-Mai e pâine prăjită? întrebă Jared.Gemul lui Toby e grozav.O să-i placă lui Alix.Lexie trase de câteva ori aer în piept ca să-şi revină,apoi se ridică.
-Cred că...
-Sunt deschis la sugestii,zise el.
-Nu i-ai promis lui Ken că n-o să te atingi de ea,nu?
-Ba da.
-O,Doamne.Trebuie să-l faci să vină aici ca să-i spună adevărul lui Alix.Aşa vei fi absolvit de promisiune.
-Da,o să funcţioneze minunat,zise Jared.Ken apare,iar eu imediat mă bag în pat cu fiică-sa.Lexie rămase un pic pe gânduri.
-Întrebarea este,continuă ea apoi,ce simte Alix pentru tine.Jared făcu o grimasă.
-Eu sunt profesorul ei.Deşi nu prea mă ascultă.Vrei să auzi ce face?
-Sigur.Lexie nu-şi arătă surpriza.Nu îl auzise niciodată pe vărul lui vorbind despre femeile cu care ieşea,dar,pe de altă parte,nu rămânea prea mult cu ele ca măcar să le reţină numele.

Nu adusese niciodată vreo femeie ucasă în Nantucket,nu prezentase nici una familiei.
-Cât am fost plecat cu barca,ea şi Izzy mi-au pătruns în birou.
-Acolo unde nu laşi pe nimeni să intre?
-Acolo.El ridică privirea şi îl văzu pe bunicul lui apărând în spatele lui Lexie.
Ea se întoarse,dar nu văzu pe nimeni.
-Ce este?
-Nimic,zise el,dar ştiu că bunicul îl avertiza să nu spună prea multe.
-Cred că Alix trebuie să fi văzut unele dintre desenele mele pentru structuri mai mici,pentru că a făcut proiectul unei capele.Ba chiar a găsit nişte carton şi a făcut o machetă.Am văzut-o ascunsă în dulap şi era grozavă.
Originală.Perfectă.O să încerc să-mi conving nişte clienţi să o construiască cu Alix ca arhitect.Un început grozav de carieră,nu?
-Sună minunat.Dar ce a spus când i-ai zis asta?
-Ea nu mi-a arătat macheta.Lexie aprobă din cap.
-Nu prea putea să admită că s-a strecurat în biroul tău.Poate că ai putea să-i sugerezi că nu faci doar clădiri mari.
-Am încercat,dar nu a schiţat nici o reacţie.Poate că mâine voi putea...
-N-o să ai timp,zise Lexie.Sunt aici pentru că trebuie să vorbim despre weekend. Dar povesteşte-mi mai multe despre capelă.
-Nu mai am ce să spun.Ea nu a amintit de proiect şi nici de macheta din dulap.
-De ce nu-i spui că ai văzut-o şi că este grozavă? zise Lexie.
-Ar părea că mi-am băgat nasul.Cred că are un motiv pentru care nu mi-o arată, dar nu ştiu care e.
-Dacă aş fi eu,zise Lexie,aş fi îngrozită că o să crezi că e groaznică.Se pare că vrea să te impresioneze,dar dacă vezi ceva făcut de ea şi decizi că nu-ţi place? Asta chiar ar fi dureros.
-I-am spus în faţă că îi ofer un job la firma mea.
-Probabil că nu vrea să pericliteze asta,zise Lexie.Jared îşi termină pâinea prăjită,luă farfuria goală şi o puse în chiuvetă.Se gândea încruntat la ce îi spusese Lexie.
-Ce voiai să-mi spui despre weekendul ăsta?
-Ce ai de gând să faci de Ziua narciselor?
-Acelaşi lucru ca întotdeauna,mă gândesc,zise el.
-Să stai acasă aplecat peste planşetă?
-Mai mult sau mai puţin.
-Ţi-ai petrecut tot timpul acesta cu Alix,lucrând,bând rom,dar nu te-ai dat la ea?

întrebă Lexie.
-Nici o atingere.
-Fără priviri languroase?
-Nu din cele pe care le-ar vedea ea,zâmbi Jared.
-Chiar dacă te simţi atras de ea?
-Tu şi Dilys! Voi ce încercaţi,să mă faceţi să mă simt prost? Unde vrei să ajungi?
-Încerc să văd lucrurile din perspectiva lui Alix.Această fată frumoasă a petrecut aproape o săptămână fiind respinsă de un bărbat recunoscut pentru...cum să spun?...pentru faptul că a făcut multe cuceriri în viaţă.Dar el,tu,i-a turnat rom în cantităţi mari în pahar,însă nu s-a atins de ea.Iar mâine ea iese cu Wes.
-Wes?
-Vărul tău? Vărul meu? îţi aminteşti de el? Tânăr,frumos,Wes Drayton care a moştenit doi acri în Cisco şi intenţionează să construiască acolo o casă unde să-şi întemeieze o familie? Acel Wes?
-Încerci să-mi spui că Wes şi Alix ar putea sfârşi împreună?
-Wes vorbeşte întruna despre Alix de când a cunoscut-o.Ieri şi-a petrecut o oră întreagă la Toby plănuind decoraţii cu narcise pentru maşina veche a lui taică-său.Familia lui organizează un picnic după aceea menit să-i ureze lui Alix bun venit pe insulă,iar după-amiază intenţionează să o scoată pe Alix cu barca în larg.Jared se lăsă pe spate pe banchetă şi se uită la Lexie.
-Alix nu ar...Uite,tocmai s-a despărţit de un tip,uşa că n-o să se apuce să iasă cu altul pe care tocmai l-a cunoscut şi să se mărite cu el ca să locuiască pe insulă.E ambiţioasă.Îşi doreşte o carieră în arhitectură.Trebuie să se afirme înainte să se ascundă pe undeva.
-OK,făcu Lexie cu ochii la Jared.Atunci o să facă doar mult şi minunat sex cu vărul Wes.Care o s-o facă să simtă că un bărbat o doreşte pentru mai mult decât un proiect de casă,iar la anul va pleca din Nantucket simţindu-se minunat.Va lucra în compania ta sofisticată,apoi se va căsători cu cine ştie ce tip care lucrează pentru tine şi vor avea copii.Sfârşit.Ea zâmbi dulce către vărul ei.
Jared se uită la Lexie,prea şocat ca să mai spună ceva.
-Poate Ken ţi-a impus anumite restricţii,dar trebuie să-ţi dai seama cum să schimbi lucrurile sau o s-o pierzi înainte de a o avea cu adevărat.Lexie îşi luă geanta şi se duse la uşă.
-Eu şi Toby vom fi acasă mâine toată ziua,aşa că vino la prânz.O să gătim pentru picnic.Păcat că Alix o să ia masa cu familia lui Wes.Pa-pa,zise ea şi închise uşa în urma ei.Jared rămase aşezat unde era,gândindu-se la ce spunea Lexie.

Adevărul era că ar fi fost bine dacă Alix şi Wes s-ar combina.Asta l-ar elibera pe Jared de sarcina de a o escorta peste tot.Şi dacă avea un iubit pe insulă,asta ar face-o să rămână.Nimeni nu l-ar certa pe Jared că o făcuse să plece.În schimb, i-ar spune că a făcut treabă bună.Plus că ar putea să-i dea lui Alix cutiile cu informaţiile despre Valentina,iar ea şi Wes s-ar putea ocupa de asta.

Preţ de o clipă Jared avu o viziune cu Alix şi vărul lui aşezaţi pe podea în salonul din spate cu hârtiile împrăştiate în jurul lor.Ar fi cum a fost el cu Alix în ultimele zile.Doar că Wes nu ar fi fost înlănţuit de promisiuni cum fusese Jared.Nimeni nu avea să-i spună lui Wes să-şi ţină mâinile acasă.

Şi Jared ce avea să facă? Să se întoarcă la New York şi să muncească iar 12-14 ore pe zi? Şi pentru tot anul cât va fi pe insulă nu va putea să intre când voia în casa lui? îşi putea închipui că Alix avea să-i spună cum Wes şi ea aveau nevoie de intimitate.Şi dacă Jared ar intra din greşeală peste ei în timp ce...?

Nici nu îndrăzni să se mai gândească mai departe.Se uită prin bucătărie şi se gândi la zilele care trecuseră de când sosise Alix.Făcuseră lucruri aşa de banale împreună precum cumpăratul alimentelor,gătitul,lucratul.Când lucra,ea avea talentul de a privi în ansamblu,de a vedea cum şi de ce un lucru nu avea cum să funcţioneze.Era un talent pe care-1 avea şi Jared,dar el ştia din experienţă că puţini alţii îl aveau.Dar nimic din toate astea nu conta.

Per total,avea sens ca Alix şi Wes să-şi petreacă ziua împreună şi să se întâmple ce trebuia să se întâmple.De fapt,ar fi bine pentru toată lumea dacă cei doi ar deveni un cuplu.

-Ba pe naiba! bombăni Jared când ieşea pe uşă.Trebuia să facă duş şi să dea câteva telefoane.Ziua narciselor începea cu parada maşinilor,iar el ştia exact de unde să găsească una.

CAPITOLUL 10

Când Alix se trezi,auzi voci.Una era inconfundabil a lui Jared,iar cealaltă era a unei femei.Pentru moment ea rămase întinsă pe canapea întrebându-se dacă vocea de care îşi arnintea că o auzise cu multă vreme în urmă era a lui.Îl auzi pe Jared râzând,dar doar uşor,nu un râs care vine din străfundurile unui om şi e atât de cuprinzător încât poate vindeca boli.Acela era râsul de care-şi amintea.

Se întoarse să se uite la talmeş-balmeşul de cărţi şi hârtii de pe podea şi nu se putu abţine să nu zâmbească.Fusese minunat să lucreze cu el! Avea păreri ferme şi ştia o sumedenie de lucruri,avea experienţă şi era...sexy,se gândi ea.Dar apoi se strădui să alunge acel gând.Dacă se apropia prea mult,el se îndepărta.Ei i se părea că prima impresie pe care o avusese că ea îl interesa şi ca femeie fusese

greşită.Nu se putea convinge să-1 întrebe dacă avea o prietenă.Nu era treaba ei.
Când auzi uşa din spate deschizându-se şi închizându-se,ea sări de pe canapea şi alergă la etaj.Probabil că arăta îngrozitor şi avea nevoie să se spele.În afară de usta,ardea de nerăbdare să o sune pe Izzy şi să-i povestească tot ce se întâmplase.Odată ajunsă sus,o sună pe Izzy,dar îi intră mesageria vocală,ceea ce o făcu să se încrunte.Nu mai vorbise cu prietena ei şi nici nu mai primise vreun răspuns la mailuri sau SMS-uri de zile întregi.
În prima seară după ce ieşise la cină cu Kingsley-cam pe atunci renunţase şi la apelativul „domnul”-vorbise cu tatăl ei şi-i povestise despre scuzele minunate pe care le primise,dimpreună cu florile.
-Doar scuze? întrebase tatăl ei.Nimic altceva? Fără atingeri languroase ori sugestii de vreun fel? Vorbea de parcă se aştepta la ce era mai rău.
-Nu,tată,zise ea solemn.Sunt la fel de virginală ca înainte de întâlnirea cu Lupul cel Rău Kingsley.
-Alixandra,făcu tatăl ei pe un ton de avertisment.
-Scuze,zise ea.Jared Kingsley mă tratează cu respect absolut.E mai bine aşa?
-Mă bucur să aud asta,zise Ken.Alix vru să spună că ea nu se bucura,dar nu o făcu.De atunci nu mai vorbise cu tatăl ei,dar ştia că el avea examene finale cu studenţii şi note de trecut,aşa că era ocupat.Dar era îngrijorată pentru Izzy.Alix îi mai trimise un mail,îi mai lăsă un mesaj vocal lung,apoi intră la duş.
Nu se grăbi cu îmbrăcatul,aranjatul părului şi machiatul,chiar dacă se întreba dacă are rost să se ostenească.Oare avea să-1 vadă azi? În prima dintre aceste patru zile terminaseră planul pentru casa vărului său.La sfârşit agreaseră un compromis între ideile ei şi ale lui; reazemele lui şi ferestrele suplimentare ale ei.El o surprinsese prin talentul lui la amenajarea grădinilor,ceva despre care Alix nu ştia mare lucru.
-Vine de la văzut multe grădini şi băut multă bere cu mulţi grădinari,zisese el.
Alix vru să adauge că şi ei îi plăcea berea,dar se temu că o astfel de remarcă l-ar speria.După ce agreaseră în final cum să remodeleze casa vărului său,trebuiau să facă faţă faptului că terminaseră.Nu mai aveau motive să lucreze împreună.Nu mai aveau motive să stea în aceeaşi încăpere alături.
Lui Alix îi luă treizeci de secunde să se năpustească până sus şi să-şi aducă portofoliul de schiţe din facultate.Când îşi dăduse prima oară seama că avea să-1 întâlnească pe Jared Montgomery,că va locui,de fapt,chiar lângă el,ea visa despre lucrurile frumoase pe care el urma să le spună despre munca ei,aşa cum o făceau profesorii.Dar Jared le parcursese iute şi întrebase:
-Ai şi ceva original?

Pentru o clipă,Alix se simţi ca un copil.Voia să fugă şi să se ascundă undeva.Şi voia să-şi sune cea mai bună prietenă să-i spună ce ticălos era Jared Montgomery.Dar în următorul moment ea deveni profesionistă şi începu să-şi apere munca.Când văzu un început de zâmbet pe faţa lui,ea îşi dădu seama că asta o îndemnase să facă.Una câte una,trecură în revistă fiecare schiţă şi le analizară.Doar dacă putea să furnizeze un argument bun pentru vreo trăsătură de design el accepta bombănind că era posibil.Ceea ce era absolut enervant era că Alix îşi dădea seama că de cele mai multe ori avea dreptate.Ochiul lui pentru proporţii şi intuiţia sa pentru design erau perfecte.Aşa cum spusese tatăl ei de multe ori,talentul nu putea fi predat,iar Jared Montgomery Kingsley avea talent cu carul.Sub îndrumarea lui,ea schimbă aproape tot ce desenase,şi toate desenele fură îmbunătăţite.Era în ultima zi şi,spre surprinderea lui Alix,el scoase planurile pentru o casă pe care o crease unui client din New Hampshire.Deja deveniseră destul de familiarizaţi cu munca celuilalt şi împărţeau mâncarea,ba chiar dormeau în aceeaşi cameră.Chiar şi aşa,ea ezita să spună ceva critic despre proiectul său,dar dacă era să admită,erau extraordinare.Faptul că el,indiferent de schimbările de nume,era acel Jared Montgomery şi venea acum să-i ceară părerea o lăsă fără cuvinte pentru început.

-Nu ai nimic de spus?

-E perfectă,şopti ea,iar exteriorul chiar era.Dar apoi văzu planul interiorului şi se aruncă cu capul înainte.

-Salonul nu este amplasat bine,zise ea şi porniră de acolo.Acum că terminaseră cu planurile,ea se întrebă dacă el se va retrage în casa de oaspeţi şi va lucra singur.El amintise de mai multe ori de o casă în California pe care trebuia s-o proiecteze,iar Alix fu nevoită să se controleze ca să nu spună nimic despre propriul proiect.Dar era ceva personal cu privire la acea capelă pe care o desenase şi nu voia ca ea să fie criticată.Dintr-un impuls,ea scoase valiza de sub pat,o desfăcu şi scoase mica machetă.Era în continuare foarte mulţumită de ea,încât nu ar fi suportat să-i spună cineva că unghiul acoperişului era greşit sau că era prea înaltă ori prea scurtă clopotniţa.Îi plăcea totul fix aşa cum era.

Se ridică în picioare,puse macheta în palmă şi o ţinu spre portretul căpitanului Caleb.

-Ce zici? întrebă ea.Îţi place sau nu?

Sigur că totul rămase în linişte,iar Alix zâmbi la gândul de a primi un răspuns.Se întoarse să pună macheta la loc,dar apoi se uită la portret.

-Dacă îţi place,fă ceva să se mişte.Instantaneu,fotografia înrămată a celor două femei căzu de pe masă şi se lovi de covorul gros.

Pentru un moment Alix simţi că o ia ameţeala din cauza a ce se întâmplase.Ea îşi spuse că fotografia căzută era doar o coincidenţă,dar nici ea nu credea asta.
Se aşeză pe marginea patului,ţinând în continuare macheta.
-Se pare că îţi place,într-adevăr,zise ea.Se bucură că nu primi un răspuns la cuvintele ei
-Şi se pare că locuiesc într-o casă bântuită.Nu prea voia să se gândească la asta.După ce trase de câteva ori aer adânc în piept,se ridică,puse macheta la loc în valiză şi se duse la uşă.Un plic alb,la fel cu cel cu narcisa,fusese împins sub uşă.
-De ce nu mi-ai spus că e ceva aici? zise ea cu voce tare,apoi îşi dădu seama ce făcea.Şi să nu îndrăzneşti să răspunzi.Un răspuns pe zi de la o fantomă e suficient.Ea deschise plicul şi recunoscu scrisul marcant.Ţi-ar plăcea să mergi cu mine să eliberăm o camionetă veche?
Alix nu se putu abţine să nu râdă şi făcu un mic dans în jurul camerei.
-O,da,mi-ar plăcea să merg,zise ea cu voce tare şi dansă spre portretul căpitanului Caleb.Te bucuri de asta? întrebă ea uitându-se spre el.Să nu mai laşi nimic să cadă.Fu mulţumită când totul în cameră rămase la locul său.După ce aşteptă câteva minute ca să se adune,ea coborî.Jared era în salon,citind ziarul.
Toate hârtiile lor şi schiţele fuseseră adunate de pe jos şi puse frumos pe rafturi.
-Ţi-e foame? întrebă el fără să ridice privirea.
-Lihnită.Avem cereale?
-Nu,zise el şi puse ziarul jos ca să se uite la ea.Ei i se păru că vede o sclipire în ochii lui,dar aceasta dispăru rapid.
-Dacă ştii să faci omletă,eu pot să fac pâine prăjită.Toby ne-a trimis nişte gem făcut de ea.
-Acea Toby pe care toată lumea o iubeşte ştie să facă și conserve?
-Şi să coacă prăjituri.Face o plăcintă cu afine care te face să plângi.Cred că pune scorţişoară înăuntru.
-Când vă căsătoriţi voi doi?
-Toby e mult prea bună pentru cineva ca mine.Simt că trebuie să mă port frumos tot timpul.
-Fără răpit de camionete vechi?
-Cu siguranţă nu,zise Jared zâmbind.În vreme ce se îndreptau spre bucătărie,
telefonul lui Alix bâzâi,iar ea se uită la el sperând să fie Izzy,dar era doar o reclamă care încerca s-o convingă să cumpere o maşină la mâna a doua.O şterse.
-S-a întâmplat ceva? întrebă Jared.Ea îi spuse că nu mai primise de mai multe zile nici o veste de la prietena ei,ceea ce era destul de neobişnuit.

-Eşti îngrijorată pentru ea? întrebă el din dreptul frigiderului.
-Nu neapărat,dar mi-ar plăcea să-mi spună ce mai face.Tu ai mâncat?
-Da.Ca de obicei,lucrară împreună ca o maşinărie bine unsă,făcând mâncarea şi punând-o pe masă.Când Alix luă cuţitul,Jared îi întinse untul.El spărsese deja două ouă într-un castron albastru pe care Alix şi-1 aminti ca fiind folosit pentru ouă.Pâinea era în prăjitor,iar Jared punea masa.După câteva minute erau aşezaţi, iar el umplea ceştile cu cafea fierbinte.
-Mi s-a părut că aud voci de dimineaţă,întrebă Alix.Chiar dacă este o minciună, te rog spune-mi că le-am auzit.
-Ce înseamnă asta? Dacă îi spunea tot adevărul,trebuia să amintească şi de capelă,iar ea nu voia să facă asta.
-Doar că iar a căzut o fotografie de pe masă-şi să nu te aud iar cu curentul...
Jared rânji pentru că exact asta avea de gând să spună.
-În casele vechi se întâmplă mereu lucruri stranii,dar,da,în dimineaţa asta a trecut Lexie pe aici.
-Te rog spune-mi că nu m-a văzut adormită pe canapea.
-Ba da şi a vrut să afle toată povestea.
-Şi ce i-ai spus?
-Că m-ai muncit de era să mă omori de oboseală.
-Ba tu ai fost cel care.. ea se opri şi îşi scutură capul.Unde e gemul perfect făcut de Toby?
-Cum am putut să uit? zise el cu ochi râzători şi scoase un borcan din frigider.
Avea o etichetă cu margarete şi pe ea scria cu litere perfecte: Gem de prune maritime-CLW.
-CLW?
-Mă gândesc că sunt iniţialele lui Toby,ridică Jared din umeri.
-Mă gândeam că ştii totul despre ea.
-Muritorii nu pot avea aspiraţii aşa de înalte.Alix scoase un oftat exasperat care se transformă în râs.
-Mi-e frică să fac cunoştinţă cu această fiinţă.Oare aripile nu o deranjează când se mişcă?
-S-a obişnuit cu ele,şi le prinde sub braţ.Eşti gata să mergem?
-Gemul e minunat.Ce sunt aceste prune maritime?
-Sunt fructe sălbatice,iar locurile unde cresc sunt ţinute secret de la o generaţie la alta.
-Bănuiesc că asta înseamnă că tu ştii.
-Nu,dar bărbatul care bântuie această casă ştie.

Alix râse în timp ce ducea farfuria la chiuvetă şi o clătea.
-Unde e camioneta pe care vrei s-o furi şi de ce vrei s-o iei?
-Pentru festivalul narciselor,pentru paradă.
-Pentru Lexie şi angelica Toby? O s-o conducă Wes?
-Nu,eu.
-Credeam că tu nu participi.
-Lexie m-a convins.Nu ai pantofi mai solizi de atât? Mă gândeam că înainte să luăm camioneta,să îţi arate nişte pământ care îmi aparţine.A fost transmis de la un Jared la următorul
-Cine? întrebă Alix fără să clipească.El păru nedumerit o secundă,apoi zâmbi uşor.
-Jared e numele care vine între domnul şi Kingsley.
-Înainte ori după număr?
-Înainte,zise el zâmbind în continuare.De fapt,aşa îmi spun cei mai mulţi oameni.Ei bine,cu excepţia pionilor de la mine din birou şi aceia care sunt aici ca să afle sfaturi înţelepte.
-O,acel Jared.Cel înţelept.El nu e de nasul meu.Devin emotivă numai când mă gândesc la el.
-Cum ar fi cu Jared Kingsley?
-Pe el îl plac,zise Alix privindu-1 în ochi.Pentru o clipă se priviră fix.El fu primul care se uită în altă parte în vreme ce deschidea uşa.
-Schimbă-ţi pantofii şi vino afară.Nu mă face să aştept.
-OK...Jared,zise ea,apoi fugi în sus pe scări către dormitorul ei.Închise uşa şi se sprijini scurt de ea.
-Ei bine,căpitane,zise ea uitându-se la portret,ce zici de nepotul tău şi de mine? Nu răspunde,zise ea iute.Îşi scoase sandalele,deschise dulapul de unde îşi scoase adidaşii şi şi-i puse.Când se ridică se uită la portret şi îşi dădu brusc seama de ceva.Dacă în casă chiar era o fantomă,atunci o cunoscuse pe mama ei.
-Eu sunt fiica Victoriei,zise ea,nu semănăm,poate doar un pic la gură,iar părul îmi este un pic roşu.Nu am talentul ei,dar ea e mama mea.Ea...Se auziră pietricele lovind fereastra,iar ea se duse s-o deschidă şi se aplecă afară.Jared o privea de jos.
-Scrii o carte? Hai să mergem!
-Corectez greşelile pe care le-ai făcut la proiectul vărului tău,durează un pic.Ea închise fereastra.Nu este foarte răbdător,nu-i aşa? Deschise uşa,apoi se întoarse spre căpitanul Caleb şi îi aruncă un sărut.
-Ne vedem mai târziu.

Se grăbi să coboare scările,îşi luă geanta de pe măsuţa din hol şi fugi mai departe.Alix se sui în camionetă alături de Jared şi trânti bine portiera.Acum câteva zile s-ar fi mirat de ce bărbatul acesta faimos şi probabil bogat nu-şi cumpăra o camionetă nouă.Dar cu cât stătea mai mult în Nantucket,cu atât camioneta veche i se părea mai potrivită.El conduse pe o stradă după alta,unele atât de înguste încât îi tăiau răsuflarea lui Alix.Dar Jared nu părea să observe.
-O,la naiba! bombăni el.Alix se uită să vadă ce-1 deranja,dar nu părea să fie nimic neobişnuit.Erau pe o stradă foarte îngustă şi de ei se apropia un SUV negru,dar asta era normal.
-Ce e?
-Un continental,zise el printre dinţi,iar tonul lui făcu termenul să sune aproape malefic.Maşina mare părea la fel cu toate celelalte aşa că de unde dedusese el asta,că era cineva care nu locuia în Nantucket?
-De unde ştii? Răspunsul său fu o privire de genul „*Dar tu cum de nu ştii*?" Puse braţul pe spătarul scaunului,băgă în marşarier şi îşi manevră camioneta într-un spaţiu îngust lângă trotuar.Alix se uită cu interes la celălalt vehicul care trecu,
înăuntru se afla o femeie cu păr strălucitor,o jumătate de duzină de brăţări de aur pe mâini şi cămaşă de in de firmă,cu telefonul mobil lipit de ureche.Când trecu pe lângă ei nu schiţă nici măcar un gest de mulţumire spre Jared care o lăsase să treacă.De fapt,nici măcar nu se uită la ei.
-Asta ţi-a răspuns la întrebare? spuse Jared.În doar câteva zile petrecute pe insulă,Alix se obişnuise cu stilul prietenos şi amabil al locuitorilor,iar nesimţirea femeii aceleia era şocantă.Era de parcă vechea camionetă nici măcar nu exista pentru ea.
-Continentali,făcu Alix pe un ton de mirare.Or să fie mulţi pe aici?
-Oribil,zise Jared când ieşi de pe locul provizoriu de parcare.Şi nici măcar unul nu ştie să conducă.Ei au impresia că stopurile în patru direcţii înseamnă că ceilalţi şoferi trebuie să oprească pentru a-i lăsa să treacă fără măcar să încetinească.Alix spera ca el să glumească.Restul drumului ea privi pe fereastră.
Se îndoia că avea să se obişnuiască vreodată cu frumuseţea caselor din Nantucket.În cele din urmă o cotiră de pe un drum pavat pe un drum de pământ.
În jur se aflau tufişuri şi pini înalţi care arătau ca nişte bonsai după ce au luat steroizi.
-Vântul a făcut asta? întrebă ea.
-Da.Ne aflăm pe coasta de nord,unde s-au aşezat primii englezi.
-Unde au locuit străbunii tăi? El aprobă din cap.
-Şi-au construit casele în apropiere,dar apoi portul s-a închis după o furtună

mare,aşa că s-au mutat.
-Iar portul înseamnă totul.
-Nu,marea înseamnă totul,zise el,după care cită: *„Două treimi din acest glob terestru aparţin celui din Nantucket; pentru că marea este a lui,o stăpâneşte,aşa cum împăraţii stăpânesc imperii.*" Asta a spus Melville despre noi.
-A,da.Moby Dick.În care ridicau în slăvi uciderea balenelor.
-Nu familia noastră,zise Jared în timp ce oprea motorul şi cobora din camionetă.
-Aşa e.Căpitanul Caleb făcea comerţ cu China.De ce n-a continuat?
Sau a făcut-o?
-Războaiele opiumului,zise el.Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.Cât de mult...? El se întrerupse pentru că îi sună telefonul.Îl scoase din buzunar şi se uită în ecran.
-Scuze,dar trebuie să răspund.Marea e încolo.
-Sigur,zise ea.
În faţa ei se afla o potecă,iar ea o porni pe ea.Plante le din jurul ei păreau aspre şi rezistente.Cam ca oamenii din Nantucket,se gândi ea şi încercă să-şi imagineze ce văzuseră primii colonişti.Chiar trebuia să mai citească despre istoria insulei.La capătul potecii se afla una dintre multele plaje superbe cu nisip care înconjurau insula şi cu care văzuse numeroase fotografii.Ea nu fusese niciodată o mare amatoare de plajă,care să stea în soarele arzător şi să se prăjească nefăcând nimic,dar pe această plajă omul putea,ei bine,să gândească.
-Îţi place? Ea ridică privirea şi îl văzu pe Jared stând lângă ea,privind spre ocean.
-Da,îmi place.Aici a fost o casă?
-Haide,zise el.O să-ţi arăt.Ea îl urmă pe o potecă îngustă care fusese croită printre tufe mici şi rezistente şi observă nisipul de dedesubt.Bănuia că oriunde săpai pe insulă dădeai de nisip.El se opri într-un loc mare,curăţat,pe care se mai vedeau doar câteva urme care arătau că acolo fusese o clădire.
-Casa a fost mutată?
-Arsă.
-De curând?
-La începutul anilor 1800.Ea se uită la el,iar Jared se duse spre un pin înalt şi se aşeză pe un covor de ace moi.Alix se aşeză alături,dar nu prea aproape.Se gândea că el era foarte serios.
-Voiai să-mi vorbeşti despre ceva?
-Da,dar mai întâi,ştii conversaţia telefonică de adineauri? A fost cu asistentul meu din New York.

-Trebuie să te întorci,zise ea înainte să aibă timp să gândească.
-Nu.El îi zâmbi.Se părea că ea nu dorea ca el să plece.
-Şi ce a spus asistenta? Alix era un pic ruşinată de felul în care pusese întrebarea.
-El,asistentul pe numele lui Stanley.Care poartă papion şi este un model de eficienţă.L-am rugat să afle despre prietena ta Izzy.
-Serios? zise ea surprinsă.
-Da,iar Izzy e în Insulele Virgine americane.
-Glumeşti.
-Stanley nu glumeşte niciodată.Şi nici nu face greşeli.A sunat-o pe mama lui Izzy,iar aceasta a spus că mama lui Gary...
-Mama lui Glenn.
-Mama lui Glenn o înnebunea pe Izzy atât de tare,încât acesta a dus-o într-o excursie ca să scape.
-Nu e singura vinovată.Mama lui Izzy nu e nici ea prea uşor de mulţumit.
-Asta mi-a spus şi Stanley.Se pare că Glenn le-a spus părinţilor lui ca şi ai lui Izzy că nu vor fi invitaţi la nuntă dacă o mai zăpăcesc de cap pe Izzy,aşa că în final ambele perechi de părinţi au plătit pentru excursie.Însă mobilul lui Izzy nu funcţionează pe insule,iar să sune de la hotel e foarte scump.
-Ea şi Glenn nu sunt bogaţi,iar Izzy n-ar vrea să mărească nota de plată pentru părinţii lor.
-Aşa m-am gândit şi eu,aşa că Stanley a aranjat ca un telefon internaţional preplătit să fie livrat la hotelul prietenei tale.Ar trebui să te sune în curând.
Alix rămase pe loc uitându-se la el.El avea capul întors,aşa că nu-i vedea decât profilul.
-Încă un gest cumsecade din partea ta,zise ea blând.Şi o să-ţi plătesc pentru telefon.
-O să fie un cadou de nuntă,plus că i-am dat lui Stanley ceva de făcut.
-Mulţumesc,zise ea.Mulţumesc mult de tot.Ea se aplecă să-l sărute pe obraz,dar el îşi întoarse capul,iar ea se aşeză la loc.OK,se gândi.Prietenie.Trebuia să-şi amintească că asta era ce voia el
-Tu tot faci gesturi frumoase pentru mine,zise ea.Flori şi acum telefonul.Nu ştiu cum să te răsplătesc.El rămase tăcut o vreme.
-Ai citit testamentul mătuşii mele?
-Nu.Mama m-a sunat şi mi-a dat numărul avocatului.Ea zicea că avea nişte veşti spectaculoase pentru mine şi că o să mă bucur nespus.
-Asta sună chiar ca Victoria,zâmbi Jared uitându-se la ea.

Din glasul lui răzbătea atâta afecţiune încât Alix simţi cum o cuprinde un val de gelozie.Încercă să-1 suprime,dar îi trecu prin cap că poate mama ei era motivul pentru care Jared Kingsley îi refuza apropierea.Era exact ce spusese Izzy când văzuse prima dată camera Victoriei.Dar Alix împinse gândul undeva într-un colţ îndepărtai al minţii.

-Înţeleg că avocatul nu ţi-a spus despre Valentina,zise el.

-Tu ai amintit de numele ăsta,dar nu ştiu nimic despre ea.

-Bunicul meu...Jared se opri.Ştii portretul din dormitorul mătuşii Addy? Vreau să spun-din dormitorul tău?

-Al căpitanului Caleb? Cred că da,ar fi bunicul tău,chiar dacă mai de departe în timp.

-Al cincilea străbunic,zise Jared.Vrei să-i auzi povestea?

-Chiar foarte mult.Zona în care se aflau era liniştită,ei şedeau sub copacul îndoit cu soarele luminând locul unde fusese casa.

-Valentina Montgomery era de pe continent,zise Jared.A venit aici în vizită pe la 1800 şi ceva ca să-şi viziteze o mătuşă bătrână care se căsătorise cu un căpitan de navă din Nantucket.Mătuşa era văduvă şi invalidă,iar Valentina avea grijă de ea.Jared îi povesti cum frumosul căpitan Caleb Kingsley nu se afla pe insulă la sosirea Valentinei.Era plecat într-unul dintre cele patru voiaje către China prin intermediul cărora reuşise să-şi facă un nume aducând mărfuri de foarte bună calitate şi vânzându-le la preţuri mari în magazinele de pe Coasta de Est.

-Avea gust,zise Jared.Asta îl deosebea de ceilalţi şi l-au ajutat să se îmbogăţească.El îi explică cum ceilalţi care băteau drumul Chinei se întorceau cu cele mai ieftine mărfuri ca să scoată cel mai mare profit.Dar Caleb alegea mereu frumuseţea,iar rezultatul fu că la 33 de ani era bogat.Era premiul cel mare pe o insulă plină de văduve.

-El şi Valentina s-au îndrăgostit şi trebuiau să se căsătorească,zise Jared,însă Caleb a vrut să plece într-un ultim voiaj.

-Dar voiajele acelea durau mai mulţi ani,nu? întrebă Alix.

-Puteau să dureze între trei şi şapte ani.

-Atunci s-au înţeles să aştepte până când el se întorcea?

-Da,zâmbi Caleb.Dar nu au aşteptat chiar cu toate.Când Caleb a plecat,el nu ştia însă că Valentina era însărcinată cu primul lor copil.

-O,Doamne,spuse Alix.Şi ce a făcut? Jared nu putea să-i spună lui Alix că auzise povestea toată viaţa lui şi indiferent de câte ori i-o povestea bunicul,de fiecare dată era spusă cu pasiune şi furie.

-Valentina s-a căsătorit cu Obed Kingsley,vărul lui Caleb.

Nimeni nu ştie sigur de ce,dar se presupune că voia să-i dea copilului numele de Kingsley.Sau poate că a făcut-o ca să poată rămâne pe insulă şi să-şi crească copilul aici.Sau...
-Sau ce?
-Poate că era şantajată sau ameninţată în vreun fel.Vezi tu,Valentina avea reţeta pentru săpunul Kingsley.Descoperise o modalitate de a folosi glicerina pentru a fabrica un săpun delicat şi transparent-asta în vremurile în care baza pentru săpun era leşia.
-Numai gândul la asta şi mă apucă mâncărimea,zise Alix.
-Valentina făcea săpunul deja de câţiva ani şi îl vindea în magazinul lui Obed.
După ce s-au căsătorit,el a început să producă săpunul la scară mare şi să-1 exporte de pe insulă spre vânzare.Orice altceva ar fi fost,era un om de afaceri foarte bun.Alix observă tonul dispreţuitor al lui Jared.Parcă voi bea despre evenimente recente.
-El avea nevoie de un produs care se vindea,îl încurajă Alix să continue.
Din tonul lui îşi putea da seama că povestea avea un sfârşit tragic.Dar,pe de altă parte,să trebuiască să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu-1 iubeai doar ca săi dai copilului tău un nume era deja destul de tragic.
-Săpunul...? începu ea,dar el ezită.Din nou ea se gândi la romanul mamei ei despre imperiul clădit pe baza producţiei unui săpun.Era vorba tot de un săpun transparent,parfumat cu iasomie,care adusese familiei o avere uriaşă.Dar oare romanul nu fusese scris din perspectiva celei de-a doua soţii?
-Ce s-a întâmplat cu Valentina?
-Nu ştim,zise Jared.Ea a dat naştere unui băiat pe care 1-a numit Jared Montgomery Kingsley,iar...
-El a fost primul?
-Într-adevăr,zise Jared.
-Ce s-a întâmplat când s-a întors căpitanul Caleb şi şi-a găsit iubita căsătorită cu vărul lui?
-Caleb nu s-a întors.Era într-un port din America de Sud cu nava avariată a cărei reparaţie urma să dureze luni de zile când a apărut fratele lui pe o altă navă.
-Cei din Nantucket stăpâneau oceanele.
-Aşa e.Chipul lui Jared era serios.Fratele lui Caleb era în drum spre casă şi oprise să se întâlnească cu fratele lui.Au făcut schimb de veşti,iar Caleb a aflat că Valentina născuse un fiu la şase luni de la căsătorie.Caleb ştia că băiatul era al lui şi înţelesese de ce se căsătorise cu Obed.Voia să plece acasă imediat,aşa că 1-a convins pe fratele mai mic să facă schimb de nave.Nava lui Thomas era mai

rapidă decât cea a lui Caleb şi era gata de plecare.Caleb şi-a scris testamentul prin care lăsa totul Valentinei şi fiului lor,apoi a pornit spre casă pe nava fratelui său.Dar a nimerit într-o furtună şi nava s-a scufundat cu tot echipajul de la bord.Abia după un an Thomas s-a întors cu nava lui Caleb plină cu bunuri valoroase din China,care aparţineau Valentinei şi fiului lor.Ei s-au mutat de aici într-o casă pe Kingsley Lane şi un an mai târziu Valentina nu mai era.
Dispăruse.Obed zicea că a fugit şi l-a lăsat cu fiul ei.Dar nimeni nu a văzut-o pe Valentina părăsind insula.Unii chiar se îndoiau că plecase,dar nimeni nu a avut vreun motiv să nu-l creadă pe Obed.Toată lumea îl compătimea,iar câţiva ani mai târziu,el s-a recăsătorit.
-Aşadar copilul a moştenit totul.
-Totul.Iar Obed şi a doua sa soţie nu au avut copii,prin urmare şi săpunul Kingsley i-a revenit tot băiatului.Era un tânăr foarte bogat.
-Dar fără părinţi,zise Alix.Nu chiar aşa de bogat până la urmă.
Jared se întoarse spre ea cu un zâmbet frumos pe chip.
-Ai dreptate,zise el.Nimic nu poate compensa o asemenea pierdere.
Preţ de o clipă se priviră în briza blândă a mării care înconjura insula,dar apoi Jared se ridică,iar momentul se şterse.
-Tu trebuie să afli ce s-a întâmplat cu Valentina,zise el.
-Eu trebuie să ce? întrebă Alix după ce se ridică.
-Tu trebuie să afli ce s-a întâmplat cu Valentina.Este marele mister al familiei Kingsley.
-Femeia asta a dispărut în urmă cu peste două sute de ani.Cum pot eu să aflu ce s-a întâmplat atunci.Jared porni din nou pe potecuţa care ducea înapoi spre camionetă,cu Alix imediat în urma lui.
-Habar n-am,zise el.Mătuşa Addy a lăsat cutii întregi de hârtii adunate de pe la diferite rude,dar nimeni nu a putut afla nimic.Ea susţinea că secretul a murit odată cu Obed.Ajunseseră la camionetă.
-Lasă-mă să înţeleg mai bine,zise Alix.Strămoşii tăi şi-au petrecut ani de zile încercând să rezolve misterul şi nu au putut şi acum vor ca eu-nici nu îndrăznesc să spun-,care sunt de pe continent,să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu ea? Aşa e?
-Fix aşa.Te prinzi repede.Dar eu m-am prins că eşti deşteaptă,cam nerăbdătoare din când în când şi din cauza asta greşeşti,dar minte ai.
-Eu nerăbdătoare? Tu aruncai cu pietricele în geam de dimineaţă ca să mă grăbeşti.
-Mă temeam că purtai o conversaţie prea lungă cu căpitanul Caleb care-ţi place

aşa de mult.
-I-am spus să tacă.
-Vorbeai cu el? făcu Jared ochii mari.
-I-am aruncat doar un sărut.Relaţia noastră e doar de natură fizică.
-Pun pariu că i-a plăcut,bombăni Jared în timp ce se urca în camionetă.
Ea şedea tăcută,gândindu-se la ce îi spusese el,aşa că Jared întoarse camioneta şi ieşiră din nou în drumul asfaltat.Ea se gândea atât de concentrată la ce îi spusese el,încât aproape că nu băga în seamă ce făcea el.
Nu se putea gândi decât la povestea pe care tocmai o auzise.Doi oameni profund îndrăgostiţi,dar care au fost de acord să mai aştepte ani întregi ca să se căsătorească.Alix nu-şi putea imagina cum s-ar putea întâmpla asta în vremurile moderne.Cel puţin Caleb şi Valentina reuşiseră să petreacă un pic de timp singuri.Oare să se fi întâmplat în noaptea dinaintea plecării sale? O noapte sălbatică,pasională? Poate că deciseseră să aştepte până se întorcea Caleb din călătorie,dar în ultima noapte,Valentina s-a strecurat în dormitorul lui,şi-a desfăcut corsetul şi...
-Am ajuns,zise Jared.Pari cu gândul foarte departe.Alix se smulse din transă şi se uită afară să vadă o casă nouă,relativ modernă şi în mod clar nu o creaţie Montgomery.În spatele casei,marea se întindea cât vedeai cu ochii.
-Mă gândeam la povestea pe care mi-ai spus-o.Mama a scris o carte despre un bărbat care a construit un imperiu din producţia de săpun.
-Aşa a făcut? întrebă Jared.Ţi-a spus de unde a luat reţeta?
-Nu-mi amintesc.A trecut prea multă vreme de când am citit cartea,dar parcă îmi amintesc de o a doua soţie.Sally?
-Susan,zise Jared şi o privi atent.Nu că mama ta ar acrie despre familia mea.
Alix era pe cale să facă o remarcă sarcastică despre mama ei petrecând atât de mult timp în Nantucket,iar el necrezând că ea scria despre familia lui.Dar se opri pentru că-şi dădu seama dintr-odată că lui Jared nu-i plăcea ideea că trecutul familiei sale cu pasiunile şi indiscreţiile fiecărui membru să fie publicate şi răspândite în toată lumea.
-Cum se cheamă cartea despre săpun? întrebă el.
-Pentru totdeauna pe...Ea se uită la el.
-Pe ce? Făcut bule? El nu era amuzant.De fapt,părea absolut dezgustat.
-Mare,zise ea blând.Pentru totdeauna pe mare.
-Grozav,bombăni el,iar nava mea e...
-PE MARE PENTRU TOTDEAUNA,zise Alix cu înţelegere în glas în timp ce se gândea: „*Vai,mamă,ce ai făcut?”*

-Ar putea fi o coincidenţă,săpunul Kingsley a fost o chestie foarte importantă,şi poate mama...Jared se uită la ea cu privirea umbrită.
-Chiar crezi că e o coincidenţă?
Alix încercă să spună că ar fi putut fi,dar se răzgândi.
-Cred că mama mea şi-a petrecut o lună în fiecare an cu mătuşa Addy descosând-o despre istoria familiei Kingsley.Iar apoi mama şi-a petrecut următoarele unsprezece luni transformând poveştile în bestsellere.Asta cred.
Jared părea că voia să-i răspundă la asta,dar apoi deschise uşa camionetei şi coborî.Alix se gândi că el ştia mult mai multe despre asta decât admitea.
-Haide,zise Jared.Trebuie să luăm camioneta veche.Alix mai avea o sumedenie de întrebări,dar îşi dădea seama că nu va primi acum răspuns la ele.
-N-are cum să fie mai veche decât camioneta ta.El zâmbi uşor.
-E chiar mai veche decât mine.
-Un adevărat obiect antic,zise Alix şi se grăbi să-1 urmeze.
Ea crezu că el avea să râdă de gluma ei,dar în schimb el se uită la ea într-un fel care sugera că ar fi vrut să-i arate cât de bătrân era.Privirea lui era destul de intimidantă,dar ea îşi aminti ce spusese femeia de la magazinul de băuturi,că nu trebuia să-1 lase pe Jared s-o dirijeze.Alix se îndreptă de spate şi îi întâlni din nou privirea cu o expresie de genul *„Hai,arată ce poţi*!”Avu satisfacţia să-1 vadă zâmbind un pic înainte de a-şi întoarce iarăşi capul.Ea îi urmă paşii lungi pe poteca cu pietriş spre garaj.Când ajunseră acolo,el ridică capacul instalaţiei de alarmă şi introduse codul,iar uşa începu să se ridice.Alix se uită la casă.
-O fi el prietenul tău,dar nu tu ai proiectat casa asta.
-Am proiectat-o pe cea din Arizona.
-Casa Harwood? Ea rămase fără suflu.
-Exact.
-O! exclamă Alix.E una dintre favoritele mele.Casa aia pare că se ridică din deşert,că e parte din deşert.
-Aşa şi trebuie.Încă mai am cicatrice pe spate din pricina faptului că m-am zgâriat de un cactus.Mai rău decât să te zgârie un cârlig de pescuit.Ea îl urmă în garaj.
-Deci ţi-ai petrecut timp acolo studiind terenul? Cât ai stat? Ai avut dificultăţi să-1 convingi pe proprietar să accepte acoperişul în pantă? De regulă acolo acoperişurile sunt drepte,dar al tău...ea se opri pentru că Jared o privea încruntat.
-Suntem pe insulă,zise el.
-Dar tocmai ne-am petrecut zile întregi proiectând case împreună şi...
Cum el continua să o privească fix,Alix nu se putu abţine să nu râdă.Bine,bine,ai

câştigat.Nu mai lucrăm.Trebuie să mă gândesc la Valentina şi la fantoma care tot aruncă lucruri pe jos,asta când nu mă sărută,plus că mai e şi nunta lui Izzy pe care trebuie s-o organizez.Faptul că nu sunt cercetător profesionist şi cu siguranţă nici organizator de nunţi nu pare să deranjeze pe nimeni.
-Toată lumea are mare încredere în tine.Ce zici de camionetă? Dacă poţi să te opreşti din văicărit suficient de mult încât să te uiţi la ea.
El avea dreptate,nici măcar nu se uitase la camionetă.Era veche,cu aripile rotunjite şi jante albe,plus un radiator mare în faţă.Era probabil din anii 1930 şi arăta absolut impecabil,iar vopseaua albastră era atât de strălucitoare că părea udă.
-Frumos.Ea îşi trecu mâna peste o aripă.Şi o să te plimbi cu ea la paradă?
Nu prea îi venea să întrebe cine va mai merge cu el.
-Da,eu o s-o conduc,zise el şi se uită la ea prin geamurile camionetei.Toby şi Lexie o să te ajute cu nunta.Iar eu pot să te ajut cu hârtiile bunicului.Dacă vrei să le studiezi,desigur.Testamentul mătuşii Addy spune că nu eşti obligată.
Ea nu-şi putu stăpâni un mic tremur de bucurie la gândul că ei vor continua să lucreze împreună.Îi veni o idee.
-Ştiu că a fost o mare tragedie ce s-a întâmplat cu Caleb şi Valentina,dar totul s-a petrecut atât de demult! Ce importanţă mai are acum?.
Jared îşi feri privirea şi se părea că avea dificultăţi în a găsi un răspuns.
-E vorba despre săpun? întrebă ea.
-Săpun?
-Dacă ai putea dovedi că eşti moştenitorul reţetei,asta ar însemna că încă mai deţii compania? Ochii ei se măriră.Sau încă mai deţii marca? Jared zâmbi.
-Fratele mătuşii Addy,Al Cincilea,a vândut compania cu reţetă cu tot,apoi a cheltuit toţi banii.El înălţă capota camionetei şi se uită la motor.
Alix stătea lângă el.Motorul era la fel de curat ca şi exteriorul vehiculului,dar ea nu se uita la astea.Oare una dintre cărţile mamei ei nu era despre un ticălos simpatic care a irosit averea familiei? Ea îşi întoarse gândurile în prezent.
-De ce vrea toată lumea să afle ce s-a întâmplat cu Valentina?
-Poate că mătuşa Addy i-a promis lui Caleb că va afla.Cine ştie?
-Nu era chiar aşa de bătrână.Alix îl urmă spre spatele camionetei.Ia stai un pic. Doar nu crezi ce spunea Dilys despre mătuşa Addy care vorbea cu o fantomă, nu-i aşa? El ridică privirea de la camionetă.
-Vrei să vezi şi interiorul casei?
-Iar încerci să mă opreşti să pun întrebări despre familia ta? Sunt aşa de multe secrete?

-Walt Harwood m-a rugat să proiectez un dormitor în casa asta pentru nepotul său.E ca interiorul unei vechi baleniere.Sau versiunea de film a unei baleniere.
Iar fotografiile camerei nu au fost puse într-o carte.
Alix voia foarte tare să afle mai multe despre Valentina şi Caleb,ba chiar şi despre Obed.Şi mai voia să ştie sigur cum reuşise mama ei să afle aşa de multe despre familia Kingsley.Oare mătuşa Addy să fi ştiut atât de multe despre familie? Mergând înapoi până în anii 1700? Nu părea verosimil.Şi de ce fusese Alix rugată să efectueze aceste cercetări? De ce nu mama ei? Dar mama ei ar fi angajat probabil pe cineva de la Muzeul Smithsonian.
Dar oricât de tare îşi dorea Alix să pună întrebări,ştia că aceasta putea fi unica şansă de a vedea o cameră,un interior creat de Jared Montgomery.Ea ştia că el încerca să-i distragă atenţia,dar chiar şi aşa...
-Am un Nikon cu 16 mega pixeli în torpedoul camionetei,zise el.Poţi să faci câte poze vrei.Alix se uită la el.
-Crezi că prietena ta Izzy va vrea să le vadă? o întrebă el.
-Bine,ai câştigat,zise Alix.Arată-mi camera.Ai făcut multe interioare?
-Suntem pe insulă,spuse el.Fără întrebări.
-Ştii că eşti ticălos,nu?
-Da,mă străduiesc,răspunse el şi o luă înainte.Alix îl privi cum se îndepărta şi fu de acord.Chiar se străduia.
Lui Alix interiorul casei i se păru foarte banal.Avea ferestre mari cu vedere la mare şi era drăguţă,dar casa nu avea absolut nimic unic sau interesant.Mulajele rotunde erau insipide,iar lemnăria parcă provenea dintr-un catalog al unei fabrici de cherestea.Dar,observă ea,dulapurile din bucătărie erau foarte scumpe,produse în Germania,blatul de granit avea fosile în el şi toate plăcile de faianţă erau manufacturate.Pentru ea era ciudat că pereţii erau din rigips,dar marmura era de Carrara.Ea se uită la Jared.
-Te superi dacă întreb cât a plătit prietenul tău pentru casa asta?
-Douăzeci de milioane.Alix avu nevoie de câteva clipe ca să reuşească să închidă gura.
-De dolari americani? Douăzeci de milioane?
-Exact.
-De ce Dumnezeu a costat aşa de mult?
-Pentru că e în Nantucket.
-Ştiu asta,dar dacă am fi în Indiana...
-Dacă am fi în Indiana,n-ar costa nici un milion zise el,dar e în Nantucket.
-Da,şi e la mal,dar douăzeci de milioane nu e cam mult?

-Nu,dacă e o casă în Nantucket,zise el ferm.
-OK,făcu ea,cât ar costa casa asta dacă ar fi,să zicem,în Martha's Vineyard?
-Cine e ea?
-Nu ştiu cine a fost Martha.Vorbesc despre insula aflată la circa treizeci de mile de aici.
-N-am auzit de locul ăla.El se întoarse şi porni pe coridor.
Alix rămase o clipă locului,clătinând din cap,dar apoi îl urmă pe scări în sus ca să vadă camera pe care o crease să fie cabina unui căpitan de balenieră.

CAPITOLUL 11

Când ieşeau din casă,pe verandă,Alix se împiedică şi îi căzu lui Jared în braţe.
Făcuse cam cincizeci de fotografii camerei create de el-era încântătoare-şi se uita la ele în afişajul aparatului.Era aşa de absorbită de fotografii încât nu se uită pe unde umbla şi nu observă că ajunsese la marginea verandei.
Jared probabil că observase ce se întâmpla ori poate că avea reflexele unei cobre.Braţele lui o prinseră înainte să cadă cu faţa înainte şi cu nasul în pământ.
Preţ de o clipă rămaseră aşa,Jared ţinând-o ridicată astfel încât picioarele ei nu atingeau pământul,cu ambele braţe în jurul ei.Alix ţinea cu o mână camera,iar cealaltă pe spatele lui.Singurul lucru sigur atunci în viaţa ei era că voia ca el s-o sărute.Ochii ei coborâră pe buza lui de jos şi în minte îi apărură cuvinte din poemul ei,precum „suculentă” şi „vârful limbii” şi „s-o absorb”.Cuvinte şi senzaţii anticipate care îi năpădiră mintea şi trupul.
Ea îi simţi respiraţia pe buze.Respiraţii amestecate,se gândi ea.Nu se putu abţine să nu se apropie de el până când buzele lor nu mai erau decât la milimetri distanţă.Se uită în ochii lui,iar aceştia erau ca un foc albastru,ca o explozie pe cale să se petreacă.Dacă ar fi fost oricine altcineva,ea ar fi redus distanţa minusculă dintre buzele lor,dar cu bărbatul acesta avea îndoieli.
Un pescăruş ţipă ascuţit în apropiere,iar transa fu întreruptă.
Jared o aşeză la loc pe pământ cu o bufnitură care-i făcu lui Alix dinţii să clănţăne.Din secunda în care se despărţiră,el se îndepărtă repede spre mare.Alix făcu un pas în spate şi se aşeză pe verandă.Nici dacă ar fi pălmuit-o,n-ar fi
rănit-o mai tare.Îşi îngropă faţa în mâini și încercă să-şi liniştească bubuiturile inimii.Îşi aminti de o conversaţie pe care o auzise în urmă cu câţiva ani între tatăl ei şi un amic de-al lui.
-Adevărata bucurie a tinereţii este că eşti atrăgător pentru oricine,spusese prietenul tatălui ei.Dar când ajungi la vârsta noastră,fiecare an înjumătăţeşte numărul.

-Şi unde ai ajuns acum? La 15 procente din populaţie?
-Ai fost mereu un optimist.Ambii bărbaţi se amuzaseră copios.
Când Alix auzise asta avea în jur de douăzeci de ani,ceea ce însemna că tatăl ei se apropia de cincizeci.Nu se gândea că acum,la 26 de ani era bătrână,dar îşi dădea seama că nu era atrăgătoare pentru orice bărbat.Şi cu siguranţă nu pentru Jared Montgomery Kingsley al Şaptelea.Se ridică şi trase aer în piept.Nu putea să continue să suspine după cineva care nu o voia.Cu cât mai repede înceta să-şi mai închipuie lucruri nebuneşti despre ea şi acest bărbat faimos,cu atât mai bine.
Ea se uită spre mare şi îl văzu stând cu umerii drepţi,de parcă încerca să se apere de un atac.Postura lui de autoapărare o făcu să se simtă prost.Îşi reaminti că insula asta era căminul lui,un loc unde putea să scape de studenţii curioşi care îl urmăreau peste tot.Avu nevoie de curaj,dar se duse până la el şi se opri în spatele lui.El nu se întoarse.
-Îmi cer scuze pentru asta,zise ea blând.N-o să se mai întâmple.
El rămase cu spatele,dar scoase un oftat,ca de uşurare.Alix nu se putu abţine să nu-1 compătimească.Cât de oribil trebuie să fie pentru el să se afle într-o aulă plina cu studenţi şi fiecare să vrea ceva de la el.
-Prieteni? întrebă ea şi întinse mâna.Când se întoarse s-o privească,Alix trase aer în piept,surprinsă.Ea se aşteptase la o privire tristă,dar în schimb văzu din nou focul albastru.Clocotitor.Atât de fierbinte încât trebui să se controleze ca să nu facă un pas înspate.Dar acesta dispăru la fel de repede cum apăruse.În secunda următoare el zâmbea de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.
-Nu ştiu cum îţi e ţie,zise el,dar eu sunt lihnit de foame.Vrei să mergem la Lexie să mâncăm de prânz? Porni spre camioneta antică.
-Asta înseamnă că o s-o cunosc pe angelica Toby? întrebă Alix grăbindu-se în urma lui.Ea spera că vor putea să revină la vechea camaraderie de care se bucuraseră în ultimele zile.El se opri cu mâna pe clanţa vechii camionete.
-Cu o singură condiţie.Alix rămase fără suflare.Ce avea să-i ceară? Să-şi ţină mâinile acasă?
-Care?
-Că o să mă ajuţi cu casa din L.A.al cărei proiect e întârziat.Tim mi-a mai scris un e-mail.Vor să vadă proiectul cât mai repede.
-Oh,zise Alix urcându-se în camionetă.Oh!
-E un oh bun ori un oh rău? se interesă el suindu-se la volan.
-Eu sunt studentă,iar tu eşti...el.Ce crezi că înseamnă asta?
-Că ar trebui să-mi fac singur munca?
Alix se bucură că începuse din nou s-o tachineze,iar tensiunea dintre ei

dispăruse.
-Ai fotografii ale terenului?
-Am un 3D al terenului de 12 acri,inclusiv copacii existenţi şi o formaţiune stâncoasă mare.Mă gândeam...
-Ca unul dintre ziduri să fie parte din stâncă? întrebă ea.
El băgă în marşarier,dar se opri să se uite la ea-iar acea privire era exact ca aceea pe care o avea tatăl ei când era mulţumit de ea.
-Te-ai gândit la acelaşi lucru? întrebă ea.
-Exact.Dar nu mă pot hotărî asupra intrării.Ce pot să fac ca să se asorteze cu peretele de stâncă? Poate...se întrerupse când sună mobilul lui Alix.
Ea îl scoase din geantă şi se uită la ecran.
-Număr necunoscut,zise ea.Era întotdeauna prevăzătoare cu astfel de apeluri.
-Ar putea fi prietena ta.Alix răspunse.
-Alo?
-Îmi pare aşa de rău! izbucni Izzy.Îmi pare aşa de rău că am dispărut,dar Glenn a făcut o criză.A fost minunat! Niciodată n-am fost mai îndrăgostită de el în toată viaţa mea.Am crezut că el şi cu taică-său o să se bată,dar Glenn s-a impus,iar mama lui a încetat să mă mai bată la cap cu cine ar trebui să participe la nunta mea!Alix se uită la Jared şi îi făcu semn că era Izzy.El zâmbi văzând cât era de fericită.
-Ce e cu mama ta?
-S-a ocupat tata de asta,zise Izzy.El a fost foarte amuzant.A zis că tânărul meu cavaler 1-a speriat de moarte şi că,deşi mama îl speria şi ea,Glenn era mai mare.
-Tipic pentru tatăl tău.
-Şi pentru al tău.Ştii că l-a sunat pe tata şi i-a zis...? Ei bine,nu ştiu ce i-a zis,dar asta a declanşat totul,iar...O,Alix,am vorbit numai despre mine.Tu ce faci?
-Foarte bine,zise ea,dar mi-e teamă că nu m-am ocupat prea mult de nunta ta.
-Este în ordine.Eu m-am ocupat şi o să-ţi scriu despre asta.Ştii că eu şi Glenn suntem în Insulele Virgine acum?
-Da,ştiu.
-A fost ideea tatălui tău,dar părinţii noştri au plătit pentru asta.
-Tata a ajutat? Alix se uită la Jared,care ridică din sprâncene.
-Da,iar când telefonul meu nu a mers aici,l-au trimis pe ăsta la hotel.
-De fapt,asta a fost...
-Sunt însărcinată.
-Ce?! exclamă Alix.
-De asta tot plângeam în Nantucket.Hormonii,ştii tu.Iar acum nu fac decât să

vomit.Eu...Izzy se opri pentru că Alix scoase un chiot de fericire.
-Eşti sigură? Jared se uită întrebător la Alix,iar ea îi făcu un semn mare de rotund peste burtă.
-Da,da,zise Izzy.Dar numai tu şi Glenn ştiţi.
-I-ai spus lui înaintea mea? exclamă Alix.Ce fel de prietenă cea mai bună eşti tu? Izzy râse.
-Mi-e dor de tine! L-ai întâlnit deja?
-Jared e chiar aici.Vrei să vorbeşti cu el? Alix ţinu telefonul la urechea lui Jared.
-Felicitări,Izzy,zise Jared.Scuze că am tras cu urechea,dar suntem împreună în maşină,aşa că n-am avut de ales.Aşteptă în linişte un răspuns,dar nu se auzi absolut nimic.Se uită la Alix şi ridică din umeri.Ea luă telefonul înapoi.
-Izzy? Nici un răspuns.
-Izzy? Eşti acolo? Linişte.Alix se uită la telefon.
-Cred că s-a întrerupt.
-Sunt aici.Alix duse telefonul înapoi la ureche.
-Eşti acolo? N-ai auzit ce a spus Jared?
-J...reuşi să şoptească Izzy,dar nu mai mult.
-Jared,făcu Alix.Jared Kingsley acasă.Jared Montyomery pentru continentali,dar ei nu contează.El îi zâmbi aprobator.
-Eşti în maşină cu el chiar acum? Vocea lui Izzy era urât de slabă,încât Alix abia o auzea.
-Da,e o camionetă veche.Din anii 1930? se uită ea întrebător la Jared.
-Un Ford din 1936,zise el.
-El vorbeşte chiar acum? şopti Izzy.
-Nu te aud!
-Voi doi v-aţi cuplat? întrebă Izzy.
-Prieteni,zise Alix.Colegi.Cu câteva minute în urmă Jared m-a rugat să-l ajut să facă proiectul unei case pentru care a primit comandă.O să folosim o stâncă aflată pe teren drept perete pentru o parte a casei.
-Tu şi...şi...
-Jared,zise Alix.Sau doar Kingsley.Dar cred că uneori i se zice Al Şaptelea.Se uită din nou întrebătoare la el,iar el aprobă din cap.
-Cred că trebuie să mă întind.Sunt prea multe noutăţi deodată.Alix?
-Da?
-Cum e ţevăria în casa aia veche? Ea îşi aminti de fantezia lui Izzy despre ţeava spartă şi cum el şi Alix erau udaţi până la piele.
-Ţevile sunt în regulă şi nu e nici o primejdie să se spargă vreuna.

Zicând asta,nu se putu abţine să nu se uite la trupul lui Jared.El tocmai lua un viraj,având faţa întoarsă de la ea.Cu siguranţă că se menţinea în formă.Abdomen plat,coapse puternice.El îndreptă volanul,iar Alix se uită în altă parte.
-Alix,zise Izzy.Câteodată ţevile vechi pot fi făcute să plesnească dacă pui destulă presiune pe ele.
-Da,dar presiunea poate să le facă şi să explodeze şi să distrugă toată casa.Izzy?
-Da.
-I-am spus lui Jared că eram îngrijorată pentru tine,aşa că l-a rugat pe asistentul lui să o sune pe mama ta să afle ce se întâmplă.Şi Jared e cel care a aranjat să-ți fie trimis telefonul la hotel şi el a plătit pentru asta.Izzy rămase tăcută preţ de o secundă.Când vorbi în cele din urmă,vocea ei era cea a unui general.
-Alixandra! zise Izzy pe un ton sever.Bărbatul ăsta trebuie păstrat.Chiar dacă trebuie să foloseşti un baros pe ţevile alea,fă-o! Trebuie să plec,cred că îmi vine să vomit!Alix închise telefonul şi rămase tăcută privind prin parbriz şi gândindu-se la ce îi spusese Izzy.
-Eşti fericită pentru prietena ta? întrebă Jared.
-Foarte.Izzy s-a născut să fie mamă.Când sunt deprimată,ea e mereu cea care vine cu ciocolată şi mă ascultă.N-ai să găseşti prietenă mai bună nicăieri.
-Tot mai vrea să facă nunta aici?
-Aşa cred,dar ar trebui să se întâmple repede-dacă intenţionează să mai încapă în rochia pe care a cumpărat-o.
-Poţi să vorbeşti după-amiază cu Toby despre tot ce-ţi trebuie.Se uită la ea.Eşti în regulă?
-Da,sigur.Ştia că avea nevoie să se adapteze la noile evenimente.Prietena ei nu numai că se mărita,dar urma să aibă şi un copil,în vreme ce Alix...
-Doar că încă îmi mai revin după despărţire.Tu ai trecut prin aşa ceva?
Aşteptă răspunsul ţinându-şi respiraţia.Era prima întrebare cu adevărat personală pe care i-o punea.
-O,da,zise el.Toate au spus până la urmă că îmi iubesc munca mai mult decât o să le iubesc vreodată pe ele.După asta am ştiut mereu că relaţia era pe sfârşite.
-Cam asta mi-a spus şi mie Eric,zise ea,nu despre iubire,ci că acord mai multă atenţie muncii mele decât lui.Nu-l puteam face să înţeleagă că acele clădiri au fost mereu o parte importantă a vieţii mele.
-Eu pot să depun mărturie pentru asta,zise Jared.Obişnuiai să construieşti turnuri înalte de câte un metru când erai doar o copilă.Tu şi bunicul...Se opri.
Bunicul lui obişnuia s-o supravegheze pe micuţa Alix când stivuia obiecte.Şi el îi spusese unde erau lucrurile în casă.Sub îndrumarea lui Caleb,ea scotea piese

de fildeş şi cutii mici din email,ba chiar şi câteva monede din locuri unde rămăseseră ascunse timp de secole.
-Eu şi bunicul tău făceam ce? întrebă Alix.El ştia că ea se gândea la cel mai recent bunic,dar acesta murise curând după naşterea lui Jared.Tatăl mamei lui murise chiar mai înainte.Când Jared era mic,îl făcuse pe tatăl lui să râdă pentru că era şocat că unul dintre prietenii lui avea un bunic pe care toată lumea putea să-l vadă.
-Scuze,m-am zăpăcit.Tu şi mătuşa Addy petreceaţi ore întregi construind tot felul de lucruri.Alix se uită în altă parte o clipă,deoarece simţea că el nu-i spunea adevărul.Nu-şi amintea ca mătuşa Addy să fi stat pe podea cu ea ca să o ajute să stivuiască lucruri.Dar Alix nu voia să insiste.Învăţase că dacă era perseverentă obţinea de la el tot ce voia să ştie.Dar dacă întreba direct,el schimba subiectul.
-Şi casa lui Lexie cum e? Jared îşi coborî umerii pe care şi-i înălţase fără să vrea,ca măsură de protecţie împotriva unei avalanşe de întrebări.Îi zâmbi strălucitor.
-E o achiziţie nouă,nu e în familie decât de vreo şaptezeci şi cinci de ani.
-De-a dreptul modernă,zise ea şi zâmbiră amândoi.El îi povesti despre istoria casei până când ajunseră la Kingsley House,unde parcă vechea camionetă.
Merseră pe jos pe Main Street până la Lexie.Alix se simţea emoţionată.Dacă cele trei femei nu aveau să se placă? Jared mergea alături de ea şi trebuie să fi simţit ceva.
-Dacă cineva îţi face necazuri,să mă anunţi.Ea îi zâmbi recunoscătoare.

CAPITOLUL 12

-Urcă acum pe alee,zise Lexie privind pe furiş pe unul dintre geamurile de la sufragerie.Toby făcea sendvişuri pentru oaspeţi.Ea şi Lexie erau în picioare dis-de-dimineaţă,pregătind mâncarea pentru picnicul de a doua zi,aşa că mâncaseră deja.Când Jared le trimisese mesaj că el şi Alix erau pe drum,cele două femei lăsaseră totul baltă şi se grăbiseră să se pregătească.
-Arată bine împreună,zise Lexie.Ea e suficient de înaltă pentru el,iar lui i-a plăcut mereu părul roşu.Văd ceva din Victoria în chipul ei,dar a moştenit mult din corpul lui Ken!
-Nu uita! o avertiză Toby.
-Da,ştiu,nu trebuie să amintesc de Ken.Cred că o să-l sun şi o să-i spun ce enervant e să păstrăm aşa un secret.Ba mai bine,o să te las pe tine să-l suni.
Toby zâmbi.Câteodată Lexie putea să fie destul de directă.
-De ce durează atât?

-Jared o veghează ca un uliu,de parcă i-e teamă să nu vină cineva şi s-o fure.
Acum îi arată casa şi vorbeşte.Sper că n-o plictiseşte cu chestii precum „bârne transversale” şi „unghiuri” şi...orice altceva despre care el poate vorbi la nesfârşit.
-Alix e studentă la arhitectură,aşa că poate îi place asta,zise Toby punând felii din murăturile făcute de ea pe sendvişuri.Nu prea ştia cam ce le plăcea celor doi să mănânce,aşa că pusese cam de toate pe pâine.
-M-aş simţi mai bine dacă el i-ar spune ceva despre ochii ei,zise Lexie.
-Că sunt ca nişte lacuri din raze de lună? sugeră Toby.
-Perfect,spuse Lexie.Oh,ea se încruntă.Te rog,sper că nu-i spune de gândacii ăia enervanţi care mănâncă lemn.E un fel de moartea pasiunii.Toby puse platourile cu sendvişuri pe masă.
-De ce eşti aşa de hotărâtă să-1 combini pe Jared cu tânăra asta?
-Pentru că are nevoie de cineva,zise Lexie.Jared a fost înconjurat de prea multă moarte.Mătuşa Addy era singura constantă pe care o mai avea,dar acum a dispărut şi ea.
-Mai suntem noi două şi restul rudelor,şi are prieteni pe toată insula,zise Toby.
Lexie lăsă perdeaua să cadă la loc.
-Da,dar el e împărţit în două.O parte din el locuieşte în America,o parte din el e aici.Ţi-am spus că i-am cunoscut o prietenă de la New York?
-Nu,zise Toby.Cum era?
-Zveltă,înaltă,frumoasă,inteligentă.
-Sună minunat.
-Nu mi-o puteam închipui pe o barcă de pescuit în Nantucket şi cu siguranţă nu mi-o puteam închipui în casa cu soba verde.Ce ar fi făcut dacă Jared Kingsley
i-ar fi pus în chiuvetă o duzină de peşti ca să-i cureţe? Toby oftă.
-Te îndrăgosteşti de un Montgomery elegant şi te trezeşti măritată cu marinarul Kingsley.Nu ar fi cinstit față de nici unul din ei.
-Plus că mai sunt şi obiceiurile lui în ceea ce priveşte munca.Nu pot să-ţi spun de câte ori nu m-au trimis Ken şi mătuşa Addy să-1 trezesc şi l-am găsit în pat înconjurat de o duzină de suluri cu schiţe.
-Cam ca Alix pe canapea? întrebă Toby.
-Exact aşa.Cele două femei îşi zâmbiră.Ce vreau eu să ştiu,zise Lexie şi se duse la uşa din faţă,e ce simte Alix pentru el.
-Hai să vedem dacă putem afla,o completă Toby.Lexie deschise uşa din faţă.

Alix se aşează pe scaunul indicat de Lexie la masa frumoasă şi veche din sufragerie.Jared se aşează alături de ea,şi cele două femei îşi aleseră locurile din faţa lor.Când Lexie şi Jared începură să vorbească despre lucruri de care Alix nu auzise niciodată,ea se uită la sendvişul ei.Era cu şvaiţer,ceva ce nu-i plăcuse niciodată.O chestie uscată.Iar când luă o felie de curcan,era afumată,altă chestie care nu-i plăcea.În vreme ce Lexie,Toby şi Jared vorbeau,Alix îi trase farfuria lângă a ei şi aranja cele două sendvişuri.Îi dădu lui brânza şi curcanul afumat, despre care ştia că îi plăceau,şi luă murăturile şi brânza cheddar.Îi luă măslinele de pe farfurie şi îi dădu chipsurile ei.Odată sendvişurile aranjate,le tăie pe fiecare în diagonală şi îi dădu farfuria înapoi.Schimbă şi băuturile,pentru ca el să aibă ice tea,iar ea limonada.Când Alix ridică privirea,atât Toby,cât şi Lexie se uitau la ea în tăcere.

-Scuze,zise ea.N-am fost atentă la ce vorbeaţi.

-Nimic interesant,zise Jared,în timp ce se uită la Toby.Ai muştar iute? Lui Alix îi place.

-Avem.Toby se duse să-1 aducă din bucătărie.Lexie se uita cu mare intensitate la Alix.Asemănarea dintre Jared şi verişoara lui era evidentă: bărbia puternică, ochii care păreau să treacă prin tine când te priveau.Alix decise că nu ar vrea să se pună rău cu Lexie,căci era sigură că femeia avea un temperament vulcanic.

Cât despre Toby,nu era deloc aşa cum şi-o închipuise Alix.Din ce îi spusese Jared,Alix îşi imaginase o tipă hippie în bumbac ţesut de mână şi sandale făcute din cauciucuri vechi.Dar Toby era chiar elegantă,foarte drăguţă într-un stil mai de modă veche,cam ca o pictură medievală de Madonă.Era îmbrăcată într-o rochie drăgălaşă care provenea,probabil,din magazinul din care cumpărase haine şi Izzy.

-*Zero Main*? se interesă Alix de numele magazinului.

-Da,îi răspunse Toby zâmbind.Tatăl meu mă vizitează o dată la câteva luni şi mă duce acolo,iar proprietara,Noel,mă îmbracă.Bluza ta nu e tot de acolo?

-Ba da,zise Alix.

-Dacă doamnele au de gând să vorbească despre *Petticoat Row*,cred că a venit timpul să mă retrag,zise Jared.Alix se uită la el ca să-i explice termenul,dar răspunse Lexie:

-Când bărbaţii erau pe mare şi femeile conduceau insula,locul unde se aflau magazinele se numea *Petticoat Row*.

-Încă se mai numeşte,zise Jared.

-Asta pentru că femeile au fost atât de bune la condus totul şi încă mai sunt.Lexie se uită la el.Te rog să verifici încălzitorul din seră,şi sunt şobolani

care sapă sub răsaduri.
-Şobolani? întrebă Alix.Jared se uită la ea.
-Mulţumită călătoriilor iluştrilor noştri strămoşi,acum dispunem de o mare varietate de şobolani pe insulă.Toţi se uitau la Alix să vadă cum reacţionează.Va fi scârbită şi va ţipa?
-Un Galapagos al rozătoarelor,zise ea.
-Exact,spuse Jared şi îi zâmbi aşa de călduros,că Alix se îmbujoră.OK,continuă el.Vă las să vorbiţi,fetelor.Miroase bine aici.Alix e o bucătăreasă bună şi are de planificat o nuntă şi...Lexie şi Toby se uitau la el curioase.El se uită insistent la Alix.
-Dacă ai nevoie de ceva,anunţă-mă! Alix se ridică.
-Aşa o să fac.O să fii afară?
-Da,dar după ce repar încălzitorul şi alung şobolanii,mă duc acasă.
-În casa mare sau în cea mică?
-Alege tu,zise el.
-Mare.O să învelesc ultimii doi peşti în rozmarin.Am văzut că creşte în spatele grădinii.Poate că ai putea să bagi nişte cartofi la cuptor.La 250.
-OK.Rămaseră uitându-se unul la altul,nici unul nedorind să se mişte.
Lexie şi Toby şedeau de partea cealaltă a mesei si se uitau la cei doi cum se priveau în ochi în tăcere.Nu păreau să ştie cum să se despartă.
Scuturându-şi uluită capul,Lexie se ridică şi îşi aruncă braţele în aer.
-Cred că o să mi se facă rău.Jared!Du-te şi repară încălzitorul! Alix!Du-te la bucătărie s-o ajuţi pe Toby să umple nişte ciuperci sau ceva.
Jared se uită rânjind la verişoara lui.
-Şi Domnişoara Dictator ce are de gând să facă?
-Să mă duc până la biserică şi să mulţumesc Domnului că mai sunt întreagă la minte.
-Asta ce mai vrea să însemne? întrebă Jared.Continuând să clatine din cap,Lexie înconjură masa,îi puse mâinile pe umeri şi îl împinse pe uşa de la bucătărie.
-Du-te! Respiră! Îţi promit că nici eu,nici Toby n-o să-i facem vreun rău.
-Serios,Lexie! zise Jared.Asta e...El se opri pentru că ea îi trânti uşa în nas.
Lexie traversă salonaşul plăcut şi se duse în bucătărie,unde Toby pregătea ceva.Alix stătea în uşă şi arăta ca şi cum ar fi vrut s-o ia la fugă.
-Lexie,zise Toby blând,de ce nu te duci până la *Grand Union* să ne cumperi nişte limete? Lexie rânji.
-Vrei să scapi de mine?
-Da,spuse Toby.

Lexie ieşi râzând din bucătărie şi se auzi uşa din faţă închizându-se în urma ei.
-Scuze pentru asta,zise Toby.Nu vrei să stai jos? Bucătăria era lungă şi îngustă, dar pe un perete erau nişte scaune.
-Îmi pare rău dacă eu şi Jared am fost...Alix nu ştia cum să formuleze scuzele.E singura persoană din Nantucket pe care o cunosc şi ne-am petrecut împreună tot timpul de când am venit.Ei bine,nu împreună-împreună,dar...
-Ştii cum să razi coaja de la citrice? întrebă Toby.
-Nu sunt un bucătar aşa de bun cum zice Jared,dar pot să fac asta.
Toby aprobă din cap şi apoi îi arătă un castron plin de citrice.
-Am nevoie de un sfert de cană din fiecare.Ea îi întinse răzătoarea.
Alix era bucuroasă să scape de subiectul Jared.
-Ce crezi despre Nantucket? întrebă Toby.
-Deocamdată e grozav,începu Alix să-şi povestească impresiile.Cuvântul „frumos" era înlocuit ca frecvenţă doar de cuvântul „Jared".Ce vedea Alix era frumos.Toate celelalte simţuri erau copleşite de Jared.Ce zicea,făcea,gândea Jared,totul făcea parte din ce povestea Alix.
-Mai ai de gând să ieşi cu Wes mâine? întrebă Toby.
-De ce nu? vru să ştie Alix.
-Mă gândeam că poate tu şi Jared deveniţi...Toby se opri.Ştia despre ordinul dat de Ken ca Jared să-şi ţină mâinile acasă,dar voia să vadă dacă intenţionau să încalce restricţia.
-O,exclamă Alix.Crezi că eu şi Jared o să devenim un cuplu.Nu e adevărat.Sper că suntem prieteni,dar cu siguranţă suntem colaboratori pe cale să devină buni prieteni.Toby se uită neîncrezătoare la Alix.
-Nu,serios,zise Alix.Cred că v-am lăsat o impresie foarte greşită.
-Dar aţi petrecut atât de mult timp împreună.Toată lumea de pe insulă se întreabă ce se petrece.
-Asta nu e bine,zise Alix.Eu şi Jared lucrăm împreună.Asta e tot.
-Şi sendvişurile?
-Ce vrei să spui? întrebă Alix.
-Păi cum ai schimbat mâncarea cu ce-i place fiecăruia.
-Am lucrat la proiecte şi am mâncat împreună,aşa că am învăţat.
-Dar...? Toby avea ochii mari.
-OK,trebuie să recunosc.La început am fost interesată,îşi aminti de poem.Dar el mi-a dat foarte clar de înţeles că nu o să se întâmple nimic de felul ăsta.Admit că la început m-a durut,dar acum sunt OK.Şi între noi două fie vorba,abia aştept să ies cu Wes.M-ar bucura nişte acţiune.Vreau să-mi amintesc că sunt fată.

Alix trase aer în piept sperând că minciuna ei era suficient de convingătoare.Ea nu voia deloc să iasă cu alt bărbat.
-Oare putem să mai vorbim şi de altceva în afară de mine?
-Desigur,zise Toby.Nu am vrut să mă bag,doar că nu l-am văzut niciodată pe Jared aşa de interesat de cineva.Alix nu ştia ce să răspundă la asta,aşa că schimbă subiectul.
-I-am spus prietenei mele Izzy că o s-o ajut să facă nunta aici în Nantucket,dar nu ştiu nici măcar de unde să încep.Jared zicea că tu ştii ce ar trebui făcut.
Toby înţelese că Alix o ruga politicos să nu se mai bage.
-Aveţi o dată stabilită pentru nuntă?
-Am avut,dar sunt sigură că va fi schimbată.Alix nu spuse şi de ce.Voia să păstreze secretul sarcinii lui Izzy.Cu un fior,îşi dădu seama că secretul îl includea acum şi pe Jared.
-Primul lucru pe care trebuie să-1 faci,continuă Toby,după ce afli data e să ştii ce culori îşi doreşte mireasa.Totul se învârte în jurul culorilor.Dacă vrea flori speciale va trebui să ştiu din timp ca să le aduc cu avionul.
-Cu avionul? întrebă Alix.Nu e genul de nuntă pe care şi-1 doreşte Izzy.
-Aproape totul de pe insulă este adus cu avionul ori pus în camion şi adus cu feribotul.Trebuie să te asiguri ce-şi doreşte prietena ta şi să nu uiţi că miresele obişnuiesc să se răzgândească adesea.Am văzut fete care voiau la început ceva simplu,pentru ca mai târziu să se răzgândească şi să vrea orhidee mov de treizeci de mii de dolari.
-Treizeci...? Alix luă o lămâie verde în mână; terminase cu portocalele.Cred că genul acesta de nunţi este pentru cei care stau în case de douăzeci de milioane de dolari.
-Sau mai mult.Acum e o casă în Polpis pe care se cer şi cincizeci şi nouă de milioane.Alix se uita uluită la ea.
-Dar tu? întrebă Toby.
-Eu ce?
-Tu ce fel de nuntă ţi-ai dori?
-Una cu un mire.Toby râse.
-Nu serios,nu te-ai gândit la asta?
-La nunta propriu-zisă nu,dar fericirea lui Izzy alături de logodnicul ei m-a făcut să mă gândesc la multe lucruri.Şi tu? Ai pe cineva în viaţa ta?
-Pe nimeni permanent.Alix ezită înainte să vorbească.
-M-am gândit că poate tu şi Jared sunteţi...ştii tu?
-Că eu şi Jared avem o aventură?

Alix rămase cu privirea aţintită pe lămâia din mână.
-Nici în trecut?
-O,Doamne,nu! Jared e ca un frate mai mare pentru mine.M-a folosit ca să te facă geloasă?
-Sigur că nu! Noi nu suntem aşa.Dar când se gândi mai bine,ea chiar se simţise geloasă pe angelica Toby.Poate că a făcut-o.Alix zâmbi.Are multe foste prietene pe insulă?
-Nu,deloc.Lexie zicea că era o fată în liceu,dar ea s-a căsătorit cu vărul lui.
-Care ar putea fi aproape oricine de pe insulă.
-Cam aşa.Dar din câte am înţeles,acel văr şi Jared nu prea au de-a face unul cu altul nici măcar azi.Locuiesc în Surfside.
-Înţeleg că asta e în Nantucket?
-Se pare că ai învăţat că doar Nantucket există.
-Pentru Jared aşa şi e,râse Alix.În după-amiaza aceea,după ce Alix plecase şi Lexie se întoarse,cele două femei discutară despre ce văzuseră şi auziseră.
-Aşa a zis ea? întrebă Lexie.Alix a zis că spera la nişte acţiune cu vărul nostru Wes cel plin de testosteron?
-Când vine vorba despre testosteron,cred că Jared nu are nici o problemă să se impună,zise Toby.
-Dacă nu ar fi legat de promisiunea făcută tatălui lui Alix,da,ar putea,zise Lexie. Lucrurile nu merg bine.
-Mi-e teamă că aşa e,zise Toby.Pe cine suni?
-Pe Wes.Pregăteşte nişte bere,te rog.Îl invit să stăm de vorbă.
-Ce pui la cale? întrebă Toby.Nu cred că lui Jared îi va plăcea...
-Lasă-mă pe mine să mă descurc cu verii,zise Lexie îndreptându-şi atenţia spre telefon.Wes? Lexie la telefon.Eu şi Toby am vrea să vii până aici.
Ea făcu o pauză,ascultând.
-Sigur că acum.Mai rămâne să-mi mai ceri şi invitaţie tipărită.Şi da,are de-a face cu întâlnirea ta cu Alix.Lexie închise telefonul.
-O să vină în zece minute.Toby se gândi că n-o să reuşească niciodată să se obişnuiască cu lipsa de formalism din Nantucket.Oamenii intrau şi ieşeau din casele altora toată ziua.Într-o zi aproape că fu doborâtă de o uşă care se deschisese în casă.Era instalatorul care urca de la subsol.Intrase pe uşa exterioară-care,din câte ştia toată lumea-nu fuse se niciodată încuiată,reparase ţeava care curgea şi apoi urcase scările în casă să se asigure că toaleta funcţiona cum trebuie.Nimeni nu ştia că era în casă şi pe nimeni nu deranja lucrul acesta,cu excepţia lui Toby.

-Uite ce-i Wes,începu Lexie.Trecuseră douăzeci de minute,iar ea şi Toby şedeau pe canapea vizavi de el.Toby se asigurase că tânărul era bine aprovizionat cu bere şi covrigei,iar el aştepta acum să i se spună de ce fusese chemat.
-Toată insula ştie că eşti încă îndrăgostit de Daris Brubaker,zise Lexie.
Daris era femeia cu care Wes dorise să se însoare-,dar cu şase luni în urmă se certaseră rău,nimeni nu ştia de ce,iar Daris îi dăduse papucii lui Wes.De atunci el ieşise cu aproape toată populaţia feminină nemăritată a insulei.
Lexie aşteptă ca Wes să spună ceva,de preferinţă să-i explice ce se întâmplase între el şi Daris,dar el nu zise nimic.
-Dar ea ţi-a dat papucii,probabil pentru că îţi umblă ochii pe unde nu trebuie.Tu ai invitat-o pe Alix doar cu să o răneşti pe Daris şi,desigur,ca să te dai mare în faţa lui Jared.Wes nu părea prea deranjat de criticile ei,şi nici nu oferea din proprie iniţiativă vreo informaţie.
-Unde vrei să ajungi?
-Nu vreau să mă învârt în jurul cozii,zise Lexie.Ce vrei ca s-o suni pe Alix şi să anulezi întâlnirea?
-N-o să se întâmple.Tata vine cu Chevroletul lui vechi la paradă,iar...
-Jared o să-ţi facă proiectul pentru casa pe care o construieşti pe terenul tău şi o s-o facă pe gratis,interveni Toby.Lexie se uită la ea cu ochii mari.Toţi ştiau că Jared avea tarife cu sume de câte şase cifre pentru proiectele lui.Wes nu-şi putu ascunde surpriza.Era un lucru să-1 roage pe vărul lui să-i facă planul unui garaj, dar o casă întreagă?
-Cu duş în aer liber şi ponton pentru bărcile mele?
-Orice vrei,zise Toby.
-Nu-mi permit să construiesc după un plan întocmit de Montgomery.
Lexie ştia că pentru Wes să-1 numească pe vărul lui Montgomery şi nu Kingsley era o insultă intenţionată.Se lăsă pe spate pe canapea şi se uită urât la Wes.
Pentru el era un joc,dar ele erau serioase.Toby,care nu crescuse pe insulă,nu era deranjată de relaţii anterioare şi de subtilităţi de genul utilizării unor nume.
-Cred că Jared o să-ţi servească drept bancă şi o să te împrumute.
-Nu cred...începu Lexie,dar Wes şi Toby se uitau unul la altul.
Lexie ar fi putut la fel de bine să nu fie acolo.
-Fără dobândă? întrebă el.
-Cu o jumătate de procent mai mică decât dobânda curentă,zise Toby iute.
-Un procent şi jumătate,zise Wes.
-Trei sferturi de procent,zise Toby.
-S-a făcut,replică Wes.

-Sfinte Dumnezeule,Toby,spuse Lexie.Nu ştiam că poţi să negociezi aşa de dur.
-Am învăţat de la tata.După plecarea lui Wes,Lexie se temea să-i spună lui Jared ce aranjaseră în numele lui.Pe de altă parte,cum nu părea să ia chestiunea în propriile mâini,cineva tot trebuia s-o facă.Aşa că îl sună şi îi spuse că trebuia să-l vadă imediat.Lexie îl aşeză în acelaşi scaun în care îl instalase pc Wes cu o oră mai devreme,dar Jared refuză băutura.
-Ce se întâmplă? se interesă el.Alix aproape că a terminat cina şi avem treburi de făcut.
-Cum ar fi? întrebă Toby.
-Nimic din ce speri tu,evident,zâmbi Jared.Ei bine,ce e aşa de important de nu puteaţi aştepta până mâine când ne vedeam?
-Tocmai despre mâine e vorba,zise Lexie.Nu prea pare să-ţi pese că Alix are mâine întâlnire cu Wes.O zi întreagă.Jared nu răspunse.
-Nu-ţi pasă? întrebă Lexie.
-Nu că ar fi treaba ta,verişoară dragă,dar intenţionez să mă ocup de asta.
-Ce înseamnă asta? se interesă Lexie.
-Cred că ar trebui să aştepţi şi să vezi,zise el şi dădu să se ridice din scaun.
Acum,dacă aţi terminat să vă băgaţi nasul în viaţa mea,mă duc acasă.
-La Alix,zise Toby zâmbind.
-Da,la Alix,îi întoarse Jared zâmbetul
-Am rezolvat noi,zise Lexie.Am aranjat totul cu Wes.O să te coste ceva,dar o să merite.Jared se uită la amândouă.Zâmbeau şi aveau un aer uşa de inocent.„*Ce fete drăguţe*”,se gândi el.Şi atât de bine intenţionate.Pe de altă parte,nici dinamita nu a fost inventată ca să facă rău.Se aşeză înapoi pe scaun.
-Spuneţi-mi ce-aţi făcut,zise el pe un ton calm.
-Am încheiat o înţelegere cu el pentru tine,zise Lexie.Mie mi-a venit ideea,dar Toby a negociat dobânda.A fost grozavă.Lexie se uită mândră la prietena ei.
-Poate că ar fi bine să începeţi de la început,zise Jared.Lexie povesti cel mai mult şi îi explică ce-i promiseseră lui Wes pentru ca acesta să-şi anuleze întâlnirea cu Alix.Pe chipul lui Jared nu se citea nici o emoţie; era un jucător excelent de pocher.
-Adică trebuie să-i fac proiectul casei şi să-i mai dau şi bani cu împrumut la o dobândă ridicol de mică?
-Păi când pui problema aşa,pare mult,zise Lexie.Dar Jared,nu o poţi lăsa pe Alix să petreacă ziua cu Wes.De când Daris i-a dat papucii,a fost ca un lup la vânătoare.Şi dintotdeauna a fost o rivalitate între voi doi.Ne temeam că avea să se năpustească asupra bietei Alix.

-Cred,zise Toby încetişor,că Jared are un alt plan.
-Aşa e? îl întrebă Lexie pe vărul ei.El nu le spusese planul celor două tinere băgăreţe,dar intenţionase să facă asta în seara asta,după ce pleca de la Alix,şi să o facă în particular.Scoase telefonul din buzunar,puse pe difuzor,pentru ca Lexie şi Toby să audă şi formă un număr.
-Jared? zise o voce de femeie.Tu eşti?
-Bună,Daris,ce face tatăl tău?
-Este foarte bine acum.Ai primit biletele noastre de mulţumire?
-Pe toate patru.
-Îţi datorăm aşa de mult,pentru că ne-ai ajutat.
-Mă întrebam dacă pot să-ţi cer o favoare,zise Jared.
-Orice! exclamă Daris.Inclusiv să fug în lume cu tine!
Toby şi Lexie care stăteau vizavi pe canapea se uitară una la alta cu ochii mari.
Jared zâmbi,iar vocea lui deveni mai profundă şi mai înceată.
-Nu e nevoie de un astfel de sacrificiu,Daris,deşi sugestia pare minunată.Nici n-o să pot dormi la noapte visând la asta.
-Aş putea...începu Daris.
-Bună,Daris,o întrerupse Lexie.Sunt Lexie.Cum se simte mama ta?
Daris îşi reveni repede din surpriza că Jared nu era singur.
-Se simte bine.A slăbit zece kilograme cât a fost tata bolnav.Se gândeşte să scrie o carte intitulată Dieta „*Soţul meu a făcut infarct”*.Jared,ce pot face pentru tine?
-Ai vreun interes să i-o plăteşti lui Wes pentru orice ţi-o fi făcut?
-Asta e o favoare pentru tine sau pentru mine?
-Înţeleg că te bagi? zâmbi Jared.
-Sută la sută.Să aduc nişte arme?
-Aş prefera nişte pantaloni mai scurţi şi o bustieră.Daris rămase tăcută o clipă.
-Jared,dragul meu,eşti sigur că nu vrei să te căsătoreşti?
-Nu sunt sigur deloc,zise el încet,iar Lexie şi Toby făcură iar ochii mari.Daris râse.
-OK,acum înţeleg.Are cumva de-a face cu fata frumoasă cu care practic ai trăit de când a venit pe insulă ca să stea în casa mătuşii tale?
-Poate.O să te sun mai târziu cu detaliile,dar am putea să ne întâlnim mâine-dimineaţă la 9.45 ca să participăm la paradă?
-O să-mi scurtez pantalonii în seara asta.
-Mă bucur de pe acum de peisaj,zise Jared şi închise,uitându-se la Lexie şi la Toby care aveau sprâncenele ridicate a mirare.
-Ei bine?

-Crezi că o să se împace? întrebă Toby.
-Nu e treaba mea,răspunse Jared.Lexie îşi ridică braţele ca la o balanţă.
-Picioarele lui Daris ori un împrumut de un milion de dolari? Asta va trebui să aleagă Wes.Ea se uită de la Toby la Jared şi înapoi.
-O să aleagă picioarele,zise Toby.
-Picioarele lui Daris? întrebă Jared.Cu siguranţă!

CAPITOLUL 13

Jared apăru la Kingsley House îmbrăcat într-un sacou frumos,cămaşă albastră şi pantaloni kaki.Alix se uită o dată la el şi fugi sus să se schimbe.
-De ce nu mi-ai spus că e un eveniment elegant? se întoarse ea spre portretul căpitanului Caleb.Şi dacă mai faci vreo mişcare,o să-ţi întorc tabloul cu faţa la perete.Se întâlniră cu Lexie şi Toby,şi porniră pe Main spre locul unde drumul se lărgea şi unde aştepta şirul lung si dublu de vehicule.Jared se dusese mai devreme ca să plaseze camioneta prietenului său a cincea în rând.
Străzile erau pline de oameni,aproape toţi purtând narcise.Unele femei îşi pregătiseră pălării extravagante și superbe,care arătau bine în soarele dimineţii.
-Stai cu mine,zise Jared de îndată ce ajunseră la mulţime.
-Dar trebuie să mă întâlnesc cu Wes,zise ea pentru a patra oară.
De fiecare dată,Jared se făcea că nu auzea ce spunea ea.
-Cam atât despre gelozie,bombăni Alix încercând să ţină pasul cu picioarele lui lungi.Seara trecută el ieşise din casă chiar înainte de cină,spunând că era o urgenţă la Lexie.Se întorsese trei sferturi de oră mai târziu,dar nu-i spusese lui Alix nimic despre ce se întâmplase.Spusese doar:
-Nu s-a lăsat cu vărsare de sânge.Ar fi trebuit,dar nu s-a întâmplat.
Se uitaseră împreună la un film-*Mr.Blandings Builds His Dream House*-şi Alix menţionase de două ori că se ducea la paradă cu Wes.Jared nu făcuse nici un comentariu.Când ea acceptase invitaţia vărului său,încă nici nu-l cunoştea prea bine pe Jared.Îşi aminti cu câtă veneraţie îl privea la început şi nu-şi putu reţine un zâmbet.Acum ar fi preferat să meargă cu Jared în vechea camionetă Ford.
Dar indiferent câte aluzii făcea,Jared nu zicea absolut nimic.
Noaptea trecută,când el plecase în casa de oaspeţi,Alix se simţise...ei bine, aproape furioasă pe el.Ea în cepuse să se simtă ca parte a familiei Kingsley,dar se părea că Jared nu vedea lucrurile în acelaşi fel.Sau poate că o făcea.Wes era un văr,aşa că ce conta dacă mergea cu el la paradă? În acea dimineaţă,când toţi patru ajunseră la locul unde erau aliniate maşinile,Alix era tăcută.Avea să stea alături de Wes şi să le facă semn oamenilor pe care ajunsese să-i cunoască?

Dar nimeni nu părea deranjat de asta în vreun fel.Lexie şi Toby urmau să meargă la Sconset cu răcitoarele cu mâncare la pregătirea căreia contribuise şi Alix,dar mai întâi voiau să-i salute pe oamenii verii.
-Sunt acelaşi lucru cu continentalii? întrebă Alix.
-Şi da,şi nu.Jared îi explică faptul că erau oameni care aveau case în Nantucket şi care veneau acolo în fiecare vară.Unii dintre ei veneau de peste douăzeci-trei zeci de ani sau mai mult.
-Ne place sau nu de ei? întrebă Alix încercând sa facă o glumă.
Dar Jared nu zâmbi.
-Depinde dacă contribuie la comunitate sau doar profită de ea.Odată ce intrară în mulţime,Lexie şi Toby plecară în treaba lor,iar Alix rămase cu Jared.Din nou,se părea că el cunoştea pe toată lumea.
-Când îmi faci şi mie un proiect pentru o casă de oaspeţi? întrebă un bărbat mic şi îndesat,dar care i se părea cunoscut.Când plecă,Alix întrebă cine era bărbatul.
-*Forbesy Top Ten*,veni răspunsul lui Jared înainte să salute pe altcineva.
Ea ştia că asta înseamnă „*lista celor mai bogaţi”*.
Când apăru Wes,totul păru să se întâmple deodată,Alix îl părăsi pe Jared fără tragere de inimă ca să se ducă la el.În mintea ei încerca disperată să găsească un pretext pentru a scăpa de întâlnire fără să jignească pe nimeni.Dar,pe de altă parte,nu era ca şi cum Jared ar fi vrut ca ea să stea cu el.
Când Alix făcu un pas către Wes,Jared nu făcu nici o mişcare s-o oprească.Dar apoi Wes se opri brusc şi se holbă la ceva din spatele lui Alix.Ea se întoarse să se uite.O femeie tânără apăruse lângă Jared,îl luase de braţ şi se sprijinea foarte posesiv de el.Destul de atractivă,cu păr blond,scurt şi ochi mari,dar ce ieşea imediat în evidenţă era felul în care era îmbrăcată.Avea doar o tunică scurtă si subţire care îi ajungea până la coapse şi pe dedesubt nu părea să mai existe ceva.Picioarele ei lungi şi frumoase,bronzate impecabil,păreau să nu se mai sfârşească şi erau decorate cu nişte sandale aurii subţiri.Alix rămăsese fără grai şi se uita de la fată la Jared,la Wes şi înapoi.
-Este partenera mea,zise Jared către Wes.Alix rămase cu gura căscată.Nu era de mirare că nu-i păsa dacă ieşea cu altcineva.Nu era de mirare...
-Facem schimb? îşi întrebă Jared vărul.Wes dădu scurt din cap,iar fata îl părăsi pe Jared ca să-1 ia de braţ pe Wes.Alix încă mai stătea nemişcată,şocată,şi habar n-avea ce se întâmplase.
-Eşti gata să mergem? întrebă Jared nerăbdător.Alix încă mai clipea nedumerită.
-Începe parada,trebuie să ne suim în maşină.Alix îşi reveni suficient cât să traverseze piatra cubică până la camioneta albastră şi să se suie pe banchetă

alături de Jared.
-Tu ai pus asta la cale? El porni motorul.
-Ce să pun la cale? A,te referi la Daris?
-Asta e fata care nu poartă chiloţi?
-Cele mai tari picioare de pe insulă,zâmbi Jared.Ea şi Wes au fost un cuplu până acum şase luni.El a făcut ceva ce ei nu i-a plăcut,aşa că i-a dat papucii.Cred că 1-a pedepsit destul.Uite,continuă el şi îi întinse un buchet de narcise.
Alix le luă în timp ce el se plasa în rând în spatele unui Mercedes cu portiere tip aripi de pescăruş din anii '60.
-Deci tu ai pus asta la cale.El se uită la ea cu un mic zâmbet.
-Chiar credeai că o să te las să ieşi cu Wes?
-Da,zise ea simplu,aşa am crezut.Îi zâmbi.Mulţumesc că mi-ai dovedit contrariul.
-Plăcerea mea,zise el.Vorbea pe un ton atât de îngâmfat,încât ea nu-i putea permite să scape aşa de ieftin.
-Mă înşel atât de rar,încât începusem să cred că nu era posibil.
-Fă-le oamenilor semne cu mâna,râse el.Ea se supuse.
-Deci,ce idei ai pentru casa de oaspeţi a tipului din *Forbes top ten*?
-Numai sticlă,zise el.Philip Johnson vine în Nantucket.
-E o glumă,nu?
-Azi nu trebuie să munceşti.Bucură-te de peisaj.Mergeau în jos pe Orange Street şi fiecare casă veche şi frumoasă o făcea să se gândească la designul casei de oaspeţi.Dar nu zise nimic.
-Soţia lui îndrăgeşte grădinăritul şi vrea şi ea o seră pentru răsaduri,zise Jared.
Doar una mică,de vreo şase sute de metri pătraţi.
-Serios? Alix se uită la el cu ochii mari.Poate că Toby ar putea să aibă nişte idei pentru asta.
-Chiar aşa mă gândeam şi eu,zise Jared rânjind,și apoi vorbiră despre design tot drumul până la Sconset,adică vreo 12 kilometri,dar ei drumul i se păru mai lung.
Când ajunseră în oraşul teribil de drăgălaş despre care Jared povestea că fusese plin de colibe de pescari,Lexie şi Toby îi aşteptau.Descărcaseră un SUV plin de mâncare,ustensile şi vase elegante pentru picnic.
Jared parcă vechea camionetă în parcarea pe care i-o indică Lexie,apoi dispăru în felul în care o fac bărbaţii când sunt confruntaţi cu treburi de femeie.Alix urmă indicaţiile lui Lexie şi ajută să fie totul aranjat.În câteva minute,spatele vechii camionete şi o masă fuseseră umplute cu mâncare şi băutură pe feţe de masă italieneşti foarte drăguţe.Totul era foarte elegant,un picnic de ţară perfect.

Alix păşi pe stradă.De ambele părţi se aflau maşini vechi superbe care participaseră la parada din oraş.De când sosise pe insulă,Alix îşi dăduse treptat seama de bogăţia din Nantucket,dar adunarea acestor maşini vechi îi consolida impresia.Nu erau doar rable,ci macini care puteau foarte bine să-şi găsească locul într-un muzeu,iar proprietarii veseli care stăteau de vorbă erau gătiţi ca nişte modele din reclamele lui Ralph Lauren: wicouri,lavaliere şi ceasuri de aur pentru bărbaţi.Haine perfecte de firmă pentru femei.Ea se uită la mesele bogate şi elegante întinse peste tot şi zâmbi.
-Îţi place? întrebă Jared care reapăruse după ce treaba fusese făcută.
-Foarte frumos.Simt că am păşit pe coperta revistei *Town and Country*.
-Haide,zise el.Fac o demonstraţie de sculptură în gheaţă ceva mai încolo.
Erau dansatori şi muzicieni,artişti şi acrobaţi care se plimbau peste tot şi toată lumea părea să ştie pe toată lumea.Când se întoarseră la camionetă,Jared stătu de vorbă cu un grup,şi Alix umplu două farfurii de mâncare pentru el în faţa camionetei erau scaune,iar ea şi Jared se aşezară să mănânce.
-N-am mai fost la festival de ani întregi,zise el.S-a dezvoltat.
-De ce-ai vrea să pierzi aşa ceva? E minunat.
-Nu aveam parteneră,zise el.Alix îşi aminti prea bine de imaginea frumoasei Daris la braţul lui.
-Ha! Jumătate dintre femeile de aici...
-Vreau să spun,o întrerupse el,că nu am putut găsi o parteneră cu care să vreau să merg.Alix îi zâmbi,şi el îi susţinu privirea preţ de o clipă.Dar,ca de obicei,el se întoarse.„*Semnale amestecate*”,se gândi Alix.Jared pusese la cale un plan elaborat ca s-o facă să nu se ducă la festival cu alt bărbat,dar când se uita la el cu alte gânduri în afară de muncă,el îşi ferea privirea.Îşi spuse în sinea ei că nu trebuia să complice lucrurile.O jumătate de oră mai târziu se aflau în drum discutând cu lumea,iar Jared se întoarse spre ea cu o expresie serioasă.
-Alix? Nu ai impresia că îmi eşti datoare pentru ceva?
-Desigur.Nu ţi-am mulţumit de destule ori? Dacă nu,îmi cer scuze...
-Nu,nu e asta,zise el,dar unul din verii mei vine încoace si...
-Wes?
-Nu.
-Femeia de la magazinul de băuturi? Privirea lui o opri să mai ghicească.
OK,scuze,unul dintre mulţii tăi veri vine încoace şi...
-Soţia lui a fost iubita mea în liceu.El a câştigat,eu am pierdut.Mă simt ridicol, dar...Alix se uită în mulţime şi văzu un bărbat cam de vârsta lui Jared cu bărbia familiei Kingsley,păr negru şi ochi negri.Dar aceste trăsături îi confereau lui

Jared un aer masculin,în vreme ce pe chipul celuilalt bărbat trăsăturile erau cam efeminate.Era bine îmbrăcat,cu o cămaşă şi un sacou perfect şi purta chiar blugi.Dar nu erau genul de blugi pe care îl purta de obicei Jared,care şi când erau curaţi păreau ca și ieşit din dulapul unui pirat.
Lângă bărbat se afla o femeie subţire,înaltă,blondă cu ochii de un albastru palid.
Alix se gândi că era drăguţă,dar părea obosită şi poate mai bătrână decât era în realitate.Când îl văzu pe Jared,oboseala dispăru,iar frumuseţea i se accentua.
Alix îşi putea închipui că participa la paradă ca regina şcolii.Când bărbatul de lângă ea îl văzu pe Jared,chipul i se întunecă preţ de o fracţiune de secundă.Dar se adună suficient încât să afişeze un zâmbet încrezător care nu urcă până la ochi.
-Jared,zise femeia şi îşi deschise braţele ca şi cum ar fi vrut să-l îmbrăţişeze.
Alix reacţiona din instinct.El nu-şi terminase rugămintea,dar ea se gândi că dorinţa lui era ca ea să se bage între el şi fosta iubită.
-Vrei să te protejez? şopti ea.
-Te rog,zise el menţinându-şi poziţia şi aşteptând năvala femeii.Alix se plasă în faţa lui Jared,iar ea se opri.Braţele ei erau încă întinse,de parcă nu ar fi ştiut ce să facă cu ele.Alix se întinse şi îi scutură mâna.
-Bună.Eu sunt Alix.Înţeleg că îl cunoşti pe Jared.Cu coada ochiului văzu cum Lexie îi dădea lui Toby un cot în coaste.Sigur că ambele femei stăteau şi priveau ca la cinematograf.
-Eu sunt Missy,zise femeia.Eu şi Jared ne cunoaştem de foarte multă vreme.
-O? se minună Alix.Şi eu care credeam că am aflat despre toţi prietenii lui,dar el nu a vorbit niciodată de o Missy.Se întoarse să se uite la Jared şi îşi dădu seama ca aşa cum stătea cu capul plecat,erau practic nas în nas.Se răsuci să se îndepărteze,dar el o prinse pe după talie şi o lipi complet de el.Alix făcu ochii mari,dar apoi se controla.Cât de cât.
-Eu...ăăă...
-Mă bucur să te văd,Jared,zise bărbatul care veni să se plaseze în spatele femeii blonde.Ca şi Jared,o cuprinse posesiv pe soţia sa pe după talie.
-Aşadar,cum e să locuieşti pe continent? Ai învăţat lucruri multe despre lumea de afară? Chiar şi Alix ştia că asta era o insultă.Îi zâmbi rece bărbatului.
-Jared continuă să cucerească lumea cu proiectele lui magnifice.
Când bărbatul nu-şi pierdu zâmbetul condescendent,Alix îşi aminti de cărţile mamei ei şi despre cum familia se bătuse timp de secole pentru casa familiei.
-Şi,desigur,mai este şi munca pe care o depune la Kingsley House.
Să o păstreze intactă pentru viitorul lui fiu,cel de-al Optulea,e o obligaţie de

suflet a moştenirii sale.O clipă Alix se gând că exagerase,dar apoi văzu cu satisfacţie cum îi dispărea zâmbetul îngâmfat de pe chip.
În spate,Jared îşi îngropă faţa în gâtul ei,făcându i pielea de găină.
-Eşti fata visurilor mele,zise el,şi ea simţi cum încerca să-şi stăpânească râsul.
Reuşi să-şi recapete stăpânirea şi îşi ridică privirea.Acesta este vărul meu,Oliver Collins,şi soţia sa,Missy.Iar aceasta este Alix.
-Îmi pare bine să vă cunosc,zise Alix,întinzându i mâna lui Oliver.Nu vă numiţi Kingsley?
-Suntem înrudiţi prin mama lui care s-a căsătorit cu un continental,zise Jared.
Apoi,ţinând-o în continuare bine de talie pe Alix,el făcu semn spre camionetă.
Haideţi să luaţi masa cu noi.
-Mulţumim,zise Oliver,dar trebuie să ajungem acasă.Copiii au nevoie de noi.
Căsătoria înseamnă responsabilităţi.Alix,Jared,zise el scurt şi îşi conduse soţia în altă parte.Missy se uită în urmă de parcă ar fi vrut să rămână,dar soţul ei o ţinea cu o strânsoare de fier.Jared o întoarse pe Alix şi o privi.
-Ai fost minunată! zise el.Cu adevărat.Bătrânul Oliver nu a mai fost pus la punct aşa de bine,de când...ei bine,niciodată,cred.Chiar eşti fiica Victoriei!
Încă râzând,dintr-un simplu impuls,o sărută zdravăn pe gură.Cel puţin,asta fusese intenţia.În schimb,atât el,cât şi Alix fură surprinşi de curentul electric care le scutură trupurile.
-Eu...începu Jared,apoi se apropie mai mult.Ea văzu din nou focul din ochii lui şi îşi ridică brațele ca să-l cuprindă pe după gât.Dar nu a fost să fie.Jared se încruntă şi se îndepărtă,şi focul din ochii lui se stinse.
Primul impuls al lui Alix fu să fugă.De câte ori mai trebuia să se întâmple asta? Se apropiau,el se uita la ea de parcă ar fi fost pe cale s-o devoreze,dar apoi se răcea şi pleca.Din nou şi din nou se întâmplase asta.Alix nu ştia unde să se ducă dacă pleca de la picnic,dar la cât era de furioasă credea că putea să meargă pe jos până la Kingsley House.Şi odată ajunsă acolo să-şi facă bagajul şi să plece de pe insulă.Nu mai suporta ca acest bărbat să se uite la ea cu pasiune şi în secunda următoare să-i întoarcă spatele.Se îndepărtă de el.
-Alix...începu Jared,dar ea se mişcă iute prin mulţime.Toby o prinse din urmă.
-Nu vreau să aud scuze,începu Alix.
-Mergi drept înainte până la magazin,fă stânga,acolo e un pod care duce la plajă.
Plimbă-te.Alix aprobă din cap şi se grăbi înainte.Nu îi fu greu să găsească podul,să coboare scările şi să ajungă pe plajă.Vremea răcoroasă însemna că nu erau mulţi oameni în jur,iar ea era bucuroasă de asta.Apa şi nisipul o calmară.
Nu era sigură cât a rămas acolo.Gândurile ei nu reuşeau să se adune,ci păreau să

plutească amestecate.În faţa ochilor minţii vedea viziuni cu ea şi Jared râzând, mâncând şi lucrând împreună.Iar în tot acest timp el îi explicase limpede că nu avea să fie nimic sexual între ei.Ea presupusese că asta era pentru că nu simţea nimic pentru ea.Dar acel sărut! Ca un fulger! Ea văzuse că el simţise la fel,aşa că de ce se retrăsese? De ce se uitase la ea cu atâta răceală? Nu părea să mai fie nimeni în viaţa lui,aşa că unde era problema?
Simţi că o cuprinde un fior,îşi frecă braţele şi se întoarse.Nu foarte departe,Jared şedea pe nisip la umbra.Doar şedea acolo,aşteptând.Se uita la ea de parcă era îngrijorat de ceva.Dar ea nu mai avea înţelegere pentru el.Se duse să stea în faţa lui.
-Aş vrea să mă întorc...Nu putea să spună „acasă” pentru Kingsley House.Să mă întorc,termină ea.El nu se ridică.
-O să te duc unde vrei să mergi,dar mai întâi aş vrea să-ţi spun adevărul.
-Asta ar fi o schimbare,zise ea.El îşi scoase jacheta şi i-o întinse,dar ea nu o luă.
-Te rog,zise el.Acordă-mi douăzeci de minute şi dacă tot vei vrea să mă părăseşti sau să pleci din Nantucket ori orice altceva,o să aranjez asta.
Ea se aşeză cam fără voie pe nisip,la o oarecare depărtare de el,dar tresări când el încercă să-i pună jacheta pe umeri.
-O să-ţi fie frig.
-Nu cât tragi cu raze laser în mine,zise el.Ea nu zâmbi,dar îl lăsă să-i pună sacoul pe umeri.
-Nu ştiu de unde să încep,zise el Dacă ar fi după mine,ţi-aş spune tot,dar nu pot.
Ea se întoarse să se încrunte la el.
-Atunci de ce sunt aici?
-Nu ştiu! zise Jared exasperat.Ştiu cam cu cinci procente mai mult decât tine şi nu înţeleg nimic din ce ştiu.Știu că oamenii ţi-au ascuns lucruri o viaţă întreagă.
-Cine?
-Aş vrea să-ţi pot spune,dar nu pot.Tot ce pot să spun e că acelor oameni le datorez toată viaţa mea.N-aş fi fost altceva decât un infractor dacă nu ar fi fost... nişte oameni care m-au ajutat.Alix se uită la mare şi încercă să desluşească despre ce vorbea el.
-Ştiu că nu voiai ca eu să vin aici.
-Nu,zise el.Nu voiam.Ţi-am spus că eram supărat pe mătuşa mea.Am considerat testamentul ei ca pe o trădare.Dacă nu ai fi venit mai devreme,eu aş fi plecat și nu ne-am fi întâlnit niciodată.
-Dar ai rămas,zise ea.
-Pentru că te plăceam,spuse el.

-La trecut? El îşi lăsă timp să răspundă.
-Nu am mai întâlnit până acum pe nimeni care să se integreze în ambele mele lumi,o femeie care să ştie să cureţe peşte şi să se certe cu privire la pardosele.
-Ştiu,zise Alix încet,suntem pe cale să devenim prieteni grozavi.
-Nu,replică el.Tim,partenerul meu de afaceri,este prieten cu mine.El urăşte pescuitul,crede că toate drumurile de pământ ar trebui asfaltate şi se văicăreşte neîncetat despre bani.Dar suntem prieteni buni.
-Şi noi doi nu suntem? întrebă Alix.La naiba! Simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.
-Oricât de mult aş ţine la Tim,nu am nici o dorinţă să-i smulg hainele de pe el.
Nu mi-am dorit să fac dragoste cu el până când scap de foamea asta devoratoare din interiorul meu.Nu am stat treaz gândindu-mă la buzele și la coapsele lui sau la orice altceva ar mai avea.Alix se uită la el.
-Cu toate astea,nu mă atingi.
-Am făcut o promisiune cuiva căruia îi sunt dator,zise el încet.
-Iar această persoană te-a rugat să...ce? Să nu te atingi de mine?
-Da.Alix îşi întoarse privirea la apă.
-Hai să ne lămurim.Îi datorezi cuiva-sau mai multor oameni-ceva,iar ei ştiu despre noi.
-Da,dar nu pot să spun mai mult de atât.
-Foarte bine.Probabil că aş putea ghici despre cine este vorba.La Kingsley House s-au făcut multe reparaţii în ultima vreme,bunăoară acoperişul,reparaţii scumpe.Dar nu am putut să nu observ că unele dintre reparaţii au fost foarte profunde,ceea ce înseamnă că,la un moment dat,casa a fost lăsată să se deterioreze considerabil.Am dreptate? Jared îşi înclină capul şi se uită la ea,dând scurt din cap.
-Să permiţi unei case să ajungă într-un astfel de stadiu de deteriorare înseamnă fie că proprietarului nu i-a păsat,fie nu a avut cu ce să facă reparaţiile.Evident că familia ta ţine foarte mult la această casă veche.
-Aşa e,răspunse el.
-Apoi mai sunt şi alte case.Ai spus că familia ta o are în proprietate pe cea în care locuieşte Lexie,la fel pe cea în care stă Dilys,acolo unde ai crescut.Mi-ai spus că aveai 14 ani când ai remodelat prima dată o casa,şi este evident munca ta.El o privea într-o tăcere fascinată.
-Anul în care am fost aici cu mama e anul în care aveai 14 ani.Acum,cine ar permite unui băiat adolescent să facă o remodelare? Şi cine ar plăti pentru ea?
-Mătuşa Addy,zise el zâmbind.

-Dacă îşi putea permite,atunci de ce nu şi-a reparat propria casă? Jared zâmbea şi mai larg.
-Foarte bine,domnişoara detectiv,care e teoria ta?
-Cred că mama a scris toate acele cărţi bazate pe familia ta şi drept compensare a plătit pentru remodelări şi...
-Şi pentru ce?
-Cred că probabil te-a ajutat cu şcoala.Jared nu răspunse,dar putea vedea în privirea lui că avea dreptate.
-Întrebarea e,zise Alix,de ce ţi-ar interzice mama să te atingi de mine? Deodată îi veni o idee absolut şocantă,iar ea făcu ochii mari.E adevărat! Tu şi mama aţi fost iubiţi! Vocea ei era plină de groază.
-Nu.Niciodată,răspunse Jared şi zâmbi din nou.Dar când aveam 17 ani şi mama ta se tot plimba prin grădină în costum de baie roşu,trebuie să recunosc că o vizitam mai des ca de obicei pe mătuşa Addy.Alix se uită la el cu ochii mijiţi.
Zâmbetul lui i se şterse de pe chip.
-Pot să te asigur că eu şi Victoria nu ne-am apropiat mai mult decât ca nişte prieteni.Ea îşi feri privirea.
-Ce legătură are mama mea cu testamentul?
-Nici una din câte ştiu eu,răspunse Jared cinstit.Ea a fost la fel de şocată ca şi mine.Alix căzu pe gânduri.
-Vreau să ne lămurim,căci mi se pare că ai dreptate şi am fost minţită toată viaţa. E adevărat că mă placi şi din alte motive în afară de faptul că te ajut cu proiectele? El dădu să protesteze,apoi zâmbi.
-Cred că pot să mă descurc şi singur cu afacerile.Ea îi ignoră tonul amuzat.
-Ai făcut tot circul acela cu Wes doar ca să...?
-Tu chiar crezi că aveam de gând să las o lipitoare ca el să petreacă ziua cu tine?
-Tu...? Ea trase adânc aer în piept.Câtă vreme suntem la capitolul adevăruri,aş vrea să adaug şi eu ceva.Tata e şi el arhitect,deşi acum mai mult predă,şi el m-a tot bătut la cap în legătură cu tine.
-Cum aşa?
-Reputaţia ta cu femeile nu e prea grozavă.
-Sau privată,bombăni Jared.
-Eşti un personaj public,nu poţi să-ţi păstrezi relaţiile private.Schimbi modelele şi starletele ca pe ciorapi...
-Şi unde vrei să ajungi? o întrerupse Jared.
-A fost o vreme când îmi imaginam cum ar fi să am o aventură cu Marele Jared Montgomery,dar...

-Dar ce?
-Când Eric mi-a dat papucii,m-a durut,dar am tras un plâns bun şi câteva kilograme de ciocolată m-au vindecat.Apoi te-am văzut pe tine,pe Marele...
-Nu mai zice asta încă o dată.
-OK.Adevărul e că nu te mai văd în felul acela.
-Dar cum mă vezi acum? întrebă el încetişor.
-Ca pe un om.Un bărbat viu şi nerăbdător care manipulează conversaţiile şi informaţiile după cum doreşte şi un arhitect care câteodată oscilează în viziunile sale.
-E şi ceva bun acolo înăuntru?
-Un bărbat care împarte cu generozitate tot ce are şi ştie cu ceilalţi.
Mâncare,bani,lucrări,orice e al tău tu împărţi cu ceilalţi.Am văzut că eşti genul de bărbat care protejează oamenii pe care îi iubeşte,iar tu iubeşti cu pasiune şi cu toată inima.
-Un adevărat sfânt.Cuvintele păreau ironice,dar tonul,nu.
-Nu chiar,zise Alix şi privi spre largul mării.După Eric pot să-mi revin cu ciocolată şi un poem,dar tu...Rămase o vreme tăcută înainte să continue: ...Pe tine te-aş putea iubi.Dacă aş avea o aventură cu tine şi m-ai da apoi deoparte,nu ştiu dacă aş mai putea să mă adun.Trase adânc aer în piept.Iată.Am zis-o şi cred că a fost mult mai mult decât ai fi vrut să auzi.Cred...Se opri din vorbit pentru că el o sărută.Tandru,dulce,o întâlnire a buzelor care era moale şi...promiţătoare.
Ea se trase înapoi să-1 privească,cu mâna pe obrazul lui,cercetându-i ochii.
Trebuia să afle adevărul din adâncul ei.Era atrasă de bărbatul acesta pentru că el era cine era? Îl venerase atât de mult timp!
Dar acum chiar îl cunoştea,îi întâlnise prietenii şi rudele,îl văzuse în ţara lui,cum ar veni.Ea bănuia că văzuse ce nu reuşise nici o altă femeie: pe adevăratul Jared Montgomery Kingsley al Şaptelea.Onest şi complet,fără vreo armură de vreun fel; ea îi văzuse ambele laturi.Era bărbatul renumit pe plan internaţional,căruia i se cereau autografe,şi era bărbatul pe care un cuplu bătrân aşezat pe verandă îl rugase să le verifice coşul de fum înainte de venirea iernii.
Jared aştepta în tăcere,cu faţa apropiată de a ei.Îi părea să ştie că ea punea o întrebare,iar când va rosti cuvintele,el va fi pregătit să răspundă.
Pe care dintre cei doi bărbaţi îl plăcea mai mult? Arhitectul strălucit sau bărbatul care era parte a unei comunităţi şi a unei familii despre care ea ştia că uneori putea fi copleşitoare?
-Îmi place de voi amândoi,zise ea,mângâindu-1 pe obraz,simţindu-i barba care începea să crească.Se tot uitase la el de zile întregi şi nu-şi dăduse seama până

acum cât de mult dorea să atingă ce vedea.Bărbia puternică de Kingsley se simţea plăcută la atingere,barba era moale.El îşi întoarse capul să îi sărute palma-iar focul albastru îi reveni în privire.Ea simţi cum i se face pielea de găină.Nu simţise până atunci pentru nimeni o asemenea dorinţă.
-Trebuie să o luăm încet,zise ea în vreme ce o parte din ea simţea nevoia să urle: „*Asta e adevărat.Asta ar putea fi pentru totdeauna.”*
Jared îşi luă mâna de pe chipul ei.
-Fără atingeri.Înţeleg.Vocea lui părea să cântărească o tonă.
-Nu!exclamă Alix.Atingerile sunt în regulă.Grozave.De fapt,chiar mi le doresc.
Cu cât mai multe atingeri,cu atât mai bine.Trebuie însă să ne gândim la promisiuni.Jared zâmbi.
-Eşti genul meu de fată.Propun să mergem acasă.Acum.O să rog pe cineva să ne ducă.
-Ce se întâmplă cu camioneta veche? Ea ştia că era încă plină de mâncare.
-Lexie o poate returna.Li se atingeau doar vârfurile degetelor,dar era ca şi cum de la Jared la ea ar fi trecut un curent de înaltă tensiune.Nu era doar o atingere, între ei era o legătură.Minte,trup,suflet,totul părea să se îmbine într-un singur element.Era ca şi cum ea i-ar fi putut citi gândurile şi ar fi putut să vadă,ei bine,în viitor.Erau ei doi.Făcând proiecte,argumentând,călătorind.Ani petrecuţi împreună.Bucurii împărtăşite şi râsete.Foarte multă veselie.Păreau să fie mai multe,dar aproape că îi era frică să se uite.
-Am impresia că te cunosc,că ne cunosc pe noi,şopti ea.
-Şi eu simt acelaşi lucru,zise Jared care se ridică,o luă de mână şi o trase spre el.
Ea voia să-l cuprindă cu braţele pe după gât,dar ştia că dacă o făcea,n-ar mai fi fost în stare să se oprească.Ar fi sfârşit rostogolindu-se prin tufişuri pe o plajă publică.Nu era un început bun dacă era „pentru totdeauna”,se gândi ea.
Jared păru să înţeleagă.Făcu un pas în spate,întrerupând contactul.
-Haide să mergem acasă.Alix porni pe plajă spre drumul care ducea la scări, urmată de Jared.De două ori se împiedică,căci nu era prea sigură pe picioare.
-Mi se pare că tocmai ne-am văzut viitorul,reuşi ea să spună când ajunseră la scări.
-Pot să cred asta.Era bun?
-Foarte bun,aprobă ea din cap.
-Când stau în preajma celor din familia Kingsley,oamenilor li se întâmplă lucruri ciudate.
-Vorbeşti despre fantome? întrebă ea încercând să pară degajată,dar fără să reuşească.

-Cred că ar fi bine să mai vorbim înainte să ajungem prea departe.
Alix se opri pe scări şi se întoarse să se uite la el.Faţa lui era la acelaşi nivel cu a ei.
-Dacă nu te superi,n-aş mai vrea să vorbesc acum.Spune-mi mai târziu lucrurile teribile,după ce noi...ştii tu.Jared râse.
-OK,hai să mergem acasă şi să...mai târziu,o să vorbim şi de viitor.Ştii tu,ţeluri şi chestii din astea.
-Asta este exact ce-aş vrea şi eu să fac.Ochii lor râdeau.

CAPITOLUL 14

Când ajunseră în raza vizuală a mulţimii renunţară să se mai ţină de mână.Dar fie că se atingeau,fie că nu,Alix ştia că totul se schimbase.Rămase în spate,în vreme ce Jared îi spuse lui Lexie că voiau să plece chiar atunci.
-Glumeşti,nu-i aşa? zise Lexie.Eu şi Toby am luat SUV-ul mare în care trebuie să încărcăm toate astea şi pe urmă ce facem cu camioneta?
-Una dintre voi poate să conducă SUV-ul şi cealaltă poate să ducă camioneta înapoi la Polpis,făcu Jared pe un ton exagerat de răbdător.
-Ce idee minunată,zâmbi Lexie.Sper că e cu transmisie automată,pentru că eu nu am condus niciodată o maşină cu transmisie manuală şi abia aştept s-o conduc pe străzile înguste din Nantucket.Am văzut-o pe doamna Ferris acum câteva minute.Crezi că şi ea a venit azi cu maşina?
-Lexie...începu Jared,dar nu-şi termină propoziţia.Se întoarse spre Alix cu o expresie neajutorată
pe chip.
-Cine e doamna Ferris? întrebă Alix.
-E vecina noastră,răspunse Lexie,locuieşte pe King-Nley Lane şi ce e absolut nemaipomenit la ea e că îi place să conducă pe mijlocul drumului.Chiar şi turiştii trebuie să i se dea din cale.Sper că nu o să trebuiască să trec de ea în camioneta ta veche.N-aş vrea s-o zgârii,dar probabil că o să stric transmisia când o să încerc să schimb vitezele,aşa că ce mai contează câteva zgârieturi.Se întoarse spre mâncare,dar când trecu pe lângă Jared îi spuse: îmi pare rău că vă stric după-amiaza,dar ştii ce se spune despre anticipaţie.
-Că e o pierdere inutilă de energie? Lexie izbucni în râs şi plecă.Jared se duse la Alix.
-Îmi pare rău,dar cred că...
-Ştiu,zâmbi ea.Va trebui să ducem noi camioneta înapoi...
El îi zâmbi şi îi mulţumi din priviri pentru înţelegere.

Stăteau foarte aproape unul de celălalt,iar ea întinse mâna să îi atingă vârfurile degetelor.
-De ce nu te duci să vorbeşti cu prietenii tăi cât ajut eu aici la strâns?
Adevărul era că nu credea că va putea rezista în preajma lui fără să se facă de râs.Deja fuseseră ironizaţi de Lexie,şi nu mai voia să stârnească şi alte comentarii.
-Ce idee bună,zise el şi dispăru într-o clipă.Alix se duse la camionetă unde Lexie şi Toby împachetau lucrurile.Lexie vorbea despre ce trebuia pus şi unde,când un bărbat se opri în spatele ei.Lexie nu-1 văzu,dar Alix şi Toby care stăteau vizavi de ea îl văzură cu siguranţă.Era superb.Nu în felul aspru al lui Jared,dar frumos ca un afiş.Păr negru şi ochi negri,pomeţi înalţi,o gură sculptată.Înalt,subţire şi cu umeri laţi.Alix şi Toby rămaseră încremenite cu ochii la el.
-Bună,Lexie,zise el.Vocea îi era la fel de frumoasă ca şi înfăţişarea.
-O,te rog nu.Nu azi,zise ea fără să se întoarcă.Pleacă.
-Ştii unde îmi e centura? Cea cu balena pe ea? întrebă el.
Ea se întoarse să se încrunte la el.
-Ai bătut tot drumul până aici ca să mă întrebi unde-ţi e centura cu cataramă argintie?
-Mai mult sau mai puţin.El ridică uşor din umeri,într-un fel autoironie care ar fi convins orice femeie să-1 ierte.Dar nu şi pe Lexie.Se întoarse cu spatele la el,cu pumnii strânşi,şi încercă să se calmeze,trăgând câteva guri de aer în piept.Se uită la Alix şi la Toby care erau în continuare încremenite,privindu-1.„*O,grozav*”,îşi zise ea.„*Şi mai multe femei care salivează după el.Exact ce nu îi trebuie lui.”*
Lexie se întoarse spre el,ştiind că această ceartă va dura o vreme.Scopul ei era să scape de el.Nu avea de gând să amestece viaţa personală cu munca.
De îndată ce Lexie începu să-i facă morală,Toby şopţi:
-Cred că e şeful ei,Roger Plymouth.
-Nu l-ai întâlnit niciodată? întrebă Alix şoptit.
-Nu,zise Toby.
-E...
-Frumos? termină Toby întrebarea.
-Mai mult de atât,zise Alix.Parcă a fost generat de calculator.Ea nu ţi-a spus că arată aşa?
-Nu.Lexie doar se plânge de el.Eu am crezut că e un trol.Alix îşi înclină uşor capul.
-I-ai văzut faţa când Lexie s-a întors cu spatele la el?
-Vrei să spui felul în care o privea? De parcă ar fi fost teribil,nebunește,pasional

de îndrăgostit de ea? întrebă Toby.
-Asta am văzut,dar apoi am crezut că era doar închipuirea mea.Crezi că e într-adevăr...ştii tu?
-Îndrăgostit de ea? întrebă Toby.Dacă e,ea nu a pomenit niciodată de aşa ceva.
Roger nu mai asculta ce-i spunea Lexie,că trebuia să-şi găsească singur hainele, că nu era treaba ei să îi găsească bunurile personale etc.etc.Auzise toate astea şi înainte.Se uită peste capul ei,le zâmbi celor două femei drăguţe care se holbau la el ca la un extraterestru şi apoi privi în jur.
-Ce e locul ăsta?
-Sconset,zise Lexie pe un ton enervat.Pe vremuri era un vechi sat pescăresc.Şi şterge-ţi expresia asta de pe chip.Nu poţi să cumperi nimic aici.El privi peste capul ei când blonda făcu un pas înainte.„*Nu e genul meu*”,se gândi Roger.Prea pură şi prea de neatins.Cealaltă,roşcata,avea o scânteie care-i plăcea,dar şi o intensitate în privire care îl deranja.Avea impresia că ar putea să-l pună să recite tabla înmulţirii.
-Este un magazin mai jos pe stradă,zise Toby uitându-se la Roger.
-El are tendinţa să cumpere case,nu franzele,se răsti Lexie,apoi se uită încruntată la Roger.Uite,du-te şi te plimbă şi mai uită-te la lucruri,dar să nu cumperi nimic.
O să iau cheile camionetei de la Jared şi poţi să o conduci înapoi la Polpis în locul lui.
-Vărul tău? Jared Montgomery,arhitectul? Mi-ar plăcea să-l cunosc.
-Nu poţi să-l cunoşti şi nici să-l angajezi să-ţi construiască o casă mai mare.
Acum du-te.Roger nu se mişcă,uitându-se în continuare la Lexie de parcă ar fi aşteptat ceva mai mult de la ea.
-Bine,bine,zise Lexie.Nu te mai uita aşa la mine.O să merg cu tine cu camioneta.
Cuvintele ei demonstrau că ea ştia exact ce aşteptase el.Roger zâmbi şi se întoarse să se amestece în mulţime.Lexie se uită la Alix şi la Toby.
-Nu vreau să aud nici un cuvânt,zise Lexie.Nu vreau să aud nimic despre el şi nu o să răspund la nici o întrebare.Aţi priceput? Alix şi Toby dădură din cap,dar se uitară nedumerite una la alta.Câteva minute mai târziu apăru şi Jared,iar Lexie il informă că apăruse Roger şi că el avea să-i conducă vechea camionetă înapoi.
-Lexie,începu Jared pe un ton răbdător.Camioneta asta e foarte preţioasă.Nu pot s-o dau cuiva pe care nu l-am întâlnit niciodată.
-Acum câteva minute erai dispus să mi-o dai mie,iar eu nici nu pot conduce cu schimbător de viteze.
-Da,dar ştiu că eşti un şofer bun,pentru că eu te-am învăţat.Dar Roger ăsta e ca orice alt continental.

-Conduce maşini de Formula 1,zise Lexie.Nu ca să facă bani.Nu face nimic în sensul ăsta.Doar îi place să conducă chestii,să navigheze,să se caţăre.Flutură apoi din mână.Dacă se mişcă,lui îi place.
-E şofer de curse şi nu ne-ai spus? întrebă Jared.
-Se pare că nu a spus multe lucruri despre şeful ei,zise Alix.
-O persoană înseamnă mai mult decât exteriorul,replică Lexie cu ochii mijiţi spre Alix şi Toby.
-Aleargă în curse,face căţărări,navighează,zise Alix.Mie îmi sună bine.
-Totul împachetat în forma celui mai minunat cadou de Crăciun,completă Toby.
-Mie întotdeauna mi-a plăcut Crăciunul,spuse Alix.
-Şi mieeee! exclamă Toby.
-Ia mai lăsaţi-mă,bombăni Lexie şi se întoarse spre Jared.Haide,pleacă! Ia-o pe Alix şi du-te acasă.O să avem noi grijă de camionetă şi de mâncare.
-O să cheme Roger un elicopter să ia totul de aici? se interesă Alix cu chipul cât se poate de serios.Lexie se încruntă de parcă ar fi vrut să-i dea o replică furioasă, dar apoi izbucni în râs.
-Tu şi Jared faceţi perechea perfectă.Jared rânji spre Alix.
-Cred că e foarte posibil,zise el.Haide,am găsit pe cineva care să ne ducă acasă.
Le făcură semn cu mâna lui Lexie şi Toby şi porniră în josul drumului spre magazinul alimentar.Drumul spre casă îl parcurseră pe bancheta din spate a unui SUV care era mai degrabă un autobuz decât o maşină.Partea din mijloc era plină de copii şi adolescenţi şi în faţă şedeau părinţii destul de obosiţi.
În spate,Jared şi Alix se bucurau de destul de multă intimitate.
-Deci cum e tipul ăsta Roger Plymouth? întrebă el cu vocea acoperită de zgomotul copiilor.
-Nu cine ştie ce,zise Alix.Doar că este superb,pare să fie uluitor de bogat şi voia să te cunoască-în fine să-l cunoască pe Montgomery.Ah,şi e îndrăgostit până peste cap de Lexie.Jared se uită uluit la ea.
-Am fost plecat doar câteva minute.Când s-au petrecut toate astea?
-Ce pot să zic? Roger ăsta lucrează repede!
-Ar trebui să fiu gelos?
-Cu siguranţă! zise Alix,şi Jared râse.
-Jared! răcni şoferul ca să acopere gălăgia copiilor Când trebuie să te întorci la New York? Jared prinse un frisbee înainte să o lovească pe Alix în cap,îl puse pe jos şi îi aruncă puştiului vinovat o privire care să-l convingă să stea cuminte şi apoi răspunse:
-Nu pentru mai multe săptămâni.

Alix făcuse cunoştinţă cu familia,dar nu-şi amintea numele lor.Ultimii kilometri până în oraş,cuplul continuă să-l chestioneze pe Jared.El răspunse la toate întrebările ţinând-o pe Alix de mână,în timp ce copiii mai mici se uitau printre scaune şi chicoteau.În cele din urmă se dădură jos pe Main Street.
-Sper că nu te superi că nu intru pe aleea ta,zise bărbatul.E cam îngustă pentru gustul meu.Jared şi Alix coborâră,le mulţumiră frumos şi respirară uşuraţi când îi văzură că se îndepărtează.
-Oamenii verii? întrebă Alix.
-Ce i-a trădat? o întrebă Jared,luând-o de mână.Ea râse.
-Kingsley Lane e largă în comparaţie cu altele pe care le-am văzut pe insulă.
-De-a dreptul spaţioasă.De îndată că o cotiră pe alee şi văzură casa lui Lexie şi a lui Toby,Alix simţi că a ajuns acasă-un sentiment foarte diferit faţă de cum se simţise cu câteva ore îna inte.Era o stradă liniştită mărginită de copaci,cu case vechi elegante,iar cea mai frumoasă dintre toate era a lor.Nu,se gândi ea,nu a lor.Nu încă.Dar ea petrecuse' prea puţin timp în casă fără Jared,aşa că simţea că le aparţine amândurora.Când se uită la el,gândul la ce avea să urmeze îi dădu un fior de anticipaţie.Jared probabil că îl simţise şi el,pentru că se opri.Când se întoarse la ea,privirea îi era în flăcări.O trase în braţele lui şi o sărută.Nu dulce ca înainte,ci cu pasiunea pe care o simţea pentru ea.
Alix trebuia să stea pe vârfuri ca să ajungă la el,şi era atât de bine să-i simtă corpul lângă al ei,dar apoi se despărţiră şi-şi continuară drumul.Alix începu să se simtă agitată.Ea şi Jared fuseseră prieteni,colegi,dar acum...Adevărul era că ea nu ştia la ce să se aştepte odată ce ajungeau în casă.Până azi,atingerile fuseseră tabu.Iar apoi mai era şi faptul că el era un intelectual.Se mişca în cercuri atât de elegante.Unii dintre cei mai bogaţi oameni din lume îi cereau să le proiecteze casele.Intrară în Kingsley House pe uşa din spate-care era de regulă neîncuiată.
Alix se întoarse şi se uită la el.
-Cred că ar fi bine să mă duc să mă schimb...Nu apucă să-şi termine propoziţia, pentru că Jared o ridică,cu buzele lipite de ale lui,cu picioarele ei în jurul taliei şi o sprijini de perete.În câteva secunde erau goi de la brâu în jos.
Pasiune,se gândi ea.Era ce îşi dorea...ce avea nevoie de la acest bărbat.
Când o pătrunse,ea începu să ţipe,dar el îi acoperi gura cu a lui.
Oricât de mare ar fi fost dorinţa amândurora,el nu se grăbi,pentru ca senzaţiile lui Alix să se amplifice,să crească.O puse pe masa din bucătărie,făcând solniţa şi piperniţa să cadă pe podea; ea se agăţă de el,iar mişcările lui încete şi egale îi sporiră plăcerea.Desfăcându-şi braţele,se prinse cu mâinile de tăblia mesei,în timp ce el continua s-o penetreze.Cu ochii închişi,ea se lăsă pradă senzaţiilor pe

care i le trezea acest bărbat,acest moment.Când crezu că nu poate să suporte mai mult,el o ridică şi o trase spre el,lipind-o de corpul lui.Amândoi erau îmbrăcaţi cu cămăşi,dar prin ele se simţea dogoarea pielii lor.Simţind că atinge climaxul, Alix îşi lăsa capul pe spate,dar Jared o trase şi mai aproape,până când simţiră fiorii,amândoi agăţaţi unul de celălalt,tăcuţi,împliniţi.Trecură mai multe minute înainte ca vreunul din ei să se mişte.

-Kingsley,zise Alix.

-Ăsta-s eu,răspunse Jared cu gura la urechea ei.

-Bine,pentru că Montgomery mă făcea să fiu cam agitată.El râse şi se desprinse de ea,trăgându-şi pantalonii.Alix rămase pe masă,cu cămaşa atârnându-i între picioare.

-I-ai furat titlul lui Daris,zise el zâmbind.La început ea nu înţelese la ce se referea,dar apoi îşi aminti că el zisese că Daris avea cele mai frumoase picioare de pe insulă.

-Multe genuflexiuni,zise ea.Când el se apropie,ea îşi strecură mâna pe sub cămaşa lui,pe abdomenul plat.

-Dar tu? Faci mult sport?

-Eu pescuiesc toni de zeci de kilograme,zise el şi îi ridică hainele de pe jos, întinzându-i-le.Având în vedere felul în care rudele intrau şi ieşeau din casă,ea ştia că era mai bine să nu le lase pe jos.Începu să-şi pună pantalonii,dar Jared o opri.

-Îmi place să văd ce-i frumos.El o luă în braţe.La mătuşa Addy sau la mama ta? întrebă el.El o întreba în ce cameră să se retragă,iar ea era fericită că seara lor împreună nu se terminase.

-Nu la mama,iar...

-Ce? O ducea pe scări în sus,fără vreun efort aparent.Dar,se gândi Alix,ea cântărea mai puţin decât un ton.

-Ei bine,cu căpitanul care ne priveşte...

-El n-o să fie acolo,zise Jared,iar când Alix vru să spună mai multe,el o sărută făcând-o să tacă.Sunt anumite lucruri la care e bine să mă crezi pe cuvânt.

O puse cu blândeţe pe patul mare din dormitorul principal,iar ea nu era sigură cum se întâmplase,dar în câteva secunde era goală.El se întinse alături, punându-şi gura pe gâtul ei,în vreme ce mâinile îi dezmierdau corpul.

-Eşti frumoasă,şopti el.El era încă îmbrăcat complet,doar sacoul lipsea şi ei i se părea straniu să fie goală,iar el îmbrăcat.Storurile din cameră erau trase,însă lumina era filtrată prin ele,aurie şi umbroasă.Stând întinsă acolo,înconjurată de draperiile de mătase ale patului,complet dezbrăcată,se uită la Jared,la ochii lui

umbriţi,misterioşi,greu de descifrat.Întinse mâna să-i desfacă nasturii de la cămaşă,dar el îi sărută degetele şi îi îndepărtă mâna.Ea începu să întrebe de ce, dar nu o mai făcu.Experienţa ei în materie de sex era că se termina repede,în şcoală,sexul era aranjat între ore şi lucrări.Dar bărbatul acesta-aici cuvântul-cheie fiind bărbat,şi nu băiat-părea să aibă alte idei.
El începu să-i dezmierde trupul în vreme ce o privea,buzele lui luară rapid locul mâinilor peste sâni,coaste,pe abdomen.Ea îşi ridică şoldurile,vrând ca el s-o atingă chiar în miezul ei,dar el nu o făcu.Îşi trecu mâinile peste picioare,până la glezne.O sărută,în timp ce mâinile lui se plimbau pe tot corpul ei; Alix simţi cum creştea în ea tensiunea.Faptul că ea era goală,în vreme ce el rămăsese îmbrăcat avea ceva foarte erotic,ceva ce ea nu mai simţise până atunci,Iar mâinile lui continuau să o dezmierde.Când o atinse în miezul ei,ea se arcui,gata să-1 întâmpine.Nu dură mult să atingă un crescendo,să se împingă în mâna lui.Îşi îngropa faţa în umărul lui.
-Unde ai învăţat aşa ceva? întrebă ea.
-Am inventat.Sunt foarte creativ.Ea râse,apoi o vreme rămaseră nemişcaţi până când ea începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă.Nu-1 văzuse niciodată decât cu cămăşi cu mânecă lungă,cu manşe tele suflecate care dezvăluiau antebraţe puternice,bron zate,iar ea se întrebase cum arăta în rest.Nu dură decât câteva secunde până când cămaşa fu dată jos,iar ea simţi că i se taie răsuflarea la vederea lui.Era bronzat peste tot,un bronz puternic,arămiu,şi nu avea nicăieri vreun gram de grăsime.Îşi puse buzele pe pielea lui şi o simţi la fel de caldă cum arăta.O oră mai târziu,extenuată şi sublim de fericită,Alix îl auzi spunând:
-Ai buze frumoase.Când ei îi scăpă un hohot de râs,el se dădu mai în spate să se uite la ea.
-Ce e aşa de amuzant?
-Nu te cunosc suficient de bine ca să-ţi răspund la întrebarea asta.
-După tot ce am făcut,nu poţi să-mi spui de ce o referire la buzele tale te amuză?
-Nu ale mele.Ale tale.Mai precis buza ta de jos.El îşi trecu dinţii peste buza de jos.
-Ce înseamnă asta?
-O să-ţi spun într-o zi.Sau o să-ţi arăt,cred.
-Ai secrete faţă de mine? întrebă el.
-Câteva...Dar tu? Parcă trebuia să-mi vorbeşti despre ceva.
-Nu acum.Mai târziu.Ea îşi dădu seama că el era pe cale să adoarmă,ceea ce însemna că urma partea aceea a sexului pe care Alix o ura.Bărbatul fie pleca,fie se întorcea pe o parte şi începea să sforăie.

-Te duci înapoi în casa de oaspeţi?
-Dacă asta vrei,da,dar mi-ar plăcea să stau aici.Dacă eşti de acord,desigur.
Ea zâmbi şi se lipi de el.
-Nu înţeleg de ce nu eşti luat încă.Ea voise să facă o glumă,însă el păru să-i ia comentariul în serios.
-De când eşti aici,ce-am făcut cel mai mult timp?
-Am lucrat.
-Asta e ce nu le place la mine.
-Ce femei nebune!
-Sunt de acord,zise el.Nu dormiră mult.Se treziră amândoi pe la miezul nopţii, amândoi înfometaţi şi de sex,şi de mâncare.Îşi satisfăcură mai întâi prima poftă, apoi Jared îşi puse pantalonii şi Alix se îmbrăcă în cămaşa lui şi coborâră în bucătărie.Spre bucuria lor,frigiderul era plin de mâncare de la picnic.Salată de crab,felii de pui,pâine,tot felul de prăjiturele.Dar pe cât de plăcut era să gătească mâncare,asta însemna că în timpul petrecut de ei sus cineva venise în casă.Alix nu voia să se gândească la ceea ce ar fi putut să audă.
-Acum ştii de ce nu las niciodată desuurile pe podeaua din bucătărie,zise Jared cu gura plină.
-Asta înseamnă că ai multă experienţă în a-ţi lăsa chiloţii pe podeaua bucătăriei mătuşii tale? întrebă ea ritos.
-Nu ai mei.Ai ei,zise Jared.Ai mătuşii Addy.A trebuit adesea să-i adun.
Alix râse la gluma lui.
-Şi cum erai când erai mic? în afară de bun şi generos?
-Crezi asta pentru că ţi-am dăruit cuburile de lego? îmi protejam moştenirea.
Mătuşa Addy te lăsa să te joci cu lucruri care ar fi trebuit să fie într-un muzeu.
-Apropo de asta,poate că mâine aş putea să văd hârtiile despre Valentina.
Jared se opri cu furculiţa la jumătatea drumului spre gură.
-Dacă mai rosteşti încă o dată numele o să apară şi fantoma.
-Vorbim de chipeşul căpitan Caleb? Atunci mă bag.
-Ce treabă ai tu azi cu toţi bărbaţii frumoşi?
-Adică tu şi mai cine?
-Bine parat,zise el.Mai întâi şeful lui Lexie şi acum bunicul meu.
Lui Alix îi pieri zâmbetul de pe chip.
-Ai mai vorbit o dată de el.Pe linie maternă ori paternă? E încă în viaţă?
-Dacă îmi amintesc corect,am schimbat referirea la mătuşa Addy.
-Aşa ai făcut.Se uită la el şi îşi dădu seama că nu avea de gând să zică mai multe.Aş putea vedea hârtiile?

-Sigur.Sunt în pod.Pot să rămân jos şi să te văd urcând scările alea abrupte?
-Cu sau fără chiloţi? Privirea lui Jared o făcu să-şi vâre ultima înghiţitură de mâncare în gură.Nu mai rostiră nici un cuvânt,puseră iute mâncarea la loc în frigider şi alergară înapoi în dormitor.O oră mai târziu,Jared sugeră să facă o baie în cada mare din baia Victoriei.
-Nu cred că m-am uitat în baie.Spune-mi că nu e verde.
-Atunci ar trebui să tac.Bombănind,Alix îl lăsă să o tragă pe coridor spre baia sidefie şi verde a mamei ei.În hol,Caleb zâmbea.

CAPITOLUL 15

-Alix? Eşti acolo?
Vocea era familiară şi reconfortantă,şi părea să vină de foarte departe.Ea se cuibări lângă Jared.Lumina pătrundea în cameră,aşa că era ziuă,dar nu avea nici o intenţie să se scoale.Aşa cum se simţea acum,ar fi stat în pat pentru totdeauna.
Simţi un sărut pe creştetul capului şi se apropie şi mai mult.
-Noaptea trecută ţi-ai câştigat reputaţia de legendă vie a Americii,şopti ea şi adormi la loc.
-Alix? Eşti sus? Auzi din nou acea voce familiară.
-Mai lasă-mă un minut,zise ea cu ochii încă închişi.Dar apoi îi deschise brusc.
-E tata,şopti ea.
-Aşa e,zise Jared,ţinând-o strâns în braţe.Ea se întoarse să se uite la el.
-E tata.Trebuie să pleci.Nu poate să ne vadă aşa...împreună.Trebuie să cobori pe fereastră.Jared se lăsă pe spate în pat,dar nu-şi deschise ochii.
-Când aveam 16 ani,eram prea bătrân ca să mai fac usta.Iar acum...în afară de asta,trebuie să-i spunem tatălui tău până la urmă.La gândul acela,Alix simţi cum o cuprinde panica.Dacă mama ei ar fi găsit-o în pat cu un bărbat,n-ar fi contat.
Dar nu şi tatăl ei.El credea în onoare şi integritate,şi...şi nu voia să-şi găsească fiica în pat cu un bărbat cu care nu era căsătorită,încercă să-şi ascundă teama faţă de Jared.
-Ştiu că o să-l cunoşti,zise ea cât reuşea de calmă.Dar nu încă.Lasă-mă să-l îmblânzesc mai întâi.Te rog?
Îşi puse o mână pe faţa lui.El deschise ochii şi văzu frica din ochii ei.
-Foarte bine,zise el.Dar mai târziu va trebui să vorbim despre câteva lucruri.
-Nu asta spun de regulă femeile?
-Ba da,şi după ştiinţa mea aceste cuvinte înseamnă că vor o declaraţie de dragoste nemuritoare.
-O? Şi de câte ori ai dat o astfel de declaraţie? Se auzi un ciocănit la uşă.

-Alix,zise Ken,dacă nu eşti ca maică-ta,să ştii că intru.
-Nu! zise ea cu voce tare.Vreau să zic,ba sunt! Ea îşi coborî vocea spre Jared.Se referă la faptul că mama doarme...
-În pielea goală,zise Jared şi se ridică din pat.Toţi bărbaţii de pe insulă ştiu asta şi visează despre asta.Îşi puse blugii şi îşi ridică restul hainelor de pe podea.
Alix îşi puse un tricou şi se duse la geam.Era pe cale să îl deschidă,când Jared,de pe partea cealaltă a patului,întinse mâna în spatele portretului căpitanului Caleb,desfăcu ceva care făcu clic şi rama mare se dădu la o parte.
Alix era şocată,mai ales pentru că arhitectul din ea nu descoperise că portretul avea balamale şi acoperea o ieşire.Avu nevoie de câteva momente înainte să-şi revină apoi se rostogoli pe pat până ajunse lângă el.
În spatele portretului se afla o scară îngustă şi murdară.
-Alix? strigă tatăl ei,mai tare de data asta.
-Stai o clipă,tată,mă îmbrac.Se uită la Jared şi şopti: Asta e pentru căpitanul Caleb ca să se poată strecura în camera Valentinei?
-A fost montată pentru ca slujnica să golească oala de noapte fără să o vadă cineva făcând asta.Jared o sărută iute şi dispăru,iar Alix închise uşa,dar nu o încuie,în caz că el ar fi vrut să se întoarcă.Se uită la portretul căpitanului Caleb.
-Ascunzi nişte secrete!
-Alix,zise tatăl ei de partea cealaltă a uşii.Tocmai am primit un telefon la care trebuie să răspund.Îmbracă-te liniştită şi coboară.
Alix răsuflă uşurată şi simţi cât fusese de încordată.Cum avea să-i spună tatălui ei despre Jared? Şi ce o să-i spună? Că erau iubiţi şi că ea nu avea idee ce se va întâmpla în viitor? La gândul acela şi-l imagină pe tatăl ei gemând şi îşi închipui expresia lui rănită şi dezamăgită.
-Aşadar,te-ai alăturat cuceririlor marelui Jared Montgomery,probabil că ar fi zis el.Ea ascultă la uşă şi îl auzi pe tatăl ei vorbind înfundat la telefon,apoi auzi şi paşii lui care coborau scara.Bine,se gândi ea,căci avea nevoie să se gândească şi...să facă un duş.Oricât de mult n-ar fi vrut,trebuia să îndepărteze mărturiile nopţii trecute de pe corpul ei.Voia să savureze amintirile nopţii,dar acum nu avea timp de aşa ceva.Mai întâi trebuia să se ocupe de tatăl ei.Îşi petrecu mult timp sub apa fierbinte,gândindu-se cum avea să-l prezinte pe Jared tatălui ei.
-Dacă l-ai cunoaşte pe om şi nu numai reputaţia sa,ar zice ea.Sau: Poate că e arogant în America,dar...Nu,nu era bine.Ar fi trebuit să explice remarca.Va zice numai „pe continent”.Pe continent poate să fie arogant şi să le spună clienţilor să accepte ce proiectează el,dar aici,în Nantucket...Nu,nici asta nu mergea.
„Arogant” era un cuvânt prea puternic.

Se spălă pe cap.Dar dacă îi amintea tatălui ei că era o femeie în toată firea şi că putea să ia şi singură decizii? Grozav,se gândi ea.Începe prin a enerva pe toată lumea.Tatăl ei l-ar urî pe Jared dacă Alix ar deveni dintr-odată certăreaţă şi pretenţioasă.Când ieşi de sub duş,tot nu reuşise să găsească o rezolvare a problemei.

-Poate că o să se placă,zise ea cu voce tare şi luă uscătorul de păr,dar apoi izbucni în râs.Blândul ei tată profesor şi pescarul de ton Jared? Nu,asta nu se va întâmpla niciodată.Dar poate că Montgomery şi tatăl ei ar putea...Dar mai erau şi toate acele femei cu care fusese văzut Jared.Nu,nici asta nu mergea.

Nu se grăbi în vreme ce îşi aranja părul şi se îmbrăca,întrebându-se mereu ce făcea Jared.Fugise cu barca? Orice ca să scape de tatăl fetei.Dar nu părea deloc speriat,aşa că poate...Alix zâmbi în oglindă.„Fata lui”,aşa o numise Jared.Poate că dacă reuşea să-l facă pe tatăl ei să creadă că era mai mult-sau avea să fie mai mult-de o relaţie între ea şi Jared Montgomery Kingsley al Şaptelea,el ar putea accepta totul mai uşor.Când fu gata,curată şi îmbrăcată,deschise uşa dormitorului.Era timpul să facă faţă realităţii.

Coborând scările vechi,aşa cum o făcuse de nenumărate ori,Jared jură să tragă un fir electric pe perete şi să instaleze lumini.În tunel era întuneric beznă şi peste tot erau pânze de păianjen.Abia aştepta să-l vadă pe Ken.Trecuseră luni de la înmormântarea mătuşii Addy,când se văzuseră ultima oară.Sigur că ultima convorbire dintre el şi Ken fusese destul de violentă verbal.Dar era obişnuit cu asta.Când se cunoscuseră,Ken era furios pe lume şi nu putea vorbi decât în răbufniri zgomotoase.Dar pe atunci Jared nu ar fi ascultat nimic spus pe un ton normal.Marea îngrijorare a lui Jared era Alix.Cum avea să reacţioneze când va afla că tatăl ei îşi petrecuse atât de mult timp în Nantucket şi că ascunsese asta de ea? Scările se terminau în salonul de jos în spatele a ceea ce părea a fi un lambriu din lemn-,iar el se îndoi din nou de povestea cu oala de noapte a familiei.Slujnica şi-ar fi putut face apariţia în mijlocul unei recepţii.Va trebui să-l întrebe pe bunicul său adevărul-nu că ar avea speranţe să-l şi afle.

Jared nu fu surprins când îl văzu pe Ken stând în cameră şi aşteptându-l.Cu mulţi ani în urmă,cei doi bărbaţi reparaseră împreună vechile scări.Pe când smulgeau treptele putrezite,Ken spusese:

-Nu vrem ca iubitul-fantomă al lui Addy să se rănească,nu-i aşa?

Atunci Jared se uitase foarte atent la el,întrebându-se ce ştia,dar Ken făcuse numai o glumă.Acum între ei se întâmplă o secundă de ezitare,căci era evident că Ken ştia unde fusese Jared.Ken reacţionă primul şi deschise braţele,iar Jared se duse la el.Era atât de recunoscător că Ken nu era furios,încât întâlnirea fu ca

întoarcerea unui fiu de pe front.Se îmbrăţişară un moment lung.
-Haide,zise Ken cu braţul încă pe după umerii lui Jared,să ne aşezăm.Am făcut cafea şi am adus gogoşi de la Downyflake.Jared nu era adeptul amânării veştilor proaste,aşa că spuse:
-Ştii unde am fost? Era mai bine să rezolve totul de la început cu privire la el şi Alix.
-Întotdeauna am fost de părere că tu şi fiica mea-o să vă plăceţi.
Jared zâmbi uşurat.Ar fi fost rău dacă lui Ken nu i-ar fi plăcut ideea ca preţioasa lui Alix să se combine cu un bărbat care nu fusese mereu un cetăţean-model.Nu conta cât succes avusese până atunci.Jared ştia că Ken putea vedea în adâncul sufletului său.Salonul drăgălaş din faţă era cel cu mobila bună,inclusiv câteva piese pe care bunicul său le trimisese înapoi cu fratele său.După acel moment,
nici un copil din familie nu mai primise numele lui,iar mulţi oameni din Nantucket erau furioşi că tânărul Caleb Kingsley se grăbise atât de tare acasă încât intrase în ape periculoase şi scufundase corabia.Familia,prietenii şi echipajul pieriseră odată cu el.Ken se aşeză pe canapea,iar Jared pe un scaun în faţa lui.Spre marea supărare a lui Jared,bunicul lui se aşeză în fotoliul cel mare.Forma şi substanţa lui erau mai puternice în camera asta,iar Jared era uimit cum Ken nu-1 putea vedea.
-Ce face Celeste? întrebă Jared şi luă o gogoaşă cu glazură de ciocolată.
-A plecat,zise Ken.Şi Avery?
-A plecat de multe luni,zise Jared.Voia un inel.Cei doi bărbaţi îşi zâmbiră.Aveau acelaşi umor şi înţelegere cu privire la femeile care le trecuseră prin viaţă.Nici unul dintre ei nu se căsătorise cu vreuna,ceea ce întărea legătura dintre ei.
În timp ce mâncau delicioasele gogoşi,Ken făcu o scurtă pauză înainte să întrebe:
-Şi ce crede Caleb despre tine şi fiica mea?
-Lui i s-a părut întotdeauna...începu Jared,dar apoi se opri cu ochii mari.
Ken zâmbi văzându-1 aşa şocat.
-Nu te osteni să mă minţi.Doar am locuit cu tine,îţi aminteşti? Tot timpul te certai cu cineva invizibil.M-am gândit că fie eşti nebun,fie vorbeşti cu o fantomă.Sigur că ultima parte era o glumă.
-Aşa că ai decis că eram nebun?
-Mai mult sau mai puţin.Jared refuză să se uite la bunicul lui care ştia,fără îndoială,că prietenul lui,Ken,aflase despre secretul familiei Kingsley-în fine,
măcar despre unul dintre ele.
-În afară de asta,zise Ken,m-am prins că Addy,după ce bea destul rom,îmi

povestea tot.
-Dar ea nu ştia că eu puteam să...Jared nu reuşea să rostească adevărul cu voce tare.Secretomania îi fusese inoculată de toţi bărbaţii din familie de când începuse să înţeleagă cuvinte.
-Nu,nu mi-a spus despre tine,dar mi-a spus despre fiica mea şi fantoma strămoşului tău.Bănuiesc că abilitatea lui Alix de a-l vedea are legătură cu anul petrecut aici?
-Aşa cred,zise Jared.În continuare nu reuşea să-şi reţină disconfortul de a vorbi despre asta.
-A reuşit...fata mea...?
-Să-l vadă? încă nu,zise Jared.Ken se încruntă.
-Sunt puţin îngrijorat.De fapt,adevăratul motiv pentru care am venit aici este acesta,şi intenţionez să stau până când...Se uită la Jared.Până când o să apară.Nu ştiu cum va reacţiona fata mea când va vedea o fantomă.Nici Jared nu ştia.Dacă ar fi fost singur,i-ar fi cerut bunicului său un răspuns,dar prezenţa lui Ken făcea asta imposibil.
-O să fiu aici,zise Jared.Alix n-o să fie singură şi nu cred că va fi prea supărată.
El se gândi că era mai bine să nu amintească de faptul că bunicul lui aranjase deja calea pentru ca Alix să-l vadă.Poze care cădeau,sărutări pe obraz.Caleb nu se oprise niciodată.Jared vru să schimbe subiectul.
-Şi ce face frumoasa Victoria? Ken înţelese că Jared nu mai voia să vorbească despre fantoma pe care Alix era de presupus că ar fi putut-o vedea.Sau o putea vedea în copilărie.
-Victoria îi spune editorului ei că următoarea carte este aproape gata.Jared gemu.
-Când o să ajungă aici o să vrea să dezmembreze casa în căutarea jurnalelor mătuşii Addy.
-Pe cât pariem că o să încerce s-o convingă pe Alix să plece de pe insulă ca să poată căuta nestingherită?
-Victoria nu va rămâne sub nici o formă în casa mea singură,zise Jared.Din ce ştiu eu,e posibil ca mătuşa Addy să le fi ascuns sub cine ştie ce lambriu.
-Victoria ar da jos şi tapetul de pe perete ca să găsească jurnalele.
Cei doi bărbaţi,amândoi arhitecţi,amândoi pasionaţi de case vechi,se priviră oripilaţi.O parte din tapet fusese făcut special pentru Kingsley House,pictat manual în Franţa la începutul secolului al XlX-lea.Era unic,de neînlocuit.
-Un alt motiv pentru care intenţionez să stau aici.Ken se uită la Jared.Este cumva posibil să-l întrebi pe strămoşul tău...ăă...unde sunt ascunse jurnalele?

Din nou,Jared făcu un efort de voinţă să nu se uite spre bunicul lui,aşezat la stânga lui Ken.Una era să vorbeşti cu o fantomă în general şi alta era să ţi se spună că stă chiar lângă tine.Jared şi tatăl lui discutau deschis despre Caleb,iar când Jared era adolescent îşi dorise de multe ori să îi spună totul lui Ken.
-Bunicul meu,zise Jared apăsat,ştie,dar i se pare amuzant să nu spună.Probabil că e de părere că dacă jurnalele sunt găsite,nimeni nu o s-o mai caute pe Valentina.Jared observă cum Ken se lupta să nu-şi arate disconfortul la menţionarea directă a cuiva care murise cu multă vreme în urmă.Poate că se gândise că Jared va nega legătura-şi poate că ar fi trebuit s-o facă.
-Bine,atunci,zise Ken dregându-şi glasul.Valentina cea pierdută.Am citit despre ea în testament.
-Cel pe care cu atâta grijă Victoria nu i-a permis lui Alix să-l vadă? Ken zâmbi.
-Şi iată cum se închide cercul,din nou la fiica mea.Făcu o pauză.Cred că am fost cam aspru cu tine când am sunat...
-Am meritat-o din plin.Ea nu e...
-Dă-i înainte,zise Ken.Spune ce voiai să spui despre ea.
-Că nu e deloc aşa cum îmi imaginam că o să fie.Am auzit aşa de multe despre ea în decursul anilor de la Victoria încât mi s-a părut că e o răsfăţată.Are doi părinţi care se luptau pentru atenţia ei.Din punctul meu de vedere,avea tot.O adevărată prinţesă.Luă o gură de cafea.Cred că eram gelos.
-Nu aveai de ce.Nu am vrut,dar acum îmi dau seama că eu şi mama ei am încercat s-o divizăm.Victoria voia ca ea să scrie,iar eu...Ridică din umeri.
-Ai vrut să calce pe urmele tale,zise Jared.Alix mi-a spus că nu a moştenit talentul mamei ei,că ştia să scrie,dar nu şi să creeze intrigi.Nu puteam să-i spun că moştenise exact talentul Victoriei.Şi pe al tău.
-Alix e mult mai bună decât am fost eu vreodată.Vocea lui Ken era plină de mândrie.Ea are ambiţia mamei ei şi de la mine...Nu,n-o să iau nimic de la ea.
Alix are talentul ei.E unică.
-Când vorbeşte cu tine parcă e fermecată.Ken zâmbi.
-Ce cuvânt ciudat ai ales.Jared rămase o vreme tăcut înainte să întrebe:
-Oare...? Crezi că mă va ierta?
-Adică atunci când o să afle că nu i-ai spus despre rolul pe care l-am jucat în viaţa ta? întrebă Ken.
-Da.
-E important pentru tine să te ierte? Jared răspunse imediat şi cu mare pasiune în voce:
-Da,este.Îl privi pe Ken în ochi.E foarte important pentru mine.

Ken nu încercă să-şi ascundă plăcerea la auzul acelor cuvinte.Alix şi Jared erau cei doi oameni la care ţinea cel mai mult pe lumea asta,iar acum era foarte bucuros că nu crescuseră împreună.Un punct pentru Victoria,se gândi el.Ea spusese întotdeauna că ar fi o greşeală să-i lase să petreacă prea mult timp împreună când erau mici.
-Altfel n-o s-o vadă decât ca pe o copilă mereu,spusese Victoria.La vremea aceea,Ken crezuse că e doar încă o scuză de-a Victoriei pentru a obţine ce-şi dorea,dar se părea că se înşelase.Ken îi zâmbi lui Jared.
-Alix o să fie furioasă pe mine,dar nu sunt prea îngrijorat.Ea i-a iertat Victoriei o mie de alte chestii.
-Dar ţie nu?
-Pe mine nu a avut de ce să mă ierte.Zâmbetul lui Ken şi lipsa lui de îngrijorare îl făcură şi pe Jared să se relaxeze.
-Până acum.Jared râse.Când Alix ajunse la parter,încercă să-şi calmeze agitaţia şi intră în salonul mare,pregătită pentru disputa care ar fi trebuit să urmeze.„*E ridicol!" se gândi ea.„Am 26 de ani şi am dreptul să..."*
Încăperea era goală,şi ea nu ştia dacă să fie bucuroasă ori dezamăgită.Problema nu era că avea un iubit,ci că iubitul era cine era.Proiectele lui Jared Montgomery erau prezentate de tatăl ei la clasă.Iar o treime dintre studenţii lui,mai ales fetele, făceau lucrări despre proiectele lui Montgomery.De mai multe ori Alix îl auzise pe tatăl ei plângându-se despre ceea ce scriau în lucrări.
-De ce or simţi nevoia să includă pagini întregi despre relaţiile amoroase ale lui Montgomery,nu înţeleg.Ascultă aici!Apoi îi citea cu voce tare ceva despre cum tipul fusese văzut cu o jumătate de duzină de femei în ultimul an.Cum putea să contracareze Alix aşa ceva? Cum va putea să-1 convingă pe tatăl ei că Jared se schimbase? Pe de altă parte,cum putea fi Alix atât de sigură că el chiar se schimbase? Doar pentru că ea făcuse nu ştiu ce declaraţie că nu voia să fie rănită nu însemna ca amândoi aveau un viitor împreună.Preţ de o clipă se gândi să fugă iar sus şi să se ascundă.Poate că avea să-i trimită tatălui ei un e-mail.
-Laşo! zise ea şi porni din nou.Când ajunse în partea din faţă a casei auzi două voci de bărbaţi.Oare venise cineva în vizită şi tatăl ei îl întreţinea? Dar când se apropie,recunoscu vocile-cea a lui Jared şi cea a tatălui ei.
„O,nu",se gândi ea.Era un dezastru.„*Te rog,te rog nu-1 lăsa pe Jared să-i spună tatei adevărul*." Alix trebuia să vorbească mai întâi cu el.
Dar la auzul râsetelor,se opri chiar în dreptul uşii să asculte.
-Mă bucur să aud că Dilys e bine,zicea tatăl ei.Crezi că o pot convinge să mă primească la cină?

-Cred că ar fi jignită dacă nu te-ai duce.O să facă scoicile alea care îţi plac aşa de mult,răspunse Jared.Iar Lexie vrea întotdeauna să te vadă.
-O,nu,făcu Ken.Lexie o să mă certe pentru că nu i-am spus totul lui Alix.
-Stai la coadă,zise Jared.Eu încerc să mă duc acolo doar când ştiu că e şi Toby acasă.
-Şi ce face acea fată frumoasă?
-Este la fel.Tatăl ei i-a cumpărat un frigider mare pentru florile ei.
-Barrett! Nu l-am mai văzut de peste un an.La colegiu eram aşa de apropiaţi.Încă mai joacă tenis?
-Aşa cred.Great Harbor! Se referea la clubul de iahting la care te costa trei sute de mii doar ca să devii membru.
-Şi Wes? S-a căsătorit deja cu Daris?
-A încercat să o invite pe Alix la o întâlnire,răspunse Jared.
Ken pufni dispreţuitor.
-Bănuiesc că ai avut tu grijă de asta.
-Chiar că da.Din vocea lui Jared răzbătea amuzamentul.Am convins-o pe Daris să-şi facă apariţia pe jumătate goală.Wes nu i-a putut rezista,plus că ea era deja dispusă să-1 ierte.
-Ai aflat ce i-a făcut?
-Nici o vorbuliţă.
-Bietul băiat.Cum să ştie ce să nu mai facă,dacă nu a aflat ce a greşit de prima dată?
-O să fie bine pentru el.Daris o să-1 ţină în priză.Brusc Jared se uită la stânga lui Ken şi se albi.O,nu,şopti el şi îşi puse cana jos.
-Ce este? se interesă Ken alarmat.
-Bunicul spune că Alix ne-a auzit vorbind.S-a dus înapoi sus.Jared ieşi din cameră în trei paşi.Ken se lăsă pe spate.Nu-i plăcea că fata lui tocmai aflase aşa o veste,dar ura faptul că Jared vorbise cu o fantomă.În timp ce alerga pe scări în sus,Alix nu se putea gândi decât la faptul că tatăl ei şi Jared se cunoşteau de ani de zile-ceea ce însemna că tatăl ei îşi petrecuse multă vreme în Nantucket.Dar nu-i spusese asta niciodată.Alix nu ar fi crezut că tatăl ei putea să păstreze un astfel de secret faţă de ea.Mama ei da,dar nu şi tatăl ei.Ei aveau o legătură specială.Sau cel puţin aşa credea.Închise uşa camerei şi se sprijini de ea,
gândindu-se ce putea să facă în continuare.Să se poarte ca şi cum această informaţie nu ar răni-o? Se întoarse să încuie uşa,dar constată că vechea clanţă nu avea cheie.
-E Nantucket,zise ea cu voce tare,enervată pe moment că nimic nu se încuia aici

niciodată.Plasă un scaun sub mâner,apoi,furioasă,începu să smulgă aşternuturile de pe pat.Ce alte secrete mai fuseseră ascunse de ea? Mama şi acum tatăl ei.
Toată lumea o minţise după cum se părea toată viaţa ei.Dar oare Jared nu spusese asta? Secrete păstrate toată viaţa ei,zisese el.Alix aruncă cearceafurile pe podea şi se uită la portretul căpitanului Caleb.
-Ai şi tu mii de secrete? La fel ca toţi cei din familia Kingsley? Şi să nu îndrăzneşti să-mi răspunzi,altminteri îţi duc portretul în pod şi bat în scânduri intrarea la scara slujnicei.
-Alix? se auzi vocea lui Jared prin uşă.Putem să vorbim? Te rog?
-Pleacă,zise ea.
-Eu nu te-am minţit.Ţi-am spus că există secrete.Te rog,deschide uşa şi lasă-mă să-ţi explic.Nu am vrut să-ţi ascund nimic,dar făcusem promisiuni.Te rog,lasă-mă să intru ca să vorbim.Alix vru să-i spună să plece,însă ştia că el spunea adevărul.Dădu scaunul la o parte,iar el deschise uşa şi intră,dar rămase lângă uşă.Faptul că părea foarte îngrijorat îi fu de ajutor.
-M-ai lăsat să ghicesc că totul avea legătură cu mama,zise ea.Dar n-am crezut că tata va...va...
-Te va trăda? întrebă Jared.Ar ajuta dacă ţi-aş spune că a fost din nou ideea mamei tale? L-a pus pe Ken să jure că nu-ţi va spune nimic despre Nantucket.
-Dar de ce!
-Ea...Se întrerupse.Nu avea dreptul să spună nimic despre jurnalele care stăteau la baza romanelor Victoriei.
-Încerci să te hotărăşti cât de mult să mă minţi?
-Nu o să mint,dar unele secrete nu sunt ale mele ca să le dezvălui.Se apropie de ea.Îmi pare rău că nu pot să-ţi povestesc totul.Dar datorez părinţilor tăi tot ce-am realizat,tot ce sunt azi.Dacă nu ar fi fost tatăl tău,acum aş fi fost probabil la închisoare ori mort.Şi,aşa cum bine ai ghicit,mama ta a plătit mare parte din studiile mele scumpe.Şi tatăl tău a contribuit,dar...
-Mama e cea cu banii,zise Alix.
-Da,aşa e.Dar tot ce-am învăţat şi mi-a fost de folos în carieră am învăţat de la tatăl tău.Alix făcu ochii mari.
-Constructor excelent.Ai spus că un constructor excelent te-a lăsat să remodelezi o casă când erai doar un puşti.Tata a fost?
-Da,el a fost.Se întâmpla imediat după ce mama ta te luase din Nantucket.Ken era foarte deprimat că soţia divorţa de el şi nu mai putea să-şi vadă adorata fiică, ba aş putea adăuga adorabila fiică.
-Iar tu îţi pierduseşi de curând tatăl,zise ea încet.

-Trecuseră doi ani,dar eu tot nu credeam că tata o să intre pe uşă să mă certe pentru felul în care mă purtam.Jared zâmbi strâmb.Nu că aş fi renunţat chiar la toate obiceiurile rele.
-Mă bucur să aud asta.Ea făcu o pauză,ştiind că tot ce spunea el era adevărat şi că,de fapt,se bucura că el îşi respecta promisiunile făcute.Dar promisiunile nu erau şi ale ei.Ea avea să afle tot ce trebuia.
-Tot nu înţeleg de ce mama nu voia să ştiu despre Nantucket?
-Te aştepţi ca eu să încerc să-ţi explic cum gândeşte Victoria?
-Îmi eviţi întrebarea?
-În întregime.O să-ţi spun un secret.Tatăl tău poate să urle la mine până se învineţeşte.O oră mai târziu mi-a trecut.Dar Victoria...reuşeşte să mă facă să mă simt ca un vierme.
-Serios? La mine e invers.Se uită la el.Toată treaba asta e foarte stranie.Faptul că îmi cunoşti amândoi părinţii atât de bine...îmi vine greu să înţeleg.
-Au fost ca nişte părinţi pentru mine.Ei bine,tatăl tău a fost ca un părinte,dar Victoria nu pare să fie genul de mamă a cuiva.
-Ba este pentru mine,zise Alix,ridicând privirea.Nu crezi că suntem frate şi soră,nu? Jared păru uşurat că ea reuşea să glumească,aşa că o trase în braţele lui şi îi îngropa faţa în pieptul lui.Alix abia mai putea să respire,dar nu o deranja.
-Aş fi fost un frate mai mare îngrozitor,zise el.
-Ha! Ai fost minunat cu acel joc de lego!
-Haide,zise el.Hai să mergem jos să vorbim cu tatăl tău.O să vrea să mergem să mâncăm fructe de mare.
-Tu l-ai învăţat cum să cureţe peştele?
-Da,răspunse Jared.Când a ajuns prima oară aici,nu ştia să deosebească coada de cap.O ţinea strâns în braţe,de parcă s-ar fi temut s-o lase să se îndepărteze chiar cu câţiva centimetri.Alix se opri în capul scărilor şi se uită la el.
-Ce alte secrete enorme,gigantice îmi ascunzi?
-Două,făcu el.
-Iar acestea sunt...? Jared gemu.
-Dacă îţi promit să fac rost de tot ce îi trebuie lui Izzy pentru nuntă,asta o să te facă să mă ierţi în avans pentru că nu-ţi spun acum?Alix căzu o clipă pe gânduri.
-Vrei să spui că o să mergi cu mine să alegem flori?
-Sigur.Toby poate...
-Nu.Vom merge amândoi la florar.O să te uiţi la aranjamentele florale pe care o să i le trimit lui Izzy.Jared se strâmbă,dar aprobă din cap.
-Şi o să mă ajuţi să aleg nişte torturi pe care să i le arăt lui Izzy? întrebă ea.

-Te referi la chestiile alea înalte?
-Da,zise ea.O să aibă straturi.
-Lacrimi? Îşi trecu degetul în jos pe obraz.Ea se încruntă la el.
-OK.Nu,stai! Ce-ai zice să facem un tort care să arate ca o clădire Gaudi? Sau aş putea desena ceva...
-Nu clădim din zahăr,zise Alix.Izzy e foarte tradiţională.Probabil că o să vrea trandafiri roz şi mov...Cu o expresie îngrozită,el se apucă de balustradă ca să se ţină.
-Şi mai ce?
-Cort,mâncare,muzică.O rochie pentru mine.
-Văd o fantomă,izbucni Jared,de parcă ceda sub presiune.
-Cine n-ar vedea în casa asta? zise Alix începând să coboare scara,apoi se uită la el.Haide,n-o să fie chiar aşa de rău.
-Mai degrabă aş înota într-un bazin cu rechini,bombăni Jared în timp ce o urma pe scări în jos.
-Ce idee bună,zise ea.Hei,poate că putem să luăm nişte reproduceri de coşuri de lemn cum existau pe corăbii şi să le umplem cu flori.
-Reproduceri? şopti Jared,cuvântul poticnindu-i-se în gât ca o otravă.Mergi prea departe.Alix râse şi îl luă de braţ.
-Unde pot să găsesc nişte pantofi potriviţi pentru nuntă? Îţi plac tocurile-mosorel? Jared părea că va izbucni în plâns.

CAPITOLUL 16

Trei săptămâni,se gândi Ken.Era în Nantucket de trei săptămâni şi nu credea că fusese vreodată în viaţă mai fericit.La început stătuse în camera de oaspeţi din casa mare.Nu în *Palatul Verde* al Victoriei,ci în camera de vizavi de a lui Addy care acum era dormitorul lui Alix.În decursul anilor locuise de mult ori acolo.Îi plăcea să fie aproape de Addy în caz că ar fi avut nevoie de el peste noapte.
Zâmbi,amintindu-şi de câte ori îi auzise vocea când era singură în cameră.El credea că vorbeşte în somn,dar într-o seară când stăteau de vorbă la un pahar de rom-ea reuşea uşor să-1 bage pe Ken sub masă-,ea aminti de Alix şi de Caleb.El ştia că vorbeşte despre fiica lui,dar cine era Caleb? O altă rudă din familia Kingsley pe care încă nu o cunoscuse? Fusese nevoie de mai multe nopţi şi de mai multe sticle de rom până când Addy îi spusese tot adevărul.
Se părea că draga lui fiică,Alix,la patru ani avea cu regularitate discuţii cu o fantomă.Dacă Ken ar fi ştiut atunci ce se întâmpla,ar fi...Adevărul era că nu ştia ce ar fi făcut.La vremea aceea era aşa de furios şi de deprimat încât nu gândea

raţional.Dacă i s-ar fi dat un motiv,se temea că şi-ar fi dezlănţuit furia asupra Victoriei,ceea ce ar fi însemnat că ar fi afectat-o şi pe micuţa Alix.
Dar,după cum se desfăşurară lucrurile,Ken îi arătă doar lui Jared furia şi supărarea pentru ce îi făcuse viaţa.Doamne,meciurile de urlete între ei erau spectaculoase! Ken nu mai uriaşe niciodată aşa! Nu mai înjurase aşa! Pe de altă parte nici nu fusese vreodată mai nefericit^ Şi nici Jared.
Într-o seară,Ken îl găsise pe Jared plângând.Era un adolescent de 1,80 metri cu o atitudine de genul „*Nu te pune cu mine*”,dar şedea pe marginea iazului familiei şi plângea.Ken reacţionase firesc şi îl luase pe băiat pe după umeri.Nu rostiseră nici un cuvânt,dar Ken ştia cât suferea băiatul.Mama lui Jared îi povestise ce soţ minunat şi iubitor fusese tatăl lui şi cât de devotat îi era băiatului.
-N-am mai putut avea alţi copii în afară de el,îi povestise ea lui Ken.L-am rugat pe soţul meu să divorţeze de mine şi să se căsătorească cu o femeie sănătoasă care să-i facă mulţi copii.Dar el spunea că un fiu perfect era tot ce îşi dorea.
Când Ken îl întâlni pe Jared-sau Şapte cum îi spunea mama lui-,ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit ca să-1 descrie pe băiat era „perfect”.
La un moment dat,el şi Jared încetaseră să se mai certe.Ken era sigur că se întâmplase când băiatul îşi dezvăluise spectaculosul,uluitorul talent pentru arhitectură.Ken îl descoperise din întâmplare pe Jared desenând în nisip.Nimeni nu acordase atenţie liniilor,însă Ken recunoscuse în ele un plan de nivel rudimentar.Ken discutase cu mama lui Jared,iar ea îi arătase un sertar plin cu schiţe făcute de fiul ei.
-El şi tatăl lui aveau de gând să adauge o cameră mare la casa asta veche.Tatăl lui i-a spus că el ar putea s-o proiecteze.Dar...după nenorocire,Şapte s-a retras în sine.Ken trebuise să insiste ca Jared să-i prezinte ideile lui.In timp ce Ken se uita la desene,se comportă ca şi cum se gândea dacă sunt bune şi nu izbucnise în laude.Treptat,Ken îi arătase băiatului cum să pună pe hârtie ce avea în minte.Şi cum Jared nu ştia nimic despre construcţii,în decursul anilor,Ken îl învăţase cum să construiască ce avea în gând.Dar chiar dacă Ken îşi construise o viaţă în Nantucket,el ştia că dacă voia s-o mai vadă pe Alix regulat,trebuia să plece de pe insulă.Se simţea rupt în două.Avea o fiică în America şi un fiu adoptat în Nantucket,iar fosta lui soţie decreta că nu-i putea avea deschis pe amândoi.
În ziua în care plecase de pe insulă,Ken citise în ochii lui Jared că acesta nu credea că el avea să se întoarcă.Dar o făcuse.În fiecare vacanţă pe care nu o petrecea cu Alix,Ken era în Nantucket.Vacanţe,zile libere cumulate,zile chiulite, oricât timp reuşea să adune,el îl petrecea pe insulă.Chiar şi când Jared plecase la şcoală,Ken venea în vizită cât putea de des.El şi Addy erau deja prieteni buni,iar

el ştia o mulţime de alţi oameni din Nantucket.Fusese ceva firesc ca el să se apuce să renoveze casele deţinute de familia Kingsley.El îi spunea lui Addy ce trebuia reparat,apoi ea îi spunea Victoriei,care plătea facturile.La început lui Ken nu-i plăcuse înţelegerea,dar Addy îi spusese că banii Victoriei veneau din jurnalele Kingsley,aşa că de ce să nu plătească? Ken nu obiectase.Acoperişurile fără găuri erau mai importante decât mândria lui.
Per total,Ken considera că lucrurile se aranjaseră bine-doar că Alix fusese lăsată pe dinafară.Victoria nu acceptase nici o încălcare a regulii pe care o instituise ca fiica ei să nu se ducă în Nantucket,ba nici măcar nu voia să audă de asta.La început Ken se luptase şi se certase pentru acest motiv,dar ea nu cedase nici măcar un pas.Era o seară cu ninsoare,iar în casa cea mare era aproape mai frig ca afară,de aceea Ken făcuse un foc mare şi Addy îi spusese despre Alix şi fantomă.
-Victoria ştie despre această...persoană? întrebase Ken,nefiind prea sigur dacă să dea sau nu crezare poveştii.
-Nu,răspunsese Addy zâmbind.Victoria crede că sunt o femeie bătrână şi plictisitoare.Ea crede că sunt...Addy se aplecă mai mult spre Ken....Victoria crede că sunt virgină.Râzând,el îi spusese lui Addy că era mult prea sexy pentru ca bărbaţii să-i poată rezista.Ea chicotise încântată,turnase mai mult rom în pahare şi îi povestise că nici una dintre celelalte femei nu scriseseră despre Caleb.
-Îl puteau vedea,dar nu au spus nimănui despre el.Mai luase o gură de rom.Au scris despre aventurile lor şi chiar despre crime,dar nu au spus nimănui că vedeau şi vorbeau cu o fantomă.
-Dar tu ai făcut-o,zisese Ken zâmbind,în timp ce romul îi încălzea trupul.
-O,da,am făcut-o.Iar când Victoria o să descopere asta,o să-mi caute înverşunată jurnalele.
-Unde sunt? întrebase Ken.
-Le-am ascuns chiar foarte bine,răspunsese Addy zâmbind.Iar eu şi Caleb am pus la cale un plan pentru ca o persoană care îl poată vedea să afle o sumedenie de lucruri.Dar asta se va întâmpla după ce nu voi mai fi.Atunci Ken fusese prea moale pentru a o chestiona în continuare şi descoperise doar la citirea testamentului lui Addy că acea „persoană” era fiica lui.Abia după acea conversaţie,Ken se gândise la ce i se spusese.Cu ani în urmă,chiar dacă Victoria nu ştia despre fantoma pe care Alix o putea vedea,ea ştiuse că nu era în regulă ceva.După aceea,Ken renunţase să o mai bată la cap ca să-i spună lui Alix despre Nantucket.

Nu mai vorbiseră niciodată despre asta,dar se părea că ajunseseră la o înţelegere. Când Addy murise şi testamentul ei stipula ca Alix să petreacă un an în casa ei,Ken fu destul de sigur de ce şi nu-i plăcuse deloc.În calitate de tată,voia să-şi protejeze fiica.Dar Victoria nu era de aceeaşi părere-,iar Ken se gândi că avea mai degrabă de-a face cu găsirea jurnalelor lui Addy decât cu Alix.Când îi spusese asta,se certaseră rău de tot.Cu ani în urmă el încetase să se mai simtă vinovat că şi-ar fi neglijat frumoasa soţie şi asta ar fi trimis-o în braţele altuia.
Avusese nevoie de mai mulţi ani după divorţ ca să-şi dea seama că nu suporta personalitatea puternică a Victoriei.Dacă ar fi rămas împreună,probabil că s-ar fi ucis reciproc.Iar într-una dintre certurile lor,Victoria recunoscuse că se căsătorise cu el doar ca să scape din oraşul ei de baştină.Ceea ce îl duruse mai tare decât îi permisese ei să vadă.După ce se dădu citire testamentului lui Addy,
Victoria îl rugase pe Ken să stea departe de insulă şi să-i lase pe Jared şi pe Alix singuri o vreme.Şi totul funcţionase.Ken apăruse şi-i descoperise pe Jared şi pe Alix împreună.Iar el rămăsese ca să...Ken ar fi vrut să creadă că avusese nişte motive altruiste pentru a rămâne.Mai întâi,voia să-şi protejeze fiica de o fantomă.Şi trebuia să fie acolo în caz că firea plimbăreaţă a lui Jared ar fi rănit-o pe Alix.Şi ar fi trebuit...
Ha! Nici măcar pe sine nu se putea prosti cu asemenea minciuni! Stătea pentru că,pentru prima oară în viaţa lui de adult,avea sentimentul de familie.Un sentiment profund,delicios şi adevărat de familie.La sfârşitul primei săptămâni,
se mutase în casa de oaspeţi,iar Jared se întorsese în casa lui,stând cu Alix în dormitorul mare,care ar fi trebuit să fie al lui după moartea mătuşii sale.
Cât de confortabil se simţeau toţi trei împreună! Ken îi învăţase atât pe Jared,cât şi pe Alix fundamentele proiectării în arhitectură şi în construcţii,aşa că de cele mai multe ori erau de acord în toate.Jared îl învăţase pe Ken despre mare şi locuitorii ei.La rândul lui,Ken transmisese aceste cunoştinţe şi fiicei lui.
Cât despre Alix,ea îi lega pe cei doi bărbaţi.Avea grijă de ei,le făcea vieţile confortabile şi,mai presus de toate,le insufla o nouă viaţă.De mai multe ori în ultimele săptămâni,cei trei ieşiseră cu barca lui Jared.Le plăcea aceeaşi mâncare,
puneau momeala în acelaşi fel,se bucurau de aceleaşi peisaje frumoase.
Când erau acasă,Ken avea grijă să le lase celor doi destul timp împreună.Mergea deseori în vizită la Dilys.Cu multă vreme în urmă,într-o vară,ei fuseseră amanţi.
Dilys era mai în vârstă decât Ken,iar el se bucurase de compania ei liniştită-şi de sexul pe care ea-l învăţase în libertinii ani 1970.Dar el ştia că nu putea rămâne în Nantucket,iar ea nu ar fi plecat niciodată,prin urmare se folosiră de acest pretext pentru a se despărţi.

Încetaseră să mai fie amanţi-cu excepţia unei nopţi furtunoase din 1992-,dar rămăseseră prieteni.În aceste ultime săptămâni,Ken petrecuse mult timp cu Dilys şi preluase sarcinile lui Jared de reparaţii prin vecini.Ken fu cel care repară cum trebuie încălzitorul din seră pentru Lexie şi Toby.O lăsă pe Toby să-i gătească mâncăruri minunate şi o ascultă pe Lexie văicărindu-se despre şeful ei „oribil" şi mai târziu analizase împreună cu Toby chestiunea cu Lexie şi angajatorul ei.
Aşadar,Ken nu se simţise niciodată mai bine.Urma să iasă la pensie în câţiva ani şi acum era sigur că avea să vină să stea în Nantucket.Poate că putea să-1 convingă pe Jared să-i închirieze pe termen lung una dintre casele pe care le avea pe Kingsley Lane.Acum afară ploua şi în casa veche era răcoare,iar Ken făcuse un foc în şemineul din salonul mare,toţi trei fiind împreună.Alix şi Ken lucrau la proiectul casei pentru actorii de la Hollywood.Trebuia să fie prima colaborare oficială între Madsen şi Montgomery.Mândria lui Ken la alăturarea celor două nume era neţărmurită.Cu două weekenduri în urmă,Izzy şi logodnicul ei,Glenn,veniseră pe insulă să discute despre nuntă.Izzy avusese nevoie de 24 de ore ca să scape de marea admiraţie pentru Jared.Timp de o zi întreagă îl privise fără măcar să clipească.Glenn suportase totul foarte bine,dar pe de altă parte,el era aşa de îndrăgostit de Izzy,încât nici nu mai vedea bine.În prima seară,Jared îi spuse lui Ken:
-Bunicul spune că într-o altă viaţă Glenn a fost rotarul local şi era şi pe atunci îndrăgostit de Izzy.Indiferent cât de des se făcea referire la fantoma din casă,Ken tot şocat era.Încerca s-o ascundă,dar când mai veni şi informaţia cu reîncarnarea, nu mai reuşi chiar aşa de bine.Jared trebuie să fi observat,căci nu-1 mai pomeni pe bunicul lui.Iar Alix cu siguranţă nu spusese nimic despre faptul că ar fi văzut o fantomă.Mintea ei era complet ocupată de casa din California a lui Jared, remodelarea pentru vărul lui şi nunta celei mai bune prietene.
Izzy nu prea reuşise să se hotărască asupra florilor,tortului şi muzicii pentru nuntă.Pe tot parcursul weekendului nu vorbiseră decât despre corturi,toalete portabile,aşezarea la masă şi orice altceva mai era necesar la nuntă.Jared fusese telefonistul,sunând oamenii şi comandând sau rezervând.Cu sarcina lui Izzy, mutaseră totul pentru data de 23 iunie.Foarte,foarte curând.
-Tu ce-ai face? o întrebase Izzy pe Alix duminică seară când se aflau la masă în faţa unui festin.
-Cu privire la ce?
-Dacă ar fi nunta ta,ce-ai face? Toată lumea de la masă tăcuse,privind-o pe Alix.Ken era fericit să constate că Jared era la fel de curios ca şi ceilalţi.
-Despre flori? întrebase Alix.

Ken vedea că fiica lui îi evita privirea lui Jared.Era prea devreme să se gândească la o nuntă,dar când ştiai,ştiai.El decise să-şi ajute fiica.
-Victoria a făcut planurile pentru nunta lui Alix de când ea era mică.Totul e aranjat.Alix nu trebuie să ia nici o decizie.Alix gemu.
-Nu,nu,te rog să nu spui povestea aia.
-Acum trebuie,zise Izzy.
-Mi-ar plăcea şi mie să ştiu,interveni Jared.
-O rochie,zâmbi Ken.Ce-a spus mama ta despre o lumânare care a aprins lumea?
Alix scutură din cap.
-OK,asta e de la mama,şi voi toţi o ştiţi,nu?
-Eu nu,zise Glenn.
-O s-o cunoşti,replică Alix.Mama mi-a spus că urmează să port o rochie de mireasă cu atât de multe cristale şi mărgele faţetate pe ea,că o să pot duce o singură lumânare,iar miile de reflexii vor lumina întreaga biserică.Se uită la Glenn.Iar acum o cunoşti pe mama.El râse.
-Cred că o să-mi placă de ea.Jared se uită la Alix.
-Nu e chiar pe gustul tău? Chipul său era aşa de serios,încât Alix se îmbujora.
-Eu sunt mai mult adepta bumbacului.
-Lui Alix nu-i pasă de rochie ori de flori,interveni Izzy.Ea vrea să se căsătorească într-o clădire care are semnificaţie arhitecturală.Toată lumea râse.
-În capela ta,zise Izzy pe deasupra tuturor.Ar trebui să te căsătoreşti în capela pe care ai proiectat-o tu.
-Nu cred...începu Alix.Ken o întrerupse:
-Am uitat de asta.Mi-ai spus la telefon că lucrai la ea şi de atunci n-am mai auzit nimic.
-Nu contează.E doar...
-A făcut o machetă,zise Izzy.
-Putem s-o vedem? întrebă Ken.
-Nu,zise Alix.Era doar pentru amuzament.Am lucrat la o casă cu un perete de stâncă în ea.E...Jared îşi puse mâna peste a ei.
-Mi-ar plăcea foarte,foarte tare să văd macheta pe care ai făcut-o.
Ken îşi cunoştea fiica foarte bine ca să ştie că era îngrijorată de criticile aduse creaţiei ei,dar cu toată lumea privind-o cu nerăbdare,nu putea să spună asta.El dădu din cap încurajator,iar Alix plecă de la masă şi se duse sus să aducă macheta.La întoarcere îl privi pe Ken aşa de îngrijorată încât Ken voia să-1 avertizeze pe Jared să nu o critice.Dar nu avea de ce să se teamă.Jared doar o privi şi zise:

-E perfectă.Ken nu credea că Jared gândise ori spusese vreodată acel cuvânt.Cu siguranţă nu în legătură cu o clădire.
-Chiar îţi place? întrebă Alix,şi toată lumea de la masă tăcu aşteptând răspunsul. Era pentru prima dată când părea o studentă care aştepta laude.
-Acum îl întrebi pe Montgomery?
-Cred că da.El îi acoperi mâna cu a lui.
-Nu aş fi zis ce-am zis dacă nu aş fi crezut că este aşa.O să-ţi spun cât de mult îmi place: nu vreau să schimb nimic.
-Clopotniţa nu e prea înaltă?
-Nu.Ea deschise gura să vorbească.
-Şi nu e nici prea scundă,zise Jared.Alix închise gura.El îi strânse mâna.
-Unde crezi că ar trebui construită?
-Când am proiectat-o,mă gândeam la Nantucket.Izzy fu cea care întrerupse o conversaţie care devenise privată.
-Păcat că nu e acum aici.Dacă m-aş căsători în ea,n-ar trebui să înghesui o sută de oameni într-o grădină.
-Printre toalete portabile,zise Glenn.Alix se alătură râsetelor şi se întoarse să-1 privească pe Jared întrebător.Acesta păru să înţeleagă.Ar putea să construiască frumoasa capelă pe terenul pe care i-1 arătase? Jared scutură din cap.
-Nu se poate.Doar permisele ar dura săptămâni,dacă nu luni.Noi cei din Nantucket suntem foarte stricţi cu privire la ce construim pe pământurile noastre.Ea se lăsă pe spate în scaun.
-Păcat.Ar fi fost frumos dacă Izzy s-ar fi putut căsători în...
-În ceva cu importanţă arhitecturală? întrebă Jared.O clădire creată de prietena ei care se pregăteşte să cucerească lumea cu proiectele ei?
-Şi construită de cel mai mare arhitect al lumii,zise ea zâmbindu-i cu o privire adoratoare.
-Cred că mi se face greaţă,zise Izzy şi se aplecă să-1 sărute pe Glenn pe obraz. Mă bucur că noi nu ne purtăm aşa.
-Cred că glumeşti,făcu Alix.Îmi amintesc noaptea de după a treia întâlnire cu Glenn.Erai aşa de înnebunită după el încât...Continuă să vorbească,încântând pe toată lumea cu povestea lui Izzy şi a lui Glenn,distrăgându-le atenţia de la ea şi Jared.Era prea curând să se discute despre viitor.Alix era aşa de cufundată în povestea ei,încât nu observă că Jared şi tatăl ei schimbară priviri.După atâţia ani petrecuţi împreună ştiau să comunice în tăcere.Jared doar ridicase sprâncenele, iar Ken dăduse din cap.

Înainte de orice construcţie,ea trebuia să treacă de *Comisia pentru Districte Istorice,*iar Dilys era în comitet.Când Alix îşi termină povestea despre Izzy şi Glenn,Jared şi Ken zâmbeau deosebit de larg.Tocmai puseseră la cale un plan prin care voiau să facă tot ce le stătea în putinţă ca să realizeze visul lui Alix.
Acum Ken le zâmbea lui Jared şi lui Alix.Stăteau în capetele opuse ale canapelei,şi podeaua din faţa lor era plină de hârtii.În ultimele săptămâni,cei trei folosiseră biroul din casa de oaspeţi ca să deseneze planurile pentru remodelarea casei vărului lui Jared din oraş.Cu ani în urmă,acest birou fusese al lui Ken.El îl amenajase când sosise în Nantucket şi aici îl învăţase pe Jared cum să folosească un echer şi un teu.Îi făcea bine să-i vadă pe Jared şi pe Alix aplecaţi peste planşeta cea mare.Fiecare dintre ei avea o poveste despre biroul de modă veche.Ken le spusese prin ce trecuse ca s-o convingă pe Addy să-i dea sirena care fusese galionul unei corăbii.
-Era acolo în pod,printre cufere vechi,acoperită de praf,şi Addy se purta de parcă ar fi vrut s-o ia şi s-o pună pe foc.
-Şi cum ai convins-o să o mute aici? întrebă Jared.
-Am încercat cu logica,dar ea era de neclintit.Până la urmă i-am spus că eram îndrăgostit de amintirea femeii care servise drept model în secolul al XVIII-lea.Asta a funcţionat.Alix aproape că se înecă cu băutura de atâta râs,apoi povesti cu lux de amănunte cum intraseră Izzy şi ea în birou.
-Dar asta a fost înainte să ştiu că erai o persoană adevărată,îi zise ea lui Jared.El o privi serios.
-Trebuie să recunosc că o parte din mine simte lipsa admiraţiei studenţeşti.
-Ştiu foarte bine ce vrei să spui,zise Ken cu o privire semnificativă.
Râseră toţi trei.Povestea lui Jared era simplă.El nu permisese niciodată nimănui să intre aici în afară de ei doi.Ken zâmbi.Venind din partea lui Jared,declaraţia însemna foarte mult.În timp ce Ken le zâmbea celor doi şi se gândea că viaţa era bună,afară se văzu un fulger care îi uimi cu ferocitatea lui.Câteva secunde mai târziu se auzi un bubuit puternic.Se uitară unii la alţii.Fiind constructori cu toţii,ştiau ce însemna sunetul acela.Aproape că se rostogoliră alergând spre bucătărie şi spre uşa din spate.Afară era întuneric şi ploua foarte tare.Jared înşfăca o lanternă mare din sertar şi lumină grădina.Când ajunse la arcada cu trandafiri se opri.Arcada,acoperită cu tulpini ţepoase căzuse la pământ-trăgând după ea şi tufele de trandafiri.Acolo unde odinioară era o arcadă frumoasă,acum era doar lemn frânt şi plante dezrădăcinate.Pământul era noro ios şi fără iarbă.
-O,nu! ţipă Alix în ploaie.Cum să mai folosească Izzy asta? Se uită la Jared.Izzy va fi aşa de dezamăgita Poţi să repari asta,nu?

Cu ploaia curgându-i pe faţă,Jared îi zâmbi.Ea il privea de parcă era convinsă că el putea face orice Dacă era o gaură în planetă,ea părea să creadă că el ai fi putut s-o repare.El întinse mâna şi o trase spre el.Când ridică privirea,îl văzu pe bunicul lui la fereastra de la etaj.Dintr-o dată,Jared ştiu fără putinţă de tăgadă că într-un fel bunicul lui făcuse asta.De la a o face pe Alix să proiecteze o capelă,la această arcadă rezistentă din cidru întinsă pe pământ,el ştiu că totul fusese orchestrat de Caleb Kingsley.
-Haide,zise Jared către Alix.Haide să intrăm.Eşti udă şi desculţă.
-Sunt doar îngrijorată pentru...El o sărută pe frunte.
-O să rezolv totul,bine? Ea aprobă din cap şi intrară în casă,în vreme ce Ken se ducea în casa de oaspeţi ca să se usuce.Odată intraţi,Jared îi spuse lui Alix să se ducă sus şi să umple cada cu apă fierbinte.
-O să vin şi eu în câteva minute.Ar fi fost o invitaţie sexy,doar că Jared era foarte încruntat.
-E totul în regulă? întrebă ea.Începuse să tremure de frig.
-Da,zise el.Trebuie doar...să iau nişte prosoape.Du-te,o să vin şi eu în câteva minute.Alix voia să-1 întrebe ce s-a întâmplat,dar îi era prea frig ca să gândească limpede,iar mintea îi era la nunta lui Izzy.Ce puteau să facă acum? Sigur că vor reconstrui,vor replanta şi vor acoperi totul cu trandafiri tăiaţi.Se putea face.Alergă în sus pe scări spn baia ei-baia lor se gândi ea-şi dădu drumul la apă în cadă.

CAPITOLUL 17

Jared se duse direct sus la scările care duceau în pod.Știa din experienţă că bunicul lui se simţea cel mai puternic în partea de sus a casei.Podul mare era plin de uifere,cutii şi mobilă veche,unele dintre piese conţinând obiecte care aparţinuseră bunicului său.Legăturile pământeşti aici şi în salonul din faţă îl făceau pe Caleb mai vizibil.Jared ştia că furia lui o să-1 atragă spre el pe bunicul lui.Şi chiar aşa se întâmplă,iar când deschise uşa şi trase de firul care aprindea becul din tavan,bunicul lui era acolo,cu mâinile la spate,pregătit pentru dispută.
-Tu ai făcut asta,nu-i aşa? întrebă Jared cu maxilarele încleştate.Tu ai făcut arcada să se prăbuşească.
-Ce te face să spui asta?
-Nu evita întrebarea,se răsti Jared.
-Credeam că tu ai perfectat arta evitării de întrebări.Jared se încruntă supărat la el,dar apoi chipul i se schimbă.Toată viaţa lui văzuse silueta neclară a bunicului său.Una dintre primele amintiri din copilărie era cu el aplecat peste leagănul său

şi zâmbind.Jared nu se gândise niciodată că era ciudat că omul era transparent.Trecură ani înainte să-şi dea seama că bărbaţii semitransparenţi nu făceau parte din vieţile oamenilor.Dar acum nu mai putea vedea prin bunicul lui. Cel puţin,nu complet.Era mai clar decât îl văzuse Jared oricând.
-Ce se întâmplă? Furia îi pierise din glas.
-Ce vrei să spui? Jared ştia că bunicul lui îl înţelegea,dar îşi mişcă mâna în sus şi în jos.
-De ce arăţi aşa? Caleb îşi lăsă timp ca să răspundă.
-Pe 23 iunie o să părăsesc acest pământ.
Jared avu nevoie de un moment pentru a înţelege ce spunea bunicul lui.
-Să pleci? şopti el.Adică...să mori? Jared făcuse deseori glume despre cum bunicul lui va pleca în sfârşit de pe pământ,dar nu-şi putea imagina viaţa fără el.
Eu...eu...începu Jared,dar nu reuşi să continue.
-O să fii în regulă,zise Caleb blând.Acum ai o familie.
-Sigur că o să fiu în regulă,zise Jared încercând să-şi revină pe cât posibil din şoc.Iar tu vei fi...mai fericit.
-Depinde unde mă trimit,zise Caleb cu ochii sclipindu-i.Jared nu zâmbi.
-De ce în data nunţii lui Izzy? întrebă el.Sau ai făcut-o să aleagă data aceea?
-Da,am făcut-o.Par să fiu în stare să fac mai multe lucruri...decât puteam.Iar acum considerabil mai multe.Ceva o să se întâmple.E...Se opri.
-Ce?! aproape că urlă Jared.
-Nu ştiu.Simt doar că lucrurile se schimbă.În fiecare zi devin mai puternic.
Întinse mâna.Acum îmi pot vedea corpul.Ieri m-am văzut în oglindă.Uitasem că sunt atât de chipeş.Jared tot nu zâmbea.
-Ce se va întâmpla?
-Ţi-am spus că nu ştiu,dar simt...un fel de anticipa ţie.Ştiu doar că viaţa mea...
viaţa ta...vieţile tuturor se vor schimba.Trebuie să-i spui lui Alix ce pui la cale cu Ken.Puteţi s-o construiţi la vreme pentru nuntă.
-Nu sunt sigur,zise Jared.Nu avem destul timp.
-Trebuie s-o faci! Vocea lui Caleb era poruncitoare,feroce.Ştii unde se potriveşte capela ei,nu?
-Pe locul vechii case.
-Da,ai ghicit.Caleb ciuli urechile.Alix a umplut cada.Du-te la ea.Corpul lui Caleb începu să dispară.Dar nu într-o clipită ca de obicei,ci mai degrabă ca un apus de soare.Trebuie să găseşti...
-Ştiu! zise Jared nerăbdător.Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Valentina.
Corpul lui Caleb nu era mai mult decât o umbră.

-Cred că înainte să o poţi găsi,ar trebui să o cauţi pe Parthenia.Cu asta dispăru.
Jared rămase acolo o clipă uitându-se la podul cel lung.
-Cine naiba e Parthenia? bombăni el.Scutură din cap,trase de firul beculuı şi coborî scările.Când ajunse la baie,Alix era deja în cada plină cu apă fierbinte şi plină de bule de spumă,la suprafaţă iţându-se doar capul ei.Ea îi zâmbi invitându-1 să intre,dar când el nu păru să bage de seamă,ea se îndreptă de spate.
-Ce s-a întâmplat? Distrat,Jared îşi dădu jos hainele ude şi puse un picior în apă.
-La naiba,apa asta e fierbinte!
-Cred că ai nevoie.Eşti alb ca un gheţar.De îndată ce se băgă şi el în cadă,ea se aşeză între picioarele lui şi îşi sprijini spatele de pieptul lui.
-Acum spune-mi ce te necăjeşte.Şi nu încerca să-mi explici că nu e nimic.
Jared rămase o vreme tăcut înainte să vorbească.Chiar dacă viaţa lui fusese plină de secrete şi el ţinuse multe lucruri pentru el,acum voia să-i spună lui Alix ce aflase de la bunicul lui.În ziua nunţii lui Izzy,căpitanul Caleb Jared Kingsley,
care murise cu două sute de ani în urmă,va pleca de pe acest pământ.Şi nu va fi o zi fericită pentru Jared.Nu-i putea spune asta lui Alix.Dar ce îi putea spune era că el şi tatăl ei lucraseră în secret în ultimele două săptămâni.
-Cred că putem să-ţi construim capela,zise el.
-Ce vrei să spui?
-Eu şi Ken am lucrat în secret,şi el va primi foarte curând aprobarea de construcţie.Nu a fost foarte uşor.Alix asculta în tăcere cum Jared îi povestea ce reuşiseră să realizeze.Tatăl ei luase dimensiunile de pe schiţele lui Alix şi de pe machetă şi îşi petrecuse o noapte întreagă desenând proiectul şi cotele.
-Apoi le-a trimis la New York să fie făcute proiect oficial.Stanley s-a ocupat să grăbească lucrurile.
-Asistentul tău,zise Alix.
-Câteodată cred că Stanley e şeful.Ea se întoarse să se uite la el.
-Oare de ce mă îndoiesc de asta? El o sărută,şi ea se întoarse la loc.Inima îi bătea să-i sară din piept.Avea să vadă cum era construit un proiect de-al ei? Nici nu-i venea să creadă.
-Sigur,Ken ştia că trebuia să facă două proiecte.
-Ce vrei să spui? întrebă ea.
-Comitetele nu acceptă niciodată prima propunere,aşa că prima dată tatăl tău a predat o caricatură de proiect şi cu ajutorul lui Dilys...
-Ce legătură are ea cu asta?
-E în comitet.Numele meu nu poate să fie pe proiect,pentru că ea e verişoara

mea,dar ea şi Ken nu sunt rude,chiar dacă au fost odată...
-Au fost ce? întrebă Alix,dar apoi ridică mâna.Nu-mi spune.Pot să ghicesc.Aşa că ce a făcut?
-A făcut scandal,că proiectul era oribil şi l-au refuzat.Apoi în următoarea săptămână,Ken a făcut o faţă umilă şi a prezentat proiectul cel bun.Dilys a condus grupul şi a spus că proiectul cel nou e mult mai bun.
-Şi a trecut?
-Da,dar ca să treacă aşa de repede,trebuie respectate nişte restricţii.
-O,exclamă Alix,dezumflată.
-Trebuie să fie o clădire anexă,însemnând că n-are bucătărie sau baie şi nici instalaţii sanitare.Nu poate fi zărită de pe un drum principal sau de pe vreo alee, dar asta nu e o problemă.Mai târziu putem...Se opri vru să spună că mai târziu aveau să construiască o casă acolo.Poate pentru închiriat.Sau...
Nici nu-şi permitea să se gândească la asta,dar poate ar fi fost o casă în care să locuiască Al Optulea şi familia lui.
-Unde mai exact va fi construită pe terenul acela?
-Pe locul vechii case,zise Jared iute.
-Crezi că e o idee bună? Parcă ai construi pe un cimitir indian.
Jared se gândi că probabil exact de asta voia bunicul lui să fie construită acolo,dar nu zise nimic.Când începuseră săpăturile,el se asigurase că Alix nu era de faţă.Dacă bănuielile lui erau corecte,puteau găsi oseminte vechi de sute de ani şi nu voia ca Alix să vadă asta.
-Poate că o să găsim nişte artefacte şi le vom dona Societăţii de Istorie.
Alix nu auzi decât verbul la plural.
-Crezi că ar putea fi gata pentru nuntă? Că Izzy ar putea să se căsătorească în capelă?
-În clădirea ta? întrebă Jared.Începea în sfârşit să-şi revină din şocul celor povestite de bunicul lui,dar se gândi că acesta părăsea acest pământ pentru că el o găsise pe Alix.O sărută pe obraz,iar mâinile lui începură să-i dezmierde corpul.
-Te bucuri?
-Sigur că da!O apucă de umeri şi o întoarse spre el.
-Ce simţi acum că proiectul tău trece de pe hârtie pe ceva palpabil? Că vei putea intra înăuntru? Să fii înconjurată de acea construcţie?
-E o senzaţie minunată! exclamă ea cu capul dat pe spate.Se întoarse şi îşi puse picioarele în jurul taliei lui.
-Am senzaţia că m-am urcat pe cel mai înalt munte,am sărit spre stele şi am

trecut de la lună la soare și ca şi cum mă împiedic de raze de soare.
-Vorbind de munţi,zise Jared şi o sărută pe gât,înainte să o aşeze în faţa lui, arătându-i cât de mult o dorea.O să plec de pe insulă să aduc materiale.O sărută din nou pe gât.O să le aduc cu camioneta.
-Ce fel de cărămizi o să aduci? şopti ea.
-Făcute de mână.
-Oooo! exclamă ea.Chiar ştii cum să-i suceşti capul unei fete.
Buzele lui coborâră mai jos.
-Cunosc un fierar în Vermont care poate să facă balamale ca acelea desenate de tine.Stil celtic amestecat cu cel de secol XIII din Scoţia.
-Mă înnebuneşti de dorinţă.Şi mai ce?
-Un clopot.Ea se trase înapoi.
-Un clopot? şopti ea.
-Turnat de mână.Am un depozit plin de lucruri pe care le-am adunat.Întotdeauna am ştiut că o să am nevoie de un clopot,spuse el,sărutându-i sânii.
-Uşa! şopti ea cu mare urgenţă.Ce facem cu uşa?
-Stejar îmbătrânit.Gros de zece centimetri.
-Nu pot să mai rezist.Ia-mă! Sunt a ta.Mâinile lui începură să-i exploreze corpul, săpunul mătăsos din apă făcându-i orice mişcare o dezmierdare.Le trecu pe coapsele ei,mâinile înaintând spre centrul ei.Alix îşi lăsă capul pe spate,cu gâtul pe umărul lui şi buzele lui îi atinseră obrazul.
-Eşti frumoasă,şopti el.Cu pielea albă şi aurie.Câteodată simt că te cunosc dintotdeauna.Alix era încântată de cuvintele lui,dar simţea că ascunde şi altceva în spatele lor.Pentru prima dată simţi că marele şi puternicul Montgomery avea nevoie de ea.Alix se întoarse şi îşi lipi pieptul dezgolit de al lui.
-Sunt aici,zise ea şi îi sărută bărbia.Şi n-am de gând să plec.Îl sărută,limba ei atingându-i buza de jos.Moale şi suculentă,şopti ea.El se trase înapoi.
-Ce-ai spus?
-Atrăgătoare şi fermă.Ea îl trase cu dinţii de buza de jos.
-Fermecătoare,seducătoare,care mă cheamă.Ea îşi trecu limba peste barba lui, simţindu-i asprimea.
-Cântecul unei sirene,flautul fermecat.Ea îl sărută pe gură şi se duse spre buza de jos.Visez la ea adormită,cu ochii deschişi.Să o ating,să o dezmierd,să o sărut.
Ea îşi apăsă buzele pe ale lui.Vârful limbii mele,şopti ea şi lăsă în urmă cuvintele pentru acţiune.Respiraţii amestecate.Preţ de o clipă,ea deschise gura sub a lui,apoi îi trase buza în cavitatea caldă a gurii ei.Să o absorb,să o dezmierd,să o simt lipită de a mea.Ah,continuă ea cu o şoaptă răguşită.

Buza de jos a lui Jared.El se uită la ea cu ochii întunecaţi dedorinţă.Acel loc albastru pe care învăţase să-1 iubească.În următoarea secundă,el se ridică din cadă,săltând-o şi pe ea alături de el,o luă în braţe şi o duse în dormitor.Stătu deasupra ei gol,privindu-i corpul fierbinte şi ud,iar zâmbetul lui o făcu să se simtă chiar mai caldă.
-Şi mie îmi plac mult anumite părţi ale corpului tău,zise el şi se întinse alături de ea.
-Cum ar fi? întrebă ea în timp ce el începea să-i sărute gâtul,cu palma pe talia ei.
-Sunt mai bun la arătat decât la explicat.
-Chiar aşa? şopti ea.Atunci poate că ar trebui să-mi arăţi.
-Aş fi încântat.El începu să se mişte de-a lungul corpului ei,gura urmând mâinile.

CAPITOLUL 18

-Eşti sigură că o să te descurci fără mine? o întrebă Jared pe Alix pentru a mia oară.Era ora şapte dimineaţa,într-o miercuri,şi erau la Downyflake să ia micul dejun.Linda cea drăguţă le adusese mâncarea,şi mereu vesela Rosie venise să discute cu ea.Era a cincea sau a şasea oară când se aflau la restaurant,iar Alix se întâlnise cu câteva cunoştinţe pe care Jared nu le ştia.Faptul că ştia oameni pe care el nu îi cunoştea i se părea ca un semn că începuse să se integreze pe insulă.
-O să fiu bine,îi spuse ea din nou şi îşi duse mâna peste masă spre el ca să-i atingă degetele.Era încă uluită după noaptea trecută.Făcuseră dragoste ore întregi,explorându-se reciproc.Deşi Alix ştia că se întâmplase ceva,nu putea să-1 convingă să-i spună despre ce era vorba,însă seara trecută şi în dimineaţa
aceasta el se comportase ca şi cum Alix ar fi putut să iasă pe uşă şi să nu se mai întoarcă.Era îngrijorată pentru el şi nu voia ca el să-şi facă griji.
-Tata va fi aici,la fel şi Lexie,şi Toby.De ce te temi aşa de tare?
„*De bunicul meu şi de mama ta”,*ar fi vrut el să spună,dar nu o făcu.
În acea după-amiază el urma să plece cu JetBlue la New York ca să înceapă aranjamentele pentru achiziţia şi livrarea materialelor de construcţie pentru capela lui Alix.
-Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine?
-Nu sunt sigură defel,dar...Ea nu prea înţelegea de ce simţea că era important să rămână în Nantucket,dar ascultă de instinct.O să încerc să aflu tot ce pot despre Valentina.Şi care era cealaltă femeie de care m-ai întrebat?
-Parthenia.
-Şi nu îi ştii şi numele de familie?

-Cu un prenume ca ăsta nu are nevoie de un nume de familie.El privi cana cu cafea şi să gândi că bunicul lui îi băgase în cap ideea asta cu rămasul şi studiatul hârtiilor.Dacă era aşa,atunci Jared ştia de ce o făcea.Într-o lună,căpitanul Caleb Kingsley va pleca definitiv din lumea asta.Ultima fărâmă de ataşament din viaţa lui Jared avea să dispară pentru totdeauna.Alix întinse din nou mâna peste masă şi o apucă pe a lui.
-Aş vrea să-mi spui şi miece te supără.-Aş face-o dacă aş putea.Ii zâmbi slab.Ce veşti ai de la mama ta?
-Şi-a terminat turneul de promovare şi e acasă acum.Ultima oară când am vorbit,am început să-i spun ce părere am despre faptul că m-a minţit în toţi aceşti ani.
-Cât de tare a râs? rânji Jared cu toată gura.Alix gemu.
-Nu-mi place că îmi cunoşti aşa de bine ambii părinţi.Mama a spus că a făcut totul pentru artă,aşa că era permis.
-I-ai spus că plec de pe insulă?
-De fapt,i-am spus.Jared luă o înghiţitură de cafea.
-Atunci va sosi aici la 24 de ore de la plecarea mea.Alix dădu să spună ceva,dar apăru Linda care le puse mâncarea în faţă.Când rămaseră singuri,Alix se aplecă spre Jared şi îl întrebă:
-De ce-ar trebui mama să aştepte până pleci ca să vină încoace? Ce alte secrete mai aveţi voi doi?
-Vrei să spui de genul sex pe scara secretă,aşa cum am făcut noi doi aseară? Întrebă el cu sprâncenele ridicate.Încă mă mai doare spatele.
Lui Alix nu-i plăcu gluma.Jared îşi dădu seama că legătura lui cu Alix era mult mai importantă decât loialitatea faţă de mama ei.
-Victoria vrea ultimele jurnale ale femeilor Kingsley,mai ales ale mătuşii Addy,ca să le transforme în roman.Alix luă câteva înghiţituri din *quesadilla* ei şi se gândi cat de bine se potrivea această informaţie cu restul pe care îl aflase deja.
-Atunci nu e vorba de poveştile mătuşii Addy-există jurnale.
-Da.Multe.
-Acesta e unul dintre cele două secrete? întrebă ea.
-Da.
-Iar celălalt este că ai văzut fantoma căpitanului Caleb?
-Mai mult sau mai puţin,zise el.
-Asta e? Acum îţi ştiu toate secretele?
-Cred că le cam ştii,zise el,dar privirea îi râdea.El nu specificase exact durata întâlnirilor cu fantoma.

-Şi crezi că mama va aştepta să pleci ca să vină aici să caute jurnalele mătuşii Addy?
-Da,zise Jared.Şi cum nimeni nu ştie unde sunt,sunt puţin îngrijorat că ar putea...Fu pe cale să spună că Victoria ar putea să intre cu drujba în casa veche, dar nu credea că lui Alix i-ar plăcea să audă aşa ceva.
-Te temi că ar putea strica vechea casă în căutarea jurnalelor,nu-i aşa? întrebă Alix.
-Exact.Jared era uşurat că ea înţelesese.Crezi că tatăl tău ar putea...ştii tu?
-Să o potolească? întrebă Alix.Nu.Ea îl îngrozeşte.Face faţă oricui altcuiva,dar mama îl transformă într-un molâu.Tata susţine că nu există bărbat pe lumea asta suficient de rezistent ca s-o poată controla.
-Tind să fiu de acord cu asta,zise Jared.Nici eu nu aş vrea să mă confrunt cu Victoria.Eşti gata să mergem? Ea dădu din cap,iar el puse banii pe masă; îşi luară rămas-bun de la toată lumea,inclusiv de la bucătarul proprietarul Mark,şi se duseră la camioneta lui Jared.Se îndreptară spre North Shore ca să se mai uite o dată la terenul unde urma să fie construită capela.Autorizaţia de construcţie încă nu fusese emisă,dai aveau s-o primească în curând şi voiau să fie pregătiţi.
Alix se uita la oamenii care stăteau în faţă la Downyflake,aşteptând să se elibereze o masă.Era de destulă vreme pe insulă ca să deosebească localnicii de turişti şi,privindu-i,se simţi ca un observator la grădina zoologică.Păreau anormal de subţiri şi curaţi,de parcă ar fi fost creaţi de o maşină şi nu erau tocmai reali.Pe braţele atârnau bijuterii şi telefoane mobile.Tocmai se pregătea să facă o remarcă dispreţuitoare când trei fete drăgălaşe cu părul lung şi strălucitor îi zăriră.
-Jared!Când o să vii să te joci cu noi?
-Sunt prea bătrân pentru voi,copii,răspunse el de pe geamul camionetei.
-N-ai spus asta şi vara trecută,zise cea mai drăguţă.
-Şi de asta am şi îmbătrânit.Fetele izbucniră în râs.
-Scuze pentru asta,zise el în timp ce o cotea pe Sparks Avenue.Îi cunosc pe taţii lor.Se uita atent la ea să vadă cum reacţiona la schimbul de replici puţin deocheat.
-Asta înseamnă că tu crezi că eu sunt suficient de bătrână pentru tine?
-Tu eşti fata Victoriei,râse Jared-şi arăţi de parcă ai pune ceva la cale.
-Mă gândeam că mamei i-ar plăcea să scrie despre Valentina şi căpitanul Caleb.
Poate o conving să se implice în subiectul ăsta ca să renunţe la ideea de a găsi jurnalele mătuşii Addy.În afară de asta,ce ar putea să acrie în ele? În amintirea mea,mătuşa Addy nu este nici o femeie sălbatică,şi nici o criminală.

Jared nu zise nimic privind-o doar.
-O,da,fantoma căpitanului Caleb,zise ea.Dar cu siguranţă că mama n-ar putea scrie un roman întreg bazat pe câteva întâlniri cu o fantomă.O siluetă ceţoasă arând în capul scărilor şi pe urmă dispărând.Asta nu înseamnă prea mult.Îmi amintesc vag poveşti pe care mi le spunea mătuşa Addy despre căpitanul Caleb, dar visurile romantice nu sunt acelaşi lucru cu adevărul.O să-i spun mamei că ar fi mai bine dacă ar încerca să afle ce lucru teribil i s-a întâmplat căpitanului Caleb de s-a transformat în fantomă.O fantomă nu are întotdeauna legătură cu o tragedie romantică? Alix se uită la el.Asta,desigur,o va conduce la povestea pe care mi-ai apus-o despre Valentina şi Caleb.Ştiu că mama n-a văzut hârtiile,dar oare ştie povestea?
-Nu cred că o ştie,zise el.Dacă ar ști-o...Se uită la Alix.
-Mama ar fi deja aici,cerând să cerceteze podul.Schimbară zâmbete pline de înţeles.La sugestia unei poveşti romantice,Victoria ar fi sosit urgent,încercând Nrt facă orice ca să obţină povestea.Ar fi fost aproape imposibil să-i reziste cineva.
-Ştii,zise Jared,asta cred că ar putea să funcţioneze.
-Probabil că aşa va fi,spuse ea.Pot să fiu un negustor foarte bun când trebuie.
Păcat că tu şi tata nu mi-aţi spus mai devreme despre asta.Dacă nu v-aţi fi petrecut viaţa păstrând secrete,v-aş fi putut ajuta de la bun început.
Pe tot restul drumului până la North Shore,Alix îi explică lui Jared calm,dar ferm,unde greşise cu Victoria.El doar zâmbi şi nu se apără.Jared ştia prea bine că fantoma Kingsley era mai mult decât o vedenie vagă care stătea în capul scărilor şi se întrebă ce va zice Alix când va afla totul.Va fi la fel de încrezătoare şi atunci? Când ajunseră pe terenul unde urma să fie construita capela,parcă şi opri motorul camionetei.
-Vrei să mai vezi terenul încă o dată? Asta dacă te poţi opri din cicăleală.
-Nu poţi să dai vina pe mine pentru că mă simt exclusă.Am ratat o viaţă întreagă.El se aplecă peste scaun şi spuse:
-Din punctul meu de vedere,orice te-a făcut aşa cum eşti a fost un lucru bun.
O sărută iute şi coborî.Alix nu putu decât să zâmbească.Petrecură câteva ore pe şantier.În cutia de unelte din camionetă,Jared avea steguleţe de construcţie,ţăruşi şi sfoară şi o rolă cu patru sute de metri de bandă.Fără să fie nevoie să discute,el şi Alix trecură la treabă,amân doi vrând să vadă conturul capelei pe pământ.
De parcă ar fi lucrat împreună de ani întregi-ceea ce,datorită lui Ken,într-un fel o şi făcuseră-,puseră ţăruşi provizorii şi trasară fundaţia,apoi se duseră la umbră să-şi privească opera.

-Poţi să ţi-o închipui? Jared scoase două sticle de apă rece din geanta frigorifică şi îi întinse una.
-Da,pot.Vocea ei se schimbă.Vreau să-ţi spun că asta e o mare generoz...
-N-o spune! zise el.Ea ştiu că nu voia să audă din nou despre gratitudi nea ei.
-Foarte bine,dar doar ca să ştii.Se uită în jur.Valentina a locuit aici sau în oraş?
-În ambele locuri.După ce Caleb a construit casa cea nouă,el i-a dat-o pe asta vărului său Obed.
-I-a dat-o?
-Pentru un dolar.E un obicei încă răspândit în Nantucket.Uită-te în ziarul local,*Inky*,la transferuri de proprietate,şi o să vezi că se face aproape în fiecare zi.Oamenii din Nantucket îşi moştenesc adesea casele.Scoase un sunet dispreţuitor.Altfel nu ne-am putea permite să locuim pe propria insulă.
Alix se gândi la casa destul de banală de douăzeci de milioane de dolari pe care o văzuse.Avea sens ce spunea el.
-Deci Caleb a plecat pe corabie şi şi-a lăsat în urmă iubirea vieţii lui care îi creştea copilul.Dar ea s-a căsătorit cu vărul lui-probabil pentru că fusese nevoită-,iar la început Valentina şi Obed au locuit aici în casa veche.
-Aşa e,zise el.Dar după moartea lui Caleb,când fratele lui s-a întors cu testamentul,Obed şi Valentina s-au mutat în casa mare de pe Kingsley Lane.
-Cu fiul lui Caleb,primul Jared,zise Alix.Apoi Valentina a dispărut,iar casa de aici a ars.Rămase o clipă pe gânduri.Crezi că există vreo legătură între dispariţia ci şi incendiu? Amândoi se uitau la adâncitura de pământ unde avea să fie centrul capelei.Când el nu răspunse imediat,ea îl privi.
-Cred,zise el încet,că există o legătură foarte strânsă între cele două evenimente.
Voia să spună că,după părerea lui,Valentina pierise în incendiu,dar ea nu voia să creadă că s-ar fi putut întâmpla ceva atât de teribil cu tânăra femeie pe care căpitanul Caleb o iubise atât de mult.Se uitară unul la altul cu înţelegere.
Clădirea asta însemna mai mult decât a-i oferi lui Izzy un loc unde să ne căsătorească.Avea de-a face cu familia lui Jared şi cu îndreptarea unei nedreptăţi,se gândi ea.
-Am o întrebare,zise ea.Cine e Parthenia şi unde ai auzit de ea?
-La ce oră e avionul meu? Alix gemu.
-Iar eu credeam că ai terminat cu secretele.El zâmbi şi o ridică în braţe, învârtind-o.
-N-aş mai fi interesant fără secrete,nu crezi?
Hai să ne întoarcem în oraş.Trebuie să cumpăr cinci kilograme de merişoare în ciocolată ca să le iau cu mine.

-Nu poţi să le găseşti în New York?
-Doar dacă vreau calitate proastă şi nici un gust,zise el,şi se îndreptară spre camionetă.Cele pe care le cumpăr eu sunt merişoare din Nantucket.Plus că nu suni pentru oricine din New York.Stanley mi-a pregătit camioneta de pe continent şi o să mă duc în Vermont să o văd pe drăgălaşa Sylvia.Sunt pentru ea.
Pe drumul de întoarcere,el o tachina cu privire la Sylvia-care se dovedi a fi fierarul de care vorbise mai devreme.Era căsătorită cu un potcovar şi aveau
două fetiţe.Jared zicea că dacă trebuia s-o convingă pe Sylvia să facă balamalele de care aveau nevoie acum şi nu peste şase luni,trebuia să-şi facă apariţia cu un cadou.Parcară în faţa casei,se duseră pe jos în oraş şi cum parară merişoarele de la *Sweet Inspirations*,apoi traversară la Bookworks.Cumpărară patru cărţi pentru copii cu acţiunea în Nantucket şi ultima carte de aventuri adevărate a lui Nat Philbrick-care locuia în apropiere.La prânz,toate cumpărăturile erau gata,iar Alix era în cântată,însă Jared era epuizat.Se duseră la Languedoc la masă.
După masă se întoarseră acasă şi duseră toate cum paraturile la etaj.Pe pat se afla valiza pe jumătate pregătită a lui Jared.Întrucât el avea un apartament la New York,nu-şi lua prea multe lucruri,dar trebuia sa împacheteze cadourile.
-Asta este tot? se interesă Alix după ce închise cu grijă geamantanul.
-Nu,mai lipseşte un lucru,zise Jared şi o luă în branşă o sărute.Ea se agăţă de el.
-Crezi că o să-ţi fie dor de mine? întrebă el cu faţa îngropată în părul ei.
-Încetează sau o să plâng.El se uită la chipul ei.
-Aş putea suporta lacrimile,dacă aş şti că sunt pentru mine.
Ea îşi ascunse faţa la pieptul lui şi începu să plângă de-adevăratelea.
-O să devii iar Marele Jared Montgomery şi o să uiţi de mine.El o sărută pe creştet.
-Încă nu ţi-ai dat seama că nu există un Jared Montgomery? Nu e real.
Adevăratul eu sunt aici în această casă,pe această insulă.Vru să mai adauge: „*Cu tine*”.Dar era prea curând pentru asta.Alix se agăţă de gâtul lui şi îl sărută.
-Frumoasa ta buză de jos,şopti ea.
-Asta e singura parte a corpului meu care îţi place? El o sărută pe obraji,apoi pe tâmple.Sărutări uşoare,dulci.
-Îmi place mintea ta.Îmi place că eşti cât de cât inteligent.Pentru un bărbat,adică.
-O să-ţi arăt cât sunt de deştept! râse Jared.El mătură geamantanul de pe pat.
-Chiar te rog,zise ea.Nimic nu-mi place mai mult decât să-mi arăţi ori să-mi spui,ori...El o reduse la tăcere cu sărutările lui.

CAPITOLUL 19

În ziua în care Jared plecă,ei merseră în tăcere la aeroport.Alix era măcinată de gânduri şi de griji-şi poate şi de teama de viitor.Indiferent ce spusese Jared despre această despărţire,că nu schimba nimic între ei,ca tot era îngrijorată.

-O să te îmbraci la costum? întrebă ea când el se opri la bariera de la parcarea aeroportului.

-Da.Nu-mi prea place,dar e New York.

-O să te bărbiereşti şi o să te tunzi?

-Nu,zâmbi el.Doar dacă vrei tu.

-Nu,nu vreau.Tim o să ţipe la tine că ai fost plecat aşa de mult?

-Lui nu-i pasă decât că am terminat planurile pentru casa din California.Jared parcă maşina,opri motorul şi se uită la ea.Ce te deranjează cu adevărat?

-Nimic,zise ea,doar că ne cunoaştem de atât de puţin timp,şi tu eşti...Privirea lui o făcu să spună ce nu voia.Iar tu o să fii iarăşi el.

-Iar el e tipul cel rău? Un exploatator de femei? Care le iubeşte şi le părăseşte?

-Nu asta am vrut să spun,zise ea,apoi făcu o grimasă.Sau poate că da.

-Dacă ţi-aş face asta,părinţii tăi m-ar omorî.

-Grozav,zise ea.Mă bucur că stai cu mine numai de frică.Jared clătină din cap.

-Cuvintele nu o să dovedească nimic.Sună-mă,o să te sun şi eu.Scrie-mi SMS-uri,e-mailuri.Tot.Iar eu o să-ţi spun mereu unde sunt.Aşa o să te simţi mai bine?

-O să fiu sigură doar când o să te întorci.Adică să te întorci la mine,nu doar la vechea ta casă şi iubita ta insulă.Jared râse.

-Cred că mă cunoşti foarte bine.Haide,hai să mergem.În aeroport,înainte să se ducă la micul avion de pe pistă,el o luă pe Alix în braţe şi o sărută din nou.Îşi lipi buzele de urechea ei şi îi şopti:

-În decurs de patru ore,toată lumea de pe insulă o să ştie că formăm un cuplu.

Mai urmă un sărut de rămas-bun,apoi Alix îl privi cum merge pe pistă spre rampa avionului.Scaunul lui era la geam,pe partea ei,iar el îi făcu semn cu mâna la decolare.După plecarea lui,Alix se întoarse spre aeroport şi văzu că mai mulţi oameni îi zâmbeau.Nu turiştii care călătoreau în haite şi aveau priviri agitate,nu oamenii verii cu hainele lor de in şi brăţările lor.Erau oamenii din Nantucket, bărbaţi şi femei care locuiau şi munceau acolo.Oamenii adevăraţi.Oamenii care contau.Femeile zâmbeau,iar bărbaţii o salutau cu un semn din cap-la fel cum îi văzuse făcând cu Jared.Era ca şi cum sărutul lui foarte public fusese ca un anunţ că Alix era acum...Ce? se întrebă ea.Cumva înrudită cu oamenii care colonizaseră insula? Că acum aparţinea locului?

Alix nu se putu abţine să nu răspundă zâmbetelor.Ieşi din aeroport şi în drum spre camionetă un alt bărbat îi făcu un semn din cap.Vestea se răspândea.
A doua zi dimineaţă,Toby apăru s-o întrebe pe Alix dacă nu voia să vadă o parte din Nantucket,iar ea fu iute de acord.Toby conduse în jurul insulei,spre plaje şi mlaştini,aglomerări de pietre şi cea mai veche casă cu o frumoasă grădină de ierburi.Ocoliră casa cea veche şi se duseră la Something Natural să ia prânzul.
Se întoarseră pe Kingsley Lane,parcară şi se duseră în oraş pe jos.Cum Toby nu se născuse acolo,ea ştia mai bine ce era mai ciudat la insulă.
-Totul are nume în Nantucket-oraşul,insula,regiunea.Îi explică cum de curând Nantucket primise dubioasa onoare de a fi numită cea mai bogată regiune din SUA.
-Deşi mulţi dintre noi se luptă să pună mâncare pe masă,adăugă ea.
Lui Alix nu-i venea să creadă că şi Toby trecea prin aşa ceva.Avea mereu un aer care nu putea fi descris decât ca elegant.Hainele ei păreau modeste,dar erau de cea mai bună calitate.Nu purta duzini de brăţări sau lanţuri de aur cât un ham de cal,cum făceau cei de pe continent.Şi nici nu purta pălării drăgălaşe cu borul întors care costau cât salariul unei persoane obişnuite.La Toby totul era simplu şi rafinat.La sfârşitul zilei,Alix descoperi că stătea mai drept şi jură să arunce perechea veche de pantaloni de trening.Mai târziu apăru şi Lexie pe Kingsley Lane cu o sacoşă plină de legume pentru cină,proaspăt culese din grădina şefului.
-Dumnezeu ştie că el nu le culege niciodată.Îi place doar să privească fetele frumoase cum se apleacă să le plivească.Toby şi Alix se uitară una la alta cu sprâncenele ridicate.
-Ce poartă Roger când se uită la fete? întrebă Alix.
-Cât de puţin permite legea,răspunse Lexie.Toby şi Alix îşi zâmbiră.Era o imagine frumoasă.După cină,cele trei femei se aşezară în salon şi terminară o sticlă de vin.Ca de obicei,Lexie trecu direct la subiect.
-Deci,cum te înţelegi cu Jared? Alix ştia prea bine că Lexie era verişoara lui Jared,aşa că nu prea putea să-i spună de grijile provocate de plecarea lui.
-Bine,foarte bine,zise ea.
-Putem să te ajutăm cu ceva? întrebă Toby.Era evident că nu se lăsase păcălită deloc de bravada lui Alix.
-E doar o chestiune de timp,zise Alix şi trase aer în piept.Chiar avea griji,iar prietena ei cea mai bună nu era acolo ca să le poată discuta cu ea,aşa că verişoara sau nu,ea trebuia să-şi rostească gândurile cu voce tare.
-Ştiu că lui Jared îi plac proiectele mele şi etica mea de lucru,iar sexul e chiar

grozav,dar cred că el e fericit aşa cum e.Dar...Trase aer în piept.El are o viaţă la New York şi una aici,aşa că poate că nu mă potrivesc cu viaţa lui de acolo.Se uită la Lexie.De ce zâmbeşti?
-Pentru că Jared nu e aşa cum crezi tu că e.El nu e faimoasa persoană publică pe care o văd oamenii.Doar aici în Nantucket îl vezi pe Jared cel adevărat.
-Cred că vom vedea asta,nu? zise Alix.OK,ajunge atâta analiză sufletească pentru mine.Vreau să ştiu despre voi două.Ce aşteptaţi de la viaţă?
Lexie făcu o grimasă.
-Problema mea e că ştiu cum o să fie viitorul şi viaţa mea.Sunt sigură că o să mă căsătoresc cu Nelson în următorii ani.Ştiu unde o să locuim,chiar şi casa în care o să locuim.Totul,absolut totul.
-Cine e Nelson? întrebă Alix.Nu văzuse nici un bărbat în apropierea lui Lexie cu excepţia şefului ei,şi cu acesta era clar că ea nu voia să aibă de-a face.
-El este Eric al meu.
-Dar mie mi-a dat papucii,zise Alix.Toby aprobă din cap.
-Dacă Lexie nu se căsătoreşte în curând cu el,o să-i dea şi el papucii.
Lexie luă o înghiţitură de vin.
-Îmi doresc o viaţă în care să nu văd mereu drumul drept aşternut în faţa mea.
Vreau dealuri,ba chiar şi munţi.Vreau o aventură.De fapt,m-aş mulţumi cu ceva ieşit din comun.Alix se întoarse spre Toby.
-Dar tu? Lexie vorbi prima.
-Toby nu are doar probleme cu iubiţii.Ea are o mamă.Alix se uită întrebător la Toby.
-Mama mea,zise Toby,a fost-este,cred-obsedată de...nici nu ştiu cum să explic asta mai bine,dar cel mai corect ar fi să spun că vrea să fie considerată de clasă superioară.Vezi tu,tata e...
-Sânge albastru,zise Lexie.Sau cât de aproape poate ajunge în America la aşa ceva.Cluburi de golf,şcoli private,un arbore genealogic care ajunge până la...Ce e?
-Nu contează.Toby părea jenată.
-Iar familia mamei tale cum e? întrebă Alix.
-Nu ştiu.N-am cunoscut nici o rudă sau pe cineva care o cunoaşte de dinainte să se fi căsătorit cu tata.Parcă s-ar fi născut odată cu căsătoria.Toby se uită la ele.Însă...
-Ce? Ambele fete se aplecară înainte.
-Odată mama era furioasă pe mine şi...
-De fapt,aşa e ea de obicei,din câte am văzut,interveni Lexie pe un ton

dezaprobator.
-Într-o seară după cină,continuă Toby,mama voia ca eu şi tata să ne grăbim să mergem undeva.Ne-a luat farfuriile încă pline pe jumătate şi le-a înşirat pe antebraţ.Era foarte eficient.Iar eu am zis: „*Vai,mama,faci asta ca o chelneriţă experimentată”.*Eu nu m-am gândit la nimic altceva,dar ea a pus imediat jos farfuriile şi a ieşit furioasă-,iar tata nu se mai putea opri din râs.
-Foarte interesant,zise Lexie.Sună ca un mister care ar trebui cercetat.
-Lui Lexie îi plac romanele poliţiste,spuse Toby.
-În acest mister,se strâmbă Lexie,singurul bărbat pe care mama ta l-ar aproba ar fi Făt-Frumos.
-Prea târziu,făcu Alix cu faţa serioasă.E dat,e al meu acum.Toby râse,iar Lexie gemu.
-Vrem să ştim despre mama ta,schimbă Toby subiectul.Cum e să trăieşti cu cineva aşa de neobişnuit ca ea?
-Neobişnuit? întrebă Lexie.Toby e politicoasă.Victoria Madsen e o senzaţie internaţională,frumoasă,de succes şi cărţile alea!
-Nu ştii Marele Secret al originii romanelor,nu-i aşa? întrebă Alix.
-Că sunt despre familia mea? zise Lexie.Sigur că ştiu.Toată lumea din Nantucket ştie asta.Ea îşi flutură mâna a nepăsare.Despre familia mea ştiu destule.Vreau să ştiu despre a ta.
-Ei bine,începu Alix,gândindu-se cum să o explice mai bine pe mama ei ca să nu-i ia mai multe ore.E un amestec de spirit practic şi aprins,vanitate şi generozitate,naivitate şi sofisticare.
-Asta sună fie minunat,fie oribil,constată Lexie.Dar ce vrem să ştim este cum e să trăieşti cu ea în fiecare zi.Alix rămase o clipă pe gânduri.
-Foarte bine,o să vă spun o poveste care ar putea să ilustreze viaţa mea cu ea,iar detaliile le ştiu doar pentru că mulţi ani mai târziu mai mulţi oameni mi-au spus ce s-a petrecut.Împlineam cinci ani,iar noi locuiam într-un apartament din centrul New Yorkului.Asta după ce prima ei carte fusese acceptată spre publicare,dar înainte să ajungă pe listele de bestselleruri.Dar pentru mine era mai important că părinţii mei tocmai se despărţiseră,iar mie îmi era foarte dor de tata.Alix îşi feri scurt privirea.În fine,în dimineaţa zilei mele de naştere m-am trezit uitându-mă în ochii unui ponei adevărat.Lexie zâmbi.
-Ce drăguţ! Mama ta te-a dus la un grajd când încă dormeai.
-Nu,zise Alix.Eram în patul meu din apartamentul din New York.Mama adusese poneiul sus cu liftul de serviciu.Îl fermecase pe portar-cred chiar că a plâns un pic despre mariajul ei eşuat-,iar el a închis ochii.

-Mă întreb ce părere au avut vecinii? întrebă Toby.
-Exact.Ai atins punctul central al problemei.Mamei nu-i păsa dacă podeaua era stricată definitiv de copite,dar când vecinii s-au plâns de zgomot,ea a fost nevoită să facă ceva.
-Ce a făcut? se interesă Lexie.
-A transformat totul într-o petrecere improvizată.L-a ales pe cel mai urât şi mai mic bărbat de acolo,care stătea tăcut lângă soţia furioasă,şi l-a rugat să se ducă să cumpere băutură.Şi desigur mama nu avea bani,aşa că a plătit el.Apoi l-a convins pe un adolescent înalt şi arătos să amestece băuturi pentru toată lumea care părea să se plângă.
-Nu cred că era legal să se folosească de un minor,remarcă Toby.
-Mama nu e de părere că legile trebuie să i se aplice şi ei.Când s-au terminat orele de şcoală au apărut şi mai mulţi vecini cu copii care au călărit poneiul prin apartament.
-Dar cum rămâne cu mizeria? întrebă Lexie.
-Mama s-a dus la două adolescente care nu-şi puteau lua ochii de la băiatul cu băuturile şi le-a spus că el şi-ar dori ca ele să-1 ajute.
-Au trecut la adunarea de caca de ponei? făcu Lexie rânjind.
-Exact,zise Alix.Şi ştiţi ce? Ani mai târziu,mama mi-a spus că una dintre fete s-a căsătorit cu băiatul acela.Lexie şi Toby izbucniră în râs.
-Mama ta e peţitoare.
-Îi place iubirea în orice formă,zise Alix.
-Şi ce s-a întâmplat cu poneiul?
-La sfârşitul zilei,când s-a întors proprietarul,acesta era furios! Mama îl minţise că are o fermă la ţară şi un dresor.A fost atât de convingătoare,încât el îi cedase poneiul.Tipul s-a enervat din nou când a aflat adevărul,dar mama a flirtat cu el atât de mult,încât atunci când au coborât poneiul cu liftul de serviciu,el zâmbea.
Iar mama a trebuit apoi să dea pe toată lumea afară din apartament,pentru că se îmbătaseră.Mi-a făcut baie,apoi s-a cuibărit cu mine în pat şi mi-a citit o carte.Erau ozalidele pentru următoarea ei carte,din care sărise peste partea cu sexul,dar nu conta.Eu am adormit instantaneu.Iar apoi am fost cel mai popular copil din clădire.Toată lumea a plâns când ne-am mutat în suburbii.
O vreme Lexie şi Alix rămaseră tăcute,analizând povestea.
-Ce minunat! zise Lexie cu un oftat.Mi-ar fi plăcut nişte aventură în viaţa mea.
-Dar şeful tău...începu Alix.
-Este prea îndrăgostit de sine însuşi ca să conteze,zise Lexie.
Alix şi Toby se uitară una la alta.Din ce văzuseră ele,Roger Plymouth era

îndrăgostit nebuneşte de Lexie,nu de el însuşi.După acea primă seară,cele trei femei rămaseră bune prietene.Se întâlneau când aveau timp,dar şi Toby,şi Lexie aveau serviciu,iar Alix încerca să termine schiţele pentru clienţii lui Jared.
Şi,desigur,mai trebuia pregătită şi nunta lui Izzy.Fără arcada de trandafiri şi incluzând capela,totul se schimbase.Alix inventă un model cu flori sălbatice, bazat pe serviciul de veselă din casa Kingsley.Ea îi arătă lui Toby un set,iar aceasta făcu un aranjament care arăta ca modelul de pe farfuriile de porţelan.
Planificară totul în jurul florilor mici,mai multe pe o tulpină,toate frumoase şi aerisite,nimic foarte greu şi întunecat.
-Cred că e o idee bună,îi zise Toby lui Alix când ca începu să deseneze florile pentru aranjamentele de masă.Pentru capelă creaseră un design cu panglici lungi albastre care atârnau din tavan de-a lungul peretelui.La fiecare buclă era o fundă cu buchete de nemţişor şi margarete albe printre el.Acestea trebuiau montate pe un fundal de iarbă ornamentală.
-Cred că e foarte frumos,zis Alix şi se uită la ce făcuse Toby,iar Lexie aprobă.
Alix fotografie totul şi îi trimise lui Izzy imaginile,dar aceasta nu se putea concentra foarte bine.Greaţa matinală era foarte rea,iar ea îi povestea lui Alix că tot adormea.
-Ştii ce îmi place,zise Izzy.Ţie ce ţi-ar plăcea pentru nunta ta? Asta aş vrea şi eu.
Alix nu-şi putea permite să se gândească la nunta ei.Dacă avea să se întâmple, atunci va fi doar peste câţiva ani.În seara plecării lui Jared,Alix se duse la calculator şi începu să caute despre Parthenia.Nu avea decât numele de la care să plece,aşa că nu era uşor.Dar ea adăugă şi Nantucket şi descoperi o Parthenia Taggert Kendricks.Numele Taggert o conduse la familia Montgomery din Warbrooke,Maine.
-Bingo! exclamă Alix şi începu să cerceteze să vadă dacă ar putea găsi membri ai familiei Montgomery ori Taggert care încă mai locuiau în Maine.Spre bucuria ei,descoperi că erau chiar foarte mulţi.Când o sună Jared în seara aceea,ea avea deja multe lucruri să-i povestească.
-Verişoara Valentinei era Parthenia Taggert,şi amândouă erau originare din Warbrooke.Parthenia s-a căsătorit cu un bărbat din Nantucket pe numele său John Kendricks,dar nu am reuşit să aflu mai mult decât că a fost director de şcoală.O să-ţi trimit informaţiile.Ea ezită.
-La ce te gândeşti?
-Cred că ar trebui să te duci în Maine şi să vorbeşti cu oamenii aceia,zise ea.
-Şi să-i întrebi despre ceva ce s-a întâmplat în urma cu două sute de ani? întrebă Jared.

-De ce nu? făcu ea.Poate că familia e ca a ta şi au o casă plină de vechituri pe care nimeni nu le-a aruncat de secole.
-Nu pot să existe două la fel.Ea personal credea că nu mai era nimeni pe lume aşa ca el.
-Deci crezi că ar trebuie să mă duc? întrebă el.Ea se bucură că îi cerea părerea şi susţinerea,şi poate chiar aprobarea.
-Da,aşa cred.
-Oricum trebuie să mă duc în Vermont după balamalele alea,aşa că poate o să mă abat şi prin Warbrooke,Maine,răspunse Jared.
Alix zâmbea larg.O făcea să se simtă bine că ţinuse cont de sfatul ei.
-Au fost bucuroşi să te vadă la New York? Ea voia să afle cum se simţise el la întoarcerea la birou,dar învăţase demult să nu pună întrebări directe cu privire la sentimentele unui bărbat.
-Tim şi Stanley erau extatici,dar am distrus opt proiecte ale angajaţilor mei.
Voiau să mă întorc în iad,acolo unde cred ei că locuiesc când nu vin la birou.
Alix râse.
-Nu ar fi surprinşi să afle ce bărbat drăguţ eşti în realitate? zise ea şi apoi îşi făcu un pic de curaj pentru întrebarea următoare.Ţi-e dor de mine?
-Îngrozitor.I-am arătat trei schiţe de mână de-ale tale unui idiot pe care l-a angajat Tim.Puştiul te urăşte acum.
-Serios? exclamă Alix cu atâta entuziasm încât pe Jared îl umflă râsul.
-Da,serios.Ştii,ar trebui să-1 inviţi pe dr.Huntley de la NHS în vizită şi să-1 întrebi dacă poate afla ceva despre tipul acela Kendricks.În afară de asta,lui Huntley îi lipsesc probabil invitaţiile mătuşii Addy.Şi e bun prieten cu mama ta,aşa că dacă vorbeşti despre ea,va face Iară îndoială tot ce îi ceri.Dar ai grijă să nu-1 laşi în apropierea podului.Istoricii ăştia se transformă în cleptomani dacă le dai ocazia.Pentru ei,dacă e vechi,trebuie pus sub sticlă şi să ceri bani de intrare ca să-1 admiri.
-Desigur,spuse Alix,râzând.
-Trebuie să închid.Crezi că-mi poţi găsi un nume şi o adresă pentru cei din Warbrooke?
-Sigur.
-Acum trebuie să plec,dar te sun pe la nouă şi putem vorbi despre sex!
-Ce idee minunată! zise ea cu entuziasm şi apoi închiseră amândoi telefoanele.
Alix aruncă telefonul pe pat şi se duse să se proptească în faţa tabloului căpitanului Caleb.
-Ai auzit asta? Marele Jared Montgomery i-a arătat schiţele mele unui angajat!

Sunt în rai!Ea dansă un pic de fericire,apoi scoase caietul cu schiţe.Avea o idee pentru casa de oaspeţi şi voia s-o deseneze înainte s-o uite.Câteva zile mai târziu fură emise şi autorizaţiile de construcţie pentru capela din North Shore,aşa că tatăl lui Alix împreună cu constructorul Twig Perkins şi oamenii lui începură lucrările.Ken îi interzise lui Alix din prima zi să ajute.
-Ai destule de făcut pentru Izzy,zise el.Lasă-mă pe mine să fac asta.
Ea ştia că el intenţiona ca acea construcţie să fie un cadou,dar chiar şi aşa,tot voia să fie de faţă la începerea lucrărilor.Oare ce vor descoperi în ruinele vechii case? Oseminte? Nu era nimic.Doar câteva lemne arse,dar nimic altceva.Ea nu ştia dacă să fie uşurată sau dezamăgită.Deocamdată nu descoperiseră nimic care ar fi putut fi folosit în rezolvarea misterului dispariţiei Valentinei.Alix ştia că ar fi trebuit să se ducă în pod să-şi continue cercetările,dar ceva în sinea ei îi spunea că încă nu era momentul Jared o tot descuraja să se apuce de treabă.
-Mai bine faci cercetări pe internet şi aşteaptă să mă întorc ca să parcurgem totul împreună,zise el.Era o sugestie prea atrăgătoare ca să o poată refuza.
Când Ken află de la Alix că Jared se ducea spre noul către ceea ce numea el „*regiunea cu antichităţi*”,îl sună imediat.Alix izbucni în râs când auzi ce-i spunea Ken lui Jared să cumpere de undeva dintre Vermont şi Maine.
-Un vitraliu,spunea Ken.Şi nu vreau unul din acela ieftin şi modern plin cu plumb şi foi mari de sticlă.Ia ceva vechi şi bine făcut.Nimic mai recent de 1910.După război tot meşteşugul şi atenţia la detalii s-au epuizat.
Ce era amuzant era că tatăl ei vorbea cu un bărbat considerat cel mai mare..
etc.Dar Ken îl trata pe Jared în continuare ca pe un puşti de 14 ani,care ştia mai multe despre cum să pornească un motor fără cheie decât cum să aleagă un vitraliu.
-Ţi-ai notat dimensiunile? întrebă Ken.Bine! Doar să nu-ţi pierzi telefonul.Când ajungi în Maine,întreabă pe cineva unde poţi găsi antichităţi de calitate.
Ken ascultă în receptor.
-Da,da,salvate de la o demolare,e bine şi aşa.Ce...Da,sigur,e chiar aici.Ken îi întinse telefonul lui Alix.Vrea să vorbească cu tine.
-Tatăl tău! făcu Jared exasperat la telefon,iar ea înţelese.Ai vreo veste de la mama ta?
-Nu.Tu ai crezut că va veni imediat aici.
-Singurul motiv pentru care nu a apărut încă e că am sunat-o şi i-am spus că sunt pe cale să descopăr jurnalele mătuşii Addy.Dar am adăugat că dacă Victoria va veni în Nantucket,îmi va zăpăci informatorul şi o să pierd contactul.
-Şi ai inventat toate astea singur?

-Da.
-Nu-i spune mamei că eşti aşa de bun la minciuni,ori va vrea să te pună să ţeşi intriga următorului ei roman.Pun pariu că i-ar plăcea să farmece pe cineva zise Alix.
-Cred că ar considera că e sarcina ei.Cu siguranţă nu a fost surprinsă de parantează,spuse Jared.A,şi dacă lui taică-tău n-o să-i placă ce cumpăr,ghinion.
-O să-i transmit.Jared îşi coborî vocea.
-Dacă îi spui că am zis asta,eu îi transmit mamei tale că ai găsit jurnalele.
-Eşti rău,zise Alix.Foarte rău.Alix îl invită pe dr Frederick Huntley la ceai duminică după-amiază.Ea fu surprinsă cât de multe îşi amintea despre petrecerile date de mătuşa Addy.Ştia unde era ascuns serviciul bun de porţelan.
Se puse în patru labe să scoată din fundul dulapului frumosul ceainic alb cu verde şi zaharniţa,cana pentru lapte şi ceştile cu farfurii.Toby o ajută pe Alix să pregătească nişte fursecuri,ba chiar unele cu mici trandafiri galbeni deasupra.
Pregătiră sendvişuri mici cu coaja tăiată şi le umplură cu castraveţi tăiaţi subţire.Iar Lexie le întreţinu,povestindu-le mai multe escapade de-ale lui Roger Plymouth.Când sosi dr.Huntley,Toby şi Lexie ieşiră pe uşa din spate,iar Alix deschise uşa din faţă.La prima vedere,Alix se gândi că era un bărbat foarte nefericit.Stătea cu umerii adunaţi şi un pic cocoşat,Iar privirea lui avea tendinţa să coboare în pământ şi să fugă în alte direcţii.Alix nu avu nevoie decât de câteva minute ca să-1 roage să o ajute cu cercetările despre John Kendricks.El îşi notă numele şi datele,spuse că se va ocupa,apoi rămase aşezat,aşteptând să afle ce îi mai trebuia lui Alix.
-Nu aţi dori un pic de ceai? întrebă Alix şi începu Mă toarne.Mama mea vorbeşte aşa de frumos despre dumneavoastră.Era o minciună,dar în cazul acesta permisă.Dr.Huntley zâmbi uşor,iar Alix se gândi că omul ar putea fi mai tânăr decât părea.El rămase mai bine de o oră.Bău două ceainice cu ceai,mancă toată mâncarea şi Alix auzi nenu mărate osanale aduse farmecului mamei ei,şi cum dr.Huntley şi soţia sa s-au bucurat de compania ei şi de a lui Adelaide.
-Erau femei aşa de interesante,spuse el.Călătoriile lungi ale Victoriei ca să cerceteze pentru romanele ei minunate,şi Addy care ştia totul despre insulă.
Detaliile ei erau aşa de vii,încât uneori părea că i-a cunoscui pe oamenii care au locuit în această casă minunată cu secole în urmă.
Probabil că i-a povestit totul căpitanul Caleb,se gândi Alix,dar nu o spuse.Cât despre mama ei! Aiurea călătorii! Era mai degrabă genul exploratorului din fotoliu.Alix ştia acum că descrierile locurilor străine din cărţile mamei ei erau de

fapt descrierile scrise de femeile care chiar fuseseră acolo.Mama ei cu siguranţă nu avea să se ducă să se plimbe pe vreo insulă rătăcită din Mările Sudului încercând să afle dacă un eveniment îngrozitei s-a întâmplat pentru ca ea să-1 poată descrie.Alix obişnuia să creadă că ea inventase totul.Acum ştia că doar transcrisese.Dr.Huntley îşi aminti de vremea când Alix era mica şi aminti cum construia turnuri din obiecte de muzeu.

-Când am ajuns acasă,soţia mea a trebuit să mă întărească dându-mi un pahar de coniac.

-Va trebui să veniţi cu ea data viitoare,zise Alix.Fusese nevoie de o oră întreagă ca omului să-i dispară expresia tristă de pe chip,dar apoi reapăru într-o clipă.

Iute,într-un fel care părea repetat,de parcă nu ar fi suportat durerea de a rosti cuvintele,el spuse că soţia lui murise cu doi ani în urmă.El fusese diagnosticat cu cancer,iar cât ea îl ajutase să suporte tratamentul,propria boală fusese neglijată.

-Când am intrat în remisie,era deja prea târziu pentru ea.Când se uită la Alix,ea simţi cât de îngrozitoare îi era durerea.Ei bine,continuă el,ridicându-se,sunteţi tânără şi aveţi viaţa înainte,nu trebuie să vă mai reţin.Alix se bucura că nu trebuise să treacă prin ce trecuse bietul om.Ea se ridică şi îi puse mâna pe braţ.

-Mi-ar fi plăcut foarte mult să o cunosc pe soţia dumneavoastră.

-Ei i-ar fi plăcut de dumneavoastră.O adora pe Victoria,atât de vioaie şi plină de energie şi privind spre viitor.Iar Victoria vorbea mereu despre fiica ei minunată.

-Chiar aşa? Alix părea surprinsă.

-A spus că era una dintre greutăţile vieţii că aţi ales să vă petreceţi timpul cât stătea ea în Nantucket cu tatăl dumneavoastră.El îi aruncă o privire dojenitoare.

Aţi fi putut cel puţin să ne vizitaţi.Alix reuşi cumva să-şi păstreze zâmbetul pe chip,chiar dacă jură să-i spună mamei sale părerea ei-nu că ar fi servit la ceva,

dar măcar s-ar fi simţit mai bine după asta.Luni,Ken luă feribotul rapid spre Hyannis să întâmpine camionul pe care supereficientul Stanley îl escortare în port.Se întrecuse pe sine adunând atât de repede toate materialele.

-Dă-mi câţiva oameni şi un convoi de camionete şi în două zile pot să-ţi asamblez o catedrală,îi spusese Stanley lui Ken,care îi raportă apoi lăudăroşenia lui Alix.Când ea răsuci lucrurile zicând că Stanley era un exemplu pentru cât de bine se pricepea Jared la ales oamenii,Ken fu bucuros că era la telefon şi îşi putea da ochii peste cap.El cumpără mai multe unelte din Hyannis şi,ca orice adevărat locuitor din Nantucket,se duse la un angro şi ne dotă cu provizii pentru casă.Şoferii de camion care nu erau localnici fură şocaţi de cantitatea de lucruri,pachete uriaşe şi şervete de hârtie pe care trebuiau să le înghesuie printre scânduri şi cuie.Când întrebară ce se întâmpla,marinarii de pe feribot se uitară la

ei ca la nebuni.
-Locuiesc în Nantucket,fu răspunsul lor la orice întrebare,de parcă asta ar fi explicat tot-iar pentru un insular chiar aşa şi era.Când Jared ajunse la Warbrooke,o sună pe Alix.Ea găsise numele de Michael Taggert şi Adam Montgomery online în cartea de telefoane a oraşului.Având în vedere implicarea lor în comunitate,ea ghici că ar trebui să fie patriarhii familiei.
-Se pare că familia posedă jumătate din oraş,îi zise ea.
-E un loc frumos,spuse el despre oraşul din Maine.Îmi aminteşte de Nantucket.
-Laudă mare,într-adevăr.În ziua în care Jared trebuia să se întâlnească cu bărbaţii pe care îi identificase Alix,ea simţea că era uşor agitată şi că nu reuşea să se concentreze pe ce spunea Toby.Terminaseră cu toate pregătirile de nuntă,inclusiv rezervările pentru oaspeţii lui Izzy şi Glenn.Unii locuiau la hotel-ceea ce costa o avere,dar cei mai mulţi erau cazaţi în casele rudelor Kingsley.
Lexie organizase totul,ba chiar îl convinsese pe Roger Plymouth să-i permită să folosească vila lui cu şase dormitoare pentru oaspeţii de la nuntă.
-Va fi aici? întrebă Toby.
-Nu! replică Lexie.A promis că stă în casa lui din Taos până atunci.
-La naiba! spuse Alix.Eu şi Toby ne gândeam să preluăm dormitorul principal.
-Iar dacă ar apărea...,zise Toby.
-L-am închide cu noi acolo,spuse Alix.
-Voi două sunteţi nebune de legat,exclamă Lexie.Şi nu aveţi habar cum e tipul cu adevărat.
-Păi,spune-ne,ceru Alix,iar ea şi Toby se aplecară interesate cu bărbiile în mâini,ca să asculte pline de interes.Lexie se încruntă şi dădu să spună ceva,dar apoi scutură din cap.
-Sunteţi fără speranţă.Deci ce face Jared cu noile rude din Maine?
-Nu am încă veşti despre ele.Doar despre oraş,care îi place mult,răspunse ea.Se întâlneşte azi cu cei doi bărbaţi şi o să mă sune diseară.El nu sună decât după zece seara.
-Spune-mi tot,te rog! exclamă ea.Vreau să aud fiecare cuvânt.
-Sunt...neobişnuiţi,zise el.
-Sunt două familii,Montgomery şi Taggert şi s-au tot căsătorit între ei acum multă vreme.
-De când locuiesc în oraşul acela?
-Se pare că au sosit aici acum câteva secole.El făcu o pauză.Râzi pentru că sună ca şi cum ar fi familia mea?
-Sunt exact ca familia ta.Au ceva informaţii despre Valentina şi Parthenia?

-De fapt,chiar au.
-Glumeşti.
-Nu,deloc.Există o femeie care a devenit un fel de istoric al familiei,iar ea va veni din Colorado şi îmi va aduce corespondenţa dintre Valentina şi verişoara ei.
-Asta mi se pare grozav,zise Alix.Deci îţi plac noile rude?
-Mda,spuse el cu ezitare în glas.
-Ce nu e în regulă?
-E bine,de fapt totul e chiar foarte bine.Seamănă aşa de tare cu mine,încât mă simt de parcă i-aş cunoaşte dintotdeauna,mai ales latura Montgomery.Ba chiar şi seamănă cu mine.Adevărul e că încerc să-i conving pe toţi să vină în Nantucket. Casa Harper e de vânzare.
-Asta nu e casa mare de după colţ? Şi preţul de pornire nu e cumva de şapte milioane şi un sfert?
-Aşa cred,zise el.Dar cred că pot să-şi permită.
-Seriooos? întrebă Alix.
-Serios.Trebuie să închid.Mă întâlnesc cu Mike în câteva minute.Mâine mă duc la pescuit cu câţiva dintre noi mei veri.Şi s-ar putea să stau câteva zile în plus faţă de cât aveam de gând.Te superi? Alix zâmbi.Ea nu-i spuse,dar se simţi minunat că el întrebase asta.Era ca şi cum ar fi fost un cuplu adevărat.
-Cred că meriţi nişte timp liber,aşa că du-te şi distrează-te.A,şi de ce proiecte au nevoie? Jared râse aşa de tare,încât Alix trebui să îndepărteze telefonul de ureche.
-E o casă veche mare pe un vârf de stâncă şi are nevoie de o remodelare majoră, dar nu au avut încredere în nimeni să le-o facă.
-Până acum,zise Alix.
-Până nu a apărut o rudă de sânge.E o legătură îndepărtată,dar elementul timp al familiei nu pare să-i deranjeze.
-O să te integrezi perfect,căci vorbeşti despre căpitanul Caleb de parcă l-ai fi văzut ieri.Jared fu puţin şocat de asta,dar zâmbi.
-Mi-e dor de tine,zise el.Cum te descurci?
-Destul de bine.Ea era încântată de tonul dulce al vocii lui.Tata nu vrea să mă lase să văd cum progresează cu capela,Izzy nu pare să poată sta trează suficient timp cât să ia o decizie,iar casa asta e mare şi goală doar cu mine şi cu căpitanul în ea.Altminteri este minunat.Jared trase aer în piept.
-Ai mai vorbit cu el?
-Da,de multe ori,dar el nu răspunde niciodată.
-Nici măcar cu săruturi pe obraz?

-Nimic,zise Alix.Deci cum să fac să o conving pe legendara fantomă Kingsley să vorbească cu mine?
-Acum dacă stau să mă gândesc,poate că ar fi bine să te muţi cu Toby şi Lexie până mă întorc.
-Înţeleg că eşti gelos?
-Tu vrei să vorbeşti cu o fantomă,iar eu sunt gelos?
-Încă o întrebare evitată.
-Da,bine,râse Jared.Sunt invidios că el e cu tine şi eu nu.Cu ce eşti îmbrăcată?
Uitându-se la treningul şi tricoul ei,Alix minţi în totalitate.
Câteva zile mai târziu,Jared o sună să-i povestească despre Jilly Taggert.Ea era istoricul familiei care venise special în Maine să-l cunoască pe Jared.
-E în regulă dacă se întoarce acasă cu mine?
-Câţi ani are şi cum arată? întrebă Alix dintr-o suflare.
-E drăguţă într-un fel liniştit,inteligentă şi are în jur de patruzeci de ani,cred.Ea zice că întotdeauna a vrut să vadă Nantucket,aşa că m-am gândit...
-Că insula e aşa de frumoasă,încât ea trebuie s-o vadă,termină ea propoziţia.
-Exact! El făcu o pauză.Alix,ai zice că sunt nebun dacă ţi-aş spune că îmi aminteşte de tatăl tău? Jared făcea pe peţitorul? se întrebă ea.Dacă da,Alix era mulţumită.Tatăl ei merita să-şi găsească pe cineva.
-Deduc că Jilly nu e ca mama?
-Jilly e exact opusul mamei tale,râse Jared.Nu solicită niciodată atenţia nimănui şi este foarte atentă cu ceilalţi.
-S-ar părea că e genul care i-ar plăcea lui tata,aşa că adu-o.Vii cu avionul sau cu maşina?
-Cu maşina.El îi indică datele rezervărilor pe feribotul lent.O să ajungem după-amiază devreme,zise el,iar vocea lui coborî o octavă.Şi ai mai scris vreun poem?
-Nu,dar mi-a venit o idee despre unul.
-Spune-mi,zise el încetişor.

CAPITOLUL 20

Era duminică dimineaţă devreme,iar Alix stătea în pat şi asculta ploaia.Se părea că azi toată lumea de pe insulă era plecată sau ocupată.Toby făcea aranjamente florale pentru o nuntă de după-amiază,iar Dilys şi Lexie plecaseră la cumpărături pe continent.Tatăl ei era pe şantier de la şase dimineaţa,în fiecare zi,iar Alix ştia că el n-o voia prin preajmă.Alix avea de lucru la schiţele pentru casa de oaspeţi a bărbatului de la festivalul narciselor,dar nu voia să facă asta.Într-un târziu,în dimineaţa asta se trezise cu o dorinţă năvalnică de a se duce în pod să vadă ce

putea găsi.În ciuda ofertei de ajutor primite de la Jared,Alix ştia că venise timpul să înceapă să caute prin hârtii după referiri la Valentina.
Se ridică,dădu la o parte draperia de la dormitai şi văzu ploaia căzând ca un şuvoi constant.Afară era o vreme posomorâtă,un amestec de ploaie şi ceaţă.
„*Doamna cenuşie"* era porecla insulei,iar acum înţelegea de ce.
Alix se îmbrăcă iute-nu trebuia să se gătească prea mult dacă Jared nu era aici.Se grăbi să mănânce un castron cu cereale,apoi porni spre pod.Cu câteva zile în urmă o întrebase pe Lexie dacă ştia despre pod şi despre conţinutul acestuia.
-Locul e varză,zise Lexie.Deşi lui Jared îi place.El se duce acolo sus şi stă cu orele.
-Interesant,spuse Alix.Trebuie să lucrez la misterul meu.În afară de asta,dacă aştept până se întoarce Jared,o să mă fure proiectele şi nu mai ajung niciodată acolo sus.Deci unde sunt documentele despre Valentina?
Aşa cum îi spusese Lexie,Alix lăsă uşa deschisă pen tru lumina de pe hol,apoi trase de sfoara care aprindea singurul bec.Deşi Alix nu mai fusese până atunci în pod,ea se gândi că avea să fie plin.Dar nimic nu ai fi putut-o pregăti pentru ceea ce văzu.Camera imensă se întindea deasupra întregii case şi,în vreme ce restul casei fusese reparat şi remodelat continuu,podul era exact aşa cum arăta când căpitanul Caleb construise casa.În tavan erau bârne uriaşe expuse şi o podea albă din scânduri.Alix se bucură că fiecare centimetru părea să fie uscat şi destul de curat.Era evident că echipa lui Jo Costake care asigura curăţenia casei o dată la doua săptămâni se ocupa câteodată şi de pod.Nu că ar fi putut face şi altceva în afară de a şterge praful.În partea din faţă se afla un spaţiu cu o canapea micuţă,o masă de cafea şubredă şi un fotoliu cu braţe,în spatele lor,întinzându-se până dispăreau în întune ric,şiruri de cutii,cufere,coşuri,mobilă şi geamantane
stivuite până la tavan.Culoare înguste treceau printre obiecte,iar ea văzu mai multe becuri atârnând din tavan,dar ideea de a găsi ceva în balamucul acela îi stârnea panică lui Alix,şi ei îi veni să fugă.Deschise uşa unui dulap uriaş şi găsi haine vechi din anii 1920-1930.In faţă era o haină de lână cu guler de blană,
câteva rochii din bumbac şi o rochie sclipitoare,perfectă dacă te duceai la un bal mascat.Deci,unde erau informaţiile despre Valentina? se întrebă ea.Lexie îi spusese că erau toate strânse laolaltă,In dreapta uşii.Dar când Alix se uită aproape de uşa pe unde intrase,nu văzu decât câteva mese stivuite.
-Poate că a vrut să spună să o iau pe culoarul din dreapta,zise ea cu voce tare şi îşi croi drum într-acolo.Pe la jumătatea drumului mai văzu un bec şi-1 aprinse pe acesta.Becul slab făcea ca locul să pară şi mai deprimant.Indiferent ce

documente găsea,va trebui să le ducă jos,aici era prea întuneric ca să le poată citi.În dreapta ei se afla o stivă de cutii înaltă cam de doi metri,genul de cutii pentru documente.Pe latura fiecăreia,cineva scrisese cu litere mari VALENTINA.Alix făcu un pas în spate ca să se uite la ele.Erau probabil în jur de douăzeci de cutii,toate părând să fie pline ochi.Alix se urcă pe marginea unui geamantan din partea cealaltă a culoarului şi se întinse să ia cutia de deasupra.O apucase,dar apoi îşi pierdu echilibrul.Preţ de o secundă se gândi că o să cadă.
Simţind că-i alunecă picioarele,ea se agăţă de cutie şi sări pe podea.Ateriza dur pe suprafaţa tare.Când se lovi de podea,becul de deasupra se stinse.
-Perfect,bombăni ea,ridicându-se.Constatase că provizia de becuri se terminase şi că aveau nevoie de altele noi.Bombăni în continuare şi luă cutia îndreptându-se spre partea din față a podului.
-Alo? Era o voce masculină care i se părea cunoscută.Preţ de o clipă se gândi că Jared se întorsese mai devreme,dar apoi îşi dădu seama că vocea era mai profundă şi părea mai bătrână.La capătul culoarului ea se opri brusc.Acolo se afla o versiune modernă a căpitanului Caleb.Era îmbrăcat în blugi şi cămaşă din denim,ghete grele cu şireturi,dai în rest era căpitanul.
-Cred că te-am şocat.Vocea lui semăna mult cu a lui Jared.
-Îmi pare rău.Ar trebui să plec şi să mă întorc după ce vom fi prezentaţi în mod formal.El se întoarse spre uşă.
-Nu! zise ea.Nu trebuie să pleci.Semeni prea mult cu căpitanul Caleb ca să fii altceva decât un Kingsley.
-Semăn cu căpitanul Caleb? zise el şi chiar în lumina palidă de acolo ea îi văzu sclipirea din privire.Nu cred că aş putea fi aşa de chipeş.Nici un bărbat de azi n-ar putea.Alix zâmbi şi puse cutia pe podea.
-Sunt de acord,dar parcă există nişte diferenţe.Ochii tăi sunt mai puţin serioşi.
-A,dar când a fost pictat portretul căpitanul era preocupat să o cucerească pe frumoasa Valentina.
-Din câte am auzit,asta nu a fost o problemă.Alix se aşează pe mica sofa şi praful se ridică în jurul ei.Ea oftă.
-Scuze,zise ea şi se uită la el.Doar că sunt puţin copleşită de toate cutiile pe care ar trebui să le parcurg.
-Te superi? întrebă el făcând semn spre fotoliul de alături.
-Te rog.El se aşează în fotoliul mare cu braţe,iar chipul îi fu învăluit în umbre.
Chiar arăta precum căpitanul,se gândi ea,dar poate că avea impresia asta întrucât se uita în fiecare dimineaţă la portretul lui Caleb.Oricare ar fi fost motivul,el îi părea foarte cunoscut.

-Cine eşti? întrebă ea.
-Jared nu ţi-a povestit despre mine?
-Nu,nu a făcut-o,zise ea.Dar el nu mi-a oferit nici o informaţie nici despre vărul lui,Wes.Când bărbatul izbucni în râs,Alix fu absolut convinsă că mai auzise sunetul acela în copilărie.
-Cred că ne-am mai întâlnit,dar tu eşti...Dacă se uita la el,părea un pic mai tânăr decât Jared,ceea ce însemna că nu ar fi avut vocea profundă de adult când era ea mică.
-Ne-am cunoscut când erai mică,zise el zâmbind.Dar ai cunoscut atâţia membri ai familiei mele,încât probabil că nu mă poţi localiza.Eu sunt Caleb.
-Pare potrivit,zise ea.Zâmbetul lui o făcu să se relaxeze.
-Înţeleg că marea cantitate de informaţii nu te face să te avânţi şi să explorezi?
-Nu prea.
-O să-ţi spun un secret,zise el.Eu am citit fiecare cuvânt din hârtiile acelea din cutii.
-Aşa ai făcut?
-Da.De fapt,sunt direct responsabil pentru multe dintre informaţiile depozitate acolo.Ai vrea să-ţi spun adevărata poveste a Valentinei şi a lui Caleb? Cea pe care restul familiei nu o cunoaşte? Alix ezită.Poate că ar fi trebuit să aştepte până se întorcea Jared,şi Caleb le putea povesti amândurora.Dar nu putea rezista.Ea dădu din cap.El se uită în jurul lui prin pod.
-Pentru această poveste de mare şi adâncă iubire,trebuie să creăm atmosfera potrivită.Am un...cum îi spune? El făcu un cerculeţ cu mâinile.Redă muzică.Ai un gramofon? Ea zâmbi la gândul vechii maşinării care se potrivea perfect cu restul lucrurilor din jur.
-Nu,dar am un laptop excelent care va reda CD-ul tău.
El zâmbi de parcă ea ar fi fost cea mai inteligentă persoană din lume.
-Îmi amintesc că am văzut o rochie într-o cutie de pe primul culoar.Proprietara ei era la fel de înaltă ca tine,și cred că rochia ţi s-ar potrivi.Poate că o poţi îmbrăca şi în timp ce vorbim o să te învăţ un dans din vremea Valentinei.
-O,exclamă Alix cu ochii mari.Ca o femeie modernă care nu se ostenea să se îmbra ce elegant pentru orice ocazie,ea dădu să protesteze.Dar apoi se uită pe fereastră.Ploaia continua să cadă,iar ea nu avea nimic urgent de făcut,aşa că de ce să nu danseze cu ruda chipeşă a lui Jared.
-Unde e rochia? Caleb îi zâmbi cu atâta căldură,încât Alix simţi cum face un pas spre el.Doamne sfinte,dacă adevăratul căpitan Caleb avea aşa un magnetism, putea înţelege cum reuşise Valentina să rămână însărcinată înainte de căsătorie.

El păru să-i înţeleagă gândurile,dar nu comentă în timp ce îi dădu indicaţii către cutia care conţinea rochia.Ea o găsi uşor,dar îi era destul de greu să o scoată.
Trebui să îndepărteze vreo şase alte obiecte de deasupra ca să o poată scoate.Era o cutie de rochie,verde închis,cu numele magazinului din Boston pe capac.
Când ajunse înapoi în faţă,Caleb stătea lângă fotoliu şi zâmbea.Ea se întrebă de ce nu-i fusese prezentai.Oare locuia în apropiere?
-Asta e,zise ea.Alix nu avu nevoie decât de câteva clipe ca să deschidă capacul.
Înăuntru se afla o rochie albă din bumbac O scoase şi o ridică în lumină.Era superbă: bumbai curat,apretat,cu un decolteu pătrat,manşete lungi,o rochie până-n pământ şi cu mai multe straturi.Era,fă ia îndoială,perfectă pentru nuntă.Ea se uită la Caleb:
-1950?
-Aşa cred.El făcu o pauză.Ţi-ar plăcea să o încerci.Ea se uită la rochia lungă, albă.Nu exista nici un motiv pentru care să o încerce,dar în ultima vreme mintea ei fusese aşa de ocupată cu nunţi şi tot ce ţinea de ele încât se simţea atrasă de rochie.Apoi,desigur,mai era şi Jared.Nu zisese ea că rochia ei de mireasă va fi de bumbac?
-Cred că o să cobor să o îmbrac.
-Apoi o să te întorci la mine? întrebă el într-un fel care o ului.
El părea că ar fi fost devastat dacă ea ar fi zis nu.
-Da,o să vin,zise ea şi alergă pe scări în jos spre dormitorul ei.
Ajunsă în cameră,nu se putu abţine să nu se uite la portretul căpitanului Caleb.
Bărbatul de sus semăna mult cu acest strămoş.
-E aproape la fel de chipeş ca tine,zise ea.Dar te urmează îndeaproape.
În următorul minut,ea îşi dădu jos hainele.Dintr-un impuls căută prin sertar cele mai dantelate desuuri și le puse pe ea.Se duse spre rochie,dar apoi se răzgândi şi se duse la baie să se machieze.Era bucuroasă că părul ei lung era curat.Şi-1 strânse într-un coc lejer.Nu era făcut de un profesionist,dar se potrivea mai bine cu eleganţa rochiei.Apoi se întoarse în dormitor şi,îmbrăcată doar cu desuurile, luă rochia.O îmbrăcă şi se luptă cu mânecile înguste,apoi munci să închidă nasturii de la spate.Dacă rochia ar fi fost făcută pentru ea şi nu s-ar fi potrivit mai bine.Decolteul era adânc şi dezvăluia destul de mult.ba încercă fără prea mari eforturi să-1 mai ridice,dar apoi zâmbi.Sânii ei nu arătaseră nicicând mai bine!Urcând scările în rochia lungă şi cu laptopul în braţe,ca era uşor ezitantă, dar în clipa în care îl văzu pe Caleb,îi trecu.El era îmbrăcat în smoching,unul perfect,scos ca dintr-un film cu Cary Grant.I se potrivea perfect,se mula pe talie şi îi scotea în evidenţă picioarele lungi şi musculoase.

Ea nu ştia la ce sală se ducea,dar ar fi trebuit să primească un premiu.Privirea pe care i-o dărui lui Alix o făcu să-şi îndrepte apatele.
-Zeiţele probabil că te invidiază,şopti el.Cuvintele lui erau măgulitoare şi desigur neadevărate,dar pe Alix o părăsiră orice fel de dubii.Ea puse laptopul jos şi bägă CD-ul înăuntru.Prima melodie era o combinaţie de muzică irlandeză şi scoţiană cu multe viori.Era rapidă,dar lirică.El zâmbi şi întinse mâna spre ea.
Ea o luă şi o cuprinse instantaneu căldura.Atingerea lui nu avea încărcătură electrică sau sexuală ca a lui Jared,dar era liniştitoare şi înviorătoare în acelaşi timp Grijile ei cu privire la lucrările ei dispărură.Tot ce părea important era ce avea să-i spună acest bărbat.El făcu un pas în spate şi se înclină.Chiar dacă Alix nu cunoştea dansul pe care îl dansa cu el,ea părea sa ştie paşii.Făcu şi ea o reverenţă şi patru paşi cu Caleb alături.Se opri,se întoarse spre el şi îşi ridică mâinile să le atingă pe ale lui.
-De unde ştiu ce să fac? întrebă ea.
-Amintiri trecute,zise el şi o răsuci încă o dată.Dar acum nu e vremea pentru gânduri.Simte,iar eu îţi voi spune povestea.Valentina era extraordinar de frumoa să.Avea părul roşu,ochi verzi şi o talie să o cuprinzi cu palma.
Ei se mişcau pe muzică spre peretele opus.
-Parcă vorbeşti de mama.
-Era exact ca ea.
-Păi atunci trebuie să fi provocat mare agitaţie printre tinerii de pe insulă.
-O,da,zise Caleb cu o voce care părea să vină de de parte.Toţi se făceau de râs când era ea prin apropiere.
-Iar ea şi căpitanul Caleb s-au îndrăgostit pe loc?
-El da.Nu şi-a dat seama atunci,dar s-a îndrăgostit pe loc.Cât despre Valentina,la început îl dispreţuia.
-Asta nu e o regulă general valabilă pentru Marea Dragoste? Alix făcu o piruetă şi se întoarse spre el.
-Poate ca să citeşti despre ea,dar nu să o trăieşti întâlnirea lor s-a petrecut pentru că tânărul căpitan s-a întors mai repede decât era de aşteptat dintm călătorie.
-Aşa cum am făcut eu şi Izzy,zise Alix.Dacă nu apăream mai devreme,nu l-aş fi cunoscut pe Jared.
-Te referi la sora ta? Alix râse.
-Pot să cred că Izzy a fost sora mea într-o altă viaţă.Acum o să-mi spui şi că Jared şi eu ne cunoşteam într-o altă viaţă.
-Aţi făcut clădiri împreună,zise Caleb.Multe dintre casele de pe insulă sunt creaţia voastră.Tu le desenai,el le construia.Alix se trezi din nou râzând.

-Ce mai povestitor eşti tu! Trebuie să faci cunoştinţă cu mama.Cu intrigile tale şi scriitura ei,aţi fi perechea perfectă,zise ea.
-Aşa am fi,răspunse Caleb.
-Da,desigur.Tu nu ai putea fi altcineva decât căpitanul Caleb,dar cum ar putea Valentina să te dispreţuiască vreodată? Alix nu se putea abţine să nu flirteze cu el.Dacă a existat vreodată un bărbat cu care să flirteze,ucesta era.Ochii lui erau blânzi şi cuceritori,iar totul combinat cu rochia superbă o făceau să se simtă precum cea mai atrăgătoare femeie din lume.Cu multă vreme în urmă,Alix descoperise că având o mamă ca a ei,ea trebuia să fie deşteaptă,talentată şi realizată.Când venea vorba de sex-appeal pur,nimeni nu putea concura cu Victoria.Dar pe moment,acest bărbat o făcea pe Alix să se simtă ca o cuceritoare.
-Vezi tu,zise Caleb,când s-a întors în Nantucket,căpitanul nu ştia cine era Valentina.Ea venise pe insulă după ce el plecase spre China,aşa că nu o cunoscuse.El se întoarse,apoi ajunse în faţa lui Alix aruncându-i o privire care sugera că fusese plecat mult prea multa vreme.Faţa lui era aproape de a ei.El era proaspăt bărbierit,și ea putea să-i miroasă pielea.Era sărată şi atât de...masculină.
Începu o nouă melodie,mai lentă,mai blândă.Caleb îi întinse din nou braţul.I se păru cel mai firesc lucru din lume să alunece în braţele lui.El o conduse într-un vals care era aşa de uşor,încât ea nu mai era sigură că picioarele-i atingeau pământul.Se învârtiră şi se tot învârtiră,mai sus,tot mai sus.
Alix îşi dădu capul pe spate şi închise ochii.Când îi deschise,se uita în jos la ferestre,în jos spre tean curile de lucruri.Ea şi acest bărbat păreau să fie sus,
foarte sus deasupra podelei.Ca arhitect,ea ştia că asta nu era posibil,tavanul era prea jos,dar nu se simţea ca o persoană profesionistă în momentul acela.Albul superb al rochiei de mireasă se învârtea în jurul ei,în conjurând aproape totul într-o ceaţă blândă.In adân cui ei se simţea femeie cu adevărat.Toate acele aspecte cuceritoare şi atrăgătoare care o făceau cine era ieşeau la suprafaţă,
strălucind.Iar acest bărbat chipeş făcea ca totul să se întâmple.
Alix lăsă senzaţiile şi sentimentele să i se strecoare în corp.Muzica crescu în intensitate,de parcă în marca încăpere era o orchestră.Ea simţi miros de mâncare şi de parfum.Auzi râsete şi oameni vorbind.Când privi în jos văzu că era lumină: lumină aurie,strălucitoare şi caldă.Era lumină de lumânări,fâlfâitoare şi radioasă, iluminând pielea roz şi îmbujorată a sutele oameni.Alix părea să poată vedea prin podea.Întregul parte i era plin de lumină şi de râsete.
-O văd,şopti ea,strângând mâna lui Caleb şi mai tare.
-Pe cine vezi? întrebă el tot în şoaptă.

-Pe mama! Bărbaţii o înconjoară.Ea arată ca dimineaţa înainte să se machieze. Niciodată n-am văzut-o cu sprâncenele nepensate.
-Asta este Valentina,zise Caleb încetişor.Cine mai e acolo?
-Mulţi oameni.Bărbatul acela arată ca tata.
-El e John Kendricks,văduv şi director de şcoală,dar tot el a construit şi casa asta cât a fost plecat căpitanul,zise Caleb.Te vezi şi pe tine? Poate că eşti fiica lui John.Acolo pe băncuţa de la geam.
-O,da.Fata cu caietul de schiţe îmi aminteşte de mine.Ce desenează?
-O casă,desigur,zise Caleb.O vezi şi pe Parthenia.Ea ar trebui să fie cu tatăl tău. Erau foarte îndrăgostiţi.
-Acolo,zise Alix.Femeia aceea drăguţă de lângă el e Parthenia? Femeia stătea într-o parte,zâmbind,dar nu râzând şi nici discutând cum făceau alţi oameni.
-Pare foarte tăcută.
-Este.
-Cine e tipul cu părul cărunt? Arată ca dr.Huntley.
-Acela e tatăl căpitanului,zise Caleb.El va face orice pentru fiul lui.Alix închise ochii şi muzica se auzi mai tare.Ea deschise din nou ochii şi îi zâmbi lui Caleb.
-Ieri încă mai calculam cât ciment să comand pentru o lucrare.Acum sunt îmbrăcată într-o rochie nuperbă şi dansez în aer.Literalmente.A,dar unde este căpitanul? Încă fără suflu din cauza dansului,ea îl căută.
-N-o să-1 vezi acolo jos.El încă e pe drumul de întoarcere din lunga lui călătorie.Avea senzaţia că era pe mare de o eternitate.E obosit şi înfometat şi vrea să-şi vadă casa cea nouă.
-Aşadar,savurosul căpitan Caleb se întorcea acasă în seara aceea? Caleb zâmbi.
-Savuros.Îmi place cuvântul acesta.Dar în seara asta nu prea era aşa.Când ajunse pe Kingsley Lane şi îşi văzu noua casă iluminată,nu îi plăcu.Vezi tu,John şi Parthenia se căsătoreau în seara aceea şi era invitată aproape toată populaţia insulei.Dar căpitanul nu ştia asta.Nu vedea decât mii de lumânări şi multe trăsuri şi cai afară.Balega ajungea până la glezne.
-Ce imagine romantică,zise Alix râzând.Şi căpitanul i-a dat pe oameni afară?
-Nu,el nu era aşa.Dar nu voia încă să vadă pe nimeni,aşa că s-a strecurat înăuntru şi a urcat până la el în dormitor.Din nefericire şi-a găsit patul plin cu pelerinele doamnelor,aşa că s-a dus în pod.
-Ca să se ascundă bosumflat.
-Nu! protestă Caleb părând jignit,dar apoi o răsuci și mai tare pe Alix şi zâmbi. Poate că un pic,dar din cine știe ce motiv,el era acolo când Valentina a venit la etaj.

-Cu un tânăr?
-Nu.Voia să-şi scoată pantofii şi să stea liniştită o clipă.Dansase până începuseră s-o ardă picioarele.
-A fost o întâlnire romantică?
-Deloc,zise Caleb cu o urmă de zâmbet în glas.Vezi tu,el nu o cunoştea şi din felul în care arăta el crezu că era posibil ca ea să fie doamna serii.
-Mi se pare că recent întorsul căpitan Caleb s-a uitat o dată la senzuala şi fermecătoarea Valentina şi s-a şi dat la ea.Nu cred că mintea lui a fost implicată în această primă întâlnire.
-Poate,zise el rânjind.Cred că fata directorului e mult prea deşteaptă.N-o să-ţi găseşti niciodată un soţ aşa.Alix îi întoarse zâmbetul.
-Mama e la fel de deşteaptă şi ea a pus mâna pe căpitanul Caleb.Râsul lui răsună în încăpere şi era cel pe care Alix şi-l amintea aşa de bine,un râs profund,venind din suflet,răbufnind la suprafaţă ca o melasă groasă şi dulce.
-Îţi jur că nu am mai râs aşa de bine de ultima oară când ai fost aici.Acum,unde rămăsesem cu povestea.
-Fiica lui John Kendricks e prea deşteaptă ca să îşi găsească un soţ care să-i facă faţă.Caleb zâmbi.
-E adevărat că în acea primă noapte căpitanul Caleb a încercat s-o convingă pe frumoasa Valentina să-l sărute.Dar asta a fost tot.
-Cât de mult rom a fost consumat? întrebă Alix.
-În litri sau în tone? Alix râse.
-Şi Valentina l-a pocnit?
-Nu,zise Caleb.Ea...Alix se uită la el.
-Ai roşit cumva?
-Asta e o trăsătură specifică femeilor,zise el.Bărbaţii nu roşesc.
-Ce i-a spus Valentina căpitanului? Care,aş putea adaugă,era probabil cam ameţit.
-Ea i-a jucat o festă.S-a prefăcut că îl invită să facă dragoste cu el.
-Ce vrea să însemne asta? Caleb continuă să danseze,ţinând-o pe Alix,şi amâna răspunsul.
-L-a pus să-şi dea toate hainele jos.
-Vrei să spui că el era gol şi ea nu?
-Da,făcu Caleb cu un rânjet jenat.De îndată ce căpitanul s-a dezbrăcat complet, ea i-a luat hainele şi a plecat din pod.Şi a închis zdravăn uşa în urma ei.
-O! exclamă Alix şi începu să râdă închipuindu-şi scena.Cum casa era nouă,în pod nu prea erau lucruri,nu-i aşa?

-Doar un urcior cu rom,pe jumătate gol.Caleb avea o expresie în parte jenată,în parte plină de remuşcări.Şi era o noapte rece.Alix nu-şi putu înăbuşi râsul.
-Cum a ieşit din cameră?
-A doua zi dimineaţă,Kendricks a auzit...ei bine,nişte cuvinte destul de dure prin podea.A fost foarte greu să trezeşti casa după o noapte de petrecere.
-Ca să nu mai spun că era noaptea nunţii directorului.Nu vreau să râd de căpitan, dar chiar a meritat ce a primit.
-Aşa e,zise Caleb.Deşi cu siguranţă că nu a gândit aşa la vremea aceea.Când în sfârşit a fost eliberat din pod,el s-a îmbrăcat cu uniforma lui impresionantă şi s-a dus la spălătoria Valentinei,unde aceasta amesteca oale mari cu săpun.Şi i-a solicitat scuze.
-Pe care le-a primit?
-Ea i-a spus să se facă util,să ia o paletă şi să amestece încet.
-Nu chiar felul în care era obişnuit să fie tratat un căpitan de corabie.
-Nu,zâmbi Caleb.Deloc cum era el obişnuit să fie tratat.Zâmbiră amândoi şi continuară să danseze.

CAPITOLUL 21

Jared era în camioneta lui veche pe care o ţinea în Hyannis,făcând drumul de întoarcere din Mâine.Vara era greu să faci o rezervare cu un vehicul pe feribotul lent.Cu cei şaizeci de mii de vizitatori care soseau şi plecau de pe insulă,iar vehiculele multora ocupau locul pe feribot,cei mai mulţi locuitori din Nantucket aveau o maşină pe continent.Alături de el se afla Jilly Taggert Leighton,doar una dintre multele rude pe care le cunoscuse în ultimele zile.Şi păreau să fie cu sutele.Existau mulţi Montgomery,în micul oraş fondat de strămoşii lor,iar lui i se povestise că ar fi fost şi mulţi Taggert,care locuiau în Chandler,Colorado.Văzuse fotografii cu o casă enormă în Colorado,construita de un baron local la mijlocul secolului al XIX4ea.Din câte îşi putea da Jared seama,casa nu mai fusese modei nizată de foarte mulţi ani.Nu zise nimic,dar tare ku mai fi plăcut să se implice şi să o aducă în vremurile moderne.Nici nu-şi închipuia cât de periculoasă trebuia să fie instalaţia electrică.Când Jared se uită la fotografii,îşi închipui faţa lui Alix când va vedea vila din Colorado.Iar el se gândi ce va zice ea când va vedea casa cea mare din Mâine.In afară de clădiri,el se întrebă pe care membru al la miliei îl va plăcea mai tare şi de cine nu se va apropia niciodată.Oare el şi Alix vor avea aceleaşi păreri despre tot şi toate? Sau nu vor fi de acord?
Adevărul era că Jared se gândise la Alix tot timpul cât fusese plecat.Se gândi că asta era ce-1 surprindea cel mai mult,că vorbise despre ea.Pe continent fusese

mereu o fire retrasă.Bunicul lui zicea că era bine să existe contraste.În Nantucket nu puteai să ai o iubită,să te desparţi de alta sau să flirtezi cu cineva fără să afle toata insula.Acesta era unul dintre motivele pentru care nu ieşise în ultima vreme acasă decât cu turiste-şi de ce îşi ţinuse iubita din New York în oraş.
Dar Alix era diferită.Niciodată nu se simţise atât de confortabil,de relaxat cu cineva.De la filetarea peştelui la proiectarea unei case,ei păreau atât de...ei bine, păreau să ştie cum să trăiască împreună.
Jared mai locuise de câteva ori cu femei,dar de fiecare dată fusese un dezastru.
Mai ales pentru că toate prietenele lui păreau să fie mult mai interesate de succesul lui decât de pasiunea lui pentru profesia sa.El era un arhitect celebru, care se mişca în cercuri de elită,iar ele voiau să ajungă în acele cercuri.Voiau să poarte rochii care costau mii de dolari,bijuterii care costau şi mai mult şi să meargă la petreceri cu faimosul Jared Montgomery,voiau să fie asociate cu el.Jared se simţea în plus,parcă o copie a bărbatului care,credea el,fusese creat de mass-media.În decursul anilor,el încercase să iasă cu femei din diferite categorii sociale.Fusese o tânără drăgălaşă din Indiana care lucra ca recepţioner.
Dar ea fusese copleşită de viaţa pe cai mari pe care o ducea Jared şi într-o zi o găsise plângând în apartament.Îi plătise biletul înapoi acasă.Femeile care se născuseră bogate erau deranjate că Jared petrecea prea puţin timp cu ele.Cele ambiţioase se foloseau de Jared ca de o treaptă pentru ascensiunea socială.
Indiferent de origini,toate femeile cu care ieşise fuseseră mult mai interesate de faimosul Jared decât de jared bărbatul.Nici una dintre ele nu înţelegea noţiunea de muncă din spatele a ce făcea el.O cantitate uriaşă,gigantică de muncă.
Dar Alix înţelegea.El putea să-i dea ruleta,şi ea ştia ce să facă cu ea.El îi putea vorbi în prescurtări,iar ea înţelegea.Dar munca nu era totul şi nici măcar partea principală.Alix îl vedea ca pe un bărbat.Ea îi vedea ambele laturi şi le plăcea pe amândouă.
-Ţi-e dor de ea? întrebă Jilly de pe locul din dreapta de lângă el.
-M-am făcut de râs vorbind despre ea aşa de des? zâmbi Jared.
-Deloc,zise Jilly.Cei mai mulţi dintre noi ştim cum este,iar cei care nu ştiu speră să afle într-o bună zi.I-ai spus lui Alix că ajungem azi?
-Nu.Ea nu mă aşteaptă decât mâine.El rânjea la gândul că avea s-o revadă.
Cu două zile în urmă el pornise cu fratele mai mare al lui Jilly,Kane,şi cu cei doi fii gemeni identici ai acestuia în căutarea vitraliului pentru capelă.La al doilea maga zin găsiseră unul perfect.Făcut în 1870,reprezenta un cavaler sprijinindu-se melancolic în sabia lui.Jared învăţase iute despre rivalitatea dintre cele două familii.Cu mari din familia Taggert ziceau despre membrii Montgomery,mai

zvelţi şi mai subţiri,că erau bolnăvicioşi şi slabi,în vreme ce membrii Montgomery spuneau ca de fapt cei din familia Taggert n-aveau minte.Sigur că nimic nu era adevărat,dar Jared savurase rivalitatea.
Dar în general el se integrase în familie şi,da,era mai asemănător celor din latura Montgomery.O parte din rude îl încurajau să vorbească despre ce crease în cursul carierei sale,altora le plăcea să analizeze cum se înrudeau.
Din latura Taggert,lui Jared îi plăcea mai ales de Kane şi Mike,bărbaţi în jur de 50 de ani,care adunaseră averi impresionante-dar care erau în continuare foarte mult cu picioarele pe pământ.Erau gemeni identici,aşa de asemănători,încât Jared nu vedea nici o diferenţă între ei,doar soţiile îi deosebeau.Şi nici copiii lor nu puteau fi păcăliţi.Soţia lui Kane,Cale,era o scriitoare faimoasă care la cea pe toată lumea să râdă cu remarcile ei,unele foarte sarcastice,dar mereu exacte.Ea putea să descrie perfect o situaţie în doar câteva secunde.
-Deci cum e Nantucket cu adevărat? întrebase ea la a doua sa vizită acolo.
Ea ieşise după el pe coasta din Maine unde el se aşezase şi privea oceanul.Ca întotdeauna,ea avea un caiet de notiţe în mână.
-E liniştit,zise el.Desigur,dacă ignori vizitatorii.Ea era mică,drăgălaşă şi cu o privire plină de curiozitate.Era o privire pe care o văzuse adesea pe chipul Victoriei.Oare toţi scriitorii erau în căutare de idei? se întrebă el.
-Şi avem multe fantome pe insulă.Ea făcu ochii mari.Văzuse şi această expresie pe chipul Victoriei.
-Unele poveşti despre cum au apărut sunt lungi,complicate şi destul de fascinante.
-O,zise ea,fără să fie în stare să mai adauge şi altceva.Ca scriitoare profesionistă, ea era mereu în căutare de mai multe informaţii.Aşa cum un alcoolic tânjeşte după băutură,scriitorii sunt dependenţi de poveşti.
-Cred că mai bine te las să scrii,zise el arătând spre i aietul ei de notiţe şi se ridică.Dar apoi se întoarse să se uite la ea.
-Există o casă de vânzare pe Kingsley Lane.E mare şi veche.Se numeşte DINCOLO DE TIMP,pentru că există o legendă care spune că fantoma din ea poate să te ducă înapoi în timp.Jared îi făcu semn cu mâna.Dar asta e doar o poveste.Deşi mă întreb cum a apărut? Probabil că există de secole.Sper să te văd la cină.El plecă zâmbind.Dacă nu se înşela,vechea casă era ca şi vândută.
Jilly venise din Colorado cu câteva zile înainte de sosirea lui Jared.Ea era văduvă şi cei doi copii mari ai ei erau în tabără în statul lor de baştină.Era ultima lor vară înainte de plecarea la colegiu.Jared aflase că,după moartea soţului ei,Jilly fusese angajată să devină genealogistul familiei.Ea îşi petrecuse ani buni

căutând prin teancul de documente de familie şi scriind povestiri pentru toată lumea.De curând postase pe internet un arbore genealogic detaliat unde Alix le găsise pe Valentina şi Parthenia.Jilly adusese cu ea din Colorado trei cutii mari cu documente fotocopiate.
-Originalele sunt în seif,zise ea la cina din prima seară în timp ce stăteau la masa uriaşă.Într-una dintre cutii se afla corespondenţa dintre Valentina şi Parthenia.Ea îi făcu lui Jared un rezumat.În timp ce îi povestea că scrisorile spuneau că celor două le era dor una de alta,că intenţionau să se viziteze el se uita la ea.Era dulce şi blândă,în vreme ce membrii din latura Taggert erau mari şi aspri.
-Ea seamănă cu bunica ei maternă,zise Cale care era aşezată pe partea cealaltă a mesei.Ori e un extraterestru de pe altă planetă.Jared râse.Jilly,cu aerul ei aşa de fragil şi blând,aşezată printre fraţii ei masivi,părea într-adevăr venită din altă dimensiune.Văzând că are public,Cale continuă:
-Cum crezi că arată planeta ei? Toată doar roz şi crem? Jared nu pierdu ocazia.
-Cred că arată cam ca Nantucket,cu ceţurile şi apusurile deasupra oceanului,cu nisip încălzit de soare şi case încenuşite de secole de viaţă.Cale clipi către el o clipă,apoi se uită peste masă spre soţul ei.
-Îmi trebuie carnetul tău de cecuri.
-Da? făcu Kane ochii mari.Ce vrei să cumperi?
-O casă în Nantucket.Kane se uită de la Cale la Jared şi înapoi.
-Lasă-mă să ghicesc.Are o poveste care te fascinează.
-Poate,zise ea,şi toată lumea râse.Ştiau cât de mult îi plăceau lui Cale poveştile.
După masă,chiar înainte de plecare,Jared şedea afară cu Jilly alături.Din prima clipă în care o cunoscuse,ea îi amintea de cineva.La început se gândise la Toby.
Amândouă aveau o eleganţă tăcută,dar la masa ceva din felul în care îşi ţinea furculiţa-în stilul acela european-îl făcu să-şi dea seama că îi amintea de Ken.Un gest aici,altul dincolo,o nuanţă din vocea ei moale,toate îl făceau să vrea să-1 sune pe Ken şi să-i spună că i-a găsit femeia perfectă.Dar Jared ştia că s-ar fi terminat înainte să înceapă,aşa că nu-i spuse decât lui Alix că se întorcea acasă cu Jilly.În ultima seară,el stătu cu ea şi o ascultă povestindu-i mai multe despre scrisori.
-După o primă vizită în Nantucket,Parthenia s-a întors în Maine şi corespondenţa a început din nou.Dar de data asta scriau despre bărbaţii la care ţineau.Parthenia se îndrăgostise de directorul şcolii,iar Valentina de...
-Caleb,zise Jared.Dar ce s-a întâmplat cu ea?
-Nici noi nu ştim mai multe.Când Valentina a dispărut,Parthenia era căsătorită cu directorul şcolii şi locuia în Nantucket,aşa că nu a mai existat corespondenţă.

Un strămoş Montgomery a scris acasă că,după ce Valentina a dispărut,trei bărbaţi din familie au plecat pe insulă să o caute.Au descoperit că nişte marinari o duseseră până la Cape,dar nu au mai găsit nici o urmă de-a ei în altă parte.Cu siguranţă nu a venit acasă în Maine.După moartea Partheniei,toate scrisorile dintre ea şi Valentina au fost trimise înapoi în Warbrooke.Am citit totul despre dispariţia Valentinei şi nu există nicăieri nici o explicaţie.
-Mi s-a spus,se încruntă Jared,de fapt am auzit că nimeni n-a văzut-o pe Valentina plecând de pe insulă.
-Poate că s-a păstrat secretul.O femeie care lăsa în urmă un copil nu ar fi fost privită foarte bine,şi mă îndoiesc că rudele ar fi vrut să răspândească informaţia.Totul s-a petrecut aşa de demult! Voi aveţi documente vie familie acasă? Jared îşi dădu seama din tonul întrebării că i-ar fi plăcut să le vadă,aşa că răspunse:
-Am tone de documente.La noi în familie nu se aruncă niciodată nimic.Deţinem mai multe case şi toate sunt pline ochi cu hârtii îngălbenite,scrisori şi cărţi.
-Sună fascinant.
-Să nu îi spui şi lui Alix.El zâmbi sperând să fie convingător.De ce nu te întorci cu mine ca să-ţi petreci restul verii studiindu-le?
-O,dar nu cred că aş putea,începu ea oftând.Pe de altă parte,cei doi copii ai mei vor pleca în curând de acasă şi aproape că am terminat cu documentele familiei. Mi-e teamă că o să sufăr cu casa goală.Ea îşi înălţă capul.
-De fapt,mi-ar plăcea să merg cu tine în Nantucken.Ar trebui să fac rezervare undeva?
-Am un apartament la etaj în casa mea.Poţi să stai acolo cât de mult doreşti.
-Dar tu şi Alix aveţi nevoie de intimitate.
-O să ne bucurăm de compania ta,zise el,gândindu-se la Ken.
Ea se uită cercetător la el.
-Nu te cunosc foarte bine,dar ai o expresie în privire pe care cei din familia Taggert o explică spunând că un Montgomery pune ceva la cale şi ar trebui să fim atenţi.Jared râse atât de tare,încât se auzi până în casa cea veche.
-Asta înseamnă că eşti foarte pregătită de un pic de aventură?
-Mi-am crescut cei doi copii singură de când aveau trei ani şi serviciul meu era să înot prin teancuri și hârtii,zâmbi Jilly.Adevărul e că,dacă un pirat m-ar fi invitat să plec cu el pe corabie,probabil că aş fi accept at Când ar trebui să fiu gata?
-Mâine-dimineaţă e prea devreme? O să dureze cinci ore să ajungem cu maşina

la Hyannis.Am găsit pe cineva să livreze vitraliul,aşa că putem să luăm feribotul la prânz spre Nantucket.
-O să fiu gata la patru dimineaţa.
-Eşti genul meu de fată.
-Nu prea mai sunt fată,dar îţi mulţumesc pcnim compliment.
Asta se întâmplase seara,iar el o ajutase pe Jilly să facă bagajele.Sau,mai bine zis,le văzu pe femei care alergau de colo colo ca să se pregătească.Jared rămase cu bărbaţii şi se uitară la sport.Pe rând,femeile veniră să facă un comentariu.
Soţia lui Mike îi spuse lui Jared cât de bucuroşi erau că îi îmbogăţea viaţa lui Jilly.Este cea mai dulce din familia Taggert.Pentru asta nu e nevoie de prea mult,zise un Montgomery,iar un Taggert aruncă cu floricele în el.
Voi faceţi curăţenie,comentă femeia şi plecă.Apoi apăru Cale cu un laptop,se aşeză lângă Jared pe canapea şi îi arătă un anunţ imobiliar despre o casă pe Kingsley Lane.Asta e casa de care mi-ai povestit? Cea cu fantoma care călătoreşte în timp?
-Asta e.
-Casa asta costă foarte mulţi bani.
-E Nantucket,zise Jared.Cale nu se gândi să întrebe ce însemna asta,dar se uită la soţul ei.
-Va fi nevoie de muncă de lămurire.
-Mai bine faceţi un *time-share*, îi spuse Jared.Trei-patru luni de familie.Împărţiţi costurile,el se aplecă spre ea.
-Scriitorii adoră iarna pe insulă.E linişte şi fantomele îşi fac mereu apariţia.
-Chiar eşti un Montgomery autentic,nu-i aşa? Un negustor uns cu toate alifiile.
Ea zâmbea.Îmi place ideea şi o să le-o sugerez,ea îi puse mâna pe braţ.
-Mă bucur că ai sosit în familie şi abia aştept s-o cunosc pe Alix.
-Ce puneţi voi doi la cale? întrebă Kane din partea cealaltă a camerei.
-Intenţionez să fug în lume cu vărul tău,zise Cale.Unde e Kane?
-El e Mike? rămase Jared uluit.
-Da,zise Cale.El e gras.Soţul meu nu e.Mike mârâi şi îşi întoarse atenţia spre televizor.Jared zâmbi la absurditatea afirmaţiei ei.El ştia că ambii fraţi îşi foloseau sala de fitness de la subsol ca să facă antrenamente grele chiar şi pentru un atlet olimpic.Corpurile lor musculoase erau rezultatul.Nici unul nu avea nici măcar un kilogram în plus.Aşa cum promisese,Jilly era gata de plecare când se crăpa de ziuă,şi fiecare membru al familiei peste vârsta de doi ani venise să-şi ia la revedere.Jared nu mai văzuse în viaţa lui atâtea îmbrăţişări şi pupături! Un Taggert mai mare îl trase într-o încleştare de oţel şi îi zise:

-Dacă păţeşte ceva,o să ne dai socoteală!
Jared aprobă din cap.Era un concept pe care îl înţelegea şi îl aproba.
Câteva ore mai târziu ajunseră pe chei la Hyannis,iar acolo unul dintre verii lui Jared îl aştepta deja.El avea să aducă vechea camionetă cu vitraliul pe feribotul lent cel care transporta vehicule-a doua zi,apoi va rămâne pe insulă să ajute la construcţia capelei.Jared şi Jilly îşi luară strictul necesar şi se duseră la feribotul rapid.Cât dură traversarea,o oră,statură aşezaţi la masă.Jilly studia ziarul *Yesterday's Island*,întrebându-l pe cine va cunoaşte acolo.El se lăsă pe spate pe bancheta lungă ţinând o cană de cafea în mână şi îi povesti despre oamenii de pe Kingsley Lane.
-Ken stă în casa de oaspeţi acum.El e tatăl lui Alix.Jared nu voia să strice totul spunându-i că avea să-l placă,dar îi povesti cum îl ajutase Ken în viaţă şi că,dacă nu ar fi fost el,atunci probabil că el ar fi fost la închisoare,şi că în prezent Ken era necăsătorit şi în căutarea unei partenere.Doar câteva informaţii.
Jilly ascultă politicoasă,fără să facă vreun comentariu,şi zise:
-Dar mama lui Alix? Ştiu că e o scriitoare,precum Cale,dar cum e ea?
Jared zâmbi.Din punct de vedere fizic,nu puteau exista persoane mai diferite.
Cale era subţire şi sportiva,Victoria,înaltă şi cu trup de clepsidră.
-Victoria nu seamănă cu nimeni altcineva,zise el Dar ea nu e acum acolo.Ken construieşte capela pentru nunta prietenei lui Alix.Jared îi povesti despre proiectul lui Alix,de nunta care se apropia şi tot ce se făcea pentru nuntă.
-Cred că îţi dai seama că ţi se luminează toată faţa când vorbeşti de Alix,zise Jilly.Jared îşi feri o clipă privirea ca să-şi restabilească detaşarea tipică celor din Noua Anglie.
-Se pare că ne potrivim foarte bine.
-Atunci sper să nu o pierzi,zise Jilly.Mai spune-mi şi de restul oamenilor.
O secundă mai târziu,Jared o făcu să râdă povestindu-i de Lexie şi de şeful ei superbogat,şi cum Alix şi Toby o tachinau cu asta.
-Fetele susţin că e destul de arătos,dar personal nu-mi dau seama.În fotografii mi se pare cam efeminat.Jilly râse.După ce feribotul andocă,Jared luă bagajele şi porniră pe jos pe Main Street.Întotdeauna îi plăcea să vadă expresiile celor care soseau pentru prima dată pe insulă.Să vadă Nantucket prin ochii lor îi reînnoia convingerea în frumuseţea insulei.
-O,da,zise Jilly.Familiei mele o să-i placă mult locul ăsta.Erau clădiri frumoase,perfect proporţionate,cu ferestre înalte şi obloane elegante.Pe drumurile cu piatră cubică şerpuiau poteci din cărămidă pentru a se putea umbla mai uşor.Ea se întorcea când într-o parte,când în cealaltă,admirând casele vechi.

Când ajunseră la Three Bricks,ea făcu o mică pauză ca să-i admire frumuseţea maiestuoasă înainte să pornească pe Kingsley Lane.La prima casă se opri.
-DINCOLO DE TIMP,citi ea pe plăcuţa de deasupra uşii.Asta e casa de care vorbea Cale? Care este de vânzare?
-Ai ghicit corect.Ea face deja reclamă printre membrii familiei ca să o cumpere?
-Da,şi după ce o să le povestesc cum e,ea va câştiga.În afară de asta,Kane e aşa de îndrăgostit de soţia lui încât ar face orice pentru ea.
-Bine,zise Jared,apoi grăbi pasul.Era nerăbdător să o vadă pe Alix.
Doar trei clădiri mai încolo se afla vechea lui casa şi se gândi că niciodată nu i se păruse că arăta mai bine.Intrară pe poarta laterală din spate şi,printr-o coincidenţă cosmică,Ken tocmai ieşea din casa de oaspeţi cu un proiect rulat într-o mână şi o cană aburindă în cealaltă.
Dar Jared ştia că întâlnirea nu era o coincidenţa Se întoarse şi se uită la fereastra de la pod,iar acolu se afla bunicul lui.El se uita fix la Jilly,de parcă ai fi studiat-o.Încruntându-se,pentru că nu-i plăcea prea mult ideea că asta era intervenţia bunicului său,Jared se uita din nou la Ken.El se uita la Jilly cu ochii mari,de parcă a ar fi avut o viziune divină,parcă ar fi văzut un înger coborât pe pământ-iar ea îl privea cu aceeaşi expresie.Jared simţi nevoia să se felicite singur,dar nu-şi permise decât un zâmbet micuţ.
-Ken-Jilly-Jilly-Ken,făcu el prezentările şi se îndreptă spre casă.Se supără cineva dacă mă duc să o văd pe Alix? Nimeni nu răspunse.Stăteau doar acolo şi se priveau
-OK,zise el,eu plec.Când se întoarse cu spatele,pe chip i se lăţi un zâmbet.
De îndată ce ajunse înăuntru se gândi să o strige pe Alix,dar nu o făcu.Bunicul lui era în prag.
-Unde e?
-Salonul din faţă,zise Caleb.Dar mai întâi trebuie să discutăm o anumită chestiune.
-Mai târziu,zise Jared şi păşi prin bunicul lui şi spre camera din faţă.
El credea că Alix avea să fie pe canapea cu un caiet de schiţe,lucrând la planul pentru casa de oaspeţi,dar nu era.Stătea aşezată pe jos,înconjurau de cutii pline cu documente vechi,prăfuite.Hârtiile şi teancurile de scrisori legate se întindeau pe canapea,pe mese,pe scaune.Alix avea în poală un teanc de hârtii îngălbenite.
-Bună,zise el încetişor.Când ridică privirea,felul în care i se lumină faţa îl făcu să simtă că vede cea mai minunată viziune din lume,era fericirea ei de a-1 revedea.Ea sări în sus,hârtiile aterizară pe jos,iar ea făcu un salt peste două cutii direct în braţele lui,gura ei aterizând pe a lui.Sărutul lor fu adânc şi plin de

încântare.Le fusese atât de dor unul de celălalt,iar buzele şi limbile lor arătau cât de mult.
-Te-ai gândit la mine? întrebă el în timp ce o săruta pe gât.
-Da,da şi iarăşi da! exclamă ea şi îşi lăsă capul pe spate.Am aşa de multe lucruri să-ţi povestesc! Dr.Huntley l-a găsit pe John Kendricks şi mi-a adus documente despre el,dar nu am apucat să le citesc.Eu,Toby şi Lexie am făcut o mulţime de chestii pentru nuntă.Iar Caleb mi-a povestit despre căpitan şi Valentina,şi despre verișoara Parthenia şi...Jared o apucă pe Alix de umeri şi o îndepărtă de el ca o poată privi în ochi.
-Caleb? Când l-ai văzut?
-Ieri,duminică.El şi eu...Alix nu era sigură cum să-i spună ce făcuseră ea şi Caleb.
-Ce aţi făcut?
-Îmi pare rău,dar am dansat împreună.Nu o să te ruperi,nu? Nu a însemnat nimic.Jared se strădui să se calmeze.
-E în regulă,ştiu că Caleb poate fi supranatural de fascinant.Alix oftă uşurată.
-Şi e un istoric excelent.Povestirile lui au fost atât de copleşitoare,încât parcă am văzut aievea noaptea în care John Kendricks şi Parthenia Taggert s-au căsătorit în casa asta.Am văzut lumânări din ceară de albine și am simţit mirosul delicios al mâncării.Am auzit şi muzică,dar pusesem un CD pe laptop şi...De ce te uiţi așa la mine?
-Vreau să plecăm din casa asta,acum.
-Nu pot Ea se îndepărtă de el.Caleb mi-a spus cum s-au cunoscut căpitanul şi Valentina.A fost destul de amuzant,dar ce s-a întâmplat mai târziu a fost tragic.Trebuie să aflu adevărul despre ce s-a întâmplat cu ea.Alix făcu semn spre cutiile care o înconjurau.
-Trebuie să parcurg totul şi să aflu.
-Hei! Ce faci? Jared se aplecase şi o ridicase pe Alix peste umărul lui.Se întoarse spre uşă.Acolo se afla bunicul lui cu o expresie de scuză pentru că dusese lucrurile prea departe cu Alix.El îl ignoră cu o privire supărată şi trecu prin el spre ușa din spate.Alix,care era cu capul în jos şi fundul în sus,zise:
-Nu vreau să-ţi întrerup momentul de Shrek,dar dormitorul e la etaj.
-Nu mergem în pat.Cel puţin nu acum.O să stăm în casa lui Dilys câteva zile.
-Atunci trebuie să-mi iau nişte haine.
-N-o să ai nevoie,zise el şi o scoase din casă.
-Ooo,spuse ea.Abia aşteptam să te întorci acasă,asta e din ce în ce mai bine.
După ce Jared îi lăsase pe Ken şi pe Jilly împreună,ea fu cea care vorbi prima.

-Deci tu eşti tatăl celei mai frumoase,inteligente şi talentate tinere din lume.
-Eu,spuse Ken,încântat de cuvintele ei şi de vocea ei.Se gândi că nu mai văzuse vreodată o femeie mai frumoasă.Era subţire,cu o faţă ovală şi purta o rochie roz cu alb care arăta aşa de fragilă,încât ar fi putut fi făcută de petale de trandafiri.În mână avea o pălărie mare de soare.
-Deci Jared e de acord cu mine?
-Da,a povestit întregii mele familii despre ea,ba chiar ne-a arătat desene de-ale ei.Preţ de o clipă Ken rămase acolo zâmbind,dar apoi își veni în fire.
-Unde-mi sunt manierele? Nu vrei să intri să bem nişte ceai? Mai am şi gogoşi.
-De la Downyflake? Ken râse.
-Jared ţi-a povestit totul despre Nantucket?
-N-a zis decât lucruri bune.De fapt,vrea ca familia mea să cumpere o casă aici.
Cea din capăt.
-DINCOLO DE TIMP? întrebă Ken.
-Da,asta e.
-Atunci trebuie să discutăm.El făcu un pas în spate şi deschise uşa către casa de oaspeţi.Câteva minute mai târziu,Ken şi Jilly şedeau afară la superba masă de stejar,mâncând gogoşi şi aşteptând să se infuzeze ceaiul.Stăteau cu capetele apropiate,atât de apropiate încât mai că se atingeau.Ken fu primul care-l văzu pe Jared venind spre ei cu Alix aruncată pe umăr.Jared se opri la masă cu o expresie pe chip care sugera că nimic nu se întâmplase.
-O să stăm la Jilly câteva zile,zise el.Ea nu e pe insulă şi o să avem casa doar pentru noi.Se uită la cei doi.
-Voi doi nu cred că o să ne simţiţi lipsa.
-Nu,nu cred că ţi-o vom simţi,zise Ken ridicându-se.Valiza lui Jared era pe jos,
iar Ken o luă şi o puse în spatele camionetei.Jilly îi urmă.
-Simt că ar trebui să întreb:Alix,eşti în regulă?A,Iar eu sunt Jilly Leighton,
Taggert înainte de căsătorie.Jared se întoarse astfel încât Alix să o poată vedea pe Jilly de jos în sus.
-Mă bucur să te cunosc.Jared e doar gelos că mi-am petrecut dimineaţa de ieri dansând cu o rudă de-a lui.Ken zâmbi.
-Care rudă ar fi aia? Wes?
-Caleb,ziseră Alix şi Jared la unison.
-O,fu tot ce putu răspunde Ken,apoi îşi coborî vocea şi se uită la Jared.Te rog să-mi duci fiica de aici şi ţine-o departe cât de mult vrei.Cât de mult poţi!
-Trădată! exclamă Alix.Sunt trădată de propriul tată.Tonul ei indica însă că era destul de mulţumită de tot ce se întâmpla.

Jared o aşează pe Alix în camionetă şi închise uşa,apoi se sui la volan.
-Să mă suni,zise Ken de afară.
-Să fii sigur că o să te sun,zise Jared,privirea lui trădându-i furia faţă de bunicul lui.Ieşi cu spatele de pe alee.Când Ken şi Jilly rămaseră singuri,ea zise:
-Jared mi-a spus de foarte multă lume,însă nu a amintit de Caleb.E o problemă cu bărbatul acesta? Ken o conduse înapoi la masă.
-Depinde cum priveşti problema,zise el după ce se aşezară la loc.Vezi tu...
El o privi.O întâlnise cu mai puţin de o oră în urma,dar o plăcea.Felul în care arăta,cum se mişca,sunetul vocii ei,toate îl atrăgeau.Dar se temea că,dacă îi spunea adevărul,ea avea să dea bir cu fugiţii.Câteodată,însă,se gândi el,trebuie să rişti ceva ca să câştigi totul.
-Caleb...zise el încetişor.
-Da?
-Caleb a murit acum două sute de ani.
-O,Doamne,exclamă Jilly şi mai luă o gogoaşă cu ciocolată.Acum chiar trebuie să-mi povesteşti totul,de la început.Ken nu se putu abţine să nu-i zâmbească.O femeie care nu se speria la menţionarea unei fantome! Unde fusese toată viaţa lui?
-Mai vrei nişte ceai? se interesă el cu un zâmbet larg.
-Da,te rog,dar cred că o să ne mai trebuiască un ceainic,pentru că vreau să aud fiecare detaliu.
-Cred că ai dreptate.Vezi tu,totul a început când mi-am descoperit soţia,pe mama lui Alix,în pat cu partenerul meu de afaceri.
-Vai ce îngrozitor pentru tine!
-Mai rău decât pot descrie.
-Pot să-mi închipui,zise Jilly gândindu-se la propria ei experienţă conjugală nefericită,dar nu aminti de asta.Acum era momentul lui Ken.
El o privi în ochi.Mai fuseseră şi alte femei,în toţi anii de când se despărţise de Victoria,dar nu dorise să se însoare cu nici una.De fiecare dată se răzgândea în ultimul moment.Niciodată nu povestise nimănui adevărul despre Victoria sau chiar despre perioada petrecută de el în Nantucket.Şi nu povestise despre legătura lui cu faimosul arhitect Jared Montgomery.Însă mai presus de toate,el nu spusese nimănui că o fantomă bântuia vechea casă Kingsley,o fantomă pe care fiica luio vedea cu claritate când era mică-şi cu care se părea că dansase într-o zi ploioasă.Frumuşica Jilly se uita răbdătoare la el.Era de parcă ar fi avut tot timpul din lume şi singurul lucru pe care îl dorea era să îi asculte povestea.
Iar Ken îşi dădu seama că nu voia altceva decât să i-o spună.

La fereastra de la etaj,Caleb le zâmbea amândurora.
-Bine ai venit acasă,Parthenia,şopti el.

CAPITOLUL 22

Jared se străduia cât putea să rămână calm şi să o protejeze pe Alix.El înţelegea că ea n-avea habar că dansase cu o fantomă şi nici nu voia ca ea să afle.Dacă ar fi aflat,el nu credea că va deveni isterică,dar nici nu putea fi sigur.El voia doar să vină odată nunta lui Izzy,când Caleb va pleca şi...totuşi nu voia să se gândească la asta.Ceea ce îl deranja pe Jared cel mai tare era că bunicul lui părea să aibă mult mai multă putere decât avea pe vremuri.Regulile şi informaţiile despre Caleb fuseseră transmise de la un Jared la altul în decursul secolelor.
„*Nu le spune femeilor că-1 poţi vedea.Nu vorbi despre el cu străini.Nu poate să plece din casă.Poate sta în faţa oamenilor fără ca ei să-1 vadă."* Tot aşa şi iar aşa,reguli fără sfârşit.Dar niciodată,nimeni nu sugerase că Caleb ar putea dansa cu cineva.Să îi atingă,câte o mână pe umăr,un sărut pe obraz,da,dar nu contact corporal complet.Şi ce era cu această abilitate de a-i oferi lui Alix viziuni despre trecut? El nu avusese astfel de experienţe eu bunicul lui,nici tatăl lui nu-i povestise despre aşa ceva.Alături de el,Alix vorbea despre ce văzuse.
-Sigur că totul a fost în imaginaţia mea.Probabil pentru că am văzut prea multe filme,dar chiar puteam vedea ce îmi povestea el.Aşa un povestitor minunat.Era de parcă aş fi putut vedea şi auzi totul.De parcă aş fi fost acolo.Sau privind de sus,oricum.Iar oamenii despre care vorbea mi-i imaginam arătând ca oamenii pe care îi ştiu.Tata era acolo şi...
-E totul pregătit pentru nunta lui Izzy? întrebă Jared.Cum se simte? Se simte mai bine.Alix înţelese că Jared nu mai voia să audă mai multe despre ea şi Caleb.
Când spusese că el era gelos,îl tachinase,dar poate că era adevărat.Sigur că nu avea nici un motiv să fie,dar ea nu voia să-1 supere,indiferent daca era rezonabil sau nu.
-Izzy se simte bine.Ne-am scris vreo şase e-mailuri şi SMS-uri în fiecare zi.Aproape că nu mai vomită,dar acum spune că mănâncă tot ce îi cade în mână.
Jared opri în parcarea de la *Stop and Shop*.
-Trebuie să sun repede la birou,zise el.Te superi dacă intri să cumperi provizii pe vreo trei zile?
-Fără haine,dar mâncare destulă?
-O să mănânc de pe abdomenul tău,zise Jared,iar Alix râse şi coborî din camionetă.De îndată ce ea intră în magazin,el îl sună pe Ken.
-Ce face? întrebă Ken care ieşise afară ca să vorbească la telefon.

Jilly era în casa de oaspeţi şi făcea sendvişuri şi ceai.
-N-are habar ce a văzut,zise Jared.
-Fiica mea a dansat cu o fantomă,dar nu ştie asta?
-Aşa e,răspunse Jared.Şi se pare că bunicul i-a arătat nişte imagini din trecut.Şi a văzut cum se căsătorea verişoara Valentinei.Ken încă mai încerca să digere ideea că fantoma chiar era reală.El se uită spre spatele vechii case,căutând cu privirea fiecare fereastră.Dar nu văzu nimic-şi fu bucuros de asta.El nu credea că i-ar plăcea prea tare să vadă o fantomă.
-O să-i spui adevărul despre ce s-a întâmplat?
-La naiba,nu! exclamă Jared.El nu voia să spună că bunicul lui va părăsi acest pământ în ziua nunţii lui Izzy.Era prea dureros să se gândească la asta şi se îndoia că Ken avea să înţeleagă.Cei din exterior erau adepţii expresiilor de genul „odihnă eternă”,de parcă asta ar fi rezolvat ceva.Scapă de fantomă şi toată lumea e fericită-cu excepţia oamenilor care-1 iubesc,desigur.
-Nu vreau să-1 mai vadă o dată,aşa că o să am grijă ca Alix să-şi petreacă cu mine fiecare minut.
-Oricum faci asta cu fiica mea,zise Ken,pe un ton de părinte.
-Haide,nu mă lua aşa! se răsti Jared,apoi se calmă.Am nevoie de ceva care să îi distragă atenţia.Oricât de mult mi-ar plăcea să fiu singur cu ea,asta nu o s-o oprească din vorbit-şi gândit.Dacă mai continuă aşa,o să se prindă şi singură.
Ken ştia că el avea dreptate.
-Trebuie doar să audă că numele Caleb a fost folosit o singură dată în familia ta şi va şti.Fata mea este foarte deşteaptă.
-Prea deşteaptă,bombăni Jared uitându-se în jur la parcare.Maşinile erau pe iarbă,pe alee.În sezonul de vară cumpăratul alimentelor însemna să-ţi rişti viaţa.
-Ce părere ai de Jilly? Cum Ken nu răspunse,Jared zise: Mai eşti acolo?
-Sunt aici,zise el Spune-mi,tu crezi în dragoste la prima vedere?
-Acum o lună nu credeam,răspunse Jared.Ar trebui să o faci pe Jilly să vorbească.Cale spunea ca soţul ei a fost-şi citez-un „*monstru mincinos şi ticălos”.*Se pare că ticălosul i-a furat lui Jilly şi copiilor toată moştenirea.
-Sper că putrezeşte,zise Ken printre dinţi.Stai aşa puţin! Vorbeşti despre Cale Anderson? Victoria zice că şi-a făcut cuib pe lista de bestsellere a New York Times,apoi stă ca pe ouă până când ies filmele.Jared chicoti.
-Mulţumesc.Aveam nevoie să râd,şi da e vorba despre acea Cale.Am nevoie de ajutor să o distrag pe Alix Ei chiar îi place treaba cu cercetarea.
-Nu uita,zise Ken cu vocea dintr-odată prevăzătoare.

La sfârşitul anului va pleca din casă şi după aceea nu va mai trebui să-ţi faci griji că ea va vedea fantome.
-O să mă fac că nu am auzit asta,zise Jared.Trebuie doar s-o ţin pe Alix ocupată până la nunta lui Izzy,apoi totul se va schimba-şi nu,n-o să-ţi spun de ce.După asta,Alix e a mea.Pentru totdeauna.Nu doar pentru un singur an.
-OK,rosti Ken cu vocea plină de bucuria de a fi auzit asta.O să vorbesc cu Jilly să văd dacă nu are vreo idee care să-i distragă fiicei mele curioase mintea de la fantoma ta.
-I-ai povestit lui Jilly despre bunicul meu?
-Da,răspunse Ken.Şi să nu te apuci să mă cerți,altminteri o sun pe Victoria şi îi spun despre Caleb.Jared rămase o clipă blocat de groază.
-Trebuie să plec.Iar tu şi Jilly trebuie să inventați iute ceva.
Închise şi în timp ce o aştepta pe Alix încerca să pună la cale un plan pentru distragerea atenţiei lui Alix,dar nu reuşi.Când o văzu venind cu coşul plin de alimente,se duse iute să o ajute.La casa lui Dilys,tocmai descărcau ultima punga cu alimente,când din spate se apropie o maşină.O femeie blondă,drăgălaşă era la volan,iar în spate era un băieţel de vreo doi ani,aşezat în scaunul pentru copii care plângea de mama focului.Jared se aplecă să se uite prin geamul din dreapta.
-Jared! Slavă Domnului că te-am găsit,zise ea încercând să acopere gălăgia făcută de fiul ei.Dilys nu e aici și nu am bonă.Nu vreau să-l car pe Tyler după mine,știi cât de tare urăşte cumpărăturile,dar nu am găsit pe nimeni care să aibă grijă de el.Cu tatăl lui plecat la pescuit,luptându-se cu mările ca să ne hrănească, ne este greu lui Tyler şi mie să...
-Bine,bine,replică Jared.Nu trebuie să-mi faci capul calendar.
Alix n-avea habar despre ce vorbea,dar se uită cum Jared deschise uşa din spate,desfăcu centura şi copilul aproape că îi sări în braţe.După felul în care copilul se oprise imediat din plâns,era evident că el şi Jared se cunoşteau bine.
-Mai bine ai lua şi geanta,zise mama lui.Acolo sunt numere de telefon,haine curate şi ar trebui să iei şi scaunul.Doar aşa,pentru orice eventualitate.O,şi cred că trebuie...zise ea şi se opri.
-Crezi? veni întrebarea sarcastică a lui Jared.Ea zâmbi şi mai larg şi băgă în marşarier.În vreme ce se îndepărta,strigă în gura mare pe geam:
-Jared,te iubesc!Alix se uită cum maşina dispărea după colţ şi se întoarse să-l vadă pe Jared ţinându-l degajat în braţe pe micuţ.Era drăgălaş,cu părul blond şi ochii albaştri,mari.
-O fostă iubită? întrebă ea pe un ton care spera să sune relaxat.
În sinea ei urla: „*Te rog,să nu fie o fostă iubită,te rog să nu fie copilul lui”*.

-Nu.Am fost coleg de şcoală cu fratele ei.Ea mă iubeşte pentru că acesta e un copil cam mirositor.Vrei tu jobul? Preţ de o clipă,Alix nu înţelese la ce se referea.
-O! Vrei să spui că trebuie schimbat?
-Şi încă imediat.Îşi dădu geanta grea jos de pe umăr şi i-o întinse lui Alix.Alix o luă,dar când Jared dădu să i-1 dea şi pe băiat,ea făcu un pas în spate.
-Ţi-e frică? întrebă el,tachinând-o.
-Nu chiar.Doar că nu am mai schimbat nici un scutec până acum şi nu ştiu cum se face.Jared clipi de câteva ori.
-Păi ce vă învaţă la şcoala aia sofisticată a voastră?
-Cum să ne câştigăm traiul? zise Alix zâmbind.
-Dar evident nu şi ce să faceţi cu ce câştigaţi.Haide în casă şi o să te învăţ arta schimbatului de scutece.
-Dacă predai,înseamnă că acesta trebuie să fie Montgomery.
-Tipul ăla? Se îmbracă în smoching pentru cină.Când intrară în casă,spre surpriza lui Alix,băiatul nu voia să îi fie schimbat scutecul.Oare în filme nu te învăţau că orice copil plângea când i se murdărea scutecul chiar şi numai un pic? Dar nu şi Tyler.
-Să-1 punem pe pat? întrebă Alix.
-Dilys ne-ar ucide dacă l-am murdări,zise Jared care încerca să-1 ţină pe băiat mai bine,căci acesta tot încerca să scape din braţele lui.
-Haide! Haide! ţipă el şi îl lovi pe Jared în coaste.
-Vezi în dulap,acolo e o pătură albastră.Ia-o şi întinde-o pe covor,zise Jared.Şi o să mai am nevoie de un prosopel,ba nu,două-udate cu apă caldă.
Alix scoase pătura şi o întinse,apoi fugi la baie să caute prosopele.Toate astea ca să schimbi un scut o murdar? se nedumeri ea.
Când ajunse înapoi în salon,Jared îi dăduse lui Tylu pantalonii jos,iar ea văzu că nu erau curaţi.Căuta în geantă şi scoase un scutec,apoi se aşeză pe braţul canapelei şi se uită.Tyler râdea,în timp ce Jared îl ţinea cu o mână şi îi dădea jos scutecul foarte murdar.
-Uite,zise Alix.Când Tyler se rostogoli pe burtă,ea văzu că era murdar pe tot spatele,până spre păr.
-Foarte bine,prietene,zise Jared.Mergem la duş.
-O cadă n-ar fi mai bună?
-Vrei tu s-o cureţi?
-Nu,mersi.Se îndreptară spre baie,cu Jared ţinându-1 la distanţă pc băiatul pe jumătate gol.Alix vru să ia pătura şi pantalonaşii,dar Jared o strigă.

-Ajută-mă să mă dezbrac,vrei? zise el şi întinse mâna să dea drumul la duş.Nu pot să-i dau drumul,altfel o să mânjească toată casa,aşa că mai bine intru cu el.
Ţinându-1 bine pe Tyler,Jared se aplecă pentru ca Alix să-i tragă cămaşa peste cap.Când Alix începu să-1 ajute să-şi dea pantalonii jos,copilul aproape că scăpă,însă Jared îl prinse.Din păcate,mizeria de pe Tyler era și pe pieptul dezgolit al lui Jared.Pe Alix o pufni râsul.
-Nu-1 încuraja,zise Jared,dar zâmbea.Intră sub duş cu Tyler ţinut bine şi apucă săpunul.Alix se uită la cei doi,amândoi goi,amândoi frumoşi.Niciodată în viaţa ei nu o afectase mai mult o scenă.Nici o clădire de pe lume nu egala în perfecţiune acest bărbat cu acest copil alături.Tandreţea,blândeţea,dragostea dintre ei părea să radieze ca o aură.Preţ de o clipă simţi nevoia să se agațe de chiuvetă ca să nu cadă.
-Eu...începu ea.O să aduc...arătă vag în direcţia sufrageriei.
-Nu mânca săpunul,îi spuse Jared lui Tyler.Şi închide ochii.Trebuie să te spăl pe tot corpul.Alix ieşi din cameră să pună pătura şi hainele în maşina de spălat şi duse scutecul în tomberonul de afară.Când se întoarse în baie,Jared îi întinse un Tyler ud și alunecos.
-E al tău ca să-1 îmbraci.Trebuie să mă spăl pe cap.
-Dar nu ştiu cum...începu Alix,dar Jared nu mai asculta.Ea luă un prosop de pe raft şi se întoarse spre băiat.Lui Tyler nu-i plăcea să-i fie schimbat scutecul,dar îi plăcea şi mai puţin să fie îmbrăcat la loc.Alix reuşi să-l pună pe pat,dar el se rostogoli şi fugi la uşă.Reuşi să-1 prindă şi îl puse la loc pe pat,ţintuindu-1 cu o mână,în vreme ce cu cealaltă scotea hainele din sacoşă.
Tyler râdea cu toată gura în timp ce se lupta să scape din strânsoarea lui Alix.Nu era uşor să-şi dea seama cum să-i pună scutecul în vreme ce îl ţinea cu o mână. De îndată ce reuşea să pună scutecul sub el,el se rostogolea,iar ea îl trăgea înapoi.Reuşi să poziţioneze scutecul,dar banda adezivă i se lipi de deget şi nu o mai putu dezlipi.Trebuia să o fixeze pe cealaltă înainte să o desfacă pe prima.
Când reuşi în sfârşit să i-1 pună,Tyler se uită la ea cu o privire ghiduşă,dar ea îl prinse înainte să reuşească să fugă.
-O,nu! N-o să fugi.Acum vin hainele! Ea scoase un sunet ascuţit,ca de vrăjitoare, care îl făcu pe Tyler râdă isteric.Când în sfârşit reuşi să-i pună cămaşa şi pantalonii,se uită la el triumfătoare.
-Uite.Nu te simţi bine aşa curat? Hai să-ţi punem şi sandalele.Tyler văzu un prilej de scăpare,se rostogoli iute ca fulgerul şi ţâşni de pe pat într-o secundă.
Trecu de Jared,care stătea în uşă îmbrăcat doar blugii şi cu un prosop în jurul gâtului.

Alix se aşeză pe marginea patului,apoi se trânti pe el cu braţele larg desfăcute.
-Sunt extenuată.Din păcate,Tyler nu se simţea la fel.Jared îl prinse când să iasă din cameră şi îl aruncă pe pat lângă Alix.Când Jared se întinse lângă ei,Tyler începu imediat să urle:
-Ridică! Ridică! Jared gemu.
-Nu ştie decât vreo şase cuvinte,aşa că de ce trebuie să fie ăsta unul dintre ele?
-Ce înseamnă? Chiar înseamnă ceva?
-N-am eu norocul să nu însemne nimic,zise Jared şi stivui nişte perne unele peste altele,întinzându-se apoi deasupra.Alix observă cum Jared se întinse pe pernele care îl ridicau cu 30 de centimetri deasupra saltelei.Cu un urlet de fericire,Tyler se trânti transversal peste pieptul lui Jared şi îşi încordă trupuşorul. Jared începu să-l ridice şi să-l coboare pe băiat ca pe o halteră.Pernele erau pentru ca braţele lui Jared să poată să coboare pe lângă coaste.
-Cred că mă duc să pregătesc cina,zise Alix râzând şi ieşi din încăpere.
Când Jared şi Tyler ajunseră la bucătărie,cu Jared plângându-se că îl dureau braţele,Alix amesteca orez şi creveţi într-una dintre tigăile mari ale lui Dilys.
Jared îl instală şi îl fixă bine pe Tyler în scaunul înalt de lemn despre care spuse că era făcut de străbunicul lui şi începu să-l hrănească pe băiat cu brânză şi sărățele.Alix abia aştepta să-i povestească ce îi spusese Caleb despre jurnalul Valentinei.La final,chiar când ploaia se oprise şi începuse să iasă soarele,Caleb îi spusese unde era probabil ascuns.Un minut mai târziu,Caleb privea spre fereastra podului spunând că trebuie să plece.
-Eşti un vampir care străluceşte în soare? îl tachinase ea.
-Ceva de genul ăsta.După plecarea lui Caleb podul nu mai părea magic.Era doar plin de cutii mari,multe conţinând tot felul de secrete.Pentru un moment,Alix se aşeză pe sofa,dorind ca lumina lumânărilor şi muzica să se întoarcă.Doamnele de la petrecere erau uşa de frumoase în rochiile lor lungi.
Curând după aceea,foamea o împinse pe Alix să coboare.În vreme ce mânca la masa din bucătărie,se gândi la ceea ce văzuse şi auzise.Pe măsură ce treceau orele,ideea că fusese real se estompă.Ea începu să-şi amintească experienţa ca şi cum ar fi fost un film pe care îl văzuse.
-Caleb a zis că Valentina a ţinut un jurnal,îi zise Alix lui Jared în timp ce amesteca orezul.
-Serios? întrebă Jared,dar nu păru interesat.Dă-mi cutia aia,te rog!
Alix îi dădu cutia cu biscuiţi.Gelozia era una,dar această informaţie trebuia spusă,aşa că ea continuă:
-Caleb crede că jurnalul Valentinei a fost ascuns în soba din pivniţa spălătoriei

unde făcea ea săpun.El zicea că acea clădire a ars atunci când a ars casa.
-Nu ştiam să fie clădiri anexe acolo.Alix puse creveţii şi orezul pe o farfurie.
-Caleb a spus că Parthenia a desenat o hartă a proprietăţii care indică unde era spălătoria.Asta încercam să găsesc în acele cutii pe care le-am cărat în salon.Dacă pot să găsesc harta Partheniei,poate aş putea descoperi jurnalul,şi misterul Valentinei ar fi lămurit.Dar o să dureze săptămâni întregi să cercetez toate documentele din cutii.Mă gândeam că poate ai să mă ajuţi.
-Poţi să ai grijă de Tyler o secundă şi să te asiguri că nu sare din scaun?
-Sigur,zise Alix în timp ce Jared se ridica.Unde te duci?
Dar el nu răspunse.În schimb îşi porni laptopul.
-Poate că Parthenia a desenat o hartă ca să le-o arătăm oamenilor din Warbrooke şi poate că e în scrisorile pe care le are Jilly.
-Ce idee bună,zise Alix zâmbind uşurată că nu mai trebuia să treacă prin toate acele documente.Jared îi trimise un e-mail lui Ken ca să o roage pe Jilly să caute harta.Apoi închise computerul şi se uită la Alix.
-Acum poate că putem să nu mai vorbim de Caleb o vreme?
-Sigur,spuse Alix şi se întoarse să îşi ascundă încruntarea.După cină sună mama lui Tyler şi întrebă dacă nu puteau să-l ţină şi peste noapte.
-Din partea mea,da,dar s-o întreb pe Alix.Aceasta fu imediat de acord,pentru că începuse să se ataşeze de băieţelul acela vesel.

-N-am ştiut,zise Alix,privind spre apă.Îl puseseră pe Tyler să doarmă într-un pătuţ pe care Jared îl scosese din dulap.Toate uşile şi ferestrele erau deschise ca să-l audă dacă scotea vreun sunet.Ea se sprijinea de o barcă veche,una din cele trei răsturnate în nisipul din curtea din spate.Jared stătea cu caapul în poala ei şi ea îl mângâia pe păr.
-Nu cred că am fost în viaţa mea mai obosită,zise ea.
-Este de bine sau de rău? întrebă el.
-E de foarte bine.Ea se uită spre spatele casei şi se minună de frumuseţea creaţiei lui Jared Montgomery.Cum s-a întâmplat că te-ai ocupat şi de refacerea acestei case? Erai aşa de tânăr! Jared rămase cu ochii închişi şi zâmbi amintirilor.
-Tata s-a plâns ani de zile că stătea să cadă casa pe noi,dar nu era sigur ce să facă în sensul ăsta.Să o extindă în partea cealaltă? Sau să o înalţe? Să angajeze un arhitect? Asta era ideea care îi plăcea cel mai puţin,pentru că ar fi costat prea mult.
-Dar te avea pe tine.
-Nu ştiu ce l-a făcut să zică asta,dar într-o bună zi s-a întors spre mine şi mi-a

zis: „*De ce nu proiectezi tu extensia ca să economisesc o mulţime de bani?”* Glumea,desigur,dar eu l-am luat în serios.
-Câţi ani aveai?
-Unsprezece,zise el şi se uită la Alix.Ea ştia ce spuneau ochii lui.Era anul de dinaintea morţii tatălui său.
-Şi ce ai făcut? întrebă ea încetişor.
-Am devenit obsedat de idee.Nu am dormit vreo trei nopţi.Nu ştiam cum să desenez sau să măsor,nimic,dar am început să fac schiţe.
-Cred că aveai totul în minte.
-Probabil că da.Mama ştia că nu dormeam şi că aproape că nu mai mâncam,dar nu m-a pârât lui tata.În schimb,în a patra zi mi-a făcut mâncarea favorită de scoici şi a copt porumb,apoi mi-a zis să-i arăt tatei ce am desenat.
-Erai emoţionat? Ea nu se putea abţine să nu se gândească la momentul în care îi arătase pentru prima dată macheta capelei: încântată,dar şi speriată.
-Foarte emoţionat.Ştiam că făceam o muncă de adult şi nu ştiu ce aş fi făcut dacă ar fi râs de desenele mele rudimentare.
-Dar n-a făcut-o.
-Nu.Tata a zis că erau grozave şi a spus că anul următor o să începem să construim.Dar...,Jared ridică din umeri.Nici unul dintre ei nu rosti ce gândeau,că tatăl lui Jared murise şi casa a fost refăcută doar ani mai târziu,când a apărut Ken.Când se uită iar la el,privirea lui era din nou plini de flăcări albastre,dar de data asta nu vedea pasiunea din ei.
-Ce e? întrebă ea fără să înţeleagă exact ce încerca el să-i spună.
-Câteodată lucrurile se aşază şi sunt bine şi ştii asta.Casa asta veche nu era mai mult decât o colibă,dar eu am putut s-o văd aşa cum avea să fie în viitor.Nu am făcut decât să desenez ce am văzut.Are sens ce spun.
-Chiar foarte mult,îi spuse ea,dar el părea să vrea altceva,să meargă în altă direcţie,iar ea nu ştia încotro.El îşi închise ochii.
-Am avut numeroase iubite,zise el încetişor.Alix trase aer în piept.Oare povestea asta era era adevărat despre ei? Despre ea? Când el se uită la ea,privirea îi era atât de intensă încât simţi cum i se ridică părul pe ceafă.
-Câteodată pur şi simplu ştii.Ştii despre clădiri cum ştii despre oameni.
-Da,aşa e,şopti Alix.Ea nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă în secunda următoare Tyler nu ar fi scos un ţipăt puternic.Jared fu în picioare într-o secundă,cu Alix în urma lui.În dormitor,ea rămase mai în spate în vreme ce Jared îl luă pe băiat în braţe să-1 consoleze.
-Ai visat urât,micuţule?

Tyler îl împinse pe Jared şi se uită la el ca şi cum nu l-ar mai fi văzut niciodată,apoi se aplecă într-o parte.Voia ca Alix să-l ţină.
-A,consolarea femeilor,zise Jared.Te înţeleg perfect.În salon e un balansoar.Nu e prea greu pentru tine?
-Deloc,răspunse Alix,căci îi plăcea cum se agăţa copilul de ea.
Când ea şi Tyler se aşezară în balansoar,Jared făcu un pas în spate şi îi studie pe amândoi.
-Deduc de aici că ai vrea copii? Primul gând al lui Alix fu să evite întrebarea,să facă o glumă despre asta.De regulă bărbaţii întrebau aşa ceva când încercau să prindă o femeie.Dacă spunea că voia într-o bună zi copii,el deducea de aici că ea umbla după el.Dar Jared nu era ca băieţii cu care ieşise ea.El era bărbat,unul care nu fugea de responsabilităţi,care nu se temea să fie un adult.Ea trase aer în piept.
-De îndată ce-mi iau licenţa şi îmi găsesc o slujbă,mi-ar plăcea să fac un copil.
El nu spuse nimic,dar ea îi văzu zâmbetul când se întoarse cu spatele.
Trecu aproape o oră până reuşiră din nou să-l adoarmă pe Tyler.Jared îl luă din braţele ei şi îl duse înapoi în pat.Nu era chiar aşa târziu,iar Alix avea viziuni despre pahare cu vin şi dragoste,dar văzu cum i se lumină mobilul.Era tatăl ei care îi scrisese un mesaj,iar ea îl citi când Jared se întoarse în cameră.
-Tata spune că Jilly ţi-a trimis o copie a hărţii.
-Serios? întrebă Jared.Mâine-dimineaţă o să...El se opri când îi văzu faţa lui Alix.Ea voia s-o vadă imediat.
-OK,unde mi-e laptopul?
Alix îl avea deja în mână.Dură un pic până reuşiră să printeze o copie a hărţii.
Dilys avea o imprimantă nouă și nu reușeau s-o instaleze,așa că au descărcat driverul-și evident că la primele două încercări nu funcţiona.Alix știu deja că se pricepea mult mai bine la computere decât Jared,iar ea reuşi s-o facă să funcţioneze.Până terminară de printat harta,băuseră amândoi câte două pahare de vin,era aproape miezul nopţii,iar ei căscau.Jared ridică bucata de hârtie.
-Toate astea pentru atât.Era doar o schiţă,desenată cu peniţa pe hârtie de o tânără care scria acasă.Arăta vag contururile casei din North Shore şi cele trei anexe.
-De ce nu a rugat un cartograf să scrie coordonatele.Erau destui bărbaţi în Nantucket la vremea aceea care ar fi ştiut să facă o hartă cum trebuie.Orice mus care îşi merita sarea ar fi ştiut să i-o deseneze.Cum să găsească cineva ceva cu chestia asta? Alix i-o luă din mână şi o puse pe masă.
-Parthenia a desenat-o pentru familia ei.Nu s-a gândit că cineva va avea nevoie de ea peste două sute de ani.Haide să mergem la culcare.Poţi să te plângi de femei şi hărţi mâine toată ziua când o să mergem la şantier să încercăm să ne

dăm seama unde era spălătoria.
-Poate că ar trebui să aşteptăm cu asta şi eu nu mă văicăresc,eu...Ea se ridică pe vârfuri să-l sărute şi să-l facă să tacă,apoi îl conduse în dormitor.Nu dură decât o secunda ca Jared să se dezbrace şi Alix să-şi tragă pe ea unul dintre tricourile lui.Ea nu avea haine aici şi era prea obosită ca să mai caute prin dulapurile lui Dilys.
-Ei bine,unde rămăsesem? întrebă Alix şi începu din nou să-l sărute,dar apoi se trase înapoi şi-l privi.Ochii lui albaştri nu erau în flăcări.De fapt,erau mai degrabă ca o ceaţă albăstruie.Dar el îşi punea braţul în jurul ei de parcă era pe cale să facă dragoste cu ea.Încetişor,Alix îl împinse pe pat,îl înveli cu o pătură şi îl sărută pe frunte.
-Mulţumesc,şopti el şi adormi instantaneu,înainte să adoarmă şi ea,Alix se gândi că această cuibăreală a lor era mult mai romantică şi mai intimă decât sexul lor pasional.

CAPITOLUL 23

Alix se trezi când o mână micuţă o lovi peste gură.La început nu-şi aminti unde era.Dar,pe măsură ce i se limpezea mintea după somn,ea văzu că la un moment dat în timpul nopţii Tyler scăpase din pătuţul lui şi se băgase în pat alături de ei.Era între cei doi adulţi,pe diagonală,aşa că se cocoţase pe amândoi.Jared era pe-o parte cu faţa spre Alix şi cu braţele întinse,ocrotindu-i parcă şi pe ea,şi pe copil.Zâmbind,Alix se strecură afară din pat,apoi rămase o clipă să-i privească.
Arătau aşa de drăgălaşi împreună încât îşi luă telefonul şi le făcu o poză.Se duse la bucătărie,luă una dintre cărţile de bucate ale lui Dilys de pe raft şi găsi o reţetă pentru biscuiţi,aşa că se apucă să-i facă.
Întinse aluatul pufos.Deşi gândurile ei erau plăcute,despre unde era şi cu cine,nu se putea abţine să nu se simtă un pic frustrată.Avea aşa de multe să-i spună lui Jared despre ce îi povestise Caleb şi ce văzuse,dar nu părea să aibă timp s-o facă.Plus că Jared nu îi uşura sarcina.De fiecare dată când îl amintea pe Caleb, expresia lui devenea distantă,de parcă refuza să asculte ce avea ea de spus.
Dar ea ştia că era important.Dacă familia considera dispariţia Valentinei cu adevărat semnificativă astfel încât să încredinţeze casa unei fete de pe continent timp de un an de zile,atunci ce ştia Alix trebuia spus.Şi,în afară de asta,Alix avea o sumedenie de întrebări la care şi-ar fi dorit răspuns.Mai întâi,cine era Caleb? De ce nu îi fusese prezentat până acum? El semăna destul cu Jared,încât era evident o rudă apropiată,dar ea nu auzise să i se fi rostit numele vreodată.Locuia pe insulă? Marea întrebare era de ce nu spusese Caleb nimic familiei despre ce

ştia? Jared nu ştia că Valentina ţinuse un jurnal şi că vărul Caleb ştia poate unde era ascuns.De ce îi spusese Caleb toate astea lui Alix,o străină? Exista vreo dispută în familie? Dar,dacă ar fi fost aşa,Caleb nu şi-ar fi permis să intre în casa Kingsley.Sau poate că venise pentru că ştia că Jared era plecat?
Dacă Alix nu ar fi fost atât de absorbită de vechile documente în dimineaţa de după ce-1 cunoscuse pe Caleb,ea ar fi sunat-o pe Lexie şi ar fi aflat mai multe detalii.Dar,aşa cum stăteau lucrurile,cu prima ocazie Alix avea să-1 bombardeze pe Jared cu toate întrebările care îi tăceau prin minte.Ea avea nevoie de răspunsuri!Cât se făcură biscuiţii,Alix îşi întări decizia de a-l obliga pe Jared să-i răspundă la întrebări.Testamentul spunea că Alix trebuia să o caute pe Valentina şi pentru asta trebuia să-1 includă pe Caleb.Scoase biscuiţii din cuptor şi îşi ridică privirea ca să-l vadă pe Jared la bustul gol,în braţe cu un Tyler somnoros.Era o privelişte foarte frumoasă.
-Ne-a trezit mirosul,zise Jared.La început am crezul că am murit şi am ajuns în rai.La vederea celor doi,hotărârea lui Alix începu să se clatine.Să hrănească un copil era mult mai important decât să rezolve misterul lui Caleb şi al Valentinei.
-Crezi că Tyler ar mânca ouă cu şuncă? Jared tocmai îl punea pe băiat în scăunel.
-Din cantitatea pe care am găsit-o în scutec ieri aș,zice că mănâncă rinoceri întregi la micul dejun.El luă un biscuit de pe tavă,îl trecu dintr-o mână în alta să-1 răcească,apoi îl unse cu unt şi i-1 întinse lui Tyler.După prima înghiţitură, băiatul râse şi bătu din picioare a apreciere.
-Cam aşa simt şi eu,zise Jared aşezându-se şi luând încă un biscuit fierbinte.Mă gândeam,continuă el ungându-1 cu gemul de căpşuni al lui Dilys,că ar trebui să mergem câteva zile în Warbrooke şi să stăm acolo câteva zile.Am putea chiar să mergem înainte de nunta lui Izzy.Trebuie să ne uităm la o casă veche a familiei Montgomery şi să punem pe hârtie un proiect.Aş putea trimite câţiva copii de la birou acolo,dar...Ce spunea el suna minunat,mai ales că folosea des pluralul „noi”,încât Caleb şi Valentina părură să se evapore din mintea lui Alix.
-Dar ţi-ar plăcea să-ţi cunoşti mai bine noile rude.
-Aşa e.Mike Taggert şi eu ne-am înţeles bine şi ți-am spus că fratele său geamăn,Kane,este căsătorit cu Cale Anderson.
-Nu-i spune mamei,dar îmi plac cărţile ei.
-OK,dar doar dacă îmi promiţi să nu-i spui lui Lexie că am cunoscut-o.Ar deveni isterică.O dată a trebuit să merg cu Lexie la Hyannis doar ca să cumpărăm ultimul roman al lui Cale de cum apărea.
-Cum e ea ca persoană?

-Deşteaptă,amuzantă,atentă.Ea e mică,iar soţul el e cât un urs.Toţi cei din familia Taggert sunt bărbaţi mari şi grei,în vreme ce latura Montgomery arată cam ca mine.
-Înalţi,zvelţi şi chipeşi?
-Nu gândeai la fel ieri,când eram acoperit de ofrandele tânărului Tyler,râse Jared.
-Mai ales atunci.De fapt,nu cred că am văzut vreodată o privelişte mai frumoasă.
-Da? Flacăra albastră se întoarse în privirea lui Jared,dar apoi Tyler râse şi aruncă o bucată de biscuit uns,lovindu-1 pe Jared în nas.Iată că ni s-a stricat cheful!Alix se duse la el şi îl sărută lung şi pasional.
-Dar nu mi-a stricat şi mie cheful.Jared se uită la Tyler şi scutură din cap.
-Va trebui să înveţi că orice bărbat care spune că le înţelege pe femei e un mincinos.El se uită la ea.Eşti gata să mergi să cauţi jurnalul Valentinei?
Zâmbetul lui Alix se adânci.El se gândise totuşi la Caleb.
-Dă-mi zece minute.Mă gândeam să luăm un pachet întreg de scutece.Crezi că va fi de ajuns?
-Glumeşti? Pachetele alea sunt aşa de mari că dacă îmi arunc maşina în mare o să plutească.
-Adevărat,dar va fi destul pentru Tyler?
Ei se uitară la el,la ouăle,laptele,gemul şi biscuiţii de pe faţa lui,din părul lui şi de pe el în general.
-O să luăm şi al doilea pachet,doar ca să fim siguri.
-Şi o să iau şi nişte prosoape.
-Bună idee,spuse Jared şi îl scoase pe micuţ din scaun,ducându-1 la chiuveta din bucătărie.Poţi să-i aduci o cămaşă curată?
Dar ea deja anticipase cererea şi îi întinse una înainte ca el să termine de vorbit.
-Mulţumesc mami,zise el şi o sărută pe frunte.Alix se îndepărtă zâmbind.
Dură mai mult să încarce toate lucrurile pentru Tyler în camionetă,decât să parcurgă drumul până la şantier.Deciseră că să te prinzi cum să fixezi un scaun de copil în maşină cerea diplomă de inginer.
-Credeam că educaţia mea chiar valorează ceva,zise Alix în timp ce se sprijinea de marginea scaunului ca să-i întindă lui Jared centura de siguranţă.Tyler încerca să pornească motorul.
-La mine la şcoală erau prea multe fete cu picioare lungi ca să mai cred că valora ceva.
-Nu zău! exclamă Alix gemând.Tyler,drăguţule,nu mânca aia!
Jared îl trase pe băiat departe de pedala de acceleraţie,îl puse în scaunul pentru

copii şi legă centura.
-Toată lumea e gata? întrebă el când Alix se sui şi ca în maşină şi închise portiera.
-Noi,toate creaturile cu picioare lungi,suntem gata de plecare.Aşa e Tyler?
Acesta râse,bătu din picioruşele lui grăsune și țipa:
-Haide! Haide!
-Gata,căpitane,zise Jared şi ieşi de pe alee.Când ajunseră în North Shore,oamenii lui Twig lurau deja.Imediat,doi dintre ei adunară nişte lemne pe care le puseră la umbră,iar Tyler alergă la ele.Alix nu mai văzuse capela de ceva vreme,iar acum stătea şi o privea transfigurată.Să-şi vadă propriul proiect prinzând viaţă era aproape mai mult decât putea suporta.Structura încă nu era completă,dar bună parte din ea era gata,iar ea putea să-şi dea seama de produsul finit.
Exteriorul,ferestrele,uşile,clopotniţa,toate erau fix aşa cum le văzuse cu ochii minţii.
-Îţi place? întrebă Jared din spatele ei.
-Foarte mult.El îşi puse mâinile pe umerii ei şi strânse.Ca arhitect,el ştia cum se simţea ea.
-OK,zise el,ajunge cu visatul.Hai să trecem la treabă.Ţinea în mână harta Partheniei.Nu că ar putea cineva găsi ceva cu harta asta,dar...
-Ce e asta? întrebă Alix şi arătă spre un dreptunghi care se afla lângă spălătorie.
Seara trecută fusese prea adormită ca să se uite mai bine la desen.
-Scrie SĂPUN.Cred că aici îşi depozita Valentina săpunul.
Alix luă schiţa şi îndreptă partea din faţă spre mare,apoi se uită în dreapta,unde era desenată spălătoria.Nu era indicată nici o distanţă,ar fi putut fi 15 metri la fel de bine ca 100 de metri,căci proprietatea era destul de mare.
Singurul lucru lângă spălătorie era semnul ciudat cu două cercuri interconectate cu un dreptunghi având cuvântul SĂPUN scris alături.
Alix şi Jared se priviră fără să ştie ce însemna simbolul,dar era în partea de vest faţă de casă,aşa că se duseră într-acolo.Secolele acoperiseră pământul cu tufe mici şi rezistente,printre care se mişcau greu.
Foarte aproape de casă,Alix văzu o stâncă înaltă aproape cât un stat de om cu alta alături.Existau câteva stânci pe insulă,lăsate acolo de un gheţar din vechime,iar acestea două erau cam la trei metri distanţă.
-Au fost aplatizate aici,zise Alix şi îşi trecu mâna peste prima stâncă.
Cineva a scobit cu dalta o suprafaţă la fel cu cea de pe cealaltă stâncă.Era o chestie subtilă,greu de observat,dar un blat de masă ar fi putut fi sprijinit în locurile scobite.Jared se uită la hartă.

-Dacă asta a fost o masă...
-Sau rafturi pe care să se usuce mulajele de săpun,zise Alix.
Exact,atunci spălătoria era...El se îndepărtă cam o jumătate de metru.Aici.
Se aplecă şi scoase o piatră din solul nisipos.Era o piatră rotundă,de felul celor folosite la şeminee,iar dedesubt se afla o bucată veche de metal ruginit.Părea să fie mânerul unei căzi mari.Alix zâmbi.
-Se pare că Parthenia a desenat totuşi o hartă bună.Jared rânji strâmb.
-Reapare domnia *Petticoat Row*.Jared râse.
-Încetează să te mai dai mare şi hai să aducem nişte lopeţi.Aici trebuie săpat de mână.Oamenii lui Twig opriră lucrul la capelă ca să ajute la găsirea spălătoriei.
În decursul anilor găsiseră numeroase artefacte-monede,fildeş,nasturi-în casele vechi pe care le renovau,dar indiferent câte lucruri descopereau,toate erau interesante.Nu trebuiră să sape mult ca să descopere că odinioară acolo fusese o clădire.Mai erau bucăţi de lemn ars,porţelanuri sparte,piese ruginite din metal.
După vreo oră,dezveliseră piatra fundaţiei.Se vedea şi locul unde le fusese şemineul cel mare şi începură să sape acolo.Bărbaţii făceau cu schimbul,
umpleau găleata,apoi roaba şi Alix stătu la umbră cu Tyler încercând să-l ţină ocupat ca să nu încurce lumea.La început încercă să-lţină curat,dar descoperi curând că asta nu era posibil.Făcură pauză de masă şi reluară lucrul după o oră.
Mergea greu,deoarece pietrele vechi aveau nevoie de pământ care să le ţină în loc.De trei ori fură nevoiţi să se oprească şi să construiască forme care să ţină pietrele la locul lor.Făcură două drumuri la Island Lumber ca să aducă materiale de ranforsare.Era după-amiază târziu,când Jared îi strigă lui Alix.
-Cred că am găsit ceva.Ea îl luă pe Tyler în braţe şi se duse spre groapa care acum era impresionantă.Jared şi Dennis,zidarul,erau pe fundul ei.Câteva pietre căzuseră din peretele gros,iar bărbaţii stăteau în moloz.Jared se dădu la o parte şi îi arătă ce găsiseră.Chiar în spatele lui,aşezată adânc in piatră,se afla o uşă veche ruginită,din fier.Toţi bărbaţii se adunaseră pe marginea gropii şi priveau în jos.
Dave tâmplarul,îi întinse lui Jared o rangă.După ce îi aruncă o privire lui Alix,el se opinti şi deschise uşa.Ea îşi ţinu respiraţia când el băgă mâna înăuntru,
încet,scoase la iveală o cutie metalică corodată,de genul în care se păstra ceaiul.
El dădu să o deschidă,dar apoi i-o întinse lui Alix.Ea se aplecă să o ia şi aşteptă până când Jared ieşi din groapă şi fu lângă ea.Dură câteva minute pentru a
folosi un briceag ca să ridice capacul.Alix îşi băgă degetele sub margine şi trase tare.Cutia veche,rămasă închisă timp de secole,se deschise cu greu.
Când capacul se deschise,ea trase aer în piept,se uită la Jared,apoi înapoi în cutie.Cu un scrâşnet,capacul se dădu la o parte,ţinut de balamale.

Înăuntru se afla o carte îmbrăcată în piele.Având în vedere unde fusese ţinută în ultimii două sute de ani,era într-o stare bună.Coperta era un pic mucegăită,dar paginile nu se fărâmiţaseră.Dar fuseseră şi protejate de ascunzişul din piatră şi de cutie.Alix băgă mâna intenţionând să scoată jurnalul,dar apoi se uită la Jared.
Privirile li se întâlniră şi părură să-şi vorbească în tăcere.Erau alţii care meritau să vadă mai întâi această carte.Ea aprobă cu un zâmbet,Jared închise capacul şi luă cutia.
-Cred că ar trebui să păstrăm asta pentru...ruda ta,Caleb.Ea îl tachina pentru că încă mai trebuia să afle cine era misteriosul Caleb.El e cel care mi-a spus despre jurnal,aşa că e cinstit ca el să-l vadă primul.
-Hei,Jared,zise Dave.Caleb nu e fantoma de la voi din casă? bărbatul rânjea.
Nu el a provocat moartea mai multor oameni prin înec şi de asta nimeni din familie nu-i mai foloseşte numele?
Jared se uită urât la Dave ca să-l facă să tacă,dar pe acesta nu-1 deranja defel.Toţi bărbaţii se uitau la el,aşteptându-i răspunsul.
El se uită la Alix care se făcuse palidă.Ştia!
-Cred că a venit timpul să-l ducem pe Tyler acasă! zise el.Eşti gata de plecare?
Alix nu putu decât să aprobe din cap.Tyler care nu-şi făcuse somnul,părea să ştie că ziua lui aventuroasă se apropia de sfârşit şi acum alerga în cerc de parcă ar fi băut două căni de espresso.Jimmy alerga după el,Eric îl bloca,iar Joel,care avea gemeni,îl prinse şi i-1 întinse lui Jared.Tyler se manifestă de parcă era dus la închisoare şi se luptă cu Jared,dar el îl apucă zdravăn,o luă pe Alix de mână şi îi conduse la camionetă.Deschise uşa şi o împinse înăuntru.De îndată ce o văzu aşezată,Jared îl fixă pe Tyler în scaunul lui,apoi închise uşa şi se duse în partea cealaltă.Până să apuce să se suie la volan,băiatul se răsucise ca să fie cu faţa spre Alix şi dormea adânc.Ea se holba înaintea ei,ţinând băiatul de mânuţă,de parcă ar fi fost salvatorul ei şi ar fi fost singuri pe mare.
Jared se uită la ea,dar Alix nu-şi mută privirea din parbriz.El porni motorul.
-Am...? El e...? vocea lui Alix era doar o şoaptă.Jared se gândi dacă să se lanseze într-o explicaţie lungă şi alambicată,ceva care s-o calmeze.Dar el ştia că până la urmă răspunsul avea să fie acelaşi.
-Da.Alix trase aer în piept,încercând să înţeleagă.Când Tyler se mişcă în somn, ea se aplecă şi-şi lipi obrazul de părul lui bălai încălzit de soare.
-Mi-a povestit despre el,aşa e?
-Da,aşa e.
-Dar eu am crezut că te refereai la...la...
-O luminiţă neclară în vârful scărilor? zise el.

Prin mintea lui Alix alergau viziuni colorate.Dans,râsete.Ce văzuse,auzise şi chiar mirosise.
-O! Ea se uită la el.Parthenia arăta exact ca Jilly Taggert.Eu eram cu fundul în sus când am cunoscut-o şi nu mi-am dat seama atunci.Iar tata arată ca soţul ei, John Kendricks,ceea ce înseamnă probabil că...vocea ei trecuse în crescendo.
Jared se întinse să-i ia mâna şi s-o strângă.
-E în regulă.Totul o să fie bine.Îmi pare rău că te-au băgat în treaba asta.De regulă,doar noi,cei din familia Kingsley,îl putem vedea,iar şi dintre noi,doar câţiva.Nici un om de pe continent...El se opri.
-Doar eu,zise ea.O străină.Care e termenul pe care îl tot auzeam? Ceva despre adus pe plajă?
-Spălat de ape la mal.
-Asta-s eu.Am plutit în toate.Jared încă o ţinea de mână când intră pe aleea casei.El opri camioneta şi se întoarse spre ea.Ştia că trebuia să înceapă cu începutul şi să-i povestească despre bunicul lui pornind de la naufragiu.Dar nu o făcu.Nu nu trebuia să afle lucruri grave acum.Se uită la ea și la Tyler.
-Vă stă bine împreună.Tot mai vrei să ai copiii tăi?
-Ce legătură are asta cu...Jared se aplecă pe bancheta lungă şi o sărută dulce pe gură.
-Te-a speriat bunicul meu?
-Nu,nu atunci.Am dansat şi am flirtat revoltător de mult.Nu am vrut,dar el era destul de convingător.
-Sunt gelos,iar rivalul meu e o fantomă de două sute de ani.Cum să concurez cu aşa ceva?
-Nu este cu adevărat un rival! zise Alix.Pe tine te plac mai...Ea se opri pentru că ochii lui Jared râdeau amuzaţi.El o tachina! Alix se uită revoltată la el.
-Ştii că semeni mult cu el,nu?
-Aşa mi s-a spus.El deveni serios.Alix,eu ştiu că tu acum poţi să alegi.Poţi să te duci la filmul horror şi să te sperii îngrozitor.Ba chiar să pleci din Nantucket pentru totdeauna dacă vrei.Sau să tolerezi cu generozitate casa mea bântuită,iar eu te voi ajuta să te descurci cu asta.Pot să-ţi răspund la ce întrebări vei avea, să-ţi povestesc ce poveşti vrei să auzi.Orice informaţie vrei o s-o împart cu tine.
Cum motorul nu mai mergea,Tyler începuse să se trezească.Jared îl luă din scaun şi coborî din camionetă.Dar rămase acolo,cu copilul în braţe,aşteptându i decizia.Alix deschise gura să rostească întrebările,dar erau prea multe.Cu care să înceapă?
-Tu vrei copii? întrebă ea în cele din urmă.

Jared îi zâmbi aşa de frumos,de fericit şi de uşurat,încât Alix simţi că se topeşte.
-Da,făcu el.Cel puţin trei.Privirea lui o sfredelea.
-Dar bunicul spune că încep aşa de târziu,încât nici o femeie n-o să mă vrea.
Ultima parte a propoziţiei era aşa de absurdă,încât ea nici n-o luă în considerare.
-E vorba de acel bunic?
-Acelaşi cu care ai dansat,zise Jared.De ce nu intri să ne faci nişte băuturi cât îl duc eu pe Tyler acasă.Şi scoate romul pe care Dilys îl ascunde în spatele dulapului de deasupra frigiderului.El se întoarse să plece,dar apoi se uită din nou la ea.
-Alix,nu eşti spălată de valuri la mal.Nu înţeleg cum,dar nu am mai întâlnit pe nimeni care să se potrivească mai bine în Nantucket decât tine.Vezi fantoma Kingsley,bei rom ca un marinar şi te mişti prin casa veche de parcă te-ai fi născut aici.Cuvintele lui o făcură să se calmeze,şi ea zâmbi uşor.
-Aparţin locului,chiar dacă nu sunt o Kingsley?
-O,zise el,numele de familie se schimbă foarte uşor la femei.Ne vedem în câteva minute.Alix se lăsă pe spătar în camionetă.Ce voia să însemne asta? Să-şi schimbe o femeie numele? Ştia că nu avea cum să aibă dreptate cu ce gândea.

CAPITOLUL 24

Alix era aşezată la masă pentru micul dejun şi se uită la Jared care se afla lângă sobă.Seara trecută fusese prea obosită şi prea copleşită ca să mai gândească drept.El pregătise peşte la grătar şi o salată în timp ce ea făcea un duş.Când se întorseseră de pe şantier,Alix găsise pe pat un teanc de haine curate şi o gentuţă cu cosmetice.Pe biletul de alături scria:
Sper că sunt în regulă.Ken m-a ajutat să le aleg.Jilly.
Nici măcar dovada că tatăl ei era cu cineva nu o interesase.De îndată ce mâncase,se şi dusese la culcare.După extenuarea provocată de Tyler,încântarea de a fi găsit jurnalul şi şocul de a afla că dansase cu o fantomă,ea dormi adânc.
Când se trezise,Jared era deja în picioare şi îmbrăcat pregătind micul dejun în bucătărie.Aroma minunată a cafelei se răspândise în toată casa.În mijlocul mesei,pe un prosop de bucătărie împăturit,se afla cutia cu jurnalul nedeschis înăuntru.Dar ce aflase Alix despre Caleb îi deturnase interesul de la jurnal.Jared o sărută de bună dimineaţa,o ţinu în braţe multă vreme şi îi spuse că ar putea rămâne acolo toată ziua,dacă voiau.Îi repetă că avea să-i răspundă la orice întrebare.
-Dilys poate? Să-l vadă,vreau să spun? întrebă Alix,dar apoi îşi puse mâinile la tâmple.Nu,Dilys mă întreba despre Caleb,aşa că nu poate...dar cine ştie,dacă

toată lumea a fost implicată în secret,poate că îl vede totuşi.Se uită la Jared care turna aluatul de clătite în tigaie.Lexie îl poate vedea?
-Sunt destul de sigur că Dilys nu poate,dar despre Lexie nu ştiu.Ea e destul de secretoasă.Toţi primii născuţi băieţi în fiecare generaţie l-au putut vedea și vorbi cu el.Adică bărbaţii care aveau numere drept porecle.Alix se gândi la continuitatea şi longevitatea bărbatului cu care dansase.
-Presupun că ştii că în cele mai multe familii,numărul de la sfârşitul unui nume nu mai e folosit când cineva moare.
-Adevărat,zise Jared,întorcând clătita.Ceea ce înseamnă că potrivit standardelor continentale aş fi din nou la numărul unu,cum nimeni altcineva nu mai este în viaţă.Dar bunicul avea nevoie să ne deosebească unii de ceilalţi,aşa că ne-a dat numere.
-Înţeleg,zise ea şi se uită la el încercând să asimileze totul.Crezi că mama ştie despre el?
-N-am idee,dar ea şi mătuşa Addy erau foarte bune prietene,aşa că bănuiala mea e că da.Alix încuviinţă din cap.
-Ce s-a întâmplat cu bărbatul cu care s-a căsătorit Valentina?
-El...Nu cred că vrei să ştii.
-Haide,spune-mi.O să suport.
-Obed 1-a bătut rău de tot pe fiul lui Caleb,pentru că băiatul vorbea cu cineva pe care Obed nu-1 vedea.
-Vorbea cu tatăl lui? Cu Caleb?
-Da,aşa este.Iar în noaptea aceea,Obed a murit.Se spune că expresia de groază de pe chipul lui era atât de teribilă,încât probabil că murise de frică.Alix trase aer în piept.
-Deci Caleb poate face şi lucruri rele.
-Nu cred că e drept să spui asta.Bunicul spune că vina 1-a ucis pe Obed.Bărbatul s-a trezit,1-a văzut pe Caleb stând acolo şi s-a speriat aşa de tare,încât a murit instantaneu.Bunicul nici n-a mai apucat să-1 întrebe ce s-a întâmplat cu Valentina.Alix îşi coborî privirea la masă.
-A dansat cu multă lume? Jared râse uşor.
-Din câte ştiu eu,este singura dată când bunicul meu a dansat cu cineva.
Alix auzi dragostea din felul în care Jared se referea la „bunicul” său.Se întrebă cum era să creşti alături de o fantomă.Dar momentan nu era încă pregătită să discute cu nonşalanţă despre lucruri de felul acesta.Se uită la cutia de metal.
-Ce facem cu jurnalul Valentinei? Nu i-1 putem da unei fantome.
În fine,poate că am putea.Dar...Se uită la el după ajutor.

-Cred că nu putem face decât un singur lucru cu el,zise Jared cu chipul foarte serios.La început,ea nu ştiu la ce se referea,dar apoi văzu scânteia din ochii lui.Chipul ei era la fel de serios ca şi al lui.
-Trebuie să îl folosim ca să protejăm casa.Jared rânji.
-Exact la asta m-am gândit şi eu.Crezi că dacă îl dăm Victoriei jurnalul ăsta,o vom împiedica să distrugă Kingsley House în căutarea jurnalelor măturii Addy?
-Nu ştiu.Câteodată mama e uşor de convins,iar uneori e imposibilă.Ar putea insista că vrea să scrie mai întâi povestea mătuşii Addy.
-Adio tapet,bombăni Jared punând un teanc de clătite în faţa lui Alix.
-Arată bine.Începusem să cred că nu ştii decât să prăjeşti peşte.
-Ai putea avea dreptate.Am găsit nişte ouă în frigider şi mi-am spus că aş putea să le fac.Cât de greu e să faci clătite după ce ai proiectat zgârie-nori?
Alix îi oferi primul zâmbet din ziua aceea,unul mic,în timp ce lua o înghiţitură.
-Chiar sunt bune.
-Mulţumesc,răspunse el şi mai puse o farfurie pe masă,aşezându-se în dreptul ei.Făcu semn cu furculiţa spre cutie.Ce facem cu chestia asta?
-I-o dăm mamei cu condiţia să jure că nu va strica nimic prin casă în căutarea jurnalelor mătuşii Addy.Alix ridică privirea.Poate Caleb ştie unde...
-Nici să nu spui.Sigur că ştie unde sunt.L-am întrebat de o mie de ori.Poate că dacă l-ai întreba tu...Se opri când Alix se făcu palidă.Prea curând?
-O,da,zise ea.Mult prea curând.Păcat că mama nu poate să-1 vadă.Sunt sigură că ei i-ar spune.
-Probabil.Îi plac femeile frumoase.
-Este mult mai mult de atât.Mama seamănă leit cu Valentina.
Jared rămase nemişcat cu furculiţa în dreptul gurii.
-Ce?
-Ţi-am spus toate astea,zise Alix.Sau măcar cât am putut înainte ca tu să schimbi subiectul.Am văzut nunta Partheniei.Ea seamănă mult cu Jilly şi s-a căsătorit cu un bărbat care arată la fel ca tata.Este foarte interesant că numele lui era John Kendricks,iar acum e Kenneth.El...Jared întinse mâna peste masă şi o apucă pe a ei.
-Ce-ai zis despre Valentina şi Victoria? Privirea lui era intensă.
-Mama a fost Valentina.Am văzut-o la nuntă,iar Caleb mi-a povestit cum s-au cunoscut.A fost foarte amuzant.El...Când Jared se ridică brusc,ea îşi dădu seama că el nu o asculta.Ce s-a întâmplat?El se întoarse cu spatele pentru ca Alix să nu vadă că tremura de spaimă.Îşi amintea clar ce îi spusese bunicului său înainte să sosească Alix.Ba încă îşi mai amintea şi de tonul sarcastic şi de furie.

„Aştepţi întoarcerea-sau reîncarnarea,în fine nu contează cum îi spui-femeii pe care o iubeşti,a dragei tale Valentina.Şi i-ai fost întotdeauna credincios.Am auzit toate astea de nu ştiu câte ori.Toată viaţa mea.O s-o recunoşti când o vezi,iar amândoi veţi dispărea spre apus.Ceea ce înseamnă fie că ea moare,fie că tu te întorci la viaţă."

-Jared? Eşti în regulă? El trase aer în piept şi se întoarse spre ea.Mai presus de orice,nu trebuia s-o lase pe Alix să-şi dea seama la ce se gândea.Încercă să pară vesel.

-Îmi pare rău că trebuie să fac asta,dar trebuie sa mă întorc acasă pentru vreo oră să rezolv ceva.Vrei să vii cu mine?

-Încă nu,zise ea.

-Nu pot să te las singură.O sun pe Lexie şi...

-Nu! exclamă Alix.Nu sunt o invalidă şi nu o să încep să-mi închipui că văd fantome peste tot.Se opri.Aici nu sunt fantome,nu-i aşa? Caleb poate să...?

-Aici nu sunt fantome,iar el nu poate ieşi din Kingsley House.

-O să fiu bine,serios.Jilly mi-a trimis eReaderul-ul şi nişte haine şi am văzut că ea şi tata mi-au pus pe el cărţile Cale Anderson.O să fiu bine.Ba chiar mi-ar plăcea să stau un pic singură.

-Eşti sigură? întrebă el.

-Foarte sigură.Se uită la el.Ai făcut fotografii cu casa aia din Maine?

Jared râse uşurat.

-Asta-i fata mea.Sunt câteva sute în computerul meu sub numele de Warbrooke, şi am schiţat şi un plan rudimentar al casei.Uită-te la toate şi spune-mi ce idei îți vin.

-Dacă îmi dai acces la computerul tău,nu pot să garantez că n-o să caut şi fişiere private.

-Vârâ-ţi nasul pe unde vrei.Computerul cu chestiile interesante e la New York.

-OK,râse Alix,du-te şi fă chestiile pe care nu vrei să mi le spui.O să fiu bine. Avem hârtie de desenat pe aici?

-În dulapul din dormitorul de la etaj e o cutie cu rechizitele mele vechi.

-Hârtia aia este probabil la fel de veche ca jurnalul Valentinei.

-Vai,zise Jared ducându-şi mâna la inimă.Mă distrugi.Iar când o să mă întorc o să-ţi arăt cât sunt de bătrân.

-Abia aştept,zise ea foarte sincer.Alix ar fi vrut ca sărutul de despărţire să dureze mai mult,dar îşi dădea seama că îl măcina ceva şi că voia să plece să rezolve.Cu câteva zile în urmă l-ar fi bătut la cap să îi spună unde se ducea şi de ce.Dar nu şi acum.Deocamdată,curiozitatea ei era saturată şi nu voia decât să se

concentreze pe un proiect de arhitectură.Fără fantome! Sau dansuri cu bărbaţi care nu existau.Ori viziuni supranaturale ale trecutului.
Avea nevoie de linişte şi pace şi să se adâncească într-un proiect.

CAPITOLUL 25

La Kingsley House,Jared dădu uşa de perete aşa de tare,încât sticla veche zdrăngăni.De regulă,trata vechea casă cu multă grijă şi respect,dar nu şi azi.Apoi trânti uşa la fel de tare.Se uită încruntat la cadrul uşii,sperând să-şi vadă bunicul,dar acesta nu era acolo.Jared urcă scările către pod,câte două o dată.
Trase de sfoara de la bec atât de tare,încât i se rupse în mână.Furios,o aruncă la o parte.
-Arată-te! ceru el şi se întoarse în cerc,însă Caleb nu era acolo.Valentina şi Victoria sunt aceeaşi persoană.Ştiu că poţi să mă auzi,aşa că ai face bine să răspunzi!
-Sunt aici,zise Caleb blând din spatele lui.Când Jared se întoarse,rămase cu gura căscată şi fără aer,căci fantomaticul său bunic arăta aproape solid.Nici nu era de mirare că Alix crezuse că era real! Jared aproape că întinse mâna să-1 atingă,dar nu o făcu.Rămase acolo,uitându-se la el şi aşteptând un răspuns.
-Da,Valentina şi Victoria sunt acelaşi spirit.Pe Jared îl cuprinse o furie aşa de mare,încât simţi că stă să-i explodeze capul.
-Tu o să părăseşti pământul! Intenţionezi să o iei pe Victoria cu tine?
-Nu ştiu,zise Caleb cu o voce liniştită,calmă.Doar ochii îi trădau îngrijorarea.
-Nu poţi să-i faci asta lui Alix-şi nici Victoriei,urla Jared.Ea merită să trăiască.
-Nu depinde de mine,zise Caleb ridicând tonul Crezi că eu vreau să fiu o...o...
-Haide,dă-i drumul şi spune! Eşti o fantomă!
-Da,aşa e,zise Caleb şi începu să se înfurie.Crezi tu că am ales să stau în casa asta timp de două sute de ani şi să văd cum mor toţi cei pe care îi iubesc? Să îi văd copii,să-i văd cum cresc,să râd şi să plâng cu ei,dar mereu-mereu şi mereu-să trebuiască să stau în umbră şi să văd cum mor? Se întâmplă de fiecare dată indiferent de câte ori se întâmplă,durerea e aceeaşi.De fiecare dată doare la fel de tare.Jared nu îşi domoli furia,dar măcar nu mai urlă când vorbi din nou.
-Iar acum vei pleca de pe pământ şi o vei lua pe Victoria cu tine.Doar pentru că o iubeşti.Asta înseamnă iubire pentru tine?
-Asta crezi tu despre mine?
-Nu ştiu ce să mai cred.Te rog să nu faci asta.Dacă pleci,nu o poţi lua şi pe ea cu tine! Caleb încercă să se calmeze.
-Ţi-am spus că nu depinde de mine.Nu ştiu sigur decât că unii oameni cu care

am fost în legătură când eram ultima oară pe pământ au început să reapară.Și ştiu că pe 23 iunie o să plec din locul acesta.Unde mă duc,nu ştiu.Corpul lui Caleb păru să se estompeze.Trebuie să plec acum.Sunt obosit.
-De când oboseşti tu? se răsti Jared la el.
-Cu cât se apropie mai mult timpul,cu atât sunt mai puternic,dar şi mai slab.
-Asta nu are sens.
-Nimic din surogatul ăsta de viaţă al meu nu are nens.Se uită la nepotul lui cu ochii plini de tristeţe.Te rog să mă crezi când îţi spun că nu ştiu ce are să se întâmple.Dacă va fi cât de cât posibil,o să plec singur și nu o s-o iau pe Valentina cu mine.
-Ea e Victoria,trăieşte în secolul ăsta şi are oameni care-aici,pe Pământ-o iubesc foarte mult.Jared era prea supărat ca să gândească limpede,iar bunicul lui dispărea rapid.Victoria poate să te vadă?
Pentru o clipă el deveni mai strălucitor,mai puţin iransparent.
-Dacă aş permite asta,da,m-ar vedea.Dar n-am vrut niciodată ca ea să iubească o jumătate de bărbat.Începu să se estompeze din nou.Să nu o laşi pe Alix să-ţi scape.Să nu fii prost ca mine.Dacă rămâneam cu Valentina,nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat,dar eu mai voiam încă o călătorie.Mă gândeam că ar trebui să fiu mai bogat decât eram.Avea lacrimi în glas şi în ochi.Învaţă de la mine.Şi vorbeşte cu Parthenia.Spiritul ei a fost mereu în stare să vadă înăuntrul tău.
Şi dispăru.Jared se lăsă să cadă pe canapea,simţind că încerca de unul singur să oprească un tren de marfă.Câteva minute mai târziu ştiu că trebuia să iasă din casă,căci trebuia să respire,trebuia să plece.Gândurile îi erau aşa de puternice încât era sigur că bunicul lui le controla.
-Încetează! mârâi el şi imediat sentimentele copleşitoare se opriră.
Se ridică,mai calm şi înţelegând mult mai bine prin ce trecuse Alix.Cu toate aceste puteri pe care le avea bunicul lui,era credibil că el îi arătase lui Alix viziuni din trecut.Jared se uită prin pod,la imaginea familiară cu prea multe lucruri lăsate în urmă de familia lui,apoi coborî scările şi ieşi pe uşa din spate.Se gândi să se întoarcă la Alix,dar bănuia că ea era cufundată în planurile casei Montgomery.Cât îşi dorea să poată să i se alăture!Dar gândul că Victoria ar putea muri în curând era atât de puternic în mintea lui,încât nu se putea relaxa şi nici nu voia ca Alix să-i simtă frica.
Porni pe alee spre Main Street.Poate că Lexie sau Toby erau acasă.Întrebările lui Alix îl puseseră pe gânduri,făcându-1 să se întrebe cine din familie l-ar mai fi putut vedea pe Caleb.Jared crescuse ştiind toate regulile legate de bunicul lui,dar în dimineaţa asta le punea la îndoială.Poate că dacă femeile le-ar fi spus

bărbaţilor ,a viceversa,ar fi putut face ceva cu multă vreme în urma Un exorcism? Chiar dacă Jared nu-şi putea imagina cum ar fi fost să trăiască fără bunicul lui-mai ales după ce murise tatăl lui,iar Ken încă nu apăruse-,în momentul acesta îşi dorea să fi scăpat cineva de el cu mulţi ani în urmă.
Jared se duse la casa lui Lexie,deschise uşa din spate,strigă după ele,dar nu răspunse nimeni.Erau la muncă.Se întoarse să plece,dar apoi auzi un zgomot în spate.Poate că una dintre ele era în seră.Era Jilly.Ea tocmai scăpase un ghiveci uriaş care se spărsese,iar ea încerca să adune bucăţile.
-Lasă-mă pe mine,zise Jared şi se aplecă să adune cioburile de ghiveci.
Jilly se ridică.
-Încercam să ajut,dar mi-a scăpat.Probabil că ar trebui să renunţ,dar fetele sunt aşa de ocupate,iar eu simţeam nevoia să fac ceva.Jared se uită prin seră.Nu era grădinar,dar chiar şi el vedea că locul trebuia curăţat zdravăn.
-Ce-ar fi să ridic eu lucrurile grele şi să lucrăm împreună?
-Probabil că ai alte lucruri de făcut,zise ea.Sunt sigură că Alix are nevoie de tine.
-Lucrează la un plan de renovare pentru casa aia veche din Warbrooke şi,în afară de asta,e bucuroasă că a scăpat de mine.Jilly se uită intens la el preţ de o clipă, privindu-1 adânc în ochi.Ceva părea să nu-i dea pace lui Jared.
-Ce-ar fi să începem din capătul ăsta?
-Perfect,răspunse el.Curăţarea serei era dificilă,era muncă fizică grea.Totul trebuia mutat,apoi plivite buruienile de sub bănci,greblat pietrişul.
Două dintre mese aveau nevoie de reparaţii,pentru că erau mereu ude.Unele plante trebuiau replantate,ceea ce însemna să lucrezi cu saci mari de pământ, îngrăşământ şi muşchi.Jared avea nevoie de munca asta,aşa că se apucă să care saci de zeci de kilograme,tăie scânduri noi de cedru şi le fixă în locul celor vechi.Ridică ghivece grele cu tufişuri şi le scoase afară pentru ca Jilly să le cureţe,apoi le cără înapoi înăuntru.Nici nu băgă de seama când se zgârie pe mână în ţepii de la trandafiri.Era deja după-amiază târziu când Jilly reuşi să-1 convingă să se oprească şi să mănânce ceva.În afară de asta,nu mai rămăsese nimic de făcut.Ea sugeră să se întoarcă la Kingsley House,dar Jared refuză.
Adevărul era că nu voia să meargă nici la casa de oaspeţi,aşa că intrară în casa lui Lexie.Jilly se uită la el,murdar,transpirat şi cu o privire bântuită şi sugeră:
-De ce nu te duci să faci un duş cât pregătesc eu nişte sendvişuri?
-Sună bine,zise el.Lexie mi-a furat o pereche de pantaloni de trening şi multe dintre tricouri.
-O să le găsesc,zise Jilly.Du-te să te speli.
Până termină ea sendvişurile şi aruncă în maşina de spălat hainele pe care Jared

le lăsase pe jos,apăru şi Jared la masă.Părea un pic mai puţin îngrijorat decât prima oară când îl văzuse,dar era limpede că în continuare îl măcina ceva.
-E vorba de Alix? întrebă ea,sperând ca el să nu reacţioneze enervant ca un bărbat şi să fie nevoită să scoată lucrurile cu cleştele de la el.
-Totul e în regulă între noi,zise el şi îşi coborî privirea în farfurie.
-Atunci e Caleb? se interesă ea mai departe,iar când Jared o privi,ei i se tăie răsuflarea.Ochii lui arătau ca şi cum ceva,undeva în adâncul lui-sufletul lui, poate-,fusese rănit de moarte,işi puse mâna pe a lui.
-Spune-mi,şopti ea.
-Cred că este posibil ca bunicul s-o omoare pe Victoria.Jilly nu rosti nici un cuvânt.Cu multă vreme în urmă ea învăţase că prima regulă în a asculta era să faci întocmai asta: să asculţi.Jared avu nevoie de aproape o oră ca să povestească tot.Spuse despre bunicul lui care o părăsise pe Valentina pentru o ultimă călătorie,apoi descoperise că se căsătorise cu vărul lui,un bărbat care practic o vânase.
-Când Caleb a aflat că ea îi născuse un fiu,a schimbat corabia cu fratele lui şi a intrat într-o furtună cu toate pânzele sus.Echipajul era format aproape numai din oameni din Nantucket şi toţi s-au înecat,zise Jared.Mulţi ani după aceea,era rău să fii un Kingsley pe insulă.
-Dar Caleb s-a întors,zise Jilly.
-Da,aşa e.
-Valentina a văzut vreodată fantoma bărbatului pe care 1-a iubit?
-Nu.A apărut prima dată în Kingsley House la şase ani după ce s-a scufundat corabia.La vremea aceea Valentina dispăruse deja,iar Obed se recăsătorise.Dar era acolo fiul bunicului,iar el îl putea vedea şi putea vorbi cu tatăl lui.
-Mama vitregă a băiatului se purta bine cu fiul lui Caleb?
-Da.Ea nu avea copii,aşa că 1-a iubit mult pe Jared.
-Iar vărul ticălos?
-A murit de tânăr,zise Jared iute,apoi îi aruncă o privire care îi sugera că nu voia să vorbească despre asta.Trecu iute peste următorii două sute de ani ca să ajungă la ce văzuse Alix-şi ce îi spusese Caleb despre cum va părăsi acest pământ.
-Dar nu trebuie s-o ia pe Victoria cu el,zise Jared cu o privire înspăimântată.Ea e atât de vie.Are grijă de oameni şi a fost o companie atât de bună pentru mătuşa Addy.Obişnuiau să se plimbe prin oraş,să mănânce împreună şi să vorbească despre cum va povesti Victoria istoriile pe care le citea în jurnale.Mătuşa Addy era liniştită şi muncitoare,iar Victoria avea admiratori ca reginele pe vremuri.Ea atrage oamenii spre ea.Erau perfecte una pentru cealaltă.Jared se uită la Jilly.

-Bunicul vorbeşte despre oameni care seamănă unii cu ceilalţi,despre reincarnare şi spune că ştie că va pleca de pe pământ în ziua nunţii lui Izzy.Dar dacă o iubeşte,cu adevărat pe Victoria,n-o s-o ia cu el.Dacă Alix...
-Dacă Alix ce? întrebă Jilly.
-Dacă eu ar trebui să plec de pe pământ nu aş fi atât de egoist încât să vreau să o iau cu mine.Nu m-aş gândi că fericirea mea ar fi mai importantă decât viaţa ei.
-Ce vrea Caleb să facă?
-El spune că nu are de ales.Nu el a ales să fie o fantomă şi nu va putea alege ce se va întâmpla când va pleca.Se uită la Jilly de parcă i-ar fi cerut sfatul.
-Cred că trebuie s-o ţii pe Victoria departe de aici până după nuntă,zise Jilly.
-Sunt de acord,spuse Jared iute,şi cred că am reuşit s-o fac.
Îi spuse de jurnalele mătuşii Addy pe care Victoria le voia,dar nu le putea găsi.
-Cât timp crede că dacă nu vine încoace i se va acorda accesul la preţioasele jurnale Kingsley,ea nu se va apropia de Nantucket.
-Bine,zise Jilly.Nici unul dintre ei nu aminti lucrul evident,şi anume că moartea o putea găsi oriunde.

CAPITOLUL 26

Era aproape ora şase când Jared şi Jilly plecară din casa lui Lexie.Nici ea şi nici Toby nu se întorseseră de la muncă.Jared se schimbase la loc în hainele lui-se simţea mai bine pentru că reuşise să vorbească cu Jilly.Acum simţea nevoia s-o vadă pe Alix.Poate că ar putea să-şi limpezească mintea suficient încât să se gândească la un proiect de arhitectură.
-Te superi dacă merg cu tine înapoi acasă? întrebă Jilly.Ken se va întoarce curând şi am promis că pregătesc ceva pentru cină.
-Voi doi se pare că vă înţelegeţi foarte bine,zise Jared.
-Foarte bine,răspunse ea zâmbind.
-Îmi pare rău că te-am încărcat cu atâtea lucruri azi.Brobabil că ai impresia că...
Se întrerupse şi se uită de-a lungul Kingsley Lane.Era o străduţă neobişnuit de liniştită.Singura casă mai vioaie era Sea Haven Inn,iar parcarea pentru hotel era pe altă stradă.Dar acum Kingsley Lane nu era defel liniştită.Camionetele stăteau bară la bară.Trebuiseră să se suie pe trotuar ca să treacă una de cealaltă.
Inscripţiile de pe camionete sugerau că erau de la florării,furnizori de mâncare, un magazin de fructe de mare,un negustor de vinuri.Livrările astea însemnau un singur lucru.Sosise Victoria!În stare de şoc,Jared stătea şi privea haosul.Nu avea idee cum reuşise ea să-i convingă pe toţi să livreze la o reşedinţă privată.Printre camionete mai erau și o jumătate de duzină de maşini cu şoferi bărbaţi.

Alți puşti pe biciclete aveau coşuri pline de aranjamente florale.
-Hei,zbieră unul dintre puştii de pe bicicletă la Jared.Ştii unde e Kingsley House? Jared se încrunta prea tare ca să mai poată răspunde.
-E numărul 23,răspunse Jilly şi indică direcţia cu mâna.Casa mare albă.Jilly se uită la Jared.Dă cineva o petrecere?
-Da şi nu,zise Jared.Doar sosirea Victoriei putea declanşa o asemenea agitaţie.
Jilly se uită cu ochii mari la lungul şir de vehicule.Cineva mai departe,doi bărbaţi se certau furioşi.Ea se uită la Jared,care rămăsese pe loc holbându-se la camioane şi nefiind în stare să se mişte.
-O să izbucnească vreo ceartă?
-Probabil,zise Jared.De regulă în jurul Victoriei aşa se întâmplă.Se întoarse spre ea.De ce nu intri prin gardul acela în spate şi să te duci pe acolo la casa de oaspeţi? Lasă-mă pe mine să mă ocup de Victoria.
-Succes,îi ură Jilly în timp ce traversa strada.
Jared rămase o clipă pe loc,încercând să-şi adune gândurile.Mai erau cam două săptămâni până la nuntă.El o cunoştea pe Victoria suficient de bine încât să-și dea seama că nu o va convinge să plece înainte de nunta tinerei la care ţinea.Plus că distanţa nu avea să o oprească orice urma să se întâmple.
Jared se uită la cer.Era o zi aşa frumoasă,dar toate gândurile lui erau sumbre.
Dacă i-ar fi spus Victoriei de ce se temea? îşi dădu seama imediat că nu avea cum să funcţioneze.Dacă i-ar fi spus Victoriei adevărul despre bunicul lui,fără îndoială că ea va cere să-1 vadă pe Caleb.Să vorbească cu el,să-1 chestioneze,
să-1 întrebe ce simţea despre toate astea?
„*Cum te-ai simţit când te-ai înecat? Cum te-ai simţit după ce ai provocat moartea atâtor rude şi prieteni'"* Victoria ar spune că aceste întrebări dureroase erau pentru romanele ei,de parcă asta ar fi fost cea mai bună justificare.
Iar apoi mai era şi superba poveste de dragoste.Toată viaţa lui auzise de povestea de dragoste dintre Caleb și Valentina.Tatăl lui îi spusese povestea,
mătuşa Addy o făcuse,la fel şi bunicul lui.Fiecare dintre poveşti conţinea elemente diferite,dar toţi fuseseră de acord cu privire la marea dragoste dintre Caleb şi Valentina.O dragoste atât de profundă,de adevărată,încât nimic de pe pământ nu o putea distruge.Nici moartea,nici timpul nu reuşise să oprească iubirea lor.În timp ce Jared se uita la camionetele care înaintau încet,lăsau marfa adusă şi plecau,se întrebă dacă îl văzuse vreodată pe bunicul lui cu Victoria.
Caleb se așeza adesea pe scaunul de alături când era Ken în casă,dar cum era când venea Victoria? Jared nu-şi amintea Dar îşi amintea că bunicul lui spunea că se uita la Victoria când se dezbrăca.„*Dar numai la Victoria*" spusese el.

Când un alt băiat trecu pe lângă el cu un alt coş de flori,Jared îşi trecu mâna peste faţă.Nu avea idee cum să gestioneze situaţia.Scoase telefonul şi îl ţinu o clipă în mână.Voia să-i sugereze lui Alix să plece cu el în Maine.Acum.Poate reuşea s-o convingă să rămână acolo cu el până după nunta lui Izzy.Lexie putea fi domnişoară de onoare.Aveau să se întoarcă când se termina totul.
Puse telefonul la loc.Cei din familia Kingsley nu erau laşi,şi nu avea el de gând să fie primul.Se îndreptă de spate şi înainta încet către casă,croindu-şi drum printre furnizori.Mai erau trei care aşteptau în bucătărie.Jared îşi scoase portofelul,le dădu bacşiş tuturor şi le spuse să lase florile,băutura,mâncarea şi cine mai ştia ce şi să plece.Dură o vreme,dar reuşi să scape de ei.Auzi râsul Victoriei din salonul din faţă şi făcu o grimasă.Cum Dumnezeu avea s-o convingă să plece fără să-i spună motivul?
După ce băgă mâncarea care fusese livrată în frigider,se uită la biletele de la unele dintre buchete.„*Acum vara poate începe*”,scria pe unul.„*Acelaşi loc, aceeaşi oră?*” era întrebarea de pe altul.Nu era semnat.Un buchet mare care ocupa toată masa era de la şeful lui Lexie,Roger Plymouth.Jared nici măcar nu ştia că Victoria îl cunoştea.*„Jetul meu îţi stă la dispoziţie.”* „*Poţi să faci o sesiune de autografe pentru noi?*”„*Visez la tine*”...spunea altul care nu era semnat.Jared nu ştia dacă să fie impresionat sau dezgustat.Tindea spre ultima variantă.Încercă să-şi adune curajul în timp ce se îndrepta spre salonul din faţă.El şi mătuşa Addy obişnuiau să râdă de oamenii care se minunau cum Jared nu era niciodată intimidat de cineva din lumea afacerilor.Chiar şi când era un tânăr arhitect începător,nu fusese niciodată emoţionat înainte de o întâlnire.
-Pentru că ai petrecut atât de mult timp cu Victoria,obişnuia să spună mătuşa Addy.Ea se pricepe să-i convingă pe oameni să facă aşa cum vrea ea.Dacă poţi să te descurci cu Victoria,poţi să te descurci cu întreaga lume.
Când Jared ajunse la uşă se opri să privească scena.Aşezată în centru pe canapea era frumoasa Victoria.Ca de obicei,era perfectă.Superbul ei păr roşu era coafat voit ciufulit,aranjat de parcă tocmai i l-ar fi suflat vântul.Ochii ei verzi,cu gene negre,dese şi lungi reuşeau să pară seducători şi inocenţi în acelaşi timp iar corpul ei...El ştia,căci trăise mult alături de ea,și făcea sport ca un atlet ca să-şi menţină corpul perfect.Dar ea reuşea să dea impresia că nu ştia ce trup spectaculos avea.Patru bărbaţi o înconjurau,toţi aplecaţi spre ea,în vreme ce Victoria era tolănită pe perne.Setul bun de ceai al mătuşii Addy era pe masă,ceştile erau pline,,farfuriile drăgălaşe umplute cu sendvişuri,prăjituri şi prăjiturele,pateuri.Jared ar fi putut paria salariul pe un an că Victoria nu mişcase un deget pentru prepararea ceaiului.Era pe cale să intre când îl văzu,întorcându-

se,pe bunicul lui stând într-o parte.Pentru Jared bărbatul era la fel de limpede ca lumina soarelui,dar nimeni altcineva nu părea să-1 observe.Când Caleb ridică privirea,lui Jared i se tăie răsuflarea.Pe chipul bunicului său se aşternuse o expresie de iubire absolută.O iubire dogoritoare,puternică,neţărmurită,genul de iubire pentru care îţi sacrifici viaţa şi pentru care ai aştepta şi două sute de ani ca să se poată împlini.Era Dragoste Adevărată în forma sa cea mai pură.
Pe faţa lui Jared probabil că se oglindea ceea ce văzuse,pentru că într-o clipită, Caleb îşi schimbă expresia,îi aruncă nepotului zâmbetul său clasic nepăsător, apoi dispăru într-o secundă.
-Dragul meu Jared,se auzi Victoria.Ai sosit în sfârşit.Jared îşi blestemă norocul şi viaţa,rosti în gând scurtă rugăciune,totul în acelaşi timp.Când se întoarse spre ea,zâmbea.Victoria îl cuprinse în braţe,iar el nu se putu abține să nu se simtă fericit că o vedea.Ea îl sărută pe obrajii nebărbieriţi şi îşi trecu mâinile prin părul lui lung.
-Asta e pentru Alix a mea? întrebă Victoria.Ei întotdeauna i-a plăcut genul motociclist.Sau acum îi place genul pescarul de Nantucket?
Cred că e genul arhitect murdar,zise el în timp ce ea îl luă de braţ şi îl conduse spre canapea.Fără tragere de inimă,unul dintre bărbaţi îi făcu loc.
-Da,lui Alix a mea i-ar plăcea asta.Cunoşti pe toată lumea,nu-i aşa?
Jared se uită de la un bărbat la celălalt.Da,îi ştia pe toți.Se uită urât la cei trei care erau însuraţi ca să le dea de înţeles că ar trebui să plece,ceea ce însemna că mai rămânea dr.Huntley,care parcă prinsese rădăcini.
-Ce băiat rău eşti,zise Victoria către Jared după ce îşi luă rămas-bun de la ceilalţi bărbaţi şi ochii îi sclipiră amuzaţi.Freddy tocmai îmi spunea cum el şi Alix au petrecut aşa de frumos împreună.N-am ştiut că voi cercetați istoria familiei.
Jared înghiţi în sec.Trebuia să-i spună Victoriei cât mai puţin posibil.
Freddy,adică dr.Frederick C.Huntley,îşi sorbi ceaiul.
-Tânăra Alix o caută pe Valentina.
-A,da,zise Victoria.Valentina cea greu de descoperit.A reuşit să facă progrese?
-Absolut deloc,replică Jared,ducând la gură o tartă mure cu frişca.
Victoria îi zâmbi într-un fel care îi sugera că o să scoată ea până la urmă totul de la el.Îl făcu pe Jared să simtă că voia să alerge sus şi să se ascundă.Sau să o ia pe Alix și să se întoarcă la New York.Ea se întoarse spre dr.Huntley.
-Freddy,va trebui să-mi spui totul la următoarea vizită.
O,zise dr.Huntley,care avu nevoie de o clipă ca să își dea seama că fusese rugat să plece.Îşi puse iute ceaşca jos,mai luă un sendviş şi se ridică să-şi ia la revedere.De îndată ce rămaseră singuri,Jared căscă.

-Sunt treaz de dis-de-dimineaţă,cred că o să...
-Jared,dragule,zise Victoria,trebuie să vorbim.El se ridică.
-Sigur,doar că vizita e cam neaşteptată şi eu trebuie să rezolv o sumedenie de lucruri.Dacă mi-ai fi spus că veneai-aşa cum se pare că ai comunicat întregii insule le-aş fi putut să-mi eliberez câteva ore.Dar aşa...El nu ştia cum să mai lungească minciuna.Făcu un pas spre uşă.
-Vreau să ştiu ce intenţii ai cu fiica mea.Jared întoarse capul cu o expresie de mare surpriză pe chip.
-Vrei să ştii despre Alix şi despre mine?
-Desigur.De asta am venit.Ştiu că m-ai avertizat să nu o fac şi intenţionez să fiu cuminte ca un şoarece cât voi sta aici,dar trebuie neapărat să ştiu despre fiica mea iubită.Jared se uită sugestiv la toate florile din încăpere.Asta însemna să „*fie cuminte ca un şoarece”*.
-O,prea bine,zise ea fluturând din mână.N-am sosit pe un iaht.
-Nu de data asta.Victoria zâmbi dulce şi bătu cu mâna pe locul de lângă ea.
-Te rog să stai jos,Jared,dragule,nu te-am văzut de luni de zile,iar Kenneth e ciufut ca de obicei şi nu-mi spune nimic despre fiica mea.Şi uită-te la asta!
Ea băgă mâna sub canapea şi scoase o cutie albă pe care el o recunoscu.
-Am păstrat asta numai pentru noi şi...Scoase o sticlă de rom vechi de 25 de ani din spatele pernelor.Asta e ca să mai condimentăm ceaiul plicticos al lui Addy. Ce zici? Gogoşi Downyflake şi rom? Jared scutură din cap.
-Victoria,îţi jur că l-ai putea fermeca până şi pe diavol.Se aşeză la loc pe canapea lângă ea.
-Din câte am auzit despre tine şi draga mea fiică asta şi eşti.Nu ai de gând să fugi înapoi la New York și să o laşi aici,nu? Alix nu e ca mine.Ea este la fel de serioasă ca şi tatăl ei.
-Nu,zise Jared şi luă ceaşca de ceai pe care i-o întindea ea.Era pe jumătate rom.Nu intenţionez să o părăsesc pe Alix.Victoria zâmbi.
-Ea ştie asta?
-Am bătut destule apropouri,aşa că ar trebui.
-Hmm,făcu Victoria,rupând o bucată minusculă de gogoaşă şi ciugulind din ea.Noi,femeile,nu ne descurcăm prea bine cu apropourile.Ne plac declaraţiile clare de iubire pentru totdeauna.Jared îşi duse ceaşca la gură.
-Şi ne plac inelele,zise Victoria.Orice însă nu un smarald şi să fie măsura cinci.
-Victoria,făcu Jared.Cred că sunt suficient de mare ca să iau propriile decizii cu privire la anumite aspecte din viaţa mea.
-Sigur că eşti,dragule,doar că eu vă iubesc pe tine şi pe Alix atât de tare.

Ştii asta,nu-i aşa?
-Da,ştiu,zise Jared.O să am grijă eu de Alix,îţi promit.
-Nu e minunată? zise Victoria.Nu ştiu cum am fost eu şi Ken în stare să facem un copil care să ia ce e mai bun din amândoi.Eşti impresionat de talentul ei de arhitect?
-Chiar foarte mult.
-Ken zice că voi construiţi o capelă pe care a proiectat-o Alix.Haide,lasă-mă să-ţi mai umplu ceaşca şi mai ia şi o gogoaşă.Arăţi obosit,şi acum că am venit o să te ajut cu orice ai nevoie.De la gogoşi,rom şi zahăr,Jared începuse deja să se relaxeze.
-Victoria,nu ştiu unde sunt jurnalele mătuşii Addy.Victoria inspiră adânc şi îşi duse mâna la pieptul ei spectaculos,cu un decolteu impresionant.
-Pentru asta crezi tu că am venit aici? Jared,dragul meu băiat,am crezut că mă cunoşti mai bine.Te uiţi la mine de parcă ţi-ar fi teamă că aş...Ei bine,că aş distruge casa ca să le caut.Să ridic scândurile din podea sau altceva îngrozitor de felul ăsta.În ochii ei începuseră să se adune lacrimi,care îi făceau culoarea de smarald să lucească şi mai luminos.Crezi că am petrecut ani întregi în această casă minunată şi nu am îndrăgit-o aproape la fel de mult ca tine?
-Ei bine,am crezut...Se opri pentru că Victoria părea jignită.Ştiam că o să vrei să le vezi.
-Şi sigur că vreau,zise ea şi clipi ca să îndepărteze lacrimile.Sunt sigură că o să apară.Kenneth spune că a cunoscut o micuţă...Ea flutură din mână...un fel de cercetătoare şi că o s-o angajeze să caute prin pod.Sper doar că îşi poate permite.
Sigur că Kenneth nu a fost niciodată foarte descurcăreţ cu banii,dar de ce să mă plâng? Chiar o să-i permiţi aceste femei străine să stea aici în casa ta?
Jared luă a patra gogoaşă şi îşi umplu gura.Nu avea de gând să-i dea Victoriei informaţii despre Jilly.
-Deci ai venit cu feribotul rapid? întrebă el cu gura plină.Ea zâmbi dulce.
-Nu,de data asta am adus o maşină.M-am gândit că s-ar putea ca Alix să aibă nevoie de ea.Nu poate să se plimbe cu camioneta aia îngrozitoare a ta.A,şi că veni vorba,ea unde e?
-Este acasă la Dilys.I-am dat nişte planuri la care să lucreze.
-Cât de straniu să te duci acolo când biroul tău e chiar aici.Mă întreb ce te-a făcut să decizi asta? Aştepta ca Jared să îi răspundă,dar el nu o făcu.Sunt planuri pentru cineva cunoscut? Jared bănuia că Victoria ştia de legătura lui Jilly cu familiile Taggert şi Montgomery,probabil că ştia absolut tot,dar acum nu voia să intre în discuţia asta.Să-i spună despre căutarea Partheniei ar duce la Caleb.

-Mă îndoiesc.Uite,zise el când se ridică.Trebuie să-i duc lui Alix nişte hârtie,aşa că ar trebui să plec.Sunt sigur că ai invitaţii pentru cină.
-Chiar mai multe.Înconjură măsuţa de cafea şi îl îmbrăţişă.El nu se putu abţine să nu o strângă în braţe.
-Jared,dragul meu băiat,zise ea blând,nici nu-ţi poţi închipui cât sunt de bucuroasă pentru tine şi Alix.Întotdeauna am ştiut că eraţi meniţi unul altuia.Kenneth s-a certat cu mine pe tema asta,dar eu am fost perseverentă.
Amândoi sunteţi oameni minunaţi şi vă iubesc foarte mult.Se trase înapoi,cu mâinile pe braţele lui.N-aş fi putut crea pentru fiica mea un bărbat mai bun ca tine.Ştii cât de mult te admir? Jared se înmuie la auzul vorbelor ei.
-Iar eu îţi datorez multe.N-aş fi azi aici dacă nu m-ai fi ajutat.
-Eu doar ţi-am oferit susţinerea financiară şi încurajările de care aveai nevoie,atunci şi acum.N-a fost cine ştie ce.
-A fost totul pentru mine,zise Jared.
-Iar acum ţi-o dau pe fiica mea inteligentă şi frumoasă-ce am eu mai scump pe lume.
-E şi una,şi alta,răspunse Jared zâmbind cu căldură şi gândindu-se la Alix.
Se despărţise de ea doar cu câteva ore în urmă,dar deja îi lipsea.
-Mă bucur că gândeşti aşa,zise Victoria în timp ce se aplecă spre el şi-şi lipi obrazul de al lui.Aşa că acum poţi să-mi dai jurnalul Valentinei,şopti ea.
Jared avu nevoie de un moment ca să reacţioneze şi se îndepărtă de ea cu ochii mari.
-Abia l-am găsit ieri! Cine ţi-a spus despre asta?
-Soţia lui Twig,Jude,mi-a trimis un e-mail.Am fost prietene aşa de bune ani de zile.Sunt înnebunită după mâncarea ei de pui şi...
-Victoria! El intenţionase să-i dea jurnalul,dar îl irita că ea deja încercase să se pună bine cu el ca să-l primească.
-Da,dragule? El se întoarse cu spatele.
-Mă duc acasă la Alix. Nu se mai putea gândi decât să o vadă.Avea nevoie de raţiunea,de calmul ei,de felul în care nu încerca să manipuleze pe toată lumea.
Voia doar să fie cu ea.

CAPITOLUL 27

Alix se lăsă pe spetează,îndepărtându-se de computer,cu braţele la spate şi se întinse.Era destul de târziu,iar Jared încă nu se întorsese.Dar apoi un curent electric păru să treacă prin ea,iar Alix se uită spre uşă.Nu fu surprinsă când Jared o deschise brusc.

Ceea ce era însă surprinzătoare era expresia de pe chipul lui: pasiune fierbinte, tumultuoasă.Avea o sacoşă în mână căreia îi dădu drumul pe masa din bucătărie, apoi,fără un cuvânt,îşi deschise braţele spre ea.Alix nu ezită şi alergă spre el.
Jared se aplecă un pic ,o prinse şi o ridică în braţe.Picioarele ei i se încolăciră în jurul taliei,iar el începu s-o sărute,limbile atingându-li-se,braţele,picioarele, trupurile împletindu-li-se.Ea se trase o clipă în spate.Cu inima bătând să-i sară din piept,îi zise:
-Mama vrea să ne întâlnim mâine la prânz.Jared aprobă scurt din cap,îi acoperi gura cu a lui a dădu să se îndrepte spre dormitor.Când un scaun se nimeri în cale,el îl aruncă cât colo.
-Vai de mine,zise Alix,dar Jared începu să o sărute pe gât,iar ea uită să mai spună şi altceva.O aruncă pe pat făcând pernele şi plapuma să zboare în sus.
Cu ochii mari,ea începu să-şi descheie bluza,dar Jared o rupse de pe ea,buzele lui luând urma mâinilor sale.Restul hainelor ei dispărură într-o clipă,şi el făcu o pauză scurtă cât să se uite la ea.
-Eşti atât de frumoasă,şopti el.Alix îl trase spre ea,zâmbind când îi simţi greutatea deasupra ei şi iubind senzaţia hainelor lui pe pielea ei dezgolită.
Mâinile lui coborâră pe trupul ei,ajunseră între picioare şi degetele lui o penetrară.Ea trase aer în piept,îşi dădu capul pe spate şi închise ochii,în timp ce el îi săruta sânii.El îi stârni un crescendo al pasiunii,sărutând-o,mâinile şi buzele lucrând împreună.Chiar când ea simţea că nu va mai putea rezista,el se dădu la o parte şi se dezbrăcă într-o clipă.Fu rândul lui Alix să-i exploreze corpul,să-1 sărute peste tot,ajungând în cele din urmă la esenţa lui.Jared se lăsă pe spate,în timp ce ea cobora pe corpul lui.Câteva minute mai târziu,când nu mai putu suporta,el o împinse pe spate şi o pătrunse cu toată forţa pasiunii lui.Alix se sprijini cu mâinile de tăblia patului şi gemu la mişcările lui viguroase.
Când atinseră apogeul,ea îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui şi îl lăsă să o poarte spre înălţimi.La final nu se putu abţine şi scoase un ţipăt.El se prăbuşi peste ea,dar nu se dădu la o parte,ci o ţinu atât de strâns,încât ea aproape că nu mai putea respira.Dar cine avea nevoie de aer când deasupra ei era un bărbat greu şi transpirat?
-Eşti OK? îi şopti el în ureche,cu vocea blândă şi îngrijorată.
-Chiar foarte OK.El se rostogoli la o parte,dar continuă să o ţină în braţe, trăgându-i piciorul între ale lui.Alix avu nevoie de o vreme ca să-şi revină după ce tocmai terminaseră.Pasiunea fusese copleşitoare,urgentă,o nevoie care nu mai fusese până atunci între ei.Voia să-i pună întrebări,dar nu o făcu.În schimb,aşteptă ca el să vorbească.

-Te-am rănit?
-Nu,deloc,zise Alix.
-Azi mi-a fost foarte dor de tine.Ea nu vru să sublinieze faptul că el fusese plecat doar câteva ore,căci şi ei îi fusese dor de el.Munca la planuri nu era nici pe jumătate atât de pasionantă când nu era şi el alături.
-Ce-ai făcut? El ezită.
-M-am certat cu bunicul.
-Oh! exclamă ea,încercând să fie calmă,deşi ştia că bunicul lui era o fantomă.
Înghiţi în sec.De ce? Jared nu putea să-i povestească despre temerile lui legate de Victoria.
-Nu mi-a plăcut că ţi s-a înfăţişat aşa cum a făcut-o.
-Voia să-mi povestească despre Valentina,zise Alix,apoi chicoti.
Tocmai luase apărarea unei fantome.Jared o sărută pe frunte.
-Ar fi putut să-mi spună mie ce avea de spus.
-Probabil,căzu Alix pe gânduri.Dar,de fapt,ziua aceea a fost foarte plăcută.Doar mai târziu m-am speriat.Ţi-am spus ce rochie am purtat?
-Te-a pus să te îmbraci într-o monstruozitate istorică. Jared părea că era pe cale să se enerveze din nou.
-Nu,zise ea.Era o rochie frumoasă din bumbac alb,o rochie de mireasă.
El se calmă.
-Cu fusta un pic plisată? Făcu o mişcare din mână.Şi e împachetată într-o cutie verde? Ea se dădu în spate ca să se uite la el.
-Asta e.Cine a purtat-o?
-Nimeni.A fost rochia de mireasă a mătuşii Addy.I-a arătat-o mamei într-o zi când eram şi eu acolo.Încercau să convingă nu ştiu ce verişoară să o poarte la nuntă,dar aceea voia ceva cu mâneci bufante şi strălucitoare.
-Ei bine,eu aş purta...începu Alix,dar se opri.Nu era bine să vorbeşti de rochii de mireasă cu un bărbat cu care nu erai logodită,cu care nu făcuseşi nici măcar un schimb de „Te iubesc”.
-Te superi dacă te rog să-mi povesteşti exact ce s-a petrecut duminică? întrebă el.Vreau să aflu fiecare detaliu.Alix începu cu începutul,cu dimineaţa ploioasă în care se trezise cu dorinţa de nestăvilit de a se duce în pod,până la dispariţia viziunii despre nuntă.Pe tot parcursul relatării,Jared ascultă atent,dând din cap când ea povestea despre oamenii pe care îi văzuse la nuntă.
Am simţit că îi vedeam aievea,dar nu sunt sigură că a fost chiar aşa.
-Cine mai era acolo? Era şi Valentina? întrebă Jared.
Când îi spuse povestea despre cum se cunoscuseră căpitanul Caleb şi

Valentina,Alix nu se putu abţine să nu râdă.
-Totul semăna aşa de mult cu ceva ce ar face mama.Caleb mi-a povestit despre întâmplare,nu mi-a arătat-o.
-Bunicul s-ar fi jenat prea tare să fie văzut cum era pus la punct de o fată,zise Jared.Şi nici nu a mai spus nimănui povestea asta până acum.Cu siguranţă că s-ar fi transmis din generaţie în generaţie.
-Mi-a spus că eram prima care afla.Se cuibări cu capul pe umărul lui.Ai văzut-o pe mama?
-O,da,răspunse el şi îi povesti despre camionete şi biciclete,şi de bărbaţii pe care îi găsise acolo.
-Chiar şi Roger Plymouth a trimis flori.
-Ooo! exclamă Alix.
-Trebuie să fac cunoştinţă cu tipul ăsta,zise Jared.
-Pot să merg cu tine? El gemu şi se rostogoli la loc pe ea.
-Meriţi să fii pedepsită pentru remarca asta.
-Sunt complet de acord,răspunse ea şi deschise buzele sub ale lui.De data asta se iubiră mai relaxat,savurându-şi unul altuia trupurile,se sărutară,se mângâiară,se explorară.O oră mai târziu,când stăteau îmbrăţişaţi,asudaţi şi mulţumiţi,Jared simţi că îi ghiorăie stomacul.
-Am uitat să fac de mâncare pentru cină,zise Alix.
-E în ordine,am prăduit frigiderul Victoriei înainte să plec.Am mâncare de la cele mai bune restaurante de pe insulă.Se ridică din pat şi se duse la baie.
-Mama e adepta alimentaţiei zdravene.În timp ce el stătea gol,în toată splendoarea lui,în uşă,privirile li se întâlniră.Nu trebuiau să rostească ce gândeau.Acum că sosise Victoria,lucrurile aveau să se schimbe.Mai ales casa cea veche nu avea să mai fie doar a lor.Jilly era aşa de liniştită şi petrecea atât de mult timp cu Ken,încât faptul că locuia în apartament nu-i deranjase.Dar Victoria avea să fie în camera de vizavi,iar ea era mereu înconjurată de oameni.În adolescenţă,Alix era cea care se plângea că muzica era prea tare şi era prea târziu în noapte pentru petreceri.Jared oftă şi zâmbi.
-O să fie bine.Ea vrea jurnalul Valentinei,aşa că dacă i-1 dau,poate...Ridică din umeri.
-Foarte bine,zise Alix şi dădu cuvertura la o parte.Printr-o înţelegere tacită,nu mai vorbiră despre Victoria.Voiau să savureze timpul pe care îl petreceau singuri.După duşul făcut împreună,răspândiră festinul pe podea şi făcură ce le plăcea:se uitară la planurile arhitectonice.Alix era încântată de ideile care-i veniseră,dar Jared nu era de acord cu multe dintre ele şi îi și spuse asta.

-Kingsley,spuse Alix,habar n-ai despre ce vorbeşti.Era ca prima dată când lucraseră împreună.Se priviră în ochi şi râseră.Pe atunci,Alix aproape că se temea de el,dar acum îi era greu să-şi aducă aminte că el era Marele Jared Montgomery.Păreau să-şi înţeleagă gândurile,pentru că dădură farfuriile la o parte şi făcură dragoste deasupra schiţelor cu vechea casă Montgomery.Fu o partidă de amor deosebit de dulce,căci amândoi îşi dădeau seama ce îi aştepta.
După aceea,Alix dezlipi câteva foi de hârtie de pe abdomenul lui Jared şi spuse:
-Am putea sta aici.
-Dilys se întoarce mâine.Îşi va vrea casa înapoi.
-La Lexie şi Toby? întrebă Alix.
-Nu e nici un pic de intimitate.
-Va trebui să fim fermi cu mama,zise ea.Şi va trebui să încuiem uşa dormitorului.
-Vrei să mergem în apartamentul din New York? Pentru o clipă,ochii lui Alix sclipiră,dar apoi clătină din cap.
-Poate după nunta lui Izzy.
-Bine,zise el.După nuntă.El îşi feri privirea,pentru ca ea să nu-i vadă expresia de teamă care îi apăruse pe chip.Atunci bunicul lui va pleca de pe pământ,şi poate că Victoria se va duce cu el,Jared se uită din nou la Alix.
-Dacă poţi să-ţi ţii suficient de mult mâinile departe de mine,mi-ar plăcea să-ţi arăt o idee mult mai bună pentru aripa estică.
-Diferită,poate,dar nu mai bună.Cât despre mâinile departe,mi-ai promis o masă mâncată de pe abdomenul meu.Ce s-a întâmplat cu asta?
-N-ai văzut spuma de ciocolată pe care am adus-o? Îi făcută pentru a fi întinsă pe tine.Dar mai întâi trebuie să te învăţ cum să renovezi o casă.
-Sunt eleva ta dornică să învăţ.Ai adus şi frişca?
-Un castron plin.
-Adu hârtiile alea şi hai să ne apucăm de treabă,porunci ea,iar Jared o ascultă.

A doua zi dimineaţă,Victoria şedea la masa din bucătărie şi pentru prima dată în casa cea mare şi veche se simţea singură.Ce ciudat să fie aici şi să nu o vadă şi să vorbească cu Addy.În decursul anilor,îşi creaseră o rutină de a face lucrurile,
de a vizita oamenii,un mod de a ieşi la restaurant.Acum casa părea enormă şi goală.Seara trecută la cină Victoria se bucurase să-şi vadă o parte din prietenii din Nantucket-dar nu fusese la fel.Addy nu era acolo.Victoria trebuia întotdeauna să ducă muncă de convingere cu Addy ca să iasă din casă,dar când ajungea în vizită se bucura de ea.Cât despre Victoria,ei îi plăcea mult să aibă pe

cineva prin preajmă cure să ştie adevărul despre orice ar fi vorbit.Ea s-ar fi uitat la un bărbat şi ar fi spus *„Hmm,cât de interesant!”,* iar apoi acasă ea şi Addy şi-ar fi sorbit băuturile şi s-ar fi amuzat despre cât de plicticos şi pompos era bărbatul acela.Dar seara trecută nu fusese nimeni la care să se uite cu sprâncenele ridicate şi cu zâmbete reţinute-dar Victoria simţea teribil lipsa lui Addy.Pretinzând că spală vasele,Jilly Taggert stătea alături.Victoria ştia că avea şi un nume după căsătorie,dar nu şi-1 amintea.O cunoscuse pe cumnata lui Jilly,scriitoarea Cale Anderson,la diverse recepţii şi o plăcuse.Faptul că scriau romane de genuri diferite şi vânzările erau cam la fel ajutase să nu se declanşeze tipica rivalitate dintre scriitori.Victoria îşi ridică privirea din ceaşca de cafea şi se uită la Jilly,ştiind că nu va exista o prietenie profundă între ele.Cel puţin,nu acum.Căci acum Jilly nu putea decât să stea cu privirea aţintită pe fereastră spre casa de oaspeţi,scrutând grădina după orice fel de mişcare.Aştepta să-şi facă apariţia Ken.Ea şi Jilly discutaseră un pic de dimineaţă despre lucruri minore,dar Victoria îşi dădea seama că Jilly era gata pentru o schimbare în viaţă.Era văduvă dr atâta vreme,iar acum copiii ei,doi gemeni-o fată a un băiat-plecau la colegiu,ceea ce îi oferea lui Jilly libertatea de a face orice dorea cu viaţa ei.Şi era limpede că era pregătită.Victoria ştia că Ken avea să fie o problemă.Învăţa din propria şi dureroasa experienţă că fostul ei soţ trebuia împins de la spate ca să realizeze ceva.Fusese destul de trist că după cinci ani de căsnicie ea trebuise să sară în pat cu alt bărbat pentru ca soţul ei să înţeleagă cât era de nefericită.El nu băgase de seamă cum părinţii lui o dispreţuiau pe Victoria sau cum îi aminteau mereu că fusese chelneriţă la clubul unde Ken juca tenis în fiecare zi-de parcă ea ar fi putut uita asta vreodată.Indiferent ce făcea Victoria,nimic nu era îndeajuns de bine pentru părinţii lui.Dar ce o deranja cel mai mult era cum o supravegheau pe micuţa Alix de parcă ar fi judecat-o.Aşteptau să vadă dacă avea să fie ca ei sau va semăna mai mult cu mama ei care nu trata viaţa cu seriozitatea corespunzătoare.Victoria plânsese,se rugase şi ameninţase ca să-1 facă pe Ken să îi asculte problemele,dar el vorbea de parcă ea era un copil care exagera orice. Intr-o încercare de a o linişti,el spusese că îi plăcea la Victoria faptul că era exact opusul a ceea ce avusese el acasă.Adevărul era că el nu era adeptul afişării emoţiilor,dar până să o cunoască pe Victoria viaţa lui fusese atât de perfectă, încât nici nu fusese nevoit să afişeze vreun sentiment mai profund.

Din punctul de vedere al Victoriei,ea fusese nevoită să se culce cu partenerul de afaceri al lui Ken.În continuare o uluia că lui Ken nu-i trecuse prin minte să se întrebe de ce o făcuse în casa lor,în patul lor şi exact atunci când ştia că el avea să apară acasă.Dar furia şi durerea lui Ken nu avuseseră efectul pe care îl sperase

Victoria.După aceea,el tot nu voia să asculte ce avea ea de spus.El nu voia decât să urle sau să stea îmbufnat,nimic intermediar.Frustrată până dincolo de puterea ei de rezistenţă,Victoria decisese să-i ofere soţului ei o perioadă în care să se calmeze.O luase pe micuţa Alix şi fugise în Nantucket,dar nu se gândise nici o clipă să rămână acolo.Voia doar ca soţul ei să-şi dea seama ce însemna să te simţi cu adevărat nefericit-ceea ce ştia că va fi fără ele.Și,de asemenea,voia să-1 pună în poziţia în care să fie nevoit să asculte.Dar o după-amiază de dans şi un dulăpior vechi căzut schimbaseră totul.De atunci,Victoria se simţise un pic vinovată pentru că Ken nu părea să-şi fi revenit complet după divorţ.În decursul anilor,văzându-1 cu o femeie oribilă după alta,ea încercase să nu comenteze.Nu fusese uşor.Victoria văzuse că toate fostele prietene ale lui Ken erau la fel: hotărâte,chiar bătătoare la ochi,ambiţioase,ea nu se putea abţine să nu se simtă flatată de femeile care erau copii slabe ale ei-ceea ce însemna că nu erau potrivite pentru Ken.Ea credea că el se temea să iubească din nou.Nu voia să rişte să-i fie sfâşiată inima a doua oară,aşa că se combinase cu femei care-1 plăceau pentru ce le putea oferi.Iar aşa despărţirea se realiza uşor.

Ca întotdeauna,Addy îşi dăduse foarte bine seama de ce se petrecea.

-Dacă nu l-ai fi lovit pe Ken direct în inimă,spusese Addy într-o seară,el ar fi devenit un arhitect mediocru,luptându-se să se menţină pe linia de plutire.Şi cu siguranţă nu şi-ar fi anulat nici măcar un joc de tenis ca să ajute un copil să nu ajungă la închisoare.Dar tu i-ai arătat ce poate face furia!

Victoria avusese nevoie de câteva momente ca să poată râde de acest compliment întortocheat,dar era adevărat că asta se petrecuse.

-Păcat însă că inima lui Ken a devenit de piatra,adăugase Addy,iar Victoria fusese nevoită să aprobe Da,foarte păcat.Dar acum,când Victoria se uita la Jilly care stătea la chiuvetă şi privea mereu pe fereastră să-1 vadă pe Ken,vechiul sentiment de vină o cuprinse din nou.Femeia asta era potrivită pentru Ken,dar oare el va fi suficient de deştept încât să şi acţioneze? Sau va fi atât de speriat încât va avea nevoie de ani de zile ca să se hotărască?

Când Jilly îşi schimbă expresia într-una visătoare,de parcă tocmai ar fi văzut ceva minunat,Victoria ştiu că venea Ken.Ea se ridică,se duse la ea şi o sărută pe obraz.

-Să ştii că te plac,zise ea.Aminteşte-ţi de asta.Când Victoria îl văzu pe Ken venind spre casă,deschise brusc uşa şi ieşi să-1 întâmpine.Trebuia să admită că arăta mai bine decât în anii trecuţi.Acea melancolie tristă din privire îi dispăruse.

-Dragul meu,zise Victoria tare,luându-1 pe după braț şi sărutându-1 pe ambii obraji.El se trase înapoi şi se uită la Jilly care stătea în uşă.

-Ce se întâmplă?
-Nimic,răspunse Victoria.Nu pot să mă bucur că îl văd pe tatăl copilului meu? Îl luă de braţ şi se dădu la o parte,dar îl ţinu acolo unde Jilly putea să-l vadă.Am cunoscut-o pe cea mai recentă prietenă a ta şi trebuie să recunosc că este adorabilă.E atât de dulce încât cred că până şi tu te-ai descurca cu ea.
-Victoria,reuşeşti să emasculezi un bărbat cu o singură propoziţie.Trebuie să plec.
-Nu,zise ea zâmbind şi ţinându-l ferm de braţ.Noi doi trebuie să discutăm despre fiica noastră.Sunt sigură că păpuşica ta nesărată nu se va supăra să aştepte câteva minute.Ken,deja furios,îşi smulse braţul din încleştarea Victoriei şi se uită urât la ea.
-Jilly este departe de a fi nesărată.E...Flutură din mână.Ce vrei să vorbeşti despre Alix?
-Mă întrebam în legătură cu relaţia dintre ea şi Jared.Ştii cum este el,şi mi-e teamă că o s-o abandoneze și o să-i frângă inima.
-Ai citit prea multe dintre cărţile tale.Jared şi Alix se potrivesc perfect.Trebuie să...
-Vrei să spui că lucrează împreună? Am auzit că ea îi face toate schiţele.El ce face cât ea lucrează? Agaţă fete în barul din oraş?
-Victoria,n-am timp de asta! Jared e un om bun şi tu ştii asta.El şi Alix...Ken trase aer în piept ca să se calmele.Uite,trebuie să plec la muncă.Deja am întârziat.El se întoarse să plece.
-Îţi mulţumesc că ai lăsat-o pe această Julie să stea cu mine în casă.E atât de docilă şi de dornică să mulţumească,încât spală toate vasele şi face curat în bucătărie.Mă întreb dacă ştie să calce.Ştie să gătească? Vreau să dau o petrecere sâmbătă,aşa că ar fi grozav dacă Julie a ta m-ar ajuta.Îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat-o.
-Victoria! mârâi Ken cu pumnii strânşi şi dinţii încleştaţi.Dacă...
-Dacă ce,dragule? întrebă ea zâmbindu-i dulce.Ken era aşa de furios,că nu mai putea nici să vorbească.Îi aruncă fostei soţii o privire plină de furie şi apoi se duse în casă,trântind uşa în urma lui.Victoria se uită cum Ken se năpusti spre Jilly,care încă mai stătea la fereastră.O apucă şi o sărută cu atâta putere şi pasiune,încât atunci când îi dădu drumul,ea păru ameţită.Ţinând-o strâns de umeri,Ken îi vorbi eu atâta apăsare,încât Jilly nu putu decât să dea din cap a aprobare.Câteva minute mai târziu,Ken ieşi din casă trântind uşa.Nici măcar nu încetini când trecu pe lângă Victoria,dar îi zise:
-Să faci bine să-ţi găseşti altă menajeră!

Victoria se întoarse şi o văzu pe Jilly prin fereastră.Părea să fie în continuare în stare de şoc.Dispăru o clipă,apoi reapăru,deschise uşa din spate şi alergă spre Victoria.
-Ken a zis că nu trebuie să fiu slujnica ta şi vrea să împachetez şi să mă mut cu el în al doilea dormitor din casa de oaspeţi.Clipea iute.Victoria,nu ştiu ce să spun decât...Trase aer în piept.Te iubesc,serios că da.Dacă pot să fac vreodată ceva pentru tine,să-mi spui.Ken...Se opri când auzi paşi repezi apropiindu-se.
Victoria duse degetul la buze şi rosti tare,pe un ton arogant:
-Sigur că desuurile mele trebuie spălate de mână iar aşternuturile sunt de la Lion's Paw,aşa că sunt deosebit de scumpe.Trebuie călcate.Am nevoie de aşternuturi netede.Ken se opri lângă cele două femei şi se uită urât la Victoria înainte să se întoarcă la Jilly.
-De ce nu vii pe şantier cu mine?
-Mi-ar plăcea mult,răspunse Jilly.Mă duc să-mi iau geanta.Rămas singur cu Victoria,Ken îi aruncă o privire dispreţuitoare înainte să se ducă la camionetă.
Câteva minute mai târziu,Jilly ieşi din casă cu o geantă mare pe umăr.Se opri scurt cât s-o sărute pe Victoria pe obraz.
-Mulţumesc,îţi rămân datoare,zise ea şi se grăbi în urma lui Ken.
Victoria ascultă cum se îndepărta camioneta şi apoi se întoarse zâmbind în casă.
La fereastra de la etaj,Caleb se uita la ea şi zâmbea.
-A trebuit să faci acelaşi lucru şi când s-au întâlnit prima oară,zise el chicotind.
Victoria îşi petrecu restul dimineţii răspunzând la telefoane şi e-mailuri şi amenajându-şi iubitul ei dormitor verde.Addy o încurajase să aleagă culorile aşa cum dorea.
-De ce să nu-ţi faci o plăcere? îi spusese Addy.Asta fac şi eu în fiecare zi.
Ea se referea la faptul că accepta doar invitaţii la evenimente la care chiar voia să participe.Când Victoria nu era acolo,ea stătea acasă de cele mai multe ori.
Victoria fusese de acord şi amenajase frumoasa cameră în verde.Acasă nu îndrăznise niciodată să facă aşa ceva,căci Alix era la fel de critică precum tatăl ei.
-Mamă,spusese Alix când avea doar şase ani,trebuie să vezi imaginea de ansamblu.Victoria nu ştiuse dacă să fie amuzată sau îngrozită.Alesese prima variantă.Dar,pe de altă parte,deseori Victoria avea impresia că ea era copilul şi Alix adultul.Puţin înainte de prânz,Victoria începu să pregătească prânzul pentru trei persoane.Asta însemnând că scoase pachetele din frigider şi le aranja conţinutul pe farfurii.Alix o învăţase cum să folosească un cuptor cu microunde, dar Victoria tot nu se descurca cu el-nu că ar fi lăsat să se vadă asta.

Oricum i se părea o faptă bună să-i lase pe ceilalţi să se simtă utili.
În timp ce se mişca prin bucătărie,se tot uita pe fereastră,la fel de agitată ca Jilly aşteptându-1 pe Ken.Nu-i fusese uşor când Alix plecase la colegiu.Când pleca din studioul unde scria și ajungea în casa goală simţea că se sfârşeşte de dor.
Întotdeauna existau invitaţii,şi Victoria se pricepea să dea petreceri,dar tot îi era dor de fiica ei.Când Alix venea acasă,parcă lumea începea din nou să se învârtă.Vorbeau şi vorbeau,iar Victoria îi povestea despre cărţile ei,despre oamenii pe care îi cunoscuse,despre locurile în care călătorise.Îşi dădea prea bine seama că Alix nu menţiona unele lucruri din viaţa ei,dar Victoria ştia cum să obţină informaţiile de la Ken.Trebuia doar să înceapă o propoziţie cu „*Sunt îngrijorată din pricina lui Alix*”,iar Ken povestea tot.Pe de altă parte,Victoria nu considerase niciodată cinstit că fiica lor îi povestea lui mai multe decât îi spunea ei.Victoria pregăti totul pentru prânz şi aranjă superb vechea masă.Ea şi Addy organizaseră numeroase serate acolo.Victoria fusese cea care căutase prin dulapuri şi chiar prin pod după porţelanuri şi feţe de masă frumoa se.Addy alcătuia lista de oaspeţi.
-Nu,nu,zicea ea.Ăia doi se urăsc.Stră-străbunicu lor s-au îndrăgostit de aceeaşi femeie.Sau: Cine ştie ceva despre ei? Familia lor a venit pe insulă abia în 1920.
Câteodată mai zicea: Sunt oameni de vară,dai respectabili.Cât despre mâncare,altcineva gătea,iar ele puneau totul în porţelanuri din secolul al XVIII-lea,pe care le adusese cu el căpitanul Caleb.Aşa că acum Victoria aşeza masa pentru Alix şi Jared,doi oameni pe care îi iubea foarte mult.
În acea primă vară în care îl cunoscuse pe nepotul lui Addy,ea văzuse un băiat înalt şi îmbufnat,care era aşa de furios că te înspăimânta.În vara aceea,Victoria avea mintea plină de jurnale şi nu se prea împrietenise cu el în afară de asta,el îi dăduse clar de înţeles că nu-i plăcea un străin în casa familiei.
Dar în vara următoare văzuse o persoană complet diferită.Încă mai erau urme ale băiatului de dinainte,dar Jared îşi petrecuse aproape întregul an sub tutela unui Ken foarte furios.Trebuise să se străduiască foarte tare,dar reuşise să-i smulgă băiatului câteva zâmbete.Când termină liceul,Jared era complet schimbat,iar când Ken o abordase pe Victoria să-1 ajute cu banii pentru educaţia lui,ea fusese imediat de acord.Câteodată Victoria avea remuşcări pentru că o ţinuse pe Alix departe de Nantucket,dar ştia că aşa fusese cel mai bine.De la bun început,Ken îi arătase că Jared avea talent la arhitectură,iar Alix făcea desene cu case încă de când învăţase să ţină un creion în mână.
În acea primă vară petrecută în Nantucket,Victoria intrase în camera mare a familiei şi îl găsise pe băiatul Jared de 14 ani şi pe Alix de 4 ani aşezaţi pe podea

şi construind o structură mare şi complicată din piese de lego.Alix se uita la băiat cu ochii plini de admiraţie,în vreme ce Jared o vedea ca pe un copil.
Într-o clipită Victoriei i se dezvălui în ochii minţii viitorul lui Alix: se va îndrăgosti de frumosul băiat atât de tare,încât nu-şi va mai realiza viaţa.Victoria voia mai multe pentru Alix.Nu voia ca Alix să facă ce făcuse ea:să se căsătorească de tânără şi să-şi asume prea devreme responsabilităţi.Iar când trăiai cu un bărbat,trebuia să faci faţă şi familiei lui,iar Victoria fusese prea tânără să reuşească asta.Nu,Victoria voia ca fiica ei să se descopere mai întâi,şi apoi mai târziu,când avea să-l întâlnească din nou pe Jared şi se vor plăcea, situaţia urma să fie alta.Toate aceste gânduri o conduseră pe Victoria spre grija ei prezentă.Chiar dacă îl folosise pe Jared ca să-l enerveze pe Ken de dimineaţă, era totuşi îngrijorată cu privire la ce simţea Jared pentru Alix.Când venea vorba de femei,el era cam libertin.În fiecare august râseseră împreună de iubitele lui.El nu avea niciodată timp pentru ele-şi întotdeauna îşi ţinuse viaţa profesională separată de cea personală.
-Jumătate dintre ele nici nu ştiu ce meserie am,spusese el cu doar două veri în urmă.Iar celeilalte jumătăţi nici nu-i pasă.Victoria voia să ştie dacă Jared doar se folosea temporar de fiica ei sau avea intenţii serioase.Cât despre Alix,ea era doar îndrăgostită de numele lui sau putea discerne dincolo de faima de care se bucura Jared în lumea arhitecturii? Puţin după prânz,Victoria auzi cum se deschidea uşa din spate şi inima îi tresări în piept.Veniseră! Făcu un pas în faţă,dar îi sună mobilul.Ar fi acceptat să răspundă unei singure persoane ca să amâne întâlnirea cu fiica ei,şi anume editorului ei.Şi chiar el era.
-Trebuie neapărat să răspund,strigă Victoria şi se duse la etaj.
Avea nevoie de linişte ca să-şi poată formula minciunile către editor.Nu intenţiona să spună adevărul,şi anume că nici măcar nu-şi începuse romanul care ar fi trebuit predat de mult.De data asta putea spune că era „aproape” gata şi nu va fi o minciună.După ce va petrece aproape o lună citind jurnalul Valentinei şi scriind un plan detaliat va fi pe drumul cel bun pentru livrarea produsului finit.„Aproape” era un termen relativ.
Victoria îşi petrecu 20 de minute exagerând fiecare informaţie oferită editorului-nu erau tocmai minciuni,dar nu era nici adevărul.Ea folosea cuvinte precum „*complicat*” şi „*cel mai bun pe care l-am scris vreodată*” şi „*analiză de sentimente şi emoţii profunde”*.Erau expresii pe care orice editor îşi dorea să le audă.Când închise telefonul,primul ei impuls fu să fugă să-i povestească lui Addy.Ea ar fi râs isteric auzind povestea.Victoriei îi dădură lacrimile,dar apoi şi le şterse.Nu putea să-i mai povestească lui Addy,dar poate îi putea povesti fiicei

ei.Alix adorase întotdeauna poveştile mamei ei.Victoria zâmbi şi coborî scările spre sufragerie,pregătită să-şi facă o intrare impunătoare.Dar ei nu erau aşezaţi la masă.Cardiganul lui Alix era pus pe spătarul unui scaun,iar Victoria îl luă şi se îndreptă spre partea din faţă a casei.Îi găsi pe Jared şi Alix aşezaţi alături pe canapeaua mică,aplecaţi unul spre celălalt,doar degetele atingându-li-se.Victoria tocmai voia să-şi anunţe prezenţa,dar nu o făcu.În schimb,rămase şocată să privească.De când Alix era în Nantucket,vorbiseră des la telefon şi fiica ei îi tot pomenise de ce făcuse sau spusese Jared.Victoria ştia că Alix începea să simtă prima ei dragoste adevărată şi se bucurase de asta.

Dar Victoria nu fusese pregătită pentru asta.Alix şi Jared se priveau de parcă nu ar mai fi existat decât ei.Nu mai era nimeni pe lumea asta în afară de ei.

Victoria se întoarse pe coridor,se sprijini de perete și închise ochii.Era felul în care își dorise mereu ca un bărbat să se uite la ea.Prin viaţa ei trecuseră sute de bărbaţi,pe care-i atrăsese spre ea,dar ea întotdeauna se ţinuse un pic deoparte.Se uitau la ea ca la un premiu pe care urmau să-1 câştige,o priveau ca pe o cucerire.

Şi dacă îi lăsa să se apropie prea tare,atunci fugeau.Victoria nu era chiar aşa de neajutorată cum presupuseră ei.Se uită pe furiş înăuntru.Acum se sărutau.Dulce și tandru,zâmbitori şi foarte mulţumiţi împreună,neavând nevoie de nimeni altcineva.Cu siguranţă nu aveau nevoie de o mamă care să le povestească despre romanul pe care voia să-1 scrie.Victoria încă mai ţinea jacheta lui Alix în mână şi-şi îngropă faţa în ea.Îşi pierduse fiica! Complet şi total,de parcă Alix ar fi plecat pe o altă planetă.Victoria ştia că trebuia să se calmeze înainte să-şi facă apariţia.Încetişor,se duse înapoi la etaj,dar nu se duse în camera ei,ci în camera lui Alix,care fusese pe vremuri a lui Addy.Faptul că acolo găsi pe un scaun una din cămăşile lui Jared o făcu pe Victoria să simtă cum i se înfige un cui în inimă.

Puse jacheta lui Alix la capătul patului.„*Nu pot să suport asta*”,se gândi ea,dar apoi se uită la portretul căpitanului Caleb şi se duse să se aşeze pe pat.Oare fantoma bărbatului chiar bântuia prin casă ori toată povestea fusese inventată de Addy?

-Acum ce fac? şopti Victoria şi se uită la portret cu lacrimi în ochi.Îi ajut? îi ajut să mă părăsească? Scoase un şerveţel dintr-o cutie de pe noptieră şi îşi suflă nasul.Ken a cunoscut-o pe femeia asta,pe Jilly,și ochii ei strălucesc deja când îl vede.Şi el e aşa de hotărât să o protejeze.Alix şi Jared...arată de parcă s-ar fi unit într-o singură fiinţă.Fiica mea...Lacrimile începură să-i curgă şi mai tare.

Frumoasa,draga mea fiică mă părăseşte.Cum să trăiesc fără ea? Ea mă face să mă simt întreagă,ea e mereu prezentă.Ea e...Victoria înghiţi în sec Ea este a lui.

Se uită la portret.

-Ce mă fac? Am nevoie de un sfat.Mă întorc la casa mea mare şi goală şi învăţ să fac biscuiţi în speranţa ea voi avea în curând un nepot? Acum o să...Trase aer în piept.Acum o să îmbătrânesc? Unde e Adevărata meu Dragoste? începu să plângă tare.Deodată,Victoria simţi cum o cuprinde somnul,şi parcă cineva o împingea încet pe pat.Patul era aşa de confortabil,iar în secunda în care capul îi atinse perna,adormi.Se trezi o oră mai târziu zâmbind.Ştia acum ce avea de făcut.Parcă cineva i-ar fi dat instrucţiuni în somn Era o voce de bărbat care părea foarte familiară.
-Trebuie să-i ajuţi,spusese vocea.Nu e momentul să te gândeşti la tine.Iubirea nu poate să fie egoistă,nu poate să fie unilaterală.Acum e vremea lui Alix şi a lui Jared,şi tu trebuie să le-o acorzi.Zâmbind,se ridică şi se îndreptă spre uşa dormitorului,dar apoi se întoarse spre portretul căpitanului Caleb.
-Dacă vrei să mi te arăţi,te rog s-o faci.Nu sunt eu Valentina ta,dar aş avea nevoie de ce i-ai oferit ei.Ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei.Avea un plan şi primul lucru pe care trebuia să-1 facă era s-o sune pe Izzy.Totul depindea de cum putea s-o convingă.

CAPITOLUL 28

-Mamă,chiar nu pot,zise Alix pentru probabil a treia oară.
Trecuseră doar trei zile de la sosirea Victoriei,dar viaţa lui Alix era deja cu fundul în sus.
-Jared are nevoie să-1 ajut cu planurile pentru casa din Maine.
-E pentru comanda pe care încă nu a primit-o?
-Ei bine,da,e,dar sunt convinsă că o s-o primească.Luau micul dejun în bucătăria din Kingsley House,dar Jared plecase deja la şantier.În dimineaţa asta decisese că era imposibil pentru Ken să se descurce fără el.
-Laşule! îi şuierase ea.Însă el nu se jenase defel,îi făcuse semn cu mâna şi ieşise grăbit pe uşă.
-Vreau să spun,Alix,că ar trebui să te mai ocupi şi de nunta lui Izzy,asta era tot.
-Totul e sub control.Îi dăduse mamei ei dosarul gros tare conţinea aranjamentele pentru nuntă,de la flori la tort.Victoria se aplecă peste masă spre fiica ei.
-Dacă am fi în război şi toată lumea ar trăi din raţii,ar fi nunta perfectă.
Alix se uită la ceasul de pe perete.Era aproape ora unsprezece,şi ea nu lucrase încă nimic.Ea şi Jared îşi mai petrecuseră o ultimă seară în casa lui Dilys,apoi făcuseră curat,umpluseră frigiderul,împachetaseră și plecaseră.Problemele începuseră de îndată ce se întorseseră în Kingsley House.Mama ei juca rolul unei matroane victoriene,părând şocată că ea şi Jared voiau să stea în aceeaşi

cameră.
-Mamă,am mai avut prieteni înainte,zisese Alix.
-Dar nu de faţă cu mine,replicase Victoria cu spatele neobişnuit de drept.
-Ce-ai păţit? Te porţi foarte ciudat.Jared îşi luase rucsacul şi se uitase la Victoria.
-Fie ca tine.Acum că ai mutat-o pe Jilly cu Ken,o să stau în apartamentul slujnicei.O privea pe Victoria foarte amuzat,dar încercând să afle şi ce punea ea la cale.Te superi dacă stau în camera pe care mătuşa Addy a decorat-o cu Alix? Sau nici asta nu e suficient pentru sensibilităţile tale delicate?
-Am crezut că aia era camera mea! exclamă Alix şi se uită la mama ei.Dar de ce stăteam noi acolo? Victoria îi aruncase lui Jared o privire de avertisment,ca să înceteze,apoi o luase pe fiica ei pe după umeri.
-Haide să te instalăm.Nu ai văzut vreun jurnal vechi pe acolo?
-Atenţie la tapet! zisese Jared îndreptându-se pe hol spre apartament.
Asta se întâmplase ieri,iar lui Alix nu-i plăcuse să doarmă singură.Ea sperase ca Jared să apară pe scara ascunsă,dar el nu o făcuse.Astăzi,când o sărutase de dimineaţa,îi şoptise:
-Mama ta a pus lacăt pe vechea uşă.Părea foarte amuzat de acţiunile ei.
-Mă bucur că te amuzi,dar eu n-o fac,răspunsese Alix.
Acum el era la şantier,iar Alix era cu mama ei care îi spunea că nu făcuse deloc o treabă bună cu organizarea nunţii lui Izzy.
-Nu e o nuntă pe timp de război şi nu-mi place să sugerezi asta.
-Ştiu,doar că m-am gândit că Izzy este prietena ta cea mai bună.Nu merită ceva mai bun de aia.Mintea ţi-a fost atât de ocupată cu Jared încât ai uitat de prietena ta?
-Mamă!Nu e cinstit! Izzy are un buget strict şi nu vrea nimic complicat.Dar chiar şi aşa,o să fie frumos.Florile sălbatice şi panglicile albastre sunt spectaculoase.E tot ce mi-aş dori şi pentru nunta mea.Victoria se lăsă pe spate de parcă ar fi fost şocata de idee.
-Nunta ta? Eşti singurul meu copil şi eu trebuie să satisfac o comunitate întreagă de fani.De la mine se aşteaptă un spectacol.Pentru nunta ta...Flutură clin mână ca şi cum ar fi fost prea complicat.Asta nu contează acum.Nu ai nici măcar un mire.Alix se uită urât la mama ei.
-În caz că nu ai băgat de seamă,eu şi Jared...
-Da,da,zise Victoria ridicându-se.Ai devenit una dintre domnişoarele lui Jared.
Acum du-te şi pune o bluză drăgălaşă de la *Zero Main* şi hai să mergem să ne uităm la torturi.Alix se ridică.

-Tortul a fost comandat,şi ce vrei să spui că sunt una dintre domnişoarele lui Jared?
-Nimic,zise Victoria.Mi-a scăpat.Am văzut tortul pe care l-ai comandat.E foarte simplu şi mult prea mic.Alix,draga mea,tu poţi să creezi doar clădiri? Nu puteai să creezi ceva mai potrivit pentru o viitoare arhitectă? De ce nu te gândeşti ce ţi-ar plăcea ţie,apoi redimensionează pentru Izzy? Se duse la uşă.O să fiu gata în zece minute.Poţi să porneşti maşina?
Alix rămase în bucătărie,respiră adânc de câteva ori și se uită la dosarul plin de fotografii şi comenzi.Poate că totul era un pic cam spartan şi poate că Alix fusese prea preocupată de propria-i viaţă şi cam neglijase nunta lui Izzy.
Fugi la etaj,îşi schimbă bluza,apucă un caiet de schiţe şi se duse afară la maşina micuţă pe care mama ei o cumpărase pentru ea.Era un *BMW* mic,nu era nou,dar aproape nou,iar interiorul era imaculat.Sigur că mama ei avu nevoie de jumătate de oră ca să-şi facă machiajul perfect,iar până atunci Alix se asigură că desenase cât mai multe variante de tort.Când mama ei se sui în maşină şi îşi deschise gura perfect rujată ca să mai emită o poruncă,Alix contracara:
-Ştiai că Valentina arăta ca tine?
-De unde ştii asta?
-Mi-a spus căpitanul Caleb când am dansat cu el.Alix avu satisfacţia profundă de a o fi lăsat pe mama ei fără grai.Victoria avu nevoie de doar câteva secunde ca să-şi revină.
-Când? Cum? Unde? Doar n-ai dansat cu el cu adevărat,nu? A fost doar un vis,nu? Alix zâmbi.
-Ce-ar fi ca partea de jos a tortului să fie pătrată,următoarea rotundă,apoi câteva înălţătoare aici ca să arate ca o zonă deschisă şi apoi un turn rotund din trei straturi?
-Alixandra,zise Victoria cu calm.Vreau să aud despre tine şi căpitanul Caleb.
-Jared se mută la loc cu mine?
Victoria trase aer în piept atât de adânc,încât aproape că se înecă.Ca Jared să-şi petreacă nopţile cu Alix nu se potrivea în planul care îi venise în minte când adormise pe patul fiicei ei.Îşi aminti de noaptea în care Addy îi spusese despre fantomă.Fusese ultima noapte a vieţii lui Addy.De atunci,Victoria aproape că înnebunise aşteptând şi aşteptând ca Jared să înceteze să-i mai spună poveştile lui copilăreşti despre oameni prea năuciţi ca să poată vorbi şi să-i permită să se întoarcă la Kingsley House.Dar după ce auzise că jurnalul Valentinei fusese găsit,Victoria refuzase să mai aştepte.Se sui pe următorul feribot.
Dar de la sosire,priorităţile Victoriei se schimbaseră. Fiica ei era pe primul plan.

Victoria înghiţi cu greu.Avea să doară să spună asta.
-Nunta lui Izzy e mult mai importantă decât orice crezi tu că ai auzit sau ai văzut,zise ea cu dinţii strânși,iar ca urmare cuvintele sunară cam preţios.Eşti un adult şi poţi,desigur,să faci ce doreşti,dar eu nu consider că este potrivit ca tu să trăieşti cu un bărbat pe care îl cunoşti de atât de puţin timp.Alix,draga mea,să şti că ţi-ai neglijat prietena în mod îngrozitor.Fu rândul lui Alix să tacă.Dacă mama ei era dispusă să lase la o parte o poveste pe care şi-o dorea de foarte multă vreme,atunci nunta lui Izzy chiar era importantă pentru ea.
-Ai dreptate,spuse ea.M-am gândit mai mult la Jared decât la prietena mea.
Planurile de nuntă sunt chiar aşa de îngrozitoare?
-Nu,sigur că nu,zise Victoria.Doar că sunt un pic subdimensionate şi mi-aş dori mai multe pentru Izzy.Te superi dacă prietena ta are prioritate înaintea a lui Jared?
-Sigur că nu! răspunse Alix.
-Bine! rosti Victoria.Acum mai spune-mi o dată de ideea ta pentru tort şi ce Dumnezeu înseamnă un „spaţiu exterior” pe un tort?
Câteva ore mai târziu,Alix şi mama ei mâncau de prânz la frumosul restaurant *Sea Grille*.Victoria se uita în farfuria ei şi împingea mâncarea de colo-colo.
-Ce s-a întâmplat? întrebă Alix.Victoria oftă.
-Am jurat să păstrez secretul despre ceva,dar cred că ţie ar trebui să-ţi spun.
Alix inspiră speriată.
-E cineva bolnav? Victoria îşi flutură furculiţa.
-Nu,nu,nimic de genul ăsta.E Izzy.
-Copilul!
-Nu,zise Victoria,nu are legătură cu vreo boală.Îţi aminteşti că ti-am spus că am vorbit cu ea?
-Da.
-Am stat la telefon peste o oră şi ea e foarte supărată.E vorba de socrii şi de mama ei.
-Am crezut că asta s-a rezolvat,spuse Alix.
-Asta vrea şi Izzy să crezi.Ce femeie nu doreşte să-şi aleagă propriul tort de nuntă? Dar Izzy e aşa de stresată încât nu-i mai pasă.Adevărul este că se teme de propria nuntă.Alix se lăsă încet pe spate în scaunul capitonat din restaurant.
-Habar n-aveam,dar pe de altă parte...Făcu o grimasă.Aşa cum ai spus şi tu,am fost mult prea preocupată de Jared şi de toate chestiile Kingsley ca să mai am grijă de prietena mea.Victoria o luă de mână pe fiica ei.
-Ştiu cum e asta.Când am venit în Nantucket cu mulţi ani în urmă şi eu am fost

copleşită.De asta nu mi-am dorit să fii implicată,înghiţită cu totul de familie și de fantome,şi de poveşti cu iubiri pierdute.Dacă aş fi avut abilitatea să pot să-mi asigur veniturile şi să-mi întreţin copilul din altceva,n-aş mai fi venit aici în fiecare vară.Victoria se rugă să i se ierte minciuna flagrantă,dar era pentru binele general.
-O să mă duc la ea,zise Alix.Pot să iau feribotul de după-amiază şi...
-Nu! zise Victoria.N-ar fi trebuit să spun nimic.Este exact de ce Izzy nu ţi-a spus că totul e în continuare îngrozitor.Ea e o prietenă aşa de bună că vrea ca tu să stai aici cu cel mai nou iubit şi să...
-Cred că Jared e mai mult de-atât.
-Sunt sigură că e,draga mea,dar nu asta e ideea.Cred că ar trebui să lucrăm împreună ca să-i oferim lui Izzy o nuntă cu adevărat spectaculoasă.
-Îmi pare rău pentru tort,zise Alix.Ar fi trebuit să-mi fac timp şi să desenez ceva.
Victoria îşi flutură mâna.
-Mă gândesc la ceva mai mare.Nu aşa de mare ca nunta ta,dar mai mare ca acum.
-Mamă,zise Alix hotărâtă,aş vrea să nu mai spui asta.Eu nu-mi doresc o nuntă mare.Dacă-şi când o să mă mărit,vreau să fie de faţă oamenii la care țin.Şi ştiu deja că vreau să mă căsătoresc în capela pe care am proiectat-o.E specială pentru mine.
-Alix,draga mea,mergi prea departe.Capela din Nantucket,dacă nu intenţionezi să ţii şi nunta aici,atunci nu ai nici un motiv să te căsătoreşti acolo.E un balamuc întreg să chemi oamenii aici şi cost enorm,şi desigur,întreaga mea editură va vrea să participe,şi ei cum o să ajungă aici?
-Edit...? exclamă Alix şi se întrerupse.Hai să revenim la Izzy,bine? Ce te gândeşti să faci pentru ea?
-Să-i invit pe cei din familia Kingsley.Iar noua iubită a lui Kenneth e o Taggert şi ei sunt înrudiţi cu Montgomery,aşa că o să invităm şi o parte din ei.
-Vorbeşti de sute?
-Măcar treizeci-cincizeci,oricum,zise ea.O să invităm destui oameni,astfel încât rudele dezaprobatoare din familia mirelui şi miresei să fie copleşite.
-Plăteşti tu?
-Desigur,zise Victoria.Izzy îmi e ca o a doua fiică,şi în afară de asta,când tu o să te căsătoreşti într-o catedrală din New York cu o rochie cu trenă de şapte metri,nu vrei ca Izzy să se înverzească de gelozie.Pot să te asigur că nimeni cu mintea întreagă n-ar fi gelos pe un astfel de circ! Mamă,ţi-am mai spus,nu o să port o rochie cu trenă de nici un fel.De fapt...se opri,pentru că și-a amintit de

rochia drăgălaşă de nuntă a mătuşii Addy,și ar fi însemnat să ajungă cu discuţia asta la Caleb,iar acum Alix se simţea foarte vinovată că-și neglijase prietena.Nu voia s-o tenteze pe mama sa a doua oară şi să i se mai pună încă cine ştie ce vină în cârcă.Victoria se uită la ceas.
-Trebuie să plecăm.Freddy mă duce după-amiază la Sconset.
-Voi doi sunteţi serioşi?
-Doamne sfinte,nu! E doar un bărbat foarte drăguţ,iar de când i-a murit soţia nu pare să-i mai pese de nimic.Se aplecă spre fiica ei.Bârfa locală e că în curând s-a și îndepărtat din funcţia de NHS pentru că nu are abilităţi de lider.Arată divin într-un smoching,dar nu mai e în stare să conducă oamenii.Puse cardul de credit într-un pliant,iar chelneriţa îl luă.
-La ce te gândeşti cu atâta încrâncenare?
-Lexie,zise Alix.Ea ar şti pe cine să invite la nunta lui Izzy.Iar Toby ar şti cum să învioreze decoraţiunile.
-Fetele acelea drăgălaşe! Ce mai fac? Hai să le invităm mâine-seară la cină.
-Tot timpul uit că ştii pe toată lumea de pe aici.Sunt bine.
-Lexie s-a logodit deja cu Nelson? Toby şi-a pierdut virginitatea?
Alix ridică din sprâncene.
-Nu cu privire la logodnă,iar despre Toby chiar nu știu nimic.
Victoria semnă cecul,lăsând un bacşiş generos şi îi zâmbi chelneriţei.
-Să nu spui nimănui despre Toby.Nu e ceva ce-ai vrea să mărturisească oamenilor.E o fată aşa de selectivă.Nu vrea să facă o greşeală.Victoria se uită semnificativ la fiica ei.
-Spre deosebire de mine care mă întâlnesc cu chipeşul şi faimosul arhitect şi sar imediat pe el.Victoria ridică din umeri.
-Jared are efectul ăsta asupra femeilor,dar e o experienţă minunată.Sunt sigură că mai târziu vei folosi tot ce-ai învăţat cu el.În viaţa reală.Eşti gata? Nunta e peste două săptămâni şi nu ne mai putem permite să pierdem timpul.Roger e acum în California,aşa că Lexie ar putea fi liberă să lucreze de azi.
-Vrei să spui Roger Plymouth?
-Desigur,răspunse Victoria ridicându-se.
-De unde îl cunoşti?
-Draga mea,cât ai fost plecată la colegiu eu nu am rămas acasă să-mi fac unghiile.Roger e peste tot.N ai văzut buchetul roz cu crem din camera familiei? Era de la el.
-E ăla mare care se întinde pe toată masa?
-Acela.Roger face totul doar în stil mare.Mai e tot îndrăgostit de Lexie?

Alix scutură din cap.
-Tu chiar ştii toate secretele de pe insulă?
-Nu ştiu unde sunt jurnalele lui Addy,cum ai ajuns să dansezi cu un bărbat mort de două sute de ani.Zi-mi unde ai ascuns jurnalul Valentinei.
Alix îi zâmbi mamei ei.
-E bine de ştiut că mai putem să păstrăm secrete față de tine.
-Da,dar până la urmă tot le aflu,zise Victoria.Alix nu răspunse,deoarece ea ştia că mama ei avea dreptate.

CAPITOLUL 29

Jared nu fusese în viaţa lui aşa frustrat.Era frustrat mintal,fizic şi fiziologic-simţea că totul era dereglat.Întotdeauna îi plăcuse de Victoria.Ei bine,poate nu din prima vară,dar pe atunci el ura pe toată lumea.De atunci se bucurase însă de vizitele ei.Dar acum îi venea s-o strângă de gât.
În cele două săptămâni de când sosise Victoria,Jared abia dacă apucase s-o vadă pe Alix.Trecuseră de la a locui împreună foarte confortabil la a nu fi împreună absolut deloc.În trecut asta nu l-ar fi deranjat;s-ar fi dus la pescuit.Dar descoperise că a fi babysitter,a socializa,absolut tot ce făcea era mai uşor şi cu siguranţă mult mai plăcut cu Alix.Ieri,partenerul lui de afaceri,Tim,îl sunase şi-i spusese că se cam săturase de absenţa lui Jared şi că trebuia să se întoarcă la New York.
-Toată lumea din birou mă place atât de mult,încât toţi stau lângă răcitorul de apă şi povestesc.Împărtăşesc.Stabilesc întâlniri pentru copiii lor să se joace şi alte alea.De când ai plecat s-au declanşat două poveşti de amor la birou,şi abia aştept să văd cine cu cine va ţine când se vor termina.
-Spune-le să se întoarcă la lucru,zise Jared,dar nu simţea nici vreun interes prea mare şi nici nu rosti asta prea convingător.
-Asta fac,dar ei mă bat pe umăr şi-mi arată poze cu copiii lor.Iar Stanley! Fără tine aici,nu are destule de făcut.Săptămâna trecută a trimis o circulară că de acum toate fişierele trebuie să aibă coduri de culoare.
-N-are ce să strice,zise Jared.
-Aşa crezi? Stanley are 21 de categorii şi 21 de culori.Ce naiba de culoare e cireaşă? Jared! Trebuie să te întorci şi să faci ordine.Eu sunt tipul cu banii,îţi aminteşti? Tu eşti tiranul!Jared pufni.
-Dacă eu sunt tiranul,cum se face că sunt călcat în picioare de o femeiuşcă pe tocuri?
-Te referi la Alix?

-La naiba,nu! Nici măcar nu apuc s-o văd pe Alix.Mama ei mă scoate din toţi pepenii.Tim îşi dădu ochii peste cap.
-Ştiu cum sunt mamele de fete.Înainte să mă căsătoresc,soacră-mea era un monstru.Acum e...De fapt,e tot un şarpe.Am cumpărat o carte despre un trib care nu-i permite mamei soţiei să vorbească cu soţul fiicei.Vrei să-ţi trimit un exemplar?
-Nu,mersi,zise Jared.După nunta lui Izzy o să mă întorc.Mai e mai puţin de o săptămână.
-Intenţionezi să-ţi aduci noua iubită aici?
-Alix nu e doar iubita mea,zbieră aproape Jared.E mai mult de-atât.
-Nu ţipa la mine! Mai bine păstrează-te pentru oamenii de lângă răcitor.Poate că ar trebui să împart baloane când îşi fac treaba corect.Crezi că i-ar stimula?
-Am înţeles.Nunta este sâmbătă.O să vin cu siguranţă luni la birou.
-Juri?
-Da,du-te şi numără-ţi banii,mârâi Jared şi închise.După această convorbire,
Jared se simţi şi mai rău ceea ce nu ar fi crezut că era posibil.
La început,fusese amuzat de ce făcea Victoria.Ken sosise la şantier cu Jilly şi era furios de ce încerca Victoria să facă.
-Voia s-o folosească pe Jilly ca slujnică! Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva?
Ken scotea fum pe nări de furie.
-Iar soluţia e ca Jilly să se mute cu tine? întrebă atunci Jared.
-Trebuia s-o protejez,nu? Jared se întoarse ca să-şi ascundă zâmbetul,dar în ziua următoare se încrunta.Victoria îl exilase din camera lui Alix.La început nu-1 deranjase,căci se gândea că avea să folosească scara secretă,dar o subestima pe Victoria.Ea încuiase uşa de la parter din interior.Era enervant că ea cunoştea casa aşa de bine,şi îşi dori să îi poată spună mătuşii Addy ce credea el despre
faptul că-i spusese de scara secretă.Faptul că Jared i-o arătase lui Alix,iar lui Ken i se permisese să ajute la reparaţii nu mai conta pentru el.
Mai rău decât constrângerile fizice era ce făcuse.Victoria minţii lui Alix.Victoria o făcuse pe Alix să fie obsedată de nunta lui Izzy.Tot ce făcuse înainte fusese refăcut şi prezentat Victoriei spre aprobare.
-Poate doar câţiva trandafiri în plus,spunea Victoria şi studia totul în timp ce-şi bea ceaiul,iar Alix o lua de la început.Din câte îşi putea da seama Jared,Alix trebuia să facă fiecare operaţie de câte patru ori.De dimineaţă încercase să vorbească cu Alix despre asta,dar nu ieşise bine.
-E doar până când se termină nunta,zise Alix,apoi lucrurile vor reveni la normal.
-Ce înseamnă „normal”?

-Nu ştiu.Se uită la ceas.Am întâlnire cu oamenii cu cortul în zece minute.
Trebuie să plec.El o prinse de braţ.
-Alix,după nuntă,mama ta va da gata jurnalul Valentinei şi va începe să le caute pe cele scrise de mătuşa Addy.
„*Asta dacă Victoria va mai fi în viaţă*",se gândi el,dar nu-şi rosti gândul cu voce tare.Acest secret îl rodea încet pe dinăuntru în fiecare zi.
-Nu ştiu de ce-ar fi asta o problemă,zise Alix şi începu să coboare scările.
-Doar că îi cedezi mamei tale şi o asculţi de parcă ai avea patru ani.
Ea se opri pe scări şi se încruntă la el.
-Ce vrei să spui mai exact? Că nu ar trebui să-mi sacrific nişte timp ca să-mi ajut prietena să aibă o nuntă frumoasă şi fericită?
-Nu,sigur că nu.Doar că eu stau în capătul coridorului,iar tu nu eşti cu mine.El îi zâmbi uşor.
-E vorba despre sex,aşa e? Mă vrei în pat cu tine,şi prietena mea n-are decât să se îngrijească de nunta ei.Asta e ce îmi spui?
Mai făcu un pas pe scară în jos,dar Jared întinse braţul şi îi bloca înaintarea.Ea se opri,dar nu se uită la el.
-Alix,n-am vrut să sune aşa.Doar că mi-e dor de tine.Se aplecă şi-şi lipi buzele de urechea ei.Mi-e dor de discuţiile noastre,de cum lucrăm împreună.Mi-e dor să te văd.Ea se întoarse spre el.
-Şi mie mi-e dor de tine,dar sunt realistă.Tu o să te întorci curând la New York, iar eu o să rămân aici cu mama pentru restul anului.Ea m-a rugat să o ajut cu planul romanului.Are probleme cu ochii,aşa că o să-i citesc jurnalul Valentinei.
Jared rămase mut o clipă.
-Tu chiar crezi povestea asta?
-Să cred că mama are probleme cu ochii? Serios.,Jared,de ce m-ar minţi despre asta?
-Ca să ne ţină despărţiţi,zise el.
-Asta n-are nici un sens.Sunt în casa asta pentru că mătuşa ta a făcut un testament,mama e aici pentru că are nevoie să-şi câştige traiul,iar tu nu vei fi aici pentru că ai de condus o afacere.Cum se leagă asta cu mama care încercă să ne ţină despărţiţi?
-Vreau să spun acum.Azi,mâine.
-O,exclamă Alix.Înţeleg.Eşti supărat pentru că nu sar în pat cu tine chiar acum.O să fii bine când o să ajungi la New York,o să fii îmbrăcat în smoching, o să ieşi cu supermodele,dar acum,azi,mă vrei pentru că,ei bine,pentru că sunt aici.
-E ridicol! Mai am o săptămână până plec la New York şi întotdeauna mă întorc

acasă.Foarte des.Afirmaţia asta reuşi s-o enerveze pe Alix aşa de tare,încât se temu să răspundă.Ea îl măsură cu privirea.
-Trebuie să plec,zise ea şi se grăbi pe scară în jos.Jared trebui să se stăpânească să nu dea cu pumnul în perete.De asta nu îşi aducea iubitele în Nantucket, gândi el.Începi prin a fi drăguţ cu ele acasă şi...Şi se gândi el în continuare.Fug şi îşi ajută prietenele în loc să-şi petreacă fiecare minut cu el?
-Aşa că cine are patru ani? bombăni el şi urcă scările înapoi.
În capul scărilor stătea bunicul lui,aşa de solid,așa de real,încât Jared ştia că dacă îl atingea avea să-l și simtă. Bunicul avea pe chip o expresie de genul „*Ţi-am spus eu!"*Jared nu-şi văzuse bunicul de săptămâni-şi îi era dor de el aproape la fel de mult ca de Alix.
-Vreau să vorbesc cu tine.
-Totul a fost spus,răspunse Caleb şi se îndepărtă.Nu dispăru ca un nor,ci se îndepărtă.Pe picioarele lui.Jared era sigur că auzea scârţâitul podelei,ceea ce era imposibil,căci corpul fantomatic al lui Caleb nu avea greutate.Până când Jared ajunse în capul scărilor,culoarul lat era gol,iar Victoria ieşea din dormitorul ei.
-Jared,m-ai speriat.Te-am auzit cumva pe tine şi pe Alix certându-vă?
-Sigur că nu.Despre ce ne-am putea certa? Ce-ai de gând cu ea azi? Să organizaţi excursii călare pe delfini? Victoria zâmbi dulce.
-Vai,nu,dragule.M-am gândit să organizez pentru musafiri o plimbare cu sania.
Trecu uşor pe lângă el.O plimbare cu sania în stilul Nantucket însemna ce se întâmpla,demult,când marinarii prindeau o balenă cu harpoanele din bărcile lor cu vâsle,iar creatura enormă îi trăgea după ea pe mare într-o goană ameţitoare.
Jared strânse din dinţi şi o privi în timp ce cobora scările.Când privi înapoi,îl văzu iar pe bunicul lui,dar de data asta acesta zâmbea larg.
-Să nu pleci! porunci Jared,dar Caleb râse şi se îndepărtă.Jared se sprijini de perete.Asta chiar nu era ziua lui.

-Eşti bine? o întrebă Victoria pe fiica ei.Era seară,şi stăteau în camera familiei.
Victoria era pe canapea cu un teanc de hârtii tipărite în poală şi un cocteil cu rom în mână.Alix şedea pe o pernă pe podea,cu picioarele sub măsuţa de cafea şi lega panglici mici,verzi în funde.Ieri,mama ei declarase că neapărat trebuia să-i organizeze lui Izzy o petrecere de bebe cu o zi înainte de nuntă.De atunci,Alix se înecase în lucruşoare de bebe.
-Sunt bine,răspunse Alix.
-Nu pari fericită.Dacă nu vrei să faci asta,pot s-o rog pe Lexie sau pe Toby să mă ajute.Sunt sigură că nu mă vor refuza.

-Nu,nu e asta.Doar că...
-E Jared,aşa e? întrebă Victoria.
-De fapt,e.Am avut o dispută de dimineaţă şi am fost cam aspră.El spunea că-i e dor de mine.
-Sunt convinsă că aşa este.Când se întoarce la New York?
-Săptămâna viitoare.După nuntă,cred.Făcu o grimasă.Dar a spus că o să vină des în vizită.Cred că o să-l văd atunci.
-Alix...Ea ridică mâna.
-E în regulă.Ştiam că o să vină şi asta.Am sperat că nu se va întâmpla,dar...nu ştiu ce aşteptam.Ea îşi trecu mâna prin cutia cu panglici.Crezi că vor fi de ajuns?
-Mai mult decât de-ajuns.Victoria îşi studie fiica De ce nu te duci să le vizitezi pe Lexie şi Toby? Poate ca să te înveselească.Şi cred că Jared e afară cu capul sub capota maşinii.Poate că îi poţi da uneltele.
-Nu,mulţumesc.Alix se ridică.Dacă îl văd acum,inevitabilul va fi şi mai dureros. Cred că o să mă duc sus și o să citesc o vreme.Dintr-odată mă simt foarte obosită.Îşi sărută mama pe obraz şi ieşi din cameră.Victoria puse paginile de manuscris pe măsuţa de cafea şi rămase aşezată,încruntându-se.Deocamdată planul pe care îl văzuse în somn nu se materializa aşa cum se aştepta ea.
-Jared,zise ea cu voce tare.Eşti un idiot.
Afară,de lângă maşină,Jared văzu cum se aprinde lumina în camera lui Alix.Se calmase îndeajuns de azi-dimineaţă pentru ca să-şi dea seama că Alix avea dreptate.El îi promisese lui Tim că se va întoarce la birou luni şi intenţiona să se ţină de cuvânt.După asta va începe să facă în aşa fel încât să o ţină pe Alix lângă el pentru totdeauna.Avea să dureze un timp,şi trebuiau să stabilească nişte lucruri împreună.Pe de-o parte era New Yorkul.Biroul său şi viaţa lui profesională de acolo făceau parte din el,Alix trebuia să înţeleagă asta.
Îşi ridică din nou privirea şi o văzu mişcându-se prin cumeră.Pe cine prostea el? Alix probabil că ar fi putut să-i conducă biroul mai bine decât putea el.Se descurca mai bine cu oamenii decât el,aşa că asta n-ar fi fost o problemă.
Adevărul era că nu se putea gândi la vreun aspect al vieţii lui care să nu poată fi îmbunătăţit prin prezenţa lui Alix.Întrebarea era ce simţea ea pentru el.Cu siguranţă nu păruse supărată că el urma să plece la New York,iar ea va rămâne pe insulă.Jared luă o cheie.Tim avea să fie furios,pentru că,în anul care urma,partenerul lui de afaceri o lipsească adesea.

CAPITOLUL 30

Două zile mai târziu,Victoria îl văzu pe Jared venind pe aleea care ducea la uşa de la bucătărie.Se părea că tocmai ieşise de sub duş şi avea un buchet mare de flori în mână.Evident,venise să-şi ceară scuze.Ken spusese că Jared fusese plecat cu barca toată ziua de ieri.

-Capela e aproape gata,dar ne-ar fi putut fi de ajutor.Şi ce-ai făcut cu Alix de arată aşa de posomorâtă? Victoria îşi dusese mâna la spate şi îşi încrucişase degetele.

-De data asta n-am fost eu.Jared şi Alix au avut o ceartă monumentală.

-Nu-mi pot închipui aşa ceva,spusese Ken.Ei se poartă de parcă s-ar cunoaşte de-o viaţă.

-Ţie ţi-ar plăcea să crezi că sunt clonele tale,replicase Victoria dezgustată,dar Ken zâmbise.

-Şi din ce cauză s-au certat? Victoria ridicase din umeri.

-El i-a spus că se întoarce la New York şi că Alix va sta aici.Se pare că relaţia s-a terminat.De fapt,ea e aşa de supărată că abia mai vorbeşte.Crezi că ar trebui s-u duc la un doctor,să-i dea nişte pastile? Faţa lui Ken începuse să se înroşească de furie.

-O să-1 ucid pe băiatul ăla! rostise el printre dinţi,se întorsese pe un călcâi şi ieşise furios din casă.Victoria îl privise cum pleacă şi scuturase din cap fără a-i veni a crede.

-Deci acum mă asculţi? Eu mint,tu mă asculţi Eu sunt cinstită şi tu pleci să joci tenis cu tatăl lui Toby.Bărbaţii ăştia!Acum un Jared destul de nedumerit venea spre casă cu braţul plin de flori.Poate că Victoria ar fi trebuit să se bucure că îl vedea,dar nu o făcea.Ce avea să se întâmple în continuare? El şi Alix se vor împăca? Asta tot nu avea să schimbe lucrurile.După nuntă Jared va pleca la New York,iar Alix va rămâne aici.Să stea să-i citească mamei ei jurnalul Valentinei?

„*Salvează-mă*!" se gândi Victoria.Nu va fi niciodată în stare să se concentreze dacă îi citea cineva cu voce tare,plus că Alix ar fi fost bolnavă de dragoste.Se uita mereu la telefon,aşteptând să fie sunată de Majestatea Sa.

Nu,era mai bine dacă Victoria grăbea puţin lucruri iar Jared era aproape la uşă,aşa că o întredeschise ca să nu scoată nici un sunet,apoi se duse în camera familiei.Alix stătea la fereastră şi se uita pe nişte planuri de casă,când auzi paşii mamei ei,aşa că le ascunse sub nişte reviste pentru mirese.

-Trebuie să fii uşurată că ai scăpat de un bărbat ca Jared,zise Victoria destul de tare.

-Ne-am certat.Nu înseamnă „scăpat".Mama,câteodată am impresia că nu-1 placi.

-Dar draga mea,zise Victoria văzându-l pe Jared cum se opreşte în umbră,eu îl ador pe Jared.Întotdeauna am făcut-o,dar crezi că e potrivit pentru o fată ca tine?
-Ce vrea să însemne asta?
-E un bărbat de lume,draga mea.E obişnuit cu iahturi,cu petreceri care durează toată noaptea şi cu acele fete de plastic care-i amintesc că e faimos.
Alix simţi cum îi aleargă sângele prin trup şi,ca la tatăl său,i se ridică spre faţă.
-Lui Jared îi place să lucreze,aşa cum şi mie îmi place.Iar bărbatul acela care se plimbă cu iahtul are grijă de o sumedenie de oameni de pe insulă.Dacă cineva îi cere nevoie de ajutor,Jared intervine şi ajută.
-Dar cum o să te potriveşti şi tu în toate astea? întrebă Victoria sceptică,cu sprâncenele ridicate.Tonul ei sugera că Alix nu ştia cum era viaţa lui cu adevărat.
-El are nevoie de mine,zise Alix,aproape ţipând de furie.Eu văd persoana de sub imaginea publică,din spatele bărbatului celebru.Ştii ceva? Cred că înainte să mă cunoască pe mine,Jared era un singuratic,oamenii dorindu-l pentru ce le dădea sau pentru ajutorul pe care îl primeau,nu pentru ce e el cu adevărat.
-Dar nu asta vrei şi tu de la el? Să avansezi în carieră? Să devii un mare succes cu ajutorul lui?
-Nu!ţipă Alix,apoi deodată furia o părăsi.Când l-am cunoscut nu-mi doream altceva decât să lucrez pentru firma lui.Acum nu-mi doresc decât să-mi împart viaţa cu el.Dacă vrea să construiască colibe în Africa,mă duc cu el să-l ajut.
-Şi renunţi să mai uimeşti lumea cu creaţiile tale? Îl iubeşti atât de mult?
-Da,zise Alix blând.Da,îl iubesc.Mai mult decât toate clădirile din lume,mai mult decât am crezut că ar fi posibil să iubesc.Faţa frumoasă a Victoriei îşi pierdu expresia trufaşă şi redeveni mama lui Alix.
-Asta am vrut să aud.Ea îşi desfăcu braţele şi Alix alergă la ea să fie îmbrăţişată.
Victoria se uită peste umărul fiicei ei spre Jared,care stătea tăcut în cadrul uşii.
Cu un zâmbet aşa de cald de părea că iluminează încăperea,Jared se întoarse şi ieşi afară.Dădu să se îndrepte spre camionetă dar ce auzise îl năucise prea tare ca să fie în stare să conducă.Când îşi dădu seama că încă mai ţinea florile,le aruncă pe geamul deschis şi plecă mai departe.Înainta pe străzile iubitului său oraş,fără să vadă turiştii care admirau perfecţiunea vechilor case.
Coborî pe Centre Street spre House şi o coti la dreapta pe lângă librărie.Până la plaja Jetties drumul era scurt,iar acolo putea vedea şi oceanul.
Tocmai ajunsese la marginea apei cand îi sună mobilul.Poate că era Alix,se gândi el dar nu era un număr cunoscut.De regulă nu răspunde dar de data asta o făcu.

-Domnule Montgomery? se auzi o voce emoţionată de femeie.Vreau să spun Kingsley,adică Jared?
-Da?
-Sunt eu,Izzy.
-Alix e OK,zise Jared,şi îmi pare rău că am făcut-o să fie tristă.
-Oh,exclamă Izzy.Nu ştiu nimic despre asta,dar sunt sigură că tu ştii.Dar nu de asta am sunat.Ai un pic de timp acum?
-Sigur,zise el.Ce s-a întâmplat?
-Nu vreau s-o supăr pe Alix,dar o să fie o chestie teribilă,urâtă.Nu o să apar la nunta mea.
-Vrei să-l părăseşti pe Glenn la altar ? întrebă Jared.
-Nu,nu! Sigur că nu! El o să fie cu mine.Dar îi las,în urmă pe părinţii mei şi pe ai lui şi rudele care nu ştiu decât să se certe şi să cârcotească.
-Nu înţeleg ce vrei să faci.
-Stai,uite,Glenn o să-ţi explice mai bine.Vocea logodnicului ei era fermă la telefon.Era un bărbat care o proteja pe femeia pe care o iubea.
-A fost rău aici cu ambele familii tot certându-se.Am crezut o vreme că s-a rezolvat,dar nu s-a întâmplat aşa.Nu era decât liniştea de dinaintea furtunii şi apoi a erupt din nou.N-am ştiut cât de rău,pentru că de regulă Izzy poate rezolva orice,şi ar face-o şi acum dacă nu ar fi însărcinată.Făcu o pauză,apoi reluă: Izzv nu a reuşit să scape de domnişoarele acelea de onoare îngrozitoare care au fost alese pentru ea.A încercat,dar...în fine,mă simt ca un ticălos că nu am fost mai atent la toate astea,dar am crezut că e o treabă de femei,aşa că...Trase aer în piept.Dar nu asta e important.Ieri doctorul a spus că stresul la care e supusă îi provoacă probleme fizice.Dacă Izzy nu se calmează şi nu scapă de toate astea,ar putea pierde sarcina.
-Ce pot să fac? Spune şi se rezolvă,interveni Jared Imediat.
Glenn spuse că voiau ca totul să continue aşa cum fusese planificat,că rudele lor vor veni în Nantucket,dar în momentul ceremoniei cineva le va spune oaspeţilor că nu va fi nici o nuntă.
-Tu ori altcineva puteţi spune că eu şi Izzy am fugit la capătul lumii.Ei plătesc pentru tot,aşa că să se bucure de mâncare şi de muzică.Doar că nu o vor avea acolo pe soţia mea ca s-o chinuie.
-Înţeleg,zise Jared.
-Mai e un lucru.Izzy se teme s-o sune pe Alix pentru că ştie cât de mult a muncit ea pentru nunta asta,mai ales de când a apărut Victoria.Izzy se teme şi că o să crezi că e o persoană îngrozitoare pentru că va dezamăgi pe toată lumea.

-Pot să vorbesc cu ea,te rog?
-Da? întrebă Izzy uşor temătoare.
-Izzy,zise el încet,cred că e cel mai înţelept lucru pe care l-am auzit în viaţa mea.Orice femeie care alege să-şi protejeze copilul în locul unei nunţi e în topul meu de persoane minunate.Izzy izbucni prompt în plâns,iar Glenn îi luă din nou telefonul.
-E în regulă? întrebă Jared.
-Da,e bine.Acum totul o face să plângă,dar în ultimele zile mama ei şi a mea aproape că m-au făcut şi pe mine să plâng.Izzy a ascuns totul de Alix pentru ca ea să...El se opri.
-Pentru ca ea să ce?
-Pentru ca Alix să rămână pe insulă cu tine.Izzy ştie că,dacă i-ar fi spus tot adevărul,Alix ar veni aici într-o clipă,aşa cum ar face şi Izzy pentru ea.Izzy nu voia ca Alix să nu stea...ei bine,să nu stea cu tine.
Jared nu se putu abţine să nu se simtă vinovat.
-Uite,Glenn,nu-ţi face griji.O să mint pe toată lumea.O să spun că Izzy e ascunsă în casa mea şi că e gata să se îndrepte spre altar.N-o să ştie până în ultimul minut că nu va avea loc o nuntă.Şi o să mă asigur că va fi aşa de multă băutură,încât oaspeţilor n-o să le mai pese Cât despre mame,o s-o asmut pe Victoria pe ele.
-Mulţumesc,zise Glenn,iar Jared îi auzi uşurarea și gratitudinea din voce.Nu cunosc prea mulţi oameni celebri,iar Izzy spune că eşti unul dintre cei mai mari din lumea arhitecţilor,dar dacă toţi sunt ca tine...Ei bine.mulţumesc din suflet.
Poate că acum Izzy se va putea relaxa.O să mergem în Insulele Bermude să ne căsătorim.
-Să ne trimiteţi o vedere,îi zise Jared.
-Vouă? Adică ţie şi lui Alix?
-Da.Alix nu ştie,dar o s-o rog să mă lase să închei procesul de a o transforma într-o Kingsley.În fundal,Jared auzi un ţipăt ascuţit,ceea ce însemna că Izzy ascultase.
-OK,exclamă Glenn.Acum ai făcut-o.Va trebui s-o droghez pe Izzy ca să nu se apuce s-o sune pe Alix şi să-i spună.
-O să fiţi acasă astăzi mai târziu? Pot să vă sun să discutăm nişte detalii? întrebă Jared.
-Aici suntem,răspunse Glenn.Mulţumesc,din nouÎncheiară convorbirea,iar Jared îşi puse telefonul la loc în buzunar.Rămase pe mal,privind apa.Până nu rostise cu voce tare ce îi trecea prin cap,ideea nu fusese deplin cristalizată.Dar îi plăcea.Îşi dorea foarte mult să-şi petreacă restul zilelor cu Alix.

Primul lui gând fu că voia să vorbească cu bunicul lui,dar ştia că asta nu se va întâmpla.În plus,Jared ştia ce avea să spună: „*Mai întâi trebuie s-o ceri*”.Parcă îl şi auzea pe bunicul lui spunând asta.Zâmbetul care însoţi acest gând îi aminti că bunicul lui va pleca în aceeaşi zi în care Jared îşi va începe noua viaţă.
În timp ce se îndrepta spre oraş se gândi cum şi unde să-i pună întrebarea lui Alix.Era un singur loc unde putea să facă asta.Avea o prietenă care era designer de interioare,iar ea l-ar putea ajuta cu prima parte a planului.Se duse la florăria unde lucra Toby şi îi spuse ce îi povestiseră Izzy şi Glenn şi cum Jared concepuse un plan cu totul nou.
-Sâmbătă? zise ea.Eu şi Lexie?
-Exact.Mai am nişte treburi de rezolvat cu Izzy,dar cele mai multe lucruri au fost aranjate.Doar că o să fie și câțiva oameni diferiţi.
-Doar câţiva,glumi Toby,la cum bagateliza el ceea ce avea să fie un proiect enorm.Zâmbind,Jared o sărută pe obraz.
-Ştiu că poţi s-o faci.Trebuie să plec,am multe de făcut.
-Sunt sigură că da.A,şi felicitări!
-Ea nu a spus încă da.
-Ochii ei au făcut-o,şi asta contează.El se opri la uşă şi se întoarse spre Toby.
-Crezi că putem să reuşim?
-Desigur,zise ea.Eu şi Lexie vom face totul.În secunda în care uşa se închise în urma lui,lui Toby îi veni să plângă de exasperare,dar nu avea timp pentru asta.Jared spusese că Victoria nu trebuia să afle în nici un caz de asta,dar secretul nu avea să fie uşor de păstrat.Dacă spunea unei persoane greşite,toată insula avea să afle.Toby nu o întâlnise pe Jilly decât o dată,când îi mulţumise pentru ordinea pe care o făcuse în seră,dar treaba bună era că Jilly nu cunoştea pe nimeni în Nantucket.Toby o sună.Fără preambul o întrebă direct:
-Eşti în stare să păstrezi un secret faţă de Ken?
-Probabil că nu.
-Atunci va trebui să-l includem şi pe el,pentru că nu am timp de acţiuni sub acoperire.Nici o acoperire,de nici un fel.Scuze,vorbesc anapoda.Ken e OK,dar Victoria e altă treabă.Crezi că-l poţi convinge pe Ken să nu-i spună Victoriei un mare secret care are legătura cu Alix?
-Cred că Ken şi-ar vinde sufletul pentru o astfel de şansă.Toby râse.
-Asta e bine.Într-un fel.În primul rând,avem nevoie de un bărbat.Ai putea face rost de unul?
-Dă-mi an,măsuri,model,culoare şi îţi pot găsi pe cineva perfect printre rudele mele.Toby râse din nou.Poate că ceea ce Jared le rugase pe ea şi pe Lexie nu

avea să fie chiar aşa de greu.De îndată ce termină convorbirea,Jilly îl sună pe Ken.
-L-ai văzut pe Jared? întrebă acesta imediat.
-Nu,dar am auzit ce face.
-Aşa şi eu! zise Ken furibund.Jilly îşi dădea seama că era furios.
-Nu eşti de acord?
-Că Jared îmi duce fata de nas? Că o prosteşte cu vorbe ca apoi să scape de ea? Sigur că nu pot să aprob.
-Ken!zise Jilly cu voce puternică.Cred că ai face bine să asculţi ce am să-ţi spun...A,şi ai un smoching? Întrebarea îl năuci suficient încât să-1 facă să tacă şi să asculte ce avea Jilly de spus.Cât despre Jared,el mai merse un pic şi ajunse la magazinul de bijuterii.
-Ce aveţi la măsura cinci? îl întrebă el pe proprietarul magazinului.

CAPITOLUL 31

Alix îşi petrecu ziua cu mama ei,mergând dintr-un magazin în altul şi alegând totul,de la brânzeturi la cadouri pentru domnişoarele de onoare şi butoni pentru cavalerii de onoare.
-Mamă,cred că Izzy face toate astea.Pari să uiţi că nu e nunta mea,ci a ei.
-Cum să uit aşa ceva? Pentru nunta ta o să am nevoie de un an ca să planific tot.
-Bine,bombăni Alix.Până mă mărit o să fiu prea bătrână să mai fac singură cumpărături.Victoria o luă pe fiica ci ele braţ.
-Jared tot nu te-a sunat?
-Nici un cuvânt.Nici un telefon,nici un sms,e-mail sau porumbel călător,nimic.
-Ken zicea că Jared a ieşit ieri cu barca,aşa că poate că e încă pe mare.Nu! Stai.S-a întors aseară.Poate că e ocupat cu o comandă nouă.
-Fără mine.
-O,Doamne,Alix! Trebuie să te înveseleşti.Nu e prima dată când eşti îndrăgostită şi nu va fi şi ultima.Victoria se opri să admire nişte pantofi într-o vitrină,apoi se uită peste drum la *Sweet Inspirations*.Ce zici de nişte ciocolată?
-Nu,mersi,răspunse Alix şi se uită la mama ei.Ce-ai făcut atunci când bărbatul pe care-1 iubeai nu suna?
-Nu mi s-a întâmplat,zise Victoria.
-Nici un bărbat nu a ezitat vreodată să te sune? întrebă Alix brusc interesată.
N-o mai întrebase niciodată pe mama ei aşa ceva.
-Asta s-a întâmplat.Doar că eu n-am fost niciodată îndrăgostită.Cel puţin,nu în felul în care crezi tu.Ea porni mai departe,iar Alix se grăbi după ea.

-Nu mi-ai spus asta niciodată.
-N-am mai spus nimănui.Eu scriu cărţi despre pasiuni profunde şi nemuritoare, despre Adevărata Dragoste.Dacă pun vreodată mâna pe jurnalul Valentinei şi dacă aş reuşi să fac cunoştinţă cu fantoma Kingsley,intenţionez să scriu o saga minunată despre o iubire atât de profundă încât a supravieţuit morţii.E minunat să citeşti şi să scrii despre asta,dar cu excepţia cărţilor mele eu nu am simţit niciodată o astfel de dragoste.Alix clipea nedumerită,privindu-şi mama.Poţi să trăieşti o viaţă întreagă alături de cineva şi să nu ştii lucruri fundamentale despre el.
-Dar cum e cu tipul acela Rockwell? Îl plăceai.
-Era doar pentru sex.
-Oh.Alix nu ştia dacă voia sau nu să mai afle informaţii de la mama ei.Eu credeam că de asta îl placi pe tânărul acela,Andre.Nu ţi-am spus niciodată,dar s-a dat la mine.Aveam şaisprezece ani.
-Draga mea,Andre se dădea la toată lumea.La aniversarea ta de şaptesprezece ani l-am găsit în dulap pe unul dintre chelneri.M-a rugat să mă dezbrac de la brâu în sus şi să mă alătur lor.
-Doar de la brâu în sus? Alix ridică mâna.Nu răspunde.Dar Preston? Pe el îl plăceam.
-Îţi plăceau cadourile pe care ţi le făcea.Când am văzut că îţi împăturea lenjeria şi pe a mea o lăsa în coş,i-am spus să plece.Alix o luă pe mama ei de braţ.
-Îmi pare rău.N-am ştiut,dar am văzut atât de mulţi bărbaţi pierzându-şi minţile după tine,încât am presupus mereu că era şi dragoste la mijloc.
-Par să atrag tot bărbaţii nepotriviţi.Ei nu se uită la mine să vadă o casă cu două etaje în stil colonial şi trei copii.
-Dar tata a făcut-o,zise Alix,apoi se strâmbă.Te rog să nu-mi spui nimic oribil despre tata.
-Nu e nimic rău de spus.El a crescut într-o lume protejată şi a avut o viaţă uşoară,unde toată lumea își cunoştea locul.Eu eram tânără şi dintr-un mediu total diferit.Cred că eram incitantă pentru el.Cel puţin pentru o vreme.Când lucrurile au devenit îngrozitoare între mine şi părinţii lui,el a fugit şi s-a ascuns.
Victoria o strânse pe Alix de braţ.Toate astea s-au petrecut în urmă cu mult timp,iar acum nu mai contează.În afară de asta,tatăl tău e îndrăgostit.
-De Jilly? Alix fusese atât de copleşită de nuntă şi de planul cu petrecerea de bebe,încât nu prea mai avusese timp să facă şi altceva.Cu siguranţă nu observase că tatăl ei era îndrăgostit.
-Da.Sunt nebuni unul după celălalt.Se vede de pe acum.Alix oftă.

-Ei bine,mamă,cred că am rămas doar noi două.Din nou.Jared mi-a oferit o slujbă la firma lui,dar nu știu dacă să accept.Dacă ar trebui să-1 văd cu altă femeie,probabil că aş muri.
-O să descoperi că poţi să suporţi mult mai multe în viaţă decât crezi.Sigur că o să accepţi slujba.Se apropiau acum de chei şi de *Juice Bar*.Îţi mai place îngheţata cu unt de arahide? întrebă Victoria.
-Da.Şi ţie îţi mai place îngheţata cu cireşe şi ciocolată? Victoria zâmbi.
-E încă favorita mea.Ce-ar fi să le savurăm şi să uităm de bărbaţi?
-Aş fi încântată! răspunse Alix.
La ora patru după-amiază,Alix primi un SMS de la Lexie: Eu şi Toby ne îmbrăcăm frumos şi ieşim în oraş.Te luăm pe la ora 7,30?" Ea i-1 citi mamei ei.
-Nu ştiu dacă sunt în dispoziţia să ies.
-Dar eu aş vrea să te duci,zise Victoria.O să vină Freddy pe aici şi am vrea să fim singuri.Alix încă ezita.
-Ce-ar fi să-ţi împrumut rochia albastră de mătase de la Oscar de la Renta?
-Cu pantofii Blahnik?
-Cei negri cu strasuri pe margine? Victoria îşi duse mâna la inimă.Ce sacrificii trebuie să faci pentru copilul tău!Alix îşi dădu jos din poală trei reviste-toate despre nunţi-plus câteva suluri de hârtie de împachetat şi se grăbi spre scări.
-Şi cerceii tăi de argint cu diamante pave,strigă ea în timp ce urca scările.
Victoria scoase un geamăt puternic şi melodramatic,ceea ce nu era uşor,având în vedere că zâmbea cu toată gura.Când Lexie apăru la uşa din spate,ea se uită la Alix şi exclamă:
-Uau! Arăţi ca...
-Cenuşăreasa,zise Toby din spatele ei.Şi ele erau îmbrăcate frumos,dar Alix arăta de parcă a urma să urce pe podiumul unei defilări de modă.
-Mama mi-a aranjat părul.Vă place? Victoria i-1 prinsese şi lăsase doar câteva şuviţe să îi încadreze faţa.
-Arăţi minunat,zise Toby.Aş vrea să fi închiriat o limuzină.
-Dar va trebui să ne mulţumim cu camioneta mea,zise Lexie.Victoria le sărută pe toate trei,le ură o seară plăcută şi le făcu semn cu mâna de la revedere.
Cele trei tinere se urcară în partea din faţă a camionetei lui Lexie.Alix n-avea idee unde mergeau,dar fu surprinsă să vadă că se îndreptau spre capela care se construia.Nu mai fusese acolo de când găsise jurnalul Valentinei,ceea ce acum i se părea îngrozitor de demult.Când Lexie opri lângă aleea de pământ,Alis începu să suspecteze ceva.
-Ce puneţi la cale? Toby fu cea care răspunse:

-Ne pare rău,Alix,dar Jared ne-a rugat să te aducem aici.El e în capelă şi vrea să vorbească cu tine.Alix se încruntă.
-Dacă voia să vorbească cu mine nu trebuia să organizeze toate astea.Ar fi putut...Toby o luă pe Alix de mână.
-Te rog să te duci.A fost foarte supărat de când cu cearta voastră.
-Toată lumea de pe insulă ştie de asta? Toby se uită la Lexie,apoi din nou la ea.
-Cam da.Alix nu se putu abţine să nu râdă.
-De partea cui eşti tu?
-A ta,replică Toby.
-Cu siguranţă a ta,interveni şi Lexie.
-În cazul ăsta o să mă duc.
Deschise portiera camionetei şi coborî-afundân-du-se în nisipul din Nantucket.
Îşi scoase pantofii şi se îndreptă desculţă spre capelă,în timp ce Lexie băga camioneta în marşarier.Auzea oceanul în depărtare,iar silueta capelei în negura albăstruie a înserării era superbă.Alix nu-şi putu reţine un sentiment de mândrie.Să vezi ceva care a existat doar în mintea ei luând formă concretă era minunat.O făcea să-şi dorească să conceapă şi mai multe clădiri.
Ferestrele fuseseră montate,şi acum putea vedea lumina lumânărilor tremurând în interior.Se opri în faţa uşilor mari,atinse balamalele create de ea şi comandate de Jared şi îşi puse pantofii înainte ca uşa să se deschidă.
Înăuntru se afla Jared,înalt,frumos,îmbrăcat în pantaloni închişi la culoare şi o cămaşă moale din in.Tot mai avea barbă,dar şi-o tunsese mai scurt,la fel şi părul.Cu lumina lumânărilor în spatele lui,ei i se tăie respiraţia văzându-1.
-Te rog,intră,zise el şi o luă de mână.Pot să spun că n-am văzut pe nimeni care să fie mai frumoasă ca tine în seara asta.Capela încă nu avea mobilă.În schimb,pe podea fusese întins un covor superb,albastru cu auriu.Pe două laturi se aflau numeroase perne din mătase şi bumbac,brodate ori simple.Pe partea cealaltă erau două scaune şi o masă mică cu şampanie într-o frapieră,două pahare de cristal şi platouri cu brânzeturi,săratele şi cofeturi.
-E superb,şopti ea în timp ce Jared se îndrepta spre masă să deschidă şampania.
Alix se uită prin capela iluminată de sute de lumânări,unele în sfeşnice înalte, altele agăţate de sfori legate de bârnele din tavan şi multe dintre ele pe jos.
În spate se afla vitraliul pe care Jared îl adusese din Maine.Ea văzuse fotografii, dar nu îl văzuse despachetat.Cum nu era electricitate,ea văzu că în spatele ferestrei mari erau lumânări,ceea ce însemna că fusese montat în cadrul său.Asta nu fusese în desenele ei,era ceva ce ar fi trebuit să specifice.Se întoarse spre el.
-Tu ai prelungit asta? El îi întinse un pahar cu şampanie rece.

-E singura mea contribuţie.Te superi?
-Nu,zise ea.Poate că mă poţi învăţa mai multe despre iluminat.Ai putea...
-Nu în seara asta.Fără predat lecţii.Seara asta este pentru...Se uită la cavalerul din vitraliu.Seara asta e pentru viitor.Ciocniră paharele şi gustară şampania.
Alix se mai uită o dată la vitraliu şi îşi dădu seama că acel cavaler semăna cu căpitanul Caleb.
-Vreun strămoş al tău?
-Ar putea fi,nu-i aşa? El făcu o pauză.Alix,vreau să-ţi vorbesc despre ceva.
Ea trase aer în piept.Oare voia să-i vorbească despre New York? Despre cine va locui acolo? Va lucra acolo.Îi va spune cât de des va veni în vizită pe insulă?
El o luă de mână şi o duse la unul dintre scaune Ea se aşeză,dar el rămase în picioare.
-În primul rând,începu el,vreau să-mi cer scuze pentru cearta noastră.Am fost un ticălos.
-Nu,zise ea.Ai avut dreptate.Am umblat ca un căţeluş după mama,ceea ce n-am mai făcut de când eram mică.Ea se uită în jur la capelă,la lumânări,la covor,la masă,la mâncare.Trebuie să spun că nimeni nu-şi cere scuze mai frumos decât tine.Narcise şi acum şampanie Dar în cazul acesta,jumătate din scuze trebuie să fie şi ale mele.Doar că m-am simţit aşa de vinovată că am neglijat nunta lui Izzy,încât am fost copleşită-şi de fapt încă mai sunt.El stătea lângă ea,privind-o şi zâmbind.
-Că îţi pasă de oameni este unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine.Mama lui Tyler zice că el tot întreabă de tine.Ea zâmbi.
-Mi-a lipsit în ultimele zile.Va trebui să-i invităm la nunta lui Izzy.Ai auzit că mama invită multă lume de pe insulă? Şi că Jilly a invitat pe unele rude din Warbrooke? Ea şi Cale încearcă să convingă familia să cumpere casa mare din capătul aleii şi...Ea se uită la el.De ce zâmbeşti aşa?
-Pentru că mi-a fost foarte dor de tine şi pentru că te iubesc.Alix rămase aşezată uitându-se la el şi clipind,nefiind prea sigură că auzise bine.Totul era aşa de frumos în jurul lor,cu toate lumânările şi culorile sclipitoare ale covorului,şi pernele,şi...Jared.In ochii ei,el era cel mai frumos lucru din încăpere.
Zâmbind în continuare,Jared scoase din buzunar o cutiuţă de inel.Alix fu sigură că tot corpul încetase să-i mai funcţioneze: inima,plămânii,creierul,totul se oprise.El se lăsă într-un genunchi în faţa ei.
-Alixandra Victoria Madsen,te iubesc.Cu toată inima,cu toată fiinţa,acum şi pentru totdeauna,te iubesc.Vrei să fii soţia mea?El îi luă mâna şi se pregăti să-i pună pe deget un inel superb,aşteptând răspunsul ei.

Dar Alix era prea uluită ca să reacţioneze.Rămase acolo,nemişcată,fără să respire,ca o statuie umană.
-Alix? întrebă Jared,dar ea nu răspunse.Se holba la el în continuare.
-Alix? întrebă el mai tare.Te gândeşti să refuzi? El părea îngrijorat.Până la urmă ea reuşi să respire.
-Nu.Vreau să zic,da.Da şi da! Şi...Se aruncă de gâtul lui.Dar cum el era încă într-un genunchi şi nu se aştepta la saltul ei,căzu pe spate pe covor,cu Alix deasupra.
-Da,vreau să fiu soţia ta,zise ea.Da de un milion de ori.Accentua fiecare cuvânt cu sărutări pe faţa şi pe gâtul lui.Pot să merg cu tine la New York?
-Da,râse Jared.Sigur că poţi.Cine o să-mi mai spună dacă am greşit vreun proiect dacă tu nu eşti acolo?
-Am crezut că vrei să mă laşi aici.El îşi puse palmele pe obrajii ei.
-Niciodată.N-o să te părăsesc niciodată.Alix începu să-i desfacă nasturii cămăşii. El o opri.
-Nu.Nu acum.Ea se opri.
-Capela nu a fost sfinţită încă,aşa că...
-Nu,nu e asta.Dar cred că ar trebui să aşteptăm până după nuntă.
Ea se trase înapoi să se uite la el.
-Dar asta ar putea să fie peste un an.Mama spune că...
Jared o reduse la tăcere cu un sărut.
-Nu vrei să vezi inelul? întrebă el.Eu sunt de părere că e destul de drăgălaş.
-Inelul! Sunt o proastă.Ea se dădu jos de pe el şi începu să-1 caute pe covor.
Jared ridică mâna.Pe degetul lui mic se afla un inel de platină cu un diamant mare,roz.
-Asta căutai? Ea se întinse pe covor alături de el,cu capul pe urnărul lui,şi îl lăsă să-i pună inelul pe deget.
-Cu acest inel,şopti el în timp ce i-1 punea cu grijă pe deget.Alix îşi ridică mâna şi se uită la ea.Nimic nu strălucea mai frumos ca un diamant în lumina a sute de lumânări.
-Îţi place? Dacă nu,pot să caut altceva.Alix strânse mâna.
-E perfect.E cel mai frumos inel pe care l-am văzut vreodată.Chiar şi mama va fi de acord.
-Că veni vorba,zise Jared şi se ridică,apoi îi întinse mâna.Nu-i poţi spune mamei tale decât după ce o să fim căsătoriţi.
-Sunt de acord,zise ea în timp ce se ridică.Hai să fugim.Mama tot vorbeşte că nunta mea ar trebui sa fie într-o catedrală şi ar trebui să am o rochie cu o trenă

de şapte metri.El o conduse la scaun,iar ea se aşeză cu el alături.
-N-aş putea să mă mai privesc în oglindă dacă aş priva o fată de o nuntă adevărată.
-Nu mă deranjează,zise Alix.Dacă e să aleg între a fugi cu tine şi extravaganţele puse la cale de mama,aleg Las Vegas şi o capelă cu Elvis.
El tăie o felie de brânză brie,o puse pe un biscuit şi i-l întinse spre buze.
-Vezi tu,zise el,în timp ce lua nişte humus,se pare că Izzy nu vrea o nuntă,aşa că m-am gândit că am putea profita noi.
-O,nu! Te rog să nu-mi spui că Izzy şi Glenn s-au despărţit.
-Nu,deloc,răspunse Jared.Pleacă în Insulele Bermude să se căsătorească,iar eu o să-i trimit acolo pe fraţii lui şi pe sora ei ca să fie cu ei.Dacă eşti de acord,
desigur.Când Alix îşi dădu seama ce spunea,rămase blocată cu bucata de brânză în drum spre gură.Nemişcată.Jared se întinse şi îi ghidă mâna spre gură.
Alix mestecă o vreme,apoi se interesă:
-Şi pot să port rochia mătuşii Addy?
-Sunt sigur că o să-ţi zâmbească din ceruri şi îţi va mulţumi.
-Lexie şi Toby...?
-Vor fi domnişoarele tale de onoare-desigur,dacă eşti de acord.
-Chiar foarte mult.Mai mâncă un biscuit.Vorbim de sâmbăta asta,corect?
-Da,zise el şi îi luă mâna într-a lui.Pe chipul lui Alix se aşternu un zâmbet aşa de larg,încât ea simţi că-i cuprinde toată faţa.
-Spune-mi mai multe.
-Cu mare plăcere.

CAPITOLUL 32

Era dis-de-dimineaţă cu trei zile înainte de căsătorie,iar Jared nu putea să doarmă.Toby îi trimisese un e-mail cu detaliile,precum obţinerea licenţei de căsătorie,orele pentru repetiţii şi că ea şi Lexie se duceau la New York să-şi cumpere rochii.Ea îi mai spuse că îi scrisese lui Alix un e-mail cu mai multe informaţii.Jared stătea întins în pat cu braţele sub cap,uitându-se la tavan.Seara trecută,el şi Alix rămăseseră în capelă,vorbind până după miezul nopţii.Nu fusese uşor să rămână îmbrăcaţi,dar reuşiseră.Dar simţeau solemnitatea momentului,acela de a-şi planifica restul vieţii împreună.
Nici unuia nu-i plăcea că trebuiau să păstreze secretul,dar le plăcea să vadă cum se realizau planurile Se hotărâseră şi acum erau decişi să meargă înainte spre viaţa lor comună.Cu alte cuvinte,voiau să continue re avuseseră până atunci,să locuiască şi să lucreze împreună fără alte amestecuri.Noaptea trecută,când Jared

se băgase în pat,îi trimisese lui Tim un e-mail în care îl chema vineri în Nantucket şi îi recomanda să-şi aducă smochingul Jared avea să-i spună în persoană că îl voia drept cavaler de onoare.În alte condiţii,acesta ar fi fost Ken,dar el trebuia s-o conducă pe Alix la altar.

Încă nu se luminase de ziuă,când Jared îşi puse blugii,un tricou şi sandale şi urcă în tăcere în pod.În timp ce se întindea să aprindă lumina îşi aminti că rupsese firul data trecută.O vreme rămase liniştit,privind pe fereastră.Furia lui cu privire la bunicul lui şi la Victoria trecuse,fiii ui înlocuită de o relaxare de genul „*Ce va fi va fi”*.Cândva în timpul ultimelor zile el se împăcase cu soarta şi înu-lesese că,oricât de tare s-ar supăra,nu putea schimba viitorul.Nu putea opri ce era posibil să se întâmple ,a se îndoia că bunicul lui ar putea.

Când auzi un sunet în spatele lui,nu se întoarse,dar ştiu că nu mai era singur.

-Ştii ce-am făcut?

-Ţi-a venit,în sfârşit,mintea la cap şi ai cerut-o pe Alix de soţie?

-Da.Jared se întoarse-şi inspiră şocat.

Bunicul lui era aşezat în fotoliul cel mare şi era la fel de solid ca orice om.

Jared se duse spre el şi îl atinse.Era real,aproape solid şi aproape cald-şi era pentru prima dala când Jared îl atingea.Se trase înapoi şi se aşeză greoi pe sofa.Avea în minte o imagine oribilă cu Caleb punându-şi un braţ în jurul Victoriei şi amândoi dispărând în ceaţă fără să mai fie văzuţi vreodată.

Nu putu decât să stea şi să se holbeze la bunicul lui.

-Încă nu ştiu,răspunse Caleb întrebării nerostite.Nu ştiu cum sau de ce ori ce se va întâmpla.Toată lumea e acum aici.Ţi-a spus Alix că 1-a văzut pe tatăl meu la nunta Partheniei?

-Nu,răspunse Jared,continuând să se holbeze la el.

-Spiritul lui e în corpul doctorului Huntley.Tita a fost un bărbat deosebit de integru şi de blând,iar mama a fost puterea lui.Caleb oftă.I-am văzut murind de patru ori,iar trei din acele daţi au fost identice.Mai întâi s-a dus tata,apoi mama 1-a urmat curând.Dar de data asta,medicina modernă i-a făcut să plece în altă ordine.

-Ce înseamnă asta? întrebă Jared.

-E încă un lucru pe care nu-1 ştiu,dar nu-mi place să-1 văd aşa cum e acum.Îi e dor de mama aşa de tare,încât trăieşte doar pe jumătate.Jared îşi studia bunicul, conştient că în câteva zile nu avea să mai fie acolo.

-Ai mai spionat-o pe Victoria?

-Nu aşa cum crezi tu,zise Caleb zâmbind uşor.Am vorbit puţin cu ea când dormea,dar nimic mai mult.Flutură din mână.Dacă mă apropii de ea aşa cum

sunt acum,m-ar vedea.Oricum,m-am tot gândit să fac asta.O ultimă dată.
-N-o să apuci să-1 vezi pe numărul opt,zise Jared,referindu-se la fiul pe care el şi Alix îl vor avea.Dar poate că ar trebui să renunţăm la numere.
-Poate că o să-1 numeşti Caleb.
-Aş fi onorat,zise Jared.Poate că în ultima zi ţi se va permite să părăseşti această casă ca să vii la nunta noastră.
-Mi-aş dori mult să pot! răspunse Caleb.Din tot sufletul,mi-aş dori să fiu acolo.
Mi-ar plăcea să o ţin pe Valentina în braţe pentru ultima dată,să văd cum îmi zâmbeşte.Oftă.Am plătit pentru lăcomia mea.Râse scurt.Ironia e că acea comoară pe care am crezut că trebuie s-o am a trebuit s-o las pe corabie,iar fratele meu a adus-o înapoi în Nantucket.
-Te referi la încărcătura cu mărfuri pe care le-ai adus din China?
Caleb flutură din mână.
-Nu mai contează acum.O să-i spui Victoriei secretul legat de nunta ta?
-Nici nu mă gândesc! exclamă Jared.Ştii cum e ca.Va dori să preia controlul.Se uită atent la bunicul lui.Te-ai amestecat cumva în asta? Tu ai convins-o pe Izry să renunţe la nuntă?
-Cum aş fi putut face asta,dacă nu mi se permite să părăsesc casa?
-Dar ai putea să răspunzi direct la întrebări.
-Aşa aş putea? întrebă Caleb.Aud pe cineva.Cred că Alix urcă scările.
Jared privi fascinat cum Caleb se ridică din fotoliu şi traversă camera.Când ajunse la perete,continua să meargă.De îndată ce bunicul lui dispăru,Alix apăru în prag.Jared desfăcu braţele,iar ea se cuibări lângă el pe canapea.
-Asta e ascunzătoarea ta? Nu dori să-i spună că Lexie îl trădase.
-De când eram mic.
-Ai dormit bine? întrebă ea.
-Nu prea mult,răspunse Jared.Am prea multe în cap.Ai primit un e-mail de la Toby?
-M-am uitat pe telefon şi aveam cinci,aşa că l-am închis.O să le citesc mai târziu.Pare să te necăjească ceva.Mai ai încă timp să te răzgândeşti.
El o sărută pe creştet.
-Singura mea grijă este că o să te deştepţi şi o să fugi.Eşti sigură că vrei să te legi la cap cu toată familia Kingsley?
-Cred că te referi la căpitanul Caleb.Când Jared nu răspunse,ea se uită la el.A fost aici? Jared îi auzea îngrijorarea din voce,dar nu avea de gând să mintă.
-Da,a fost aici.Am urcat să vorbesc cu el.Va părăsi în curând lumea asta.
Alix nu ştiu ce să răspundă la asta.Nu auzise până acum de nimeni care să se

întristeze la plecarea unei fantome.Oamenii nu încercau mereu să scape de ele?
-De ce pleacă? întrebă ea.
-Nu înţeleg.Persoanele reincarnate din trecut s-au adunat laolaltă,aşa că bunicul pleacă.
-Are legătură cu mama,nu-i aşa? Ea a fost Valentina.
Jared încuviinţă din cap,temându-se să zică mai multe.
-Poate fiindcă acum,că în sfârşit o poate vedea,el este liber să plece.
-A tot văzut-o pe mama ta în ultimii 22 de ani.De ce acum?
-E cineva nou aici acum?
-De fapt e.Jilly.
-Parthenia! exclamă Alix şi se întoarse spre el.Poate că nu conta doar o singură persoană,ci toate laolaltă.Şi gândeşte-te cum s-a întâmplat,de la proiectarea capelei,la certurile rudelor lui Izzy,la găsirea jurnalului Valentinei.Poate că acum că ne-a văzut pe toţi împreună,el poate să plece.Suntem un fel de şedinţă a spiritelor din trecut.
-Îmi place ideea asta foarte mult,zise el şi se gândi că,dacă Alix avea dreptate,
Victoria nu mai era în primejdie.O sărută apăsat pe Alix.Mulţumesc.M-ai făcut să mă simt mai bine.Dar asta faci întotdeauna.Se uită pe fereastră şi văzu că se lumina de ziuă.Victoria avea să se trezească în curând.
-Mă gândeam că ar trebui să-i dăm mamei tale jurnalul Valentinei,acum,înainte de nuntă.Ar putea să-i ocupe timpul suficient pentru ca noi doi să facem
lucrurile pe care le-a planificat Toby.
-Ce idee bună! Oaspeţii lui Izzy vor începe să sosească poimâine,şi trebuie să mergem la aeroport,la feribot,apoi trebuie să-i instalăm.Cât de furioşi crezi că o să fie când o să le spunem că Izzy nu e aici? El o mângâie pe obraz.
-Îţi pasă?
-Nu,zise ea.Pentru că după felul în care s-au purtat cu Izzy,nu merită altceva.Dar mă simt prost că nu-i spunem mamei,dar ea ar...
-Te-ar îmbrăca într-o rochie cu o trenă aşa de lungă de ţi-ar trebui un remorcher s-o duci? Alix râse şi îl cuprinse cu braţele pe după gât.
-Te iubesc.
-Este drăguţ că aud în sfârşit asta,zise el.Mă gândeam că poate că ai spus da doar că să ajungi lângă Montgomery.
-Eu n-aş face asta niciodată,zise ea.Însă...îl sărută pe gât.Poate că ai putea să-mi predai un curs scurt despre iluminat.Doar unul mic.
-Da,bine,zise el şi o împinse pe sofa.Dar primești un poem pentru fiecare
lecţie.Între timp,mai spune-mi despre buza mea de jos,mai ales partea cu moale

şi suculentă.
-Mie îmi place mai degrabă partea cu „*să o absorb,să o dezmierd,să o simt lipită de a mea”*.
-Recită tot poemul din nou şi lasă-mă pe mine să decid.
O sărută cu pasiune.

CAPITOLUL 33

Era ora cinci dimineaţa,şi în seara aceea Jared urma să se căsătorească.Ar fi trebuit să fie cel mai fericit din lume,dar nu se putea gândi decât dacă Victoria mai era în viaţă.Avea să fie în viaţă şi la sfârşitul zilei?
Şedea pe mica sofa din pod,cu mâinile în buzunare și era foarte încruntat.Pe de-o parte pentru că podul era gol.Sigur că mormanele de cutii erau tot acolo,dar ceva lipsea,iar el ştia şi ce.Toată viaţa lui,de fiecare dată când intrase în pod, bunicul lui apăruse.Fusese una dintre constantele vieţii lui.La o oră după ce aflase de moartea tatălui său,Jared fugise în pod.Bunicul lui rămăsese alături de el,în timp ce Jared se holba în gol,nefiind în stare să înţeleagă ce se întâmplase.
Astăzi,pentru prima dată,nu mai simţea prezenţa bunicului.Încăperea părea pustie,la fel de pustie ca o mare fără vânt.
Oare bunicul lui plecase deja de pe pământ? Era data de 23 de cinci ore deja,aşa că poate Caleb plecase la miezul nopţii.Dacă era aşa,Jared nu-şi luase rămas-bun de la el.Ultima clipă petrecută împreună se sfârşise cam abrupt.Rămăseseră lucruri nespuse.Când vorbiseră ultima dată,Jared nu se gândise la despărţiri plăcute.Era doar îngrijorat pentru Victoria.
Iar dacă bunicul lui plecase de pe pământ,însemna fi că Victoria plecase.Acum ar putea fi întinsă în pat...fără viaţă,se gândi el.
Când auzi paşi pe scară,inima îi tresări.Bunicul lui? Alix? Poate chiar Victoria? Dar Alix îşi petrecuse noaptea la Toby şi Lexie,pentru ca Jared să n-o vadă în ziua nunţii.Toţi erau preocupaţi să păstreze secretul căsătoriei faţă de Victoria, dar aceasta era acum adâncită în Jurnalul Valentinei şi nu ar fi observat nici măcar un cutremur.Era interesată să vorbească doar cu dr.Huntley,petrecând ore întregi întrebându-1 despre istoria insulei.Seara trecută săracul adormise pe canapeaua mare.Jared se oferise să-1 ducă acasă,dar Victoria îi spusese să-1 lase acolo.Bietul om,se gândi Jared.Victoria avea să-l ia iar la întrebări cum se crăpa de ziuă.Asta dacă mai era în viaţă,se gândi el.Fusese dificil să-i spună noapte bună cu o seară înainte.În timp ce se îndreptă spre camera ei,Jared o tot îmbrăţişa.
-Jared! Ce Dumnezeu se-ntâmplă cu tine? întrebase ea.

-Nimic.El făcuse un pas în spate şi băgase de seama că părul ei avea o nuanţă mai închisă de arămiu decât cu mulţi ani în urmă,când o cunoscuse.
El întotdeauna se gândise că Ken îi salvase viaţa,du Victoria fusese şi ea acolo.
Victoria îl ajutase când Im îi murise mama.Victoria nu oferise un izvor nesfârşit de consolări,aşa cum o făcuseră rudele lui.Săracul Jared,spuneau ele,un orfan care purta pe umeri întreaga povară a familiei Kingsley.În schimb,Victoria îl făcuse să râdă.Când era în Nantucket organiza întreceri şi invita oameni care-i plăceau lui.Când nu era pe insulă îi trimitea vederi amuzante şi e-mailuri şi vorbeau des la telefon.
-Jared? întrebă Victoria.Mi se pare că te uiţi foarte ciudat la mine.
-Îmi aminteam unele lucruri.Eşti sigură că amicul nostru va fi în regulă pe canapea?
-O să fie bine.Vreau să mă scol devreme pentru nuntă,aşa că o să mă uit să văd ce face.În capul lui Jared sună alarma.
-De ce trebuie să te trezeşti devreme pentru nuntă?Vreau să zic,nu se ocupă Lexie şi Toby de tot?
-Şi Alix.Ea e domnişoara de onoare,dar ai dreptate Poate că ar trebui să mă duc până acolo să văd ce fac. Crezi că e prea târziu să sun şi să vorbesc cu Izzy?
-Da! exclamă Jared.El ştia că Izzy şi Glenn ajunseseră cu bine în Insulele Bermude,căci îi trimiseseră un e-mail lung de mulţumiri pentru că îi ajutase pe fraţi să ajungă acolo,pentru,încă trei prieteni.Jared era de părere că putea să facă măcar atât,având în vedere că el şi Alix preluaseră nunta frumoasă a lui Izzy.
-Vreau să spun că e mult prea târziu.Fetele au spus că o să...o să-şi facă pedichiura în seara asta.
-Serios,Jared! făcu Victoria.Chiar nu poţi să fii atât de naiv.O să iasă să bea şi să flirteze cu bărbaţi.
-Aşa crezi? întrebă Jared,părând chiar aşa naiv cum credea Victoria.
Da,da,probabil că asta o să facă.
-Tot nu înţeleg de ce a vrut Izzy să stea cu Lexie şi cu Toby şi nu aici.Casa asta e mai mare.
-Nu voiau să fim eu sau Tim prin preajmă.Partenerul lui de afaceri sosise cu o zi în urmă,cu un smoching şi o brăţară cu diamante.
-E pentru mireasă.Mă gândeam că ar fi un cadou mai potrivit decât un prăjitor de pâine.Jared se uitase uluit la brăţară.
-E un cadou scump pentru cineva pe care nu-l cunoşti.Izzy e...
-Izzy? Asta e pentru Alix.Voi doi vă căsătoriţi,nu?
-Cum de ţi-ai dat seama?

-Nu m-ai invita la nunta unei persoane necunoscute,nu? Şi cu siguranţă nu cu smoching.Pentru Jared era o uşurare să existe un alt bărbat cu care să vorbească despre nuntă.Ken era ocupat să finiseze capela,iar serile şi le petrecea cu Jilly.
Jared se gândi că probabil nu mai dormeau în dormitoare separate.
Jared vorbi cu Tim,care era priceput la finanţe,despre aranjamentele de la nuntă, despre cum cadourile vor ajunge la Izzy şi la Glenn care aveau nevoie de ele.
-Cu siguranţă Kingsley House nu are nevoie de lucruri în plus.
Tim,care era căsătorit,îl lămurise pe Jared în privinţa acestui subiect.
-Alix s-ar putea să nu vrea un blender nou,dar trebuie să fie ceva ce-şi doreşte.
Jared îşi dădu seama ce era.
-Biroul ei,aici în Nantucket.Singurul loc în care era potrivit să se amenajeze biroul era apartamentul de două camere care fusese al slujnicei.Victoria era plecată în ziua aceea,aşa că puteau să-l pregătească.
-Dormitoarele vor fi necesare pentru copii,zise Tim.Din experienţa mea,tind să apară cam la şase luni de la ceremonie.
-Lui Alix i-ar plăcea asta,zise Jared.
-Voi aţi vorbit despre copii?
-Era ori asta,ori despre fantome,aşa că am ales copiii.
-Înţeleaptă alegere.Jared îşi chemă câţiva veri,care chemară pe alţi câţiva,aşa că erau destui oameni care să dea jos tapetul vecin şi să zugrăvească încăperile.În timp ce aceştia lucrau,Tim şi Jared se duseră la cumpărături în stil Nantucket,
adică cercetară podurile caselor aflate în proprietatea familiei Kingsley.Găsiră tot ce le trebuia,cu excepţia unei planşete.Jared şi Tim se priviră,apoi rostiră într-un glas:
-Stanley.Trebuiră doar să dea un telefon,iar Stanley zise că va aduce cu avionul şi o va instala în timpul ceremoniei.La zece seara terminaseră.Mutaseră şi biroul lui Jared din casa de oaspeţi,pentru ca el şi Alix să poată fi împreună.Găsiseră în poduri nişte artefacte minunate,de la obiecte de fildeş la cele din oase de balenă,pe care le folosiră pe post de decoraţiuni.
Singurul lucru pe care nu-l aveau era planşeta Stanley reuşise să găsească un fost client care venea în Nantucket cu avionul personal,şi acceptase să-l aducă pe Stanley cu planşetă cu tot.Jared fu destul de mulţumit că muncise fizic în ziua aceea.Îl ajuta să nu se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla în ziua următoare.
Era seara târziu,casa se liniştise în sfârşit,Tim dormea la etaj,iar Jared îl găsi pe dr.Huntley adormit pe canapea.Bietul om,se părea că Victoria îl epuizase.Avea cearcăne sub ochi şi pielea îi era palidă şi cenuşie.A doua zi,după nuntă,Jared avea să-i spună Victoriei să lase omul să se odihnească.

La gândul acesta,pe Jared îl cuprinse din nou neliniştea.A doua zi era 23,iar bunicul lui pleca pentru totdeauna.Întrebarea era dacă Victoria avea să plece şi ca cu el.O văzuse pe coridor şi parcă îi era teamă să se despartă de ea.Când în sfârşit îşi spuseră noapte bună,el se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată în viaţă.De îndată ce ea intră în dormitorul ei,Jared dădu dă urce scările spre pod.Dorea să stea de vorbă cu bunicul lui,dar făcu un pas şi îl cuprinse o somnolenţă de era să se împiedice.Nu se îndoia deloc că bunicul lui făcea asta,folosindu-şi noile puteri ca să controleze şi să manipuleze.
Jared se luptă cu senzaţia de somn,dar nu avea rost.Uşa de la dormitorul lui Alix era deschisă,iar patul moale şi aranjat îl atrăgea.Abia dacă reuşi să ajungă la pat şi se prăbuşi pe el,adormind pe loc.Asta fusese aseară,iar acum stătea în pod,
locul unde se ducea mereu când era supărat.Nu era sigur dacă asta va fi cea mai fericită sau cea mai tristă zi din viaţa lui.Tim apăru în cadrul uşii.Prietenul lui venea des în Nantucket şi ştia că Jared se ascundea deseori în pod.
-Te rog,spune-mi că nu te-ai răzgândit,zise Tim aşezându-se în fotoliul înalt.
-Să mă răzgândesc? Despre ce vorbeşti?
-Arăţi de parcă ai fi pe cale să fii executat,nu ca un mire fericit.
Jared încercă să-şi îndepărteze încruntarea de pe chip,dar nu reuşea.
-Totul e bine cu Alix,doar că...Se opri.Dacă te-aş ruga să faci ceva fără să pui întrebări,ai face-o?
-Implică arme de foc?
-Doar o femeie frumoasă.
-Sunt de acord.Nu pun întrebări.Nu-i spune soţiei.Jared nu zâmbi.
-Vreau să cobori,să deschizi uşa de la dormitorul Victoriei şi să vezi dacă e bine.
Tim o cunoscuse ieri pe Victoria şi făcuse câteva glume despre soacra lui care nu arăta aşa.
-Să mă uit în dormitorul ei? E cam invaziv,nu crezi? Poate chiar ilegal?
-Fără întrebări,îţi aminteşti? Tim ridică din sprâncene,dar se ridică.
-Asta nu e o întrebare,dar trebuie să mă uit după ceva anume? Şi dacă întreabă ce naiba fac,ce-ar trebui să răspund?
-Nu vreau decât să ştiu că încă mai respiră şi poţi să-i spui că ai greşit uşa.
-Respiră? Adică trăieşte? Jared nu răspunse,dar se uită fix la prietenul lui,și Tim plecă.Cât fu plecat,Jared rămase nemişcat,aproape fără să respire.Simţea cum îi bubuia inima în piept.Păru să treacă o oră până se întoarse Tim,iar Jared strânse braţul sofalei atât de tare,încât probabil lăsa urme în lemn.
-E bine,zise Tim,apărând în prag.
-Ce înseamnă asta? El se aşeză la loc pe fotoliu.

-Înseamnă că e bine.Doarme dusă.
-Eşti sigur că respira?
-Ce naiba e cu tine? întrebă Tim exasperat.
-Vreau doar să mă asigur că Victoria este bine,sănătoasă.
-Da,respiră şi arăta destul de sănătoasă.Când am deschis uşa,ea se întorcea în pat.Cred că ştii că doarme dezbrăcată.Jared respiră uşurat.Caleb Kingsley nu luase cu el spiritul iubitei lui Valentina când plecase de pe pământ.Jared mai inspiră de câteva ori,apoi încetă să se mai încrunte şi zâmbi.Tim îl privea.
-Ce Dumnezeu te-a făcut să crezi că mama miresei ar fi putut să nu mai fie în viaţă în dimineaţa asta?
-Dacă ţi-aş spune,nu m-ai crede,zise Jared cu un zâmbet larg pe chip.Eşti cavalerul meu de onoare,așa că spune-mi cum trebuie să ne pregătim pentru chestia care urmează.
-Mai întâi trebuie să alegem un amărât care să spună mulţimii că Izzy şi Glenn au fost înlocuiţi de un cuplu pe care nu-1 cunosc.Mulţimea va fi destul de furioasă că s-a ostenit pentru copiii altcuiva.Ca să nu mai spun de cheltuieli.
-Tim,bătrâne,sarcina ta va fi să îi contabilizezi pe toţi şi să le dai banii înapoi.
Ideea era să-i ţinem la distanţă de Izzy,ca să-i oferim un pic de linişte.N-o să iasă în pierdere.Tim oftă.
-Mă bucur că te însori,dar cred că asta înseamnă că nu o să vii luni la birou.Lună de miere şi toate alea.Jared se ridică.
-N-ai cunoscut-o pe Alix.Ideea ei de lună de miere e să pună mâna pe toate comenzile pe care le primeşte compania mea şi să studieze fiecare linie din fiecare proiect.Copiii ăia pe care i-ai angajat vor vedea în sfârşit pe cineva cu talent adevărat-şi precizie.Ken a învăţat-o bine.
-N-o să împartă baloane şi steluţe aurii? Jared pufni în râs.
-Am desenat un perete cu o eroare de zece centimetri,iar ea mi-a spus-mie-că trebuia să-mi îmbunătăţesc spiritul de observaţie.Tim se uită la el cu ochii mari.
-Dacă nu aş fi deja căsătorit şi tu nu te-ai însura cu ea,aş suna-o chiar acum s-o cer de nevastă.
-Neah!E a mea şi o păstrez.Hai să mergem la Downyflake să mâncăm ceva.
După asta o să-i spunem lui Ken că trebuie să informeze mulţimea,despre schimbare adică.
-Mai bine l-am invita să vină cu noi pe bietul om,zise Tim cu simpatie.
-Nu-ţi face griji pentru el.Îmi e dator vândut.Vezi tu,i-am adus-o pe Parthenia.
-Credeam că femeia pe care a cunoscut-o se numeşte Jilly.
-Victoria,Valentina,Parthenia,Jilly,e acelaşi lucru.

Tim se opri în capul scărilor şi se uită la el.
-Tu chiar ai nevoie să te întorci la New York.Insula asta se joacă serios cu mintea ta.Jared rânji.
-Ce pot să spun? E Nantucket.Fu nevoie de ambele domnişoare de onoare ca s-o ajute pe Alix să îmbrace rochia de mireasă,ceea ce o făcu să se întrebe cum reuşise singură de prima dată.Se opri cu mâna pe manşetă şi se întrebă dacă nu cumva căpitanul Caleb o ajutase.Ceea ce o făcu să-şi înăbuşe un chicotit.
-L-a văzut cineva pe Jared astăzi?
Erau acasă la Lexie şi la Toby,iar tinerele purtau rochiile cumpărate de la New York:o croială simplă,dar în culori minunate de safir şi rubin.Stilistul şi machiorul veniseră şi plecaseră,şi mai erau doar două ore până când Alix avea să păşească spre altar.Lexie se ridică,studiind fusta curată şi netedă.
-S-a dus cu Tim şi Ken la Downy de dimineaţa Nu ştiu ce au făcut în rest,dar cred că au de gând-să-i dea lui Ken sarcina de a anunţa oaspeţii că Izzy şi Glenn nu sunt aici.
-Ştii,zise Alix,îmi pare rău că mama lui Izzy n-o poate vedea cum se căsătoreşte.
-Atunci o să facă o a doua ceremonie mai târziu,ziseLexie,care era mereu cea rezonabilă.Toby ridică voalul.
-Alix,ţie îţi pare rău că părinţii lui Izzy i-au ratat nunta pentru că tu ai părinţi minunaţi.Cei ca noi,care nu au,îşi doresc o nuntă paşnică,indiferent cum o putem obţine.
-Am o mamă grozavă,nu-i aşa? zise Alix încetişor.
-Să nu plângi! porunci Lexie.O să-ţi curgă rimelul pe toată faţa.
-OK,spuse Alix şi îşi trase nasul,iar Toby îi întinse un şerveţel.Mai spuneţi-mi o dată care e planul.
-Mergem la capelă şi o să aştepţi în cortul mic eu Jilly până lansează tatăl tău bomba,zise Lexie.După ce se curăţă sângele bătăliei care va urma,eu şi Toby vom merge mai întâi spre altar,apoi va veni Ken cu tine.După asta mâncăm şi dansăm.E simplu.
-Mama va fi rănită că nu i-am spus,şopti Alix.Preţ de un moment,cele două femei se uitară la ea,neştiind ce să răspundă,dar apoi Lexie spuse:
-Haideţi să plecăm.Trebuie să înceapă distracţia.Ea se uită la Toby.La început păruse o idee minunată să nu-i spună Victoriei ca să nu se apuce să comande pe toată lumea,dar când analizau mai bine problema,ea era mama lui Alix.
Lexie împrumutase şoferul şefului ei şi Bentley-ul pentru o zi şi o ajută pe Alix să se instaleze.Ea rămase aşa de tăcută,încât nimeni nu mai vorbi pe distanţa scurtă până la North Shore.Acolo erau numeroase maşini şi câţiva oaspeţi afară,

pe care Lexie îi alungă ca să nu vadă mireasa.O conduseră iute într-unul din cele două corturi,cel care fusese amenajat cu mese şi scaune.Era superb,cu feţe de masă albe şi buchete de zambile albastre,trandafiri crem şi mănunchiuri de ierburi verzi,toate legate cu panglici bleu.Funde mari,de un albastru mai închis, erau pe spatele fiecărui scaun şi pe acoperişurile corturilor.
-Toby! exclamă Alix.Este incredibil de frumos! Mulţumesc.
-Fără lacrimi! porunci Lexie din nou.Acum,hai să mergem pe aici şi ne aştepţi până venim după tine.Jilly ar trebui să fie deja aici.Un cort mic fusese instalat lângă cel mare.Singurul lucru dinăuntru erau două scaune,iar Alix se aşeză cu grijă ca să nu-şi şifoneze rochia.Putea auzi lumea afară,dar deocamdată nu ţipa nimeni.Evident,încă nu aflaseră.Adevărul era că se temea să se căsătorească în mijlocul a atâta supărare.Oaspeţii vor fi dezamăgiţi,iar mama ei,rănită.Nu era un început bun de căsnicie! Ea spera din tot sufletul că oaspeţii se vor dovedi înţelegători.Când perdeaua de la intrare se mişcă,Alix se aşteptă să fie Jilly,dar acolo era mama ei într-un costum verde smarald şi cu o pălăriuţă cu voal scurt.Alix se gândi că nu arătase niciodată mai frumoasă.Chipul ei strălucea luminos.
-Mama,exclamă Alix cu o voce ca de copil de cinci ani.Se ridică şi se aruncă de gâtul mamei ei-şi amândouă izbucniră în lacrimi.Cum ai ştiut? Mă gândeam că n-o să te văd.Am aşteptat...
-Şşt,făcu Victoria,desprinzându-se din îmbrăţişarea fiicei ei.Uite ce s-a ales de machiajul nostru.Din fericire,am adus o trusă cu mine.Acum aşază-te şi lasă-mă să te repar.Ascultătoare şi foarte,foarte fericită,Alix se aşeză la loc.Mama ei se aşeză pe celălalt scaun şi scoase o trusă completă de machiaj din geantă, începând să lucreze la chipul fiicei ei.
-Cum? şopti Alix.
-O,Doamne,Alix! Tu semeni atât de mult cu tatăl tău! Chiar aţi crezut că veţi reuşi să faceţi aşa ceva,şi eu n-o să aflu? Toate şoaptele şi toate ascunzişurile.Deci unde e inelul? Alix ridică mândră mâna stângă.
-Nu e rău.Ea se opri cu bureţelul în mână.De unde crezi că ştia Jared măsura pentru inel?
-De la tine?
-Sigur că de la mine.Ea îi zâmbi fiicei ei.Când am sosit aici şi am văzut că tu şi Jared eraţi instalaţi într-un fel de viaţă conjugală,trebuia să distrug acest aranjament confortabil.
-Dar de ce-ai face aşa ceva?
-Draga mea,zise Victoria.Ce ai tu acum pe mână? Ce rochie porţi?

Câteodată bărbaţii au nevoie de un imbold ca să se pornească.Uită-te în sus.
Alix încerca să nu clipească în timp ce mama ei îi dădea din nou cu rimel şi se gândea la ce auzise.
-Fără catedrală? Şi fără trenă de şapte metri?
-Serios,draga mea,chiar crezi că aş avea asemenea gusturi?
-Mamă,n-am vrut să te lăsăm pe dinafară.Vreau să spun...
-Gata! Fără lacrimi,zise Victoria zâmbind.Acum nu te bucuri că te-am pus să desenezi un tort mai mare şi să alegi flori mai bune şi să inviţi mai mulţi oameni?
-Ba da,sigur,dar Izzy...
-E fericită.Am vorbit cu ea,se află în Insulele Bermude în dimineaţa asta,e calmă şi relaxată,iar bebeluşul nu mai e stresat.Mai târziu,după ce se va naşte copilul, ea şi Glenn vor mai avea o ceremonie cu toate rudele prezente.Iar tu vei fi doamna de onoare.O să vezi!Alix se uită la mama ei.
-Pari extraordinar de fericită şi mă bucur,dar mai e şi altceva?
Nu părea posibil,dar strălucirea de pe faţa Victoriei se intensifică,ea devenind chiar mai frumoasă.
-Ei bine,draga mea,ştiu că eşti virgină până diseară,dar...Alix râse.
-Am avut o noapte foarte interesantă.
-Cum aşa?
-O,nu e ceva ce ţi-aş putea povesti.Cel puţin,nu acum.Asta e ziua ta.
Victoria îşi retuşa machiajul şi se uită la ceas.
-O să plec acum.Tatăl tău are sarcina de a spune tuturor de schimbarea miresei şi ştiu că o s-o facă varză.Abia aştept să văd.
-Mama,fii drăguţă!
-Sunt extraordinar de drăguţă cu tatăl tău.Nu i-am spus decât lucruri frumoase toată ziua.Începe să se îngrozească.Alix ştiu că n-ar fi trebuit să râdă,dar o făcu.
-Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu Caleb,zise Victoria în timp ce se ridica.
-Ce?! exclamă Alix.
-Tu şi mătuşa Addy,şi fantoma voastră! Nu este căpitanul Caleb,e Freddy,ştii tu,dr.Huntley.Şi ca să te asigur că trupul lui e cât se poate de solid.Se opri să zâmbească.Oricum,în dimineaţa asta m-a rugat să-i spun pe numele mijlociu, Caleb.
-Ce ciudat! zise Alix.
-Ce e ciudată e energia omului.Victoria îşi mișca mâna.Dar tu eşti încă virgină, aşa că nu-ţi pot spune nimic despre asta.
-Mai târziu o să vreau să aud fiecare cuvânt despre ce s-a întâmplat.

Victoria se uită afară.
-Aşa o să fac,promit.Vine Jilly,aşa că eu o să mă duc în biserică să stau lângă Caleb şi să văd cum ratează tatăl tău anunţul.Ce zi minunată este asta! Îi aruncă lui Alix un sărut şi ieşi din cort.
-Uite-l! îi şopti Lexie lui Toby.Erau ascunse într-un cort în rochiile lor frumoase şi se uitau spre capelă.Rochiile ca de balerină erau la fel,cu corsajul strâmt,fără mâneci,talie fixă şi fuste ample.Mătasea fustei era acoperită cu tul de aceeaşi culoare.Singurul ornament era centura argintie din talie.Afară,clădirea micuţă era plină de oameni,iar cele două domnişoare de onoare aşteptau să li se facă semn să intre Alix era ascunsă cu Jilly în alt cort.Seara trecută,cele trei femei se duseseră la petrecerea miresei în cel mai interesant club de noapte de pe insulă.Dar nu rămăseseră prea mult,pentru că locul fusese acaparat de un singur bărbat.
-E un Kingsley,decise Lexie de îndată ce îl văzu.
-Cred că în cazul acesta e un Montgomery,zise Alix.Jilly mi-a spus că vine un bărbat pentru Toby.Lexie păru surprinsă.
-Ca să mă însoţească la altar,zise Toby.Tu îl ai pe Roger,dar eu aveam nevoie de cineva.
-Plymouth?! exclamă Lexie.L-ai adus pe şeful meu doar că să mă însoţească până la altar?
-Da,zise Toby,aşa am făcut.
-De ce nu m-ai întrebat? spuse Lexie.
-Pentru că ai fi zis nu.
-Da,aş fi zis.Omul ăla...
-Haideţi,fetelor,interveni Alix,e seara mea.Să nu ne certăm.
Bosumflată,Lexie fusese de acord să nu se mai dondănească,dar nu zâmbise.
Cele trei comandaseră băuturi,dar apoi locul devenise atât de gălăgios încât nu mai reuşiseră să se înţeleagă.Bărbatul Kingsley-Montgomery şi oamenii din jurul lui creau prea mare agitaţie.Se auzeau râsete zgomotoase de femei şi bărbaţi.
-Cu siguranţă ştie să petreacă,observase Lexie.De la Jared avusesem impresia că toţi cei din familia Montgomery sunt modele de perfecţiune.
-Întotdeauna e şi câte o oaie neagră.
-O,o,ne-a observat,zisese Lexie şi îşi ferise privirea.Bărbatul o îndepărtase pe tânăra din poala lui şi se apropiase de masa lor.Semăna cu Jared,dar era mai tânăr şi cu o expresie nonşalantă pe chip,pe care Jared n-o avusese niciodată.
-Şi ce faceţi voi,domnişoare drăguţe,aici singure?

Lexie dăduse să răspundă.La urma urmei,era probabil o rudă îndepărtată,dar fără un cuvânt,Toby se ridicase şi ieşise.
-Se pare că plecăm,zisese Alix în timp ce îşi termina băutura dintr-o înghiţitură. Apoi îşi luase geanta şi plecase.
-Ne vedem mâine,spusese Lexie şi le urmase pe cele două.Acum erau la capelă şi iată-l îmbrăcat în smoching,stând la uşă şi invitând oamenii să intre.
-Nu e el,zise Toby.
-Glumeşti? întrebă Lexie.E bărbatul pe care l-am văzut aseară.Arată bine pentru cineva mahmur.Toby nu mai zise nimic şi intră înapoi în cort.Lexic nu se dădea înapoi de la o provocare.
-Psst! făcu ea către bărbat.Când acesta se uită spre ea,ea îi făcu semn să vină în cort.Toby se dăduse mai încolo şi îi privea.
-Cum te simţi azi? întrebă Lexie.
-Foarte bine,mulţumesc,răspunse bărbatul,dar tu.?
-Grozav.Eu sunt Lexie şi ea e Toby.Înţeleg că eşti ruda lui Jilly care o s-o conducă pe Toby până la altar.Bărbatul se uită la Toby în rochia ei drăguţă albastră şi se gândi cât de bine se potrivea cu ochii ei şi zâmbi.
-Graydon Montgomery.Toby nu se mişcă şi nici nu-i spuse bărbatului nimic. Lexie fu un pic deranjată de lipsa ei de politeţe,mai ales că nu o mai văzuse niciodată pe Toby fiind dezagreabilă cu cineva.
-Cred că suntem un fel de veri-eu sunt o Kingsley din partea mamei.
-A,da.Aseară am ajuns târziu şi încă nu am făcut cunoştinţă cu noua mea familie.
-Nu chiar atât de târziu,făcu Lexie.Nu-ţi aminteşti că ne-am văzut aseară în club?
-Nu sunt sigur.Zâmbind,Lexie se uită la Toby a cărei faţă era impasibilă.Ce se întâmpla cu ea?
-Pot să-mi dau seama că nu-ţi aminteşti de noi ori de altcineva.Erai cam ameţit.
-Oh,spuse el şi se înroşi uşor.Înţeleg.Cântat,dansat,şampanie?
-Acum îţi aminteşti?
-Da,îmi amintesc astfel de seri.El se uită la Toby.Poate că ar trebui să repetăm înainte de ceremonie? Lexie se uită de la unul la altul.Toby se putea să nu-l placă,dar el părea atras de ea.
-Cred că e o idee grozavă,zise ea.Începeţi din capătul acela şi mergeţi încet spre celălalt capăt şi înapoi.El îi întinse mâna lui Toby,iar ea o luă,dar se ţinu cât putu de departe de el.Când un chelner intră în cort să o întrebe pe Lexic ceva,
Graydon i se adresă lui Toby.

-Te-am supărat cumva aseară?
-Bărbatul care a venit la masa noastră a fost destul de neplăcut,zise Toby.Părea să creadă că eram acolo pentru el.
-Îmi cer scuze,răspunse el,nu am intenţionat să vă ofensez.Poate că mâine aş putea să te invit la cină? Nu cunosc pe nimeni aici şi...
-Nu-ţi place să mănânci singur? zise Toby pe un ton dispreţuitor faţă de un astfel de clişeu.Ea se opri şi-şi trase braţul dintr-al lui.Uite,nu ştiu cine eşti şi care e jocul tău,dar nu ai fost tu aseară acolo şi nici nu înţeleg de ce vrei să ne faci să credem că erai tu.Nu-mi plac mincinoşii,aşa că răspunsul e nu,nu te voi însoţi la cină.Acum te-aş ruga să pleci până vom fi chemaţi.El păru şocat,de parcă nimeni nu i-ar mai fi spus aşa ceva înainte.Fără un cuvânt,se întoarse şi ieşi din cort.
Afară,mătuşa sa Jilly stătea lângă tatăl miresei şi vorbea încetişor.Ken părea cam abătut.Graydon nu îi spusese mătuşii sale,dar fusese convocată o întrunire de familie când se aflase de relaţia ei cu un bărbat pe care nu-1 cunoşteau.După ce se întâmplase cu primul ei soţ,erau destul de îngrijoraţi cu toţii cu privire la acest nou bărbat.Pe internet nu aflaseră decât lucruri bune despre el,dar voiau să ştie mai multe despre el personal.Iar când Jilly sunase cu o cerere de cavaler pentru domnişoara de onoare,toată lumea se uitase la Graydon.
-Nu cred că ar fi ceva potrivit,spusese el întâi,dar apoi ideea începuse să-i surâdă.De ce nu? Trei ore mai târziu îşi făcea bagajul şi se suia în avionul care urma să-1 ducă în Nantucket.Începuse să pună întrebări despre Ken de îndată ce ajunsese în camioneta veche a unui bărbat pe nume Wes,care venise să-1 ia de la aeroport.Din câte îşi dădu seama,nimeni de pe insulă nu avea vreun cuvânt rău de spus despre Kenneth Madsen.Iar când se cunoscură,Graydon îl plăcu.
-Uite că ai venit,zise Jilly când îl văzu pe Graydon ieşind din cort.Ken se îndepărtase.Este totul aranjat întrebă ea.Ai exersat mersul spre altar!
-Da,doar că...Se uită la Ken care stătea aproape,dar nu părea să asculte ce vorbeau.
-S-a întâmplat ceva? se interesă ea.
-Nu,nimic,zise Graydon,doar că...Zâmbi un pic.S-a întâmplat ceva straniu.
Tânăra pe care trebuie să o conduc spre altar,Toby o cheamă?
-Cred că e o poreclă.Ce e cu ea?
-Ea şi prietenele ei l-au văzut pe Rory aseară-nu n-am ştiut că e aici-,iar cealaltă fata.
-Lexie?
-Da.Lexie a zis că m-au văzut.
-E de înţeles,doar tu şi Rory sunteţi identici.

-Da,zise Graydon.Suntem,doar că Toby s-a înfuriat,pentru că a zis că mint şi că nu pe mine mă văzuseră.
-O,Doamne! zise Jilly ducându-şi mâna la gură.Agitaţia din vocea ei îl smulse pe Ken din reverie.
-S-a întâmplat ceva?
-Nu,făcu Jilly,dar ochii ei erau fixaţi pe Graydon.Asta trebuie să ţi se mai fi întâmplat şi altă dată.
-Niciodată.Nici măcar o dată.
-O! exclamă Jilly.Ce ai de gând să faci?
-Cred că o să aranjez să mai rămân pe insulă o vreme.Lexie şi Toby locuiesc împreună,nu!
-Da,zise Jilly cu precauţie în glas.Ce intenţionezi să faci?
Graydon zâmbi într-un fel care-i dădu de înţeles că nu avea de gând să-şi dezvăluie intenţiile.
-Cred că ar trebui să aflu despre asta mai multe,nu erezi? El luă mâna mătuşii sale şi o sărută.Probabil că ne vom vedea mai des în următoarele săptămâni.
El îi făcu semn din cap lui Ken şi se îndepărtă.Ken se uită după tânăr.
-Nu vreau să par curios,dar ce s-a întâmplat?
-Se pare că draga noastră Toby îi poate deosebi pe gemeni.
-Trebuie să-mi oferi mai multe informaţii despre ce înseamnă asta,zise Ken.
-Treaba este că la noi în familie apar des gemeni identici,şi există o legendă ridicolă care susţine că cine îi poate deosebi pe gemeni,aceea este Dragostea lor Adevărată.
-Iar Toby poate să facă asta cu tânărul acesta? Cu Graydon?
-Da,se pare că poate,răspunse Jilly.
-Asta înseamnă că Toby şi-a întâlnit Dragostea Adevărată? Ken zâmbi la gândul acesta.
-Nu ştiu,dar Graydon e cu siguranţă,curios.
-Dar de ce pari aşa de îngrijorată? întrebă Ken.E ceva în neregulă cu tânărul?
-Cu el personal nu.Doar că circumstanţele naşterii sale sunt excepţionale.
-Ce înseamnă asta?
-Graydon este prinţul moştenitor al Lanconiei.Ken făcu ochii mari.
-Prinţ moştenitor? Adică vrei să spui că într-o zi va fi...?
-Că într-o zi va fi rege? Da,aşa e.Ken rămase pe gânduri.
-Prima dată când am ţinut-o pe Toby în braţe,avea patru ani şi am văzut-o crescând de atunci.După părerea mea,dacă un prinţ o cucereşte,el e cel câştigat.
-Nu sunt sigură,dar cred că și Graydon gândeşte la fel.

Ken zâmbi şi o sărută pe obraz.
-Regina Toby.Sună bine.El trase adânc aer în piept,se uită la ceas şi zâmbind îl părăsi.
-E timpul?
-Da,zise el,este.Porniră împreună spre capelă.
Simţindu-se de parcă mergea la spânzurătoare,Ken se duse în partea din faţă a capelei şi se uită la oaspeţi.Clădirea era plină de oameni,şi mai erau mulţi care nu găsiseră loc.Aduseseră generatoare,aşa că locul era scăldat într-o lumină blândă,iar pereţii erau plini cu panglici şi buchete de flori sălbatice.Iar peste tot erau lumânări.Alături de el erau trei femei care purtau rochii de culoarea sucului de struguri vărsat.Probabil că erau domnişoarele de onoare ale lui Izzy pe care nu le alesese aflase el.Femeile nu erau drăguţe defel,iar expresiile,lor acre accentuau asta.Se plângeau cu voce tare că nu primiseră buchete.Nu e de mirare că Izzy îşi luase câmpii! se gândi Ken.
Cum preda la o universitate mare,Ken ştia că ar fi trebuit să fie obişnuit să vorbească în faţa unei mulţimi,dar nu simţea decât frică uitându-se la chipurile oamenilor.Cei aşezaţi pe scaunele de lemn erau mai mult rude de-ale lui Glenn şi Izzy.În partea din faţă,despărţite doar de un culoar îngust,se aflau mamele lui Glenn şi Izzy.Ambele femei purtau costume de mătase şi arătau de parcă ar fi încercat să se depăşească reciproc în bijuterii.Ar fi strălucit şi în întuneric.
Ambele erau încruntate,bosumflate de-a dreptul că se uitau urât una la cealaltă.
Ken păşi în faţă şi îşi întoarseră privirile supărate spre el.
Ceremonia era oricum întârziată şi încă nu se vedea nici un semn din partea mirelui sau a miresei,dar Ken ştia că Jared era chiar afară,lângă uşa laterală.
-Am un anunţ de făcut,zise el cu voce tare,dar nimeni nu îl ascultă,ceea ce îl făcu să se uite la fosta lui soţie.
Ea şedea la capătul primului rând alături de dr.Huntley şi din când în când se uita la acesta cu o expresie visătoare în ochi.
Ce se întâmpla cu ea? se întrebă Ken.Nu se luase de el nici măcar o dată toată ziua.De regulă nu se putea abţine nici măcar cincisprezece minute fără să facă o glumă despre ce zicea sau făcea Ken.Dar astăzi nu.Se întreba ce punea la cale.
Mai tare,Ken solicită atenţia audienţei şi câţiva oameni se opriră din bombănit şi se uitară la el.
-Există o schimbare de plan pentru această seară încântătoare,zise Ken şi nu se putu abţine să nu se uite la Victoria.Ştia că aceasta nu fusese înştiinţată de schimbarea miresei şi când va auzi avea să fie furioasă,iar Ken nu se îndoia că furia va fi îndreptată împotriva lui.Se uită din nou în mulţime.

-Totul rămâne la fel,doar că vom avea alt mire şi altă mireasă.Şi alai,zise el cu o privire spre neplăcutele domnişoare de onoare.Asta făcu pe toată lumea să tacă.
Într-o secundă,toată lumea din capelă,chiar şi cei din spate-care erau majoritatea din Nantucket-tăcură şi se uitară la Ken.Preţ de o clipă el îşi îndreptă umerii, aşteptând să fie asaltat de întrebări care nu veniră.Toată lumea,inclusiv Victoria, se holba la el în tăcere.Ken inspiră adânc şi continuă:
-Glenn şi Izzy au decis că îşi doresc o nuntă mai restrânsă,aşa că ei şi fraţii lor însoţiţi de nişte prieteni au plecat în...ăăă...Lanconia să se căsătorească acolo.În locul lor,zise el şi se uită direct la Victoria,Jared Kingsley şi fiica mea Alix se vor căsători azi.Cu mişcare de reflex,Ken se pregăti să se aplece,căci Victoria avea să înceapă să arunce cu lucruri.Când ea nu făcu decât să zâmbească în cel mai mulţumit fel posibil,lui îi căzu faţa.Când îşi reveni suficient,el îşi dădu seama că restul oaspeţilor se ridicaseră de pe scaune şi se apropiau de el.Doar Victoria şi dr.Huntley rămăseseră aşezaţi.
-Asta este nunta noastră! zbiera una dintre mame Am venit aici să o văd pe fata mea cum se mărita Nu ajunge că a trebuit să venim aici,iar acum...
-Unde e fiul meu? cerea să afle cealaltă.Ni s-a spus de către acel bărbat Kingsley că Glenn şi Izzy au venit deja.Dacă nu e aici...
-Asta a fost un plan ca să aveţi o nuntă gratis? întrebă unul dintre taţi.Dacă vă imaginaţi că plătesc pentru asta...
-Mama lui Glenn a zis că pot să fiu domnişoară de onoare şi o să fiu chiar dacă...
-Alix a încercat întotdeauna s-o eclipseze pe fata mea.Cred că Izzy a fugit din cauza ei de la propria nuntă.Întotdeauna a fost...Auzind asta,Victoria se ridică şi îi ceru socoteală femeii.Victoria era mai înaltă şi mai impresionantă decât cealaltă femeie.
-Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva despre fiica mea? întotdeauna a ajutat-o pe Izzy.Alix a...Ken se uită în jur.Totul era un haos.Uşa din faţă se deschise şi toţi oamenii din Nantucket care reuşiseră se intre se înşiraseră la perete şi se distrau copios.Toate rudele mirelui şi ale miresei erau în picioare şi ţipau-la Ken,unii la alţii şi la Victoria,care ţipa şi eaEa o apăra pe Alix,Jared,insula şi instituţia căsători ei.Furia din capelă creştea de la minut la minut.
Singura persoană care rămăsese aşezată era dl.Huntley.De fapt,acesta citea calm meniul pentru masa care urma.Dacă cineva se uita la el,ar fi avut impresia că în jurul lui nu se petrecea nimic,că totul era calm.El ridică privirea doar când o mamă o împinse pe cealaltă.Nu părea îngrijorat,ci doar uşor interesat.
Ken îi ocoli pe cei doi taţi furioşi care se certau pe bani ca să ajungă la mame taman când una ridică braţul s-o plesnească pe cealaltă.Ken o apucă pe femeie

de încheietură şi o ţinu zdravăn.Sfinte,dar era puternică! Ea trăgea de braţul lui aşa de tare încât nu credea că va putea s-o ţină.
Între timp,cealaltă mamă,cea care o împinsese,se întoarse spre Victoria.
-Asta e manevra ta? E un fel de şmecherie ca să ţi se vândă cărţile? Ea mai avea puţin şi o scuipa pe Victoria în faţă,care era acum la fel de roşie ca părul ei.
Ken observă o mişcare şi văzu cum dr.Huntley îşi puse mâinile pe genunchi şi se ridică încet.În vreme ce Ken se lupta cu femeia-acum aproape că se luau la trântă,bărbatul îşi croi drum prin mulţimea urlătoare spre faţa capelei şi se puse în faţa vitraliului.Rămase acolo o clipă,scuturând din cap,de parcă nu-i venea să creadă ce vedea,apoi trase aer în piept şi urlă:
-LINIŞTE!Să spui că era tare,ar fi fost o subestimare.Ferestrele zăngăniră, vitraliul scârţâi şi câteva scaune se răsturnară.Toată lumea îngheţă.Cu mâna în părul altuia,cu braţul în aer sau în mijlocul unui urlet,totul se opri.
-Aşezaţi-vă! porunci dr.Huntley şi,umilă,toată lumea se aşeză la loc pe scaune.
El aşteptă,dar nu mult.Ken se retrase la perete,Victoria se aşeză pe scaun.Toate privirile erau îndreptate spre dr.Huntley.El îşi prinse mâinile la spate şi începu să vorbească.Poziţia lui,felul în care îşi ţinea mâinile şi mai ales vocea îi dădeau lui Ken impresia că vedea un căpitan de vas din vechime.Un bărbat care trebuia să se facă auzit peste marea învolburată.Un bărbat care putea să comande un echipaj întreg.
-O să vă primiţi banii înapoi,zise dr.Huntley pe un ton care nu permitea întreruperi.Faptul că vă gândiţi la bani înainte de integritate sau de bunătate este dezgustător.Voi toţi aţi terorizat-o pe tânăra Isabella până când a fugit de la propria nuntă! Ar trebui să vă fie ruşine tuturor! Se uită încruntat la ei,cu ochii poposind asupra celor două mame.Faptul că aţi supus pe cineva din familie unui asemenea chin nu vă face cinste.Este o lipsă de omenie de cea mai joasă speţă.
Mai ales pentru o tânără care poartă un copil în pântec! Se opri din nou să le arunce priviri supărate.
-N-am vrut să...începu mama lui Izzy.
-Tăcere,femeie! strigă dr.Huntley de se scuturară iar ferestrele.Aşteptă în linişte câteva momente,apoi ea coborî vocea.Dincolo de aceşti pereţi se află o mireasă. Fie că o consideraţi sau nu a fi cea potrivită,ei trebuie să i se acorde respectul pe care îl merită orice mireasă.Şi o să i-1 arătaţi!Aţi înţeles?
Aşteptă să vadă că fiecare oaspete dădea din cap.Cât despre oamenii din Nantucket zâmbeau de parcă în sfârşit vedeau cum lumea se pune iar pe un făgaş normal.

-Lăsaţi-mă să vă asigur,că dacă vreunul dintre voi nu se poartă frumos şi nu îi urează sincer perechii fericite casă de piatră,eu personal vă voi da afară de aici, lucru valabil şi pentru femei.Din nou,dr.Huntley se uită la toată lumea.
Din spate se auzi o voce de femeie.
-Eu prima! şi alte femei chicotiră,dar privirea de oţel a lui Huntley le făcu să înceteze.El se întoarse spre Ken.
-Acum trebuie să-ţi ocupi locul,doar eşti tatăl miresei.Victoria se ridică vrând parcă să spună ceva.
-Tu stai jos,zise dr.Huntley şi ea îl ascultă imediat.Cu încă o privire aspră spre toată lumea,el se duse spre uşa laterală,unde Jared se holba la el.Dr.Huntley trecu de el şi închise zdravăn uşa în urma lui.
-Şobolani de uscat! Dacă i-aş avea pe o navă,i-aş arunca pe toţi în mare!
Jared se holba în continuare la el,fără să fie în stare să rostească vreun cuvânt.Cu câteva minute mai devreme,vocea care se auzise prin uşă era cea pe care o ascultase o viaţă întreagă.Cu siguranţă nu era vocea moale şi placidă a doctorului Huntley.Iar când Jared deschisese uşa,văzuse un bărbat ale cărui gestică şi mişcare erau cele ale bunicului său.Dr.Huntley,care umbla de regulă cu umerii aplecaţi,stătea atât de drept încât şi un stâlp din oţel l-ar fi invidiat.
Şi nu avea nimic umil sau blând în atitudine,era furios şi comunicase asta mulţimii.Jared nu reuşea să înţeleagă,dar îşi vedea bunicul în viaţă şi în corpul altcuiva.Acum,în continuare şocat,Jared întinse mâna şi-1 atinse pe bărbat pe umăr.
-E un corp slab.Trebuie să-1 întăresc.
-Cum? Când? şopti Jared,fără să-i vină a crede ce gândea.Acesta chiar era bunicul lui,Caleb?
-Eu sunt,zise el.Te uiţi la mine de parcă vezi o fantomă.Gluma păru să-1 amuze pe Caleb,dar cum Jared se holba la el în tăcere,explică: Noaptea trecută,tatăl meu a părăsit corpul doctorului Huntley.
-Vrei să spui că a murit? întrebă Jared.
-Da,răspunse Caleb.Nu mă aşteptam la asta.Preţ de o clipă îşi feri privirea şi avu lacrimi în ochi.Când tatăl meu nu a mai fost în corpul fizic,m-a putut vedea şi şi-a amintit de toate vremurile în care am fost împreună.El mi-a oferit trupul acesta,dacă îl voiam.Caleb făcu o pauză.Apoi mama a venit după el.Pentru un moment scurt,am fost din nou împreună toţi trei.M-au sărutat şi au plecat.Erau aşa de fericiţi să fie din nou împreună.Şi eu m-am regăsit într-un corp uman.
Jared încă se mai holba.
-Şi ce-ai făcut apoi?

-Ce crezi că am făcut? întrebă Caleb şi se uită la nepotul lui de parcă nu-1 ducea mintea.M-am dus sus şi m-am băgat în pat cu Valentina.Două sute de ani de celibat te fac cam nerăbdător.Jared clipi de câteva ori,apoi izbucni în râs şi îl apucă pe bunicul lui într-o îmbrăţişare.Caleb îl strânse la rândul său,dar în secunda următoare se retrase.
-Eu nu sunt din epoca ta! Controlează-te! Cuvintele erau dojenitoare,dar ochii îi străluceau.Jared nu se putu abţine să nu pună mâna pe umărul bunicului său.Era aşa de ciudat să-l simtă în formă solidă.Faţa lui era diferită,mai bătrână,nu chiar aşa de chipeşă,dar frumoasă.Dar ochii erau aceeaşi pe care Jared îi văzuse toată viaţa lui.
-Cum se simte corpul tău?
-Greu! răspunse Caleb.În dimineaţa asta am intrat într-un zid.Jared izbucni în râs.
-Şi mi se pare foarte ciudat că oamenii mă pot vedea.Cred...Se opri pentru că în spatele lui începuse muzica.Trebuie să intri să te însori.Jared se îndreptă spre capelă,dar se opri la uşă.
-Ce vei face acum că ai din nou un corp?
-Am o slujbă.O să mă căsătoresc cu Valentina şi...
-Victoria.
-Oricare.Ea e aceeaşi.Iar tu îmi vei da o jumătate de duzină de nepoţi pe care să-i răsfăţ.Ce mi-ar mai trebui în viaţă?
-Într-adevăr! Ce-ar mai fi? Zâmbind şi simţind că o tonă de griji îi fusese săltată de pe umeri,Jared intră în capelă să-şi ocupe locul lângă Tim.
Publicul era foarte liniştit,domolit,iar una dintre mame încercă chiar să-i zâmbească lui Jared.În timp ce aşteptau ca procesiunea să înceapă,Jared îl întrebă pe Tim în şoaptă:
-Când te-ai uitat la Victoria de dimineaţă,era singură în pat?
-Nu,bărbatul de lângă ea era şi el acolo.Tipul chiar are o voce impresionantă, nu-i aşa?
-Şi nu te-ai gândit să-mi spui că mai era cineva în pat cu ea?
Tim se uită la partenerul lui de parcă ar fi fost nebun.
-Dacă o femeie care arată aşa ar fi fost singură,cu siguranţă că aş fi spus ceva. Dar aşa,mi s-a părut firesc.Şi ce te frământă pe tine de trebuie să ştii cu cine e în pat soacra ta?
-Nu e vorba de ea,ci de el,zise Jared.Dădu să zică mai multe,dar pastorul îşi drese vocea.Era timpul să tacă.Lexie înainta pe culoar,la braţ cu un bărbat pe care Jared nu-1 mai văzuse niciodată,dar nu-i fu greu să-şi dea seama că era

şeful ei.Prea drăgălaş,fu prima impresie a lui Jared,dar Plymouth avea o expresie care-i spunea că ar fi savurat o plimbare cu sania în stil Nantucket.
Apoi veni Toby.Ea era la braţul unui bărbat care arăta ca membrii familiei Montgomery,pe care Jared îi cunoscuse în Maine,dar nu-şi amintea de el.În timp ce şeful lui Lexie o ţinea atât de aproape încât era de mirare că nu se împiedica de rochia ei,Toby se ţinea destul de departe de cavalerul ei.Între ei ar fi încăput şi o balenă mai mică.În următorul moment,alaiul se despărţi şi se duseră fiecare să stea în partea din faţă a capelei.În spatele lor se afla Alix.În viaţa lui Jared nu mai văzuse o femeie atât de frumoasă într-o rochie albă.Un văl uşor îi acoperea faţa,dar el vedea că îi zâmbeşte.O privi,fără să-şi ia ochii de la ea,cum înainta la braţul lui Ken.Când ajunseră,el păşi în faţă,iar Ken îi puse mâna lui Alix într-a lui.Ken ridică voalul fiicei lui şi spuse:
-Îţi încredinţez cel mai de preţ lucru al meu.Asta spusese şi Victoria,dar numai Jared îl auzi şi îi văzu lacrimile din ochi.Jared aprobă din cap,un jurământ sacru între doi bărbaţi,iar Ken se duse să se aşeze lână Jilly.Ei deciseseră să nu-şi scrie propriile jurăminte,căci cuvintele ceremoniei tradiţionale spuneau tot.„*La bine şi la rău*”„*până când moartea ne va despărţi*”.
La amintirea morţii,Jared se gândi la bunicul lui şi la ce îndurase pentru a putea fi cu femeia pe care o iubea.Jared îi zâmbi lui Alix,care îi zâmbi la rândul ei.Ca de obicei,păreau să aibă aceleaşi gânduri.
Alix repetă şi ea jurămintele,iar Jared se gândi că de acum vor împărţi totul.Tot ce aveau,tot ce erau,cu i» altă fiinţă umană.El îşi aminti cum îi spunea Victoriei că ea credea că viaţa lui Jared fusese cam singuratica până acum.Nu se gândise până atunci la asta,dar ştia că ea avea dreptate.Unul câte unul,îşi pierduse toți membrii familiei,dar treptat,familia lui Alix îi înlocuise.Iar acum cercul era complet.
-Da,zise Alix,iar în următorul moment pastorul le spuse:
-Vă declar soţ şi soţie.Poţi săruta mireasa.Jared o luă pe Alix în braţe şi o sărută dulce,un sărut plin de promisiuni.O ţinu preţ de o secundă,iar ochii lor părură să spună tot.Se întoarseră şi se uitară la mulţimea din capelă.Parcă furia şi ostilitatea fuseseră şterse de magia ceremoniei,iar mulţimea începu să aplaude voios.Jared o luă pe Alix de mână şi începu să alerge pe alee,dar când ea se împiedică în rochia lungă,el o ridică în braţe.Publicul aprobă gestul şi izbucniră aplauze şi râsete spontane.Ajunşi afară,Jared o puse jos pe Alix.Preţ de o secundă rămaseră singuri.
-Pentru totdeauna,zise el.
-Da,răspunse ea,pentru totdeauna.

EPILOG

Jared se lăsă pe spate în scaun şi îl privi pe-bunicul său.Trecuseră trei săptămâni de la nuntă şi,aşa cum prezisese,Alix dorise să meargă la New York să-i vadă birourile.Până atunci îşi făcuse griji că,odată ce ar fi părăsit insula,lucrurile aveau să se schimbe.O preocupa mai ales faptul că soţul ei ar putea să devină un cu totul alt om,că s-ar putea transforma în Marele Jared Montgomery.Bineînţeles că asta nu se întâmplase.Deşi era adevărat,cea mai mare parte a angajaţilor erau într-o admiraţie mută faţă de el,dar Alix nu era.Oricum l-ar fi privit alţii,ea vedea doar bărbatul,şi-l făcea să simtă asta.Prima oară se certaseră mai aprins din cauza renovării unei case făcute sub numele firmei sale.

-Urăsc chestia asta! Nu poţi să laşi pe nimeni s-o vadă.Este mult sub nivelul lucrărilor tale şi ar trebui să-ţi fie ruşine cu ea,îi reproşa Alix cu înverşunare.

-Dar nu e nimic în neregulă cu proiectul ăsta,răspunse Jared la fel de vehement.

Alix se apucase atunci să-i enumere în amănunt ce nu era în regulă cu fiecare fereastră,uşă şi perete.Unul după altul,ceilalţi angajaţi ieşiseră tiptil pe coridor să audă mai bine.Erau şocaţi că putea cineva să vorbească în aşa fel cu Jared Montgomery.Numai Tim,care asculta şi el,zâmbea răutăcios.

Abia după ce Alix parcursese toate detaliile de pe cele douăsprezece pagini de desene îşi dăduse seama că Jared era de fapt de acord cu ea.Se uitase împrejur, văzu că toţi priveau şi atunci îşi dăduse seama ce făcuse el.Le arătase tuturor care era locul lui Alix,că avea putere asupra tuturor proiectelor,inclusiv ale lui.

Apoi,realizase că desenele nu erau ale lui Jared.Erau făcute de altcineva din firmă,care acum avea s-o urască.Se înroşise la faţă,strânsese sulul şi îl ridicase:

-Cine a făcut asta? Un tinerel brunet ridicase mâna,sfios.

Alix îi aruncase planurile,prea jenată să mai spună ceva,şi părăsise încăperea.

Jared avusese nevoie de ceva putere de convingere ca s-o facă să-1 ierte,nu fiindcă făcuse ce făcuse,ci pentru felul în care o făcuse.Îl iertase abia când se convinsese că,în loc s-o urască,cei de la birou mai degrabă o plăceau.

Angajaţii vedeau în Alix veriga perfectă între atitudinea de „lasă-mă să te las” a lui Tim şi „Nu”-ul lui Jared,care venea de cele mai multe ori fără nici o explicaţie.Spre sfârşitul primei săptămâni,Alix devenise indispensabilă pentru toţi cei de acolo.Tim îi cerea sfatul despre orice,de la cum să-i facă pe angajaţi să folosească mai puţină hârtie de copiator până la a-i pune lui Jared în faţă facturi pentru computerele noi.Ceilalţi arhitecţi o rugau să se uite la proiectele lor înainte să le vadă Jared.În ceea ce-1 priveşte pe Jared,el era atât de bucuros să-i mai transfere din responsabilităţi ca să aibă mai mult timp să creeze,că

aproape zâmbea tot timpul,ceea ce puţini dintre angajaţi văzuseră până atunci.
Cu o seară înainte se întorseseră la Nantucket pentru prima oară după nuntă,iar în dimineaţa asta Alix ieşise să le viziteze pe mama ei şi pe Toby.Cum plecase, Jared se duse să-1 vadă pe bunicul lui la casa din oraş a doctorului Huntley.
Fiindcă Victoria trăia în micuţa casă împreună cu el,iar Jared ştia că ei nu i-ar fi plăcut deloc un loc atât de modest,le oferise de la început posibilitatea să stea la Kingsley House.
-Nu vreau să mai pun vreodată piciorul în casa aia,spusese Caleb atât de înveninat,că Jared izbucnise în râs.Aveau multe de recuperat.Era prea devreme pentru el să înveţe să se descurce cu o tastatură sau cu un telefon mobil,aşa că lăsaseră totul pentru momentul când aveau să se vadă în persoană.
-Ai aflat din jurnal ce s-a întâmplat cu Valentina? întrebă Jared.
-Da,răspunse Caleb.Stătea la fereastră cu faţa scăldată de razele soarelui, bucurându-se de căldură.Ştia că Jared aştepta de multă vreme să afle ce s-a petrecut,aşa că nu mai amână.
-Chiar şi când eram aici,pe insulă,odiosul meu văr Obed obişnuia să se ţină după Valentina.Se furişa şi se ascundea pe după copaci,încercând s-o urmărească.
L-am ameninţat de mai multe ori.Caleb trase aer în piept.Îi era greu,chiar şi după atâţia ani.Valentina m-a implorat să nu plec în acea călătorie care avea să fie pentru mine ultima,dar eu n-am ascultat-o.Eram prea plin de mine! Oricum,după ce am plecat,Obed trebuie să fi observat simptomele la Valentina şi a ştiut că era aidoma familiei sale.N-a aşteptat prea mult până să-i spună o minciună.I-a spus că auzise că nava mea s-ar fi scufundat cu mine la bord.Asta era cu ani înainte ca acest lucru chiar să se întâmple.Făcu o pauză,amintindu-şi.
-Valentina a scris în jurnalul ei cât de gentil fusese Obed când îi spusese despre sfârşitul meu şi cât de generos se oferise să se însoare cu ea.Spusese că avea să-i dea copilului meu numele de Kingsley şi se jurase că-i va iubi pe amândoi şi că le va construi o casă frumoasă pe Main Street.Valentina mai scria că se simţise atât de mizerabil după ce a aflat de moartea mea,că nu mai putuse gândi limpede.S-a măritat cu el.
-Dar totul era o minciună,nu?
-Singurul lucru adevărat a fost că fiul meu a căpătat numele de Kingsley.Obed fusese întotdeauna un cărpănos fără pereche şi a ţinut-o pe Valentina într-o magherniţă de pe North Shore.Îi dădusem acel loc în ideea că va construi ceva pe el,spuse Caleb.De fapt,Obed nu voia de la ea altceva decât reţeta săpunului.
Se pare că atunci când îi dădea târcoale el încerca să vadă cum îl făcea.Caleb clătină din cap.Eu eram atât de îndrăgostit de ea,încât credeam că toţi se uită la

ea cum mă uitam eu.Se strâmbă.Da,totul fusese o minciună.După ce s-au căsătorit,Obed 1-a tratat pe fiul meu ca pe o slugă,iar pe Valentina o punea să facă săpun câte paisprezece ore pe zi.Caleb trase aer în piept.
-În ziua în care a dispărut,a scris că va plăti pe cineva care nu era de pe insulă să îi ducă pe ea şi pe fiul nostru pe continent.Avea de gând să se ducă acasă,în Maine.Simţea că nu trebuia să spună nimănui că pleca,nici măcar Partheniei,
pentru că se temea de ce le-ai fi putut face Obed când ar fi descoperit că Valentina plecase.Şi ştia şi că nu se va înfuria pentru că plecase cu copilul ei,ci pentru că lua reţeta cu ea.Dar ea ştia că aşa asigura viitorul fiului ei.
-El pusese mâna pe reţetă,spuse Jared,ştiind deja cum continua povestea.După ce Valentina dispăruse,Obed continuase să fabrice şi să vândă săpun Kingsley.
Aşa s-a îmbogăţit.În afară de asta,când Caleb făcuse schimb de corăbii cu fratele lui şi scrisese un testament prin care lăsa toată averea Valentinei şi fiului lui,ba chiar ajunseseră la Obed.Pentru o vreme,a fost un om foarte bogat.
Dar asta nu a durat mult.La câţiva ani după ce corabia lui se scufundase,Caleb a apărut ca fantomă.Era confuz şi nedumerit,neştiind ce se petrecuse cu el,iar singurul om care îl putea vedea era fiul său,micul Jared.Când Obed îl văzuse pe băiat vorbind cu ceea ce părea a fi nimic,se înspăimântase şi îl bătuse pe copil.În acea noapte,furia îl făcuse pe Caleb atât de puternic,că până şi Obed îl putuse vedea.Scosese un ţipăt în grozit şi murise pe loc,şi Caleb nu apucase să capete un răspuns de la el despre Valentina.
-Probabil că aflase de planul ei de a fugi,spuse Jared.
-Da.Ea era convinsă că el plătea oameni s-o spione ze.Era cel mai josnic dintre josnici şi îi plăcuse mereu să se furişeze.
-Ce spune jurnalul că s-a întâmplat? întrebă Jared.Caleb se ridică de pe scaun,se duse la un dulap de pe perete şi scoase de acolo jurnalul Valentinei.Se aşează din nou,îl deschise la ultima pagină şi începu să citească.
*Mi-am ucis soţia.Nu am vrut.Dumnezeu să mă ierte,dar ceea ce tot spunea a făcut în cele din urma să intre diavolul în mine.Spunea că ar fi preferat sa fie cu Caleb împreună în moarte decât să trăiască alături de mine.Auzind asta,sufletul mi-a jost smuls din piept.O vreme n-am putut să văd nimic,iar când mi-am revenit,ea era pe jos,moartă,cu gâtul sucit.Voi merge acum să mă predau autorităţilor şi să mă supun judecăţii omeneşti,deşi jur că sunt nevinovat.Ca întotdeauna,Valentina m-a silit să fac ceea ce nu voiam să fac.Şi-a meritat soarta,dar eu nu.Dumnezeu şi semenii mei să se îndure de sufletul meu nevinovat.*Când Caleb termină de citit,ridică privirea la Jared.Durerea din ochii lui era insuportabilă.

-Dar el nu s-a predat,spuse Jared.
-Nu.Îmi închipui că a aruncat...trupul ei în mare,apoi a început să o defăimeze.
Probabil că i-a plătit pe cei care le-au spus rudelor ei că ar fi dus-o pe continent.
Jared se gândi o clipă la ce erau în stare să facă oamenii pentru bani.Trădarea lui Obed şi lăcomia lui cauzaseră moartea multor oameni.Caleb,în graba lui de a ajunge acasă,scufundase o corabie plină cu oameni.
Dar Obed n-a mai apucat să trăiască destul ca să se bucure cu totul de fabrica de săpun pentru care ucisese.Fiul lui Caleb şi Susan,femeia cu care Obed se căsătorise la scurt timp după dispariţia Valentinei,conduceau compania.Pentru multă vreme,familia Kingsley fusese foarte înstărită,dar mulţi ani mai târziu,
Cinci nu fusese atât de priceput în afaceri,aşa că vânduse firma şi risipise banii.
Când Jared începuse să crească,nu mai rămăseseră decât câteva case,care necesitau reparaţii mai tot timpul.Şi doar datorită lui Caleb,cu ajutorul lui Addy, casele nu fuseseră vândute.
-Oare de ce nu a distrus jurnalul? întrebă Jared.Ai crede că,având o asemenea mărturisire în el,ar fi înnebunit să-l găsească.Caleb zâmbi.
-Probabil că da,dar tânăra Alix l-a găsit şi la ascuns.
-Alix a mea? Ah,vorbeşti iar de reincarnare.
-Da.Pe atunci era Alisa,fiica lui John Kendricks şi a primei lui soţii,Parthenia...
-Care acum este Jilly.Caleb zâmbi din nou.
-Ai dreptate,Parthenia este Jilly.Asta înseamnă că te-am învăţat ceva?
-Nu-ţi face prea mari speranţe,spuse Jared,zâmbind maliţios.Chiar dacă arăta altfel,bunicul lui era totuşi acelaşi.Caleb chicoti.
-Parthenia era cea de-a doua soţie a lui John Kendricks şi fusese o mamă foarte bună.Dar tânăra Alisa o iubea pe Valentina,ca şi acum.Când a auzit că Valentina a dispărut,a furat jurnalul şi l-a ascuns undeva unde doar Valentina l-ar fi căutat.
-Dar de ce n-a spus nimănui ce scria pe spatele jurnalului? întrebă Jared.
-Eu cred că n-a avut timp să-l citească.Locul acela a ars-probabil aprins chiar de Obed-doar la câteva zile după dispariţia Valentinei.În afară de asta,Alisa era doar un copil.Poate a uitat.Pentru vreo două sute de ani,adică.
-Dacă ştiai unde era jurnalul,de ce n-ai pus pe cineva să-l dezgroape acum o sută de ani?
-Nici n-am ştiut că exista un jurnal până când Alix n-a venit în viaţa asta aici,
când avea patru ani.Cale odată,copiii mici îşi amintesc lucruri petrecute înainte să se fi născut,dar după ce cresc,le uită.Alix juca dame cu mine şi mi-a spus că avea un mare secret.Când am îndemnat-o să mi-l spună,ea mi-a zis că se furişase în casa omului rău,găsise cartea preferată a mamei ei şi o ascunsese în

sobă.Bineînţeles că eu credeam că vorbea despre Victoria,şi a trebuit să treacă mai mulţi ani până să-mi dau seama ce-mi spusese.Mamă în viaţa asta,prietenă cu mult timp în urmă.Caleb zâmbi,amintindu-şi.Dar chiar ştiind unde era jurnalul,nu venise încă timpul să-1 dezgrop.Ken trebuia să-şi depăşească mânia, iar Parthenia trebuia să se întoarcă acasă la noi.Totul trebuia să fie la locul lui,începând cu mica ta Alix,dar ea nu avea nici un motiv să se întoarcă pe Nantucket.Addy se simţise mereu vinovată că nu o căutase destul pe Valentina, aşa că împreună cu ea am ticluit testamentul care te-a scos atât de mult din sărite.Jared zâmbi.

-Câteodată nu ştim ce e bine pentru noi.

-La tine,asta se întâmplă tot timpul,mormăi Jared.Jared scoase un mormăit.

-După cum văd,faptul că ai din nou un trup omenesc nu te-a mai înmuiat.

Era rândul lui Caleb să mormăie.

-Uitasem cum sunt durerile omeneşti.Trupul ăsta scârţâie şi doare.Iar dorinţele Victoriei...Zâmbi maliţios.

-Că veni vorba de asta,Victoria ştie adevărul despre tine? întrebă Jared.

În ciuda lamentărilor bunicului său,trupul doctorului Huntley arăta mult mai sănătos decât cu câteva săptămâni în urmă.

-Pretinde că nu ştie nimic,dar ea a ţinut mereu secretele pentru ea.

-Aşa cum a ştiut despre nuntă? Jared ridică privirea.Ştiai că ştia despre asta? Sau i-ai spus tu?

-Poate că am ajutat-o puţin,dar nu era greu de ghicit ce avea de gând.

-Eu nu mi-am dat seama.

-Nici nu trebuia,dar asta nu te face mai puţin bărbat.Valentina m-a pus deseori în situaţii în care nu doream să mă aflu.Zâmbi.Acum e timpul să te duci la soţia ta.Şi are rost să-ţi mai spun că vreau nepoţi cât mai curând?

-Am să fac tot ce pot,spuse Jared,ridicându-se să plece.Dădu să mai spună ceva,dar se opri.Voia să știe ce făcea bunicul său la lucru şi cum se descurca acum că era din nou în viaţă.Avea o mie de întrebări pentru el şi intenţiona să i le pună pe toate,dar nu acum.

-Mă bucur că te-ai întors acasă,spuse Jared.

-Şi eu,răspunse Caleb.Jared se opri la uşă.

-Spune-mi,acum,că ai recâştigat-o pe Valentina a meritat să aştepţi 202 ani? Caleb zâmbi.

-Ai aşteptat-o pe Alix timp de 36 de ani.Cât timp ai mai fi aşteptat?

Jared nu ezită nici o clipă.

-O veşnicie.

-Da,spuse Caleb.Pentru Adevărata Dragoste aştepţi o veşnicie.

SFARSIT